NEVRA KARATAŞ

*"Sen benim yüreğimin kıyılarındaki **AŞK**, içindeki **SEVDASIN!**"*

Yüreğimin Kıyılarında

Parola yayınları

Yüreğimin Kıyılarında

Kuralları yıkan ve töre tanımayan bir AĞA!

İdealleri uğruna ailesini karşısına alıp, kirli oyunlardan kaçan bir DOKTOR!

Onlar için kavuşmak ne kadar kolay görünse de aslında bir o kadar zor.

Mardin'in töre kokan topraklarında ve sevdaların gömüldüğü taş konaklarında;

aşkın en kutsal halini, ***Yüreklerinin Kıyılarında*** yaşayan iki aşık!

Geçmişin puslu gölgesi her daim üzerlerinde olan Naz ve Demiralp

sevdalarına sahip çıkabilecek mi?

"Bak kardeşim. Bize bir bak! Biz bu toprakların kurbanıyız.

Burada doğduysak zaten bir sıfır yenik başlıyoruz hayata.

Çünkü kararlarımızı biz veremiyoruz!

Çünkü korumamız gereken insanlar var!

Çünkü kendimizden önce yaşatacaklarımız var!"

ISBN: 978-625-7031-09-7

9 786257 031097

40₺

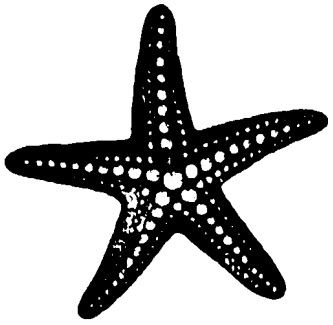
www.parolayayinlari.com

twitter.com/parolayayinlari

facebook.com/ParolaYayinevi

instagram.com/parolayayinlari

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava, PDF'e para vermeyin

1. BÖLÜM

MARDİN

"Hâlâ anlamıyorsun. Bu ağrıların bir sonu yok! Bu, ağrı kesiciyle olacak iş değil," diye sinirle konuştu Turaç.

Demiralp, karşısında rahat bir şekilde oturan, kardeşlerinden ayırmadığı arkadaşına baştan aşağıya şöyle bir baktı: Kendisi gibi bir seksen altı boylarında ama kendi esmer teninin aksine o kumral ve ela gözlüydü. Yine kendisinin gülmeyen yüzüne inat, Turaç güler yüzlü ve daha sıcakkanlıydı. Bu dünyada kendisine haddini bildirebilecek tek adamdı.

Sözlerine tek kaşını kaldırarak alaycı bir bakış fırlattı. "Çok biliyorsun sen Uluzar. Hangi tıp fakültesinden mezunsun?" diye dalga geçerek konuştu. *Uluzar*, Turaç'ın soyadıydı ve Demiralp arkadaşına böyle hitap etmeyi seviyordu.

Demiralp'in merkezdeki *Taş Han* diye adlandırılan ofisinde oturuyorlardı. İhtiyaç sahibi insanların şirkete gelmeleri zor olduğu için yıllar önce, *köylere yakın bir yer olması gerek*, diyerek böyle bir yer açmıştı. Burada, kendi aşiretine bağlı olan olmayan tüm insanların mağduriyetlerini dinliyor, onların huzuru için Turaç'la birlikte çalışıyorlardı. Her sabah olduğu gibi Demiralp ilk önce Midyat'taki baba konağına uğramış, daha sonra ofisine gelmişti. Şimdi de çocukluk arkadaşı, can yoldaşı Turaç'la ortak yaptığı işler hakkında konuşuyorlarken kısa bir mola vermişler, sohbet ediyorlardı.

"Bir gün bu inadından gebereceksin," diyen Turaç, masadan telefonunu alıp birkaç numara tuşladı, telefonu kulağına götürdü. Ardından Demiralp'e bakıp, "Hadi araba aşağıda, kalk hastaneye gidiyoruz," diyerek ayağa kalktı.

Demiralp başındaki ağrının şiddetlenmesiyle Turaç'ın baskısına hiddetlendi. "Bir gün elimde kalacaksın! Otur yerine Uluzar!"

Duyduğu kükreme Turaç'ı hiç etkilememişti. "Hiç itiraz istemiyorum, abiciğim. Şimdi oturuyorum ama bugün o doktora gidilecek," diyerek sakince cevap verdi. Ardından derin bir nefes aldı. "Çisem'i bulmamıza az kaldı, adamların eli kulağında, artık daha dikkatli olman lazım." Arkasını dönerek, kalktığı koltuğa oturmadan önce Çisem ismiyle Demiralp'in gözlerinden hızla geçen hüzün bulutunu görmüştü.

Demiralp daha çok sinirlendi. "Yine saçmaladın! Baş ağrımın Çisem'le ne alakası var?"

"Çisem'i bulduğumuzda hasret gidereceğin yerde hastane köşelerinde sürünürsün artık," diyerek arkasına yaslandı Turaç ve ayaklarını az önceki gibi önündeki sehpaya uzattı.

Demiralp'in öfkesi birden sönüverdi. "Bazen çok karamsar oluyorum. Ne yaparsan yap, onu bulamayacaksın, diyorum kendime. Bu düşünce kanımı donduruyor, Turaç," diyerek gözleri acıyla uzaklara daldı.

Turaç bunu görerek yeniden ayağa kalktı. Daha fazla arkadaşının üzülmesini istemiyordu. Mutlaka bulacaklardı Çisem'i. Asla umudunu kaybetmiyordu. Biliyordu ki bu kadar yıllık çaba güzel sonuçlar verecekti. Demiralp'in yanına yaklaşıp, itiraz etmesine izin vermeden koluna girdi.

"Daldın yine. Hadi yürü gidiyoruz," diyerek kararlı bir şekilde arkadaşını sürükledi. Zaten Demiralp de bu ruh hâliyle itiraz edemedi.

Turaç direksiyona geçti ve arabayı hastaneye doğru sürdü. Demiralp ve Turaç'ın aile konakları, fabrikaları Midyat'ta

bulunuyordu. Şirketleri, Demiralp'in kendi tek yaşadığı evi ve Taş Han'daki ofisleriyse merkezdeydi. Yine merkezde arkadaşları ve şehir dışından gelen misafirleri için iki tane de konak vardı.

Merkezdeki Özel Mardin Park Hastanesine geldiklerinde Demiralp'i tanıyanlar saygıyla selam vermişlerdi. Mardin, Türkiye'nin büyük şehirlerinden biri olmasına rağmen Demiralp Gencer; yaptığı bağışlar, kurtardığı hayatlar, birleştirdiği çiftler ve yaptırdığı okullar sayesinde birçok ünlüden daha çok tanınıyordu. Midyat'ta babadan oğula geçen ağalığı devam etse de bağlı olduğu aşirette birçok kuralı yıkmış, töreleri değiştirmişti. Bu yüzden bazılarının nefretini kazansa da insanların çoğunun saygısının yanında sevgilerini de kazanmıştı.

Hastaneden içeriye girdiklerinde, hızlı bir şekilde işlem yaptırıp danışmadaki görevlinin yönlendirmesiyle ikinci kata çıktılar. Bulundukları hastane çok konforlu, modern cihazlarla donanımlı Mardin'in en büyük hastanesiydi. Sağlıkla ilgili her sorunda buraya geliyorlardı. Hemşire, bilgisayarda birkaç işlem yaptıktan sonra telefonla doktora haber vererek ayağa kalktı ve Demiralp'le birlikte odaya doğru yürüdü. Turaç bekleme koltuklarına yerleşecekken diğer odadan çıkan hastanenin en tatlı fakat çenesi düşük fizik tedavi uzmanını gördü. Selam vermemek ayıp olacağından görmezlikten gelemedi ve ayağa kalkıp tatlı bir sohbete girişti. Turaç, annesini ayağındaki menisküs hastalığı nedeniyle sürekli buraya getirdiği için hastanede hemen hemen herkesi tanıyordu.

Demiralp'i yönlendiren hemşire, "Buyurun Demiralp Bey," diyerek doktorun odasının kapısını açtı. Demiralp içeri girip, koltuğa oturduğunda, hiç doktora bakmadan, "Merhaba," dedi. Buraya isteksiz bir şekilde geldiği için biraz memnuniyetsizdi ve bunun kabalık olduğunu bildiği hâlde bu durumla çok da ilgilenmiyordu.

Başını çevirip doktora bakmıyordu. Çünkü en son aylar öncesinde buraya gelmiş ve doktorla tartışmıştı. *"Aslında*

buraya gelmeden önce migren ilacını alabilirdim," diye aklından geçirse de biliyordu ki o ilacı alabilmesi için hem doktor izni olması lazımdı hem de bu sefer Turaç'tan kaçamazdı ve artık gerçekten baş ağrıları basit bir ağrı kesiciyle geçmiyordu.

Demiralp'i nasıl herkes tanıyorsa o da herkesi tanırdı. Sert ve ciddi yapısına rağmen asla kimseyi incitmezdi. Daha önce geldiğinde, doktor görevi gereği test yapmadan, ilaç veremeyeceğini söyleyince Demiralp bir yıldır kayıp olan Çisem'i bulamamanın ve o gün yine aldığı olumsuz haberin etkisiyle bütün sinirini doktordan çıkarmıştı.

Gözleri, önündeki sehpada duran broşürlere boş bir şekilde bakarken, duyduğu nahif ve içini ürperten sesle düşüncelerinden arınıp ani bir hızla başını kaldırdı.

"Sonunda tanışabildik, Demiralp Bey."

Kendisine ışıl ışıl bakan ve *ben huzurum,* diye bağıran esmer güzelinin mavi gözlerinde takılı kaldı. Karşısında başka bir doktoru görmeyi beklemiyordu. Dalgalı, siyaha yakın koyu kahve saçları, gülümsemesiyle sol yanağında beliren minik gamzesi ve teninin albenisiyle Demiralp kalakaldı. Boyunu göremiyordu. Yine de oturmasından anladığı kadarıyla çok da kısa değildi ve bu gördüğü güzel doktor, buraya ait olmayacak kadar değişik bir güzelliğe sahipti. Bıraksalar uzun bir süre daha kaybolurdu o mavi gözlerde ama bir cevap vermesi gerektiğini biliyordu.

"Benimle tanışmak istediğinizi bilmiyordum!"

Sözlerinde büyük bir şaşkınlık vardı. Bu güzelliğin onu neden tanımak istediğini çok merak ettiği gibi heyecanlandırmıştı da. Bu yüzden aklına ilk geleni söylemişti.

Naz, üç ay önce bu şehre gelmişti ve geldiği günden beri Demiralp'in ismini duyuyordu. Yanına gelen hastalardan nasıl bir yardımsever, hastane çalışanlarındansa ne kadar yakışıklı olduğunu defalarca duymuştu. Hâliyle çok merak etmişti bu gizemli, herkesin *ağa* dediği adamı. Ve az önce bilgisayar ekranına ismi düşünce sebepsiz yere heyecanlanmıştı.

Demiralp'in kapıdan kendisine bakmadan, girip ağır ağır koltuğa oturuşunu içinde tarifsiz bir kıpırtıyla izlemişti. Onu ilk defa görüyordu. Uzun boyuyla, yüzünün keskin hatlarıyla, çok karizmatik ve ifadesiz yüzüyle ulaşılmaz bir imaj sergiliyordu. Az öncesine kadar sadece merak ediyordu bu adamı ancak gördüğü ilk anda içinde adını koyamadığı farklı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Yabancısı olduğu hisler... Öyle olsa bile güzeldi bu hissettiği.

Naz, bugüne kadar hep kendisine güvenen bir kadın olmuştu. Şimdi bu kadar heyecanlanmasına ve ne söyleyeceğini bilememesine şaşırıyordu. Hiç böyle kontrolünü kaybetmez ve her zaman hazırcevap olurdu. Şimdiyse... "Şimdisi yok!" diye düşünüp hemen kendisini toparlamaya çalıştı. Her zamanki gibi kendisi olması lazımdı. Demiralp'in sözlerini ve o tonlamayı beklemediği için kısa bir an kalakaldı. Profesyonelliğini kaybetmemeye çalışarak ciddi bir şekilde, "Evet, sizinle tanışmak istiyordum. Çünkü çok merak ediyordum," dedi.

Demiralp bugün daha ne kadar şaşıracağını bilmiyordu. Kendine güvenen bir kadın olduğunu, duruşundan ve konuşma şeklinden zaten anlamıştı. Ayrıca ses tonunu da çok güzel bulmuştu. Naz'ın ses tonu, içinde güzel titreşimler yaratıyor ve bu titreşimler bedeninde farklı bir heyecana sebep oluyordu. Yerinde hafifçe kıpırdandı ve saçma düşüncelerini durdurarak konuşmaya yeniden dâhil oldu.

"Öyle mi? Neyi merak ediyordunuz?" diyerek iyice arkasına yaslandı ve keyifli bir şekilde gelecek olan cevabı bekledi. Bu sohbetin hoşuna gideceğini düşünmeye başlamıştı. Öyle ki baş ağrısını artık hissetmiyordu bile.

Naz bir an için Demiralp'in tebessüm ettiğini ve gamzelerini gördüğünü sandı ama o kadar kısa bir andı ki yanılmış da olabileceğini düşündü. Çünkü adamın şu an sadece gözleri gülüyordu. Yüzü ise çok ciddi duruyordu ve gamzesi yok gibiydi. Delice bir istek duydu gülümsemesini görmek için. Durup bir nefes aldı. Nasıl bu kadar çabuk etkilenmişti bu adamdan? Etrafında anlatılanlar yüzünden miydi? Yoksa bu

podyumlardan fırlamış gibi duran yakışıklı adamdan gerçekten hoşlanmış mıydı?

Naz, sözlerini her zaman çekinmeden söyler ve nerede ne konuşacağını iyi bilirdi. Bu sebeple kendini sıkmayı bırakıp her zaman yaptığı gibi içinden geleni söylemeye karar verdi.

"Sizi..." diyerek çok kısa bir an durduktan sonra devam etti. "Burada sizden çok bahsediyorlardı. E hâliyle ben de merak ediyordum," dedi güzel gülümsemesiyle.

Demiralp sanki bir büyünün içindeymiş gibi karşısındaki güzele takılıp kaldı. Sözleri alaylı olsa da içinde büyük bir kaos yaşıyordu. Bu duyguya yabancı değildi ve yıllar sonra bunu yeniden hissediyordu. Bunun yaşanıyor olmasına bedeni garip bir tepki verip sessizleşmesine neden oldu. Yanlıştı bu. İçinde bir yerlerde saklanan o sevdalı küçük çocuk, *"Bu yaptığın ona ihanet!"* diyordu. Ama kendine engel de olamıyor, karşısındaki esmere doğru çekiliyordu. Toy bir delikanlı değildi. Neyin ne olduğunu biliyordu. İşin ilginç yanıysa suçluluk duymayı bekledi ancak bu duyguya benzer hiçbir şey hissetmedi. İçi bir şekilde rahattı. Garipti ama hem de çok rahattı.

"Peki, benden nasıl bahsediyorlar? Iı..." dedi ve masadaki isimliğe bakıp sözlerini, "... Naz Hanım," diyerek bitirdi.

Naz kendini kasmadan, rahat bir şekilde gülümseyerek, "Çok yardımsevermişsiniz, herkese her konuda destek olurmuşsunuz," dedi.

Demiralp her zaman duyduğu şeylerden farklı bir şeyler duyma isteğiyle, "Öyle mi, başka?" diyerek sohbeti sürdürdü.

"Hım. Şey... Öyle işte." Naz hissettiği şeyleri söylemek istemiyordu. Karşısında henüz tanımadığı adama iltifatlar yağdırmak niyetinde değildi. "Neyse işimize dönelim. Şikâyetiniz nedir?"

Demiralp, Naz'ın ne söyleyeceğini çok merak etmişti. Yine de genç kadının yüzünün kızardığını görünce zorlamak istemedi ve karşısında düşüncesi yüzünden bile kızaran

doktora hayranlıkla bakıp keyifle izledi. Şikâyetini anlattıktan sonra Naz'ın söylediği testleri yaptırmak için hemşirenin yönlendirmesiyle hiç istemediği hâlde odadan çıktı.

Turaç, Demiralp'i dışarıda beklerken geç kalmasına ve sinirle çıkmamış olmasına şaşırıyordu. Çünkü Demiralp'in daha önce doktora nasıl sinirlendiğini biliyordu. *"Şimdi bu Doktor, Demiralp'i tanıyorken neden bu kadar uzun tutuyordu ki onu?"* diye düşünmekten kendini alamadı. Bir süre sonra dışarı çıkan Demiralp'in yüzünü görünce kafası iyice karıştı. İlginç bir şekilde keyifliydi. Ne olduğunu bilmese de bir gariplik olduğu kesindi ve öğrenmeden durmayacaktı.

Saliselik bir anda gözü kapının yanındaki isme takıldı ve dönüp bir daha baktı: *Nöroloji Uzmanı Naz AKAD.* Birden kafasında şimşekler çaktı. *"Tabii ya! Yeni doktor gelmişti,"* diye içinden kendi kendine söylendi. Geçen ay annesiyle geldiğinde Doktor Benay Hanım söylemişti. Kendisini ilgilendiren bir konu olmadığı için pek üzerinde durmamıştı. Acaba yeni Doktor, Demiralp'in bir tanıdığı mı çıkmıştı? Turaç saçma düşüncelerini bir kenara attı. Demiralp'in tanıdığı herkesi kendisi de tanırdı. Ayrıca doktor kadındı ve Demiralp'in işi olmazdı. Hem tanıdık olsaydı arkadaşının çoktan haberi olacağını biliyordu.

Turaç düşünceler içerisine dalmışken Demiralp, testlerin hepsini bir saat içinde yaptırmış ve sonuçlar Naz'ın eline ulaşmıştı. Demiralp yeniden Naz'ın odasında oturuyor ve Naz'ın sonuçlara bakmasını seyrediyordu.

"Evet, tahmin ettiğim gibi kötü bir şey yok. Zaten şikâyetleriniz de migren olduğunu gösteriyordu. Yine de test yaptırmak ve emin olmak istedim," dedikten sonra bir nefes alıp devam etti. "Her hastalığın başı strestir, Demiralp Bey. Stresten uzak durun. Bu ağrıları birkaç tedavi yöntemiyle..." derken Demiralp lafını kesti.

"Tedaviye vaktim yok. Ağrı girdiği zaman ağrıyı yok edebilecek bir ilaç verirseniz yeterli," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Naz, "Ama..." diye itiraz edecekken Demiralp yeniden lafını kesti.

Demiralp bu sefer sakin fakat otoriter bir tonda, "Lütfen Naz Hanım!" dedi.

Naz, Demiralp'in bu tavrına azıcık sinir olsa da belli etmeden profesyonel bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Peki, nasıl isterseniz," diyerek önündeki kâğıda bilgisayara bakarak birtakım rakam ve harfler yazıp Demiralp'e uzattı.

"Bu ilaçları alın. Bir şikâyetiniz olursa ben buradayım. Geçmiş olsun," dedi ve aynı anda beraber ayağa kalkıp el sıkıştılar.

Ancak saniyeler geçmesine rağmen ikisi de bir türlü ellerini çekemiyorlardı. Gözleri birbirine takılmış, aralarında farkında olmadan görünmez bir bağ kurulmuştu. Avuçlarındaki sıcaklık bütün bedenlerini sarıp sarmalıyordu. Sanki gizli bir güç, ikisini de birbirlerine doğru çekiyor ve kopamıyorlardı. İlk kendine gelen Demiralp oldu.

"Tanıştığıma memnun oldum, Naz Hanım."

Naz kulaklarına dolan etkileyici ses tonuyla birlikte, "Ben de memnun oldum. Görüşmek üzere..." dedi ve Demiralp hemen atıldı.

"Görüşeceğiz!"

Naz, karşısında kendinden bu kadar emin konuşan adama memnuniyetle gülümsedi.

Demiralp hastaneden çıkıp, arabaya doğru yürürken, arkadaşının kendisine durmadan bakıp sırıtmasını göz ardı edemeyerek durdu. Ellerini ceplerine koyup bıkkınlıkla arkadaşına doğru döndü.

"Niye gülüyorsun, Uluzar? Ne oldu?"

Turaç başını iki yana salladı. Sırıtmaya devam ederek o da durdu. "Demek ki doktorumuz bir kadın olduğu için daha önceki gibi sinirlenip odadan hemen çıkmadın?"

Demiralp, arkadaşının muzip ses tonunu fark edince gözlerini kıstı. Bir şeyler geleceğini biliyordu. Bu yüzden taviz vermedi. "Ne saçmalıyorsun, Uluzar? Uzatma da söyle, dinliyorum."

"Doktor çok güzeldi galiba?"

Demiralp, "Bilmiyorum, dikkatli bakmadım," dediğinde Turaç'ın gülümsemesi genişledi. Arkadaşının yalan söylediğini biliyordu.

Turaç sahte masumane tavırlarıyla, "Hım, tabii anlıyorum," dedi.

Demiralp derin bir nefes aldı ve etrafına şöyle bir göz attıktan sonra başını yana eğerek otuz sekiz yıllık arkadaşına baktı. Bu adamla bebekliğinden beri beraber nefes alıyordu. Şimdi ne dese boştu. Yalan söylediğini elbet anlayacaktı. Yine de uzatabildiği kadar yalan söyleyecekti. Çünkü can dostu da olsa bir süre onun gözünde maskara olmaya niyeti yoktu.

"Görmedim, Uluzar görmedim. Şimdi yürü de gidelim artık," dedikten sonra Turaç'ı arkada bırakarak az ilerideki arabasına yürüdü.

"Gözlüklü, kumral doktorumuz çok etkilemedi yani seni?"

Demiralp duyduğu sözlerle adımlarını durdurdu. "Gözlük kullanmıyor, ayrıca kumral değil, esmer!" Sözlerinin ardından ne yaptığını fark ederek sessizce, "Siktir!" dedi. Kendisi alnını ovalarken arkadaşı haince gülümsüyordu.

"Ve sen bu doktoru görüp etkilenmedin, öyle mi?" derken Turaç'ın bembeyaz dişleri ortadaydı.

Dostundan bir şey gizleyemeyen Demiralp ise somurtuyordu. Naz'ın karşısında hissettiklerinden dolayı o kadar şaşkındı ki henüz kendisi bile ne olduğunu bilmiyordu. Yıllar önce masum bir kıza sevdalıydı, ancak üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki bu hislerin hem tanıdık hem de yabancı gelmesini nasıl karşılayacağını bilmiyordu.

Kısa bir düşünmenin ardından Demiralp derin bir nefes aldı ve ne düşündüğünü söylemeye karar verdi. "Henüz ben bile ne olduğunu anlamadım. Kadın çok güzeldi ama sadece o değil Uluzar, ses tonu bana huzur verdi sanki... Varlığı... Gülümsemesi ışık saçıyordu. Gözleri... Bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Sadece etkilendim, tamam ama bu... O kadar basit değil."

Turaç anlayışla gülümsedi. Can dostunun neler yaşadığının bire bir şahidi olarak onu o kadar çok iyi anlıyordu ki uzun zaman sonra hissettiği bu duyguların bitmemesini diliyordu. Demiralp yıllardır kendisini Çisem'i bulmaya adamıştı ve onu bulana kadar ona huzur yoktu. Dolayısıyla Turaç'a da yoktu. Çünkü *anca beraber* diyerek bu yola girmişlerdi.

Bu yüzden dostunun neler düşündüğünü, hissettiğini biliyor; yaşadığı karmaşayı birkaç dakikadır izlediği yüzünden görüyordu.

Demiralp, Turaç'tan herhangi bir alay ya da ima beklerken, onun hiçbir şey söylemeden arabaya doğru yürümesine şaşkınlıkla baktı. "Bir şey demeyecek misin?" dediğinde Turaç arabanın kapısını açmıştı. Durdu. Demiralp'e anlayışla ve mutlulukla gülümsemeye devam etti.

"Ne diyeyim Ağam? Kardeşimin karşısına yıllar sonra kalbinin olduğunu hissettiren bir hatun çıkmış. Ben bu işe ancak Allah derim," dediğinde Demiralp yıllardır kendisine yoldaşlık eden arkadaşına tebessümle baktı.

"Ortada henüz bir şey yok, oğlum. Hemen havaya girme! Hem belki evlidir, ne biliyoruz? Ayrıca evli olmasa bile beni isteyeceği ne malum?" dediğinde bu sefer şaşıran Turaç oldu. Tamam, az önce Demiralp itiraf etmişti ama açıkçası hemen bu doktoru benimseyeceğini düşünmemişti.

"Sen bir saatlik test yaptırırken ben azıcık öğrendim kimdir, nedir diye."

Demiralp sinirle kaşlarını kaldırınca Turaç devam etti. "Bakma öyle oğlum! Sen her zamanki gibi odadan sinirli çıkmayınca ben de yeni gelen doktoru merak ettim."

Demiralp öğrendiği şeyle daha fazla beklemeden, arabaya binerken Turaç da direksiyonun başına geçti ve arabayı çalıştırdı. "Belliydi sırıtmandan zaten! Bir de oyun oynuyor benimle! Yok, *kumral gözlüklü* falan diye!" Demiralp söylenirken Turaç gülümsüyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Demiralp gözlerini yoldan çekip arkadaşına baktı. "E ne öğrendin peki ve kimden?" dediğinde Turaç bu sefer korkmuş gibi sahte bir bakış attı.

"Sence?"

Demiralp gelen soruyla birlikte hemen kim olduğunu anladı ve Turaç'la beraber ağızlarından aynı isim çıktı.

"Benay Hanım."

"Benay Hanım."

Sonra *ah* çeker gibi başlarını salladılar.

"Aslında çok iyi bir kadına benziyor. Yine de ne kadar zararsız da olsa uzak dur, Uluzar. Laf söz olur," derken Demiralp, Turaç tek kaşı havada alayla konuştu.

"Ağam, yanlışın var. Hatun benim değil, dedikoduların peşinde."

Demiralp başını öne eğerek sıkıntıyla alnını kaşıdı. "Hayret! Bu sefer karşıma çıkmadı."

"Sen içerideyken ayaküstü konuştuk, sonra da hastasına gitti. Yoksa sen hastaneye geleceksin ve onun haberi olmayacak mı? Şaşarım. Ayrıca bütün hastane çalışanı gibi Naz Hanım'ı o da çok sevmiş," diyerek arkadaşının tepkilerine bakmak için yandan bir bakış attı.

"Hım. E?" derken başı önde, aklı Naz'da, kulağı Turaç'taydı.

"Ben biraz sorunca hemen çakraları açıldı. Altında bir şeyler arasa da yine birkaç şey söyledi. Bakalım senin Naz

Hanım'a olan ilgini öğrenince neler olacak? Herhâlde bütün Mardin duyar," dedi gülerek.

"Öyle bir şey yok, Uluzar!"

"Şimdilik..." derken Turaç'ın gözü yoldaydı.

Demiralp, "Her neyse, ne öğrendin?" diye sorarken meraksız görünmeye çalışıyordu.

"Bekârmış," dedi Turaç tek kaşı havada.

Demiralp sertçe, "Uluzar!" diye uyardı. Turaç son bir kez daha gülüp ciddi bir tavır takındı.

"Buraya tek gelmiş. Normalde İstanbul'da yaşıyormuş. Hastanenin başhekimi kendi hocasının arkadaşıymış. Biliyorsun, özel hastane, o yüzden hemen ayarlayabilmiş. Aslında buraya gelmiş olmasına şaşırdım," dedi Turaç düşünceli bir şekilde.

"Niye şaşırdın?" dediğinde Demiralp gerçekten merak ediyordu.

"İstanbul'da çalıştığı hastane, en iyilerindenmiş ve orayı bırakıp neden buraya gelsin ki? Diye düşünmeden edemiyor insan. Sanırım Benay Hanım biliyor. Sözlerinden onu anladım." Işıklarda durduğunda, dönüp arkadaşına baktı. "Çok iyi, cana yakın ve kendi hâlinde bir insan olduğunu söyledi. Bence yengen Zehra daha iyi bilgi verir sana," derken yeniden sırıtmaya başladı.

Demiralp biraz merakla, "Zehra'yla ne alakası var?" diye sordu.

"Dediğim gibi Benay Hanım'ın gözlerinden bir şey kaçmıyor. Özellikle konu Mardin'in ağası olunca..." derken Turaç, Demiralp lafını kesti.

"Benay Hanım iki dakikada seni kendine benzetmiş! Hayırdır oğlum?" derken yine sinirli görünüyordu.

Turaç hiç gocunmadan, "Eh işte azıcık," dedi ve arabayı yeniden hareket ettirirken konuşmasına devam etti. "Zehra, Yasemin'i götürüp getirirken bu süre zarfında kaynaşmış, arkadaş olmuşlar."

"Alt tarafı yarım saat içeride kaldım, Uluzar. Ne ara anlattı bunları?"

"Öyle deme, bir saat boyunca bir sürü test yaptırdın," diye vurguladı Turaç.

Demiralp daha fazla bu muhabbeti çekemeyeceğini düşünerek yüzünü ovaladı. "Anlaşıldı, bugün komik günündesin. Sür Haydar Baba'nın yerine de iki tek atalım. Anca çekilirsin sen."

Turaç, "Ağam, kalbimi kırıyorsun..." derken kendisini gülmemek için zor tutuyordu.

"Lan... Başlatma kalbinden şimdi! Ağzımı bozduracaksın. Sür mekâna," dediğinde Turaç onu takmadan devam etti.

"Olmaz abiciğim, ilk önce eczaneye ilaçlarını almaya. Sonra Naz Hanım ne der?"

"La havle... Durdur lan arabayı!" dediğinde Turaç artık kahkahalarla gülüyordu. Demiralp ise hâlâ, "İyice maskara olduk!" diye söyleniyordu.

"Tamam, oğlum sana da şaka yapılmıyor. Hemen tersleniyorsun."

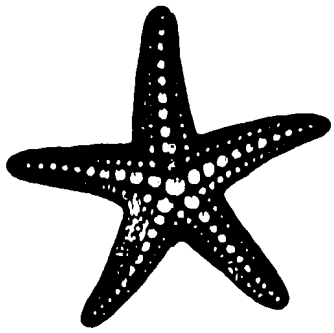
"Ben sana bir şaka yapacağım. O zaman şakanın âlâsını göreceksin. Sıra sana da gelecek, aşk meşk işleri alaya gelmez," dediğinde Demiralp ne ima ettiğinin farkında değildi. Bilinçsizce edilmiş bir laftı ama Turaç hemen detayı yakaladı.

"Demek sen sıranı savdın? Hım, bu kadar çabuk kabul etmeni beklemiyordum açıkçası. O da iyiymiş," derken şaşkınca gülümsüyordu.

Demiralp, arkadaşının sözlerini duyunca az önce neler söylediğini yeni fark etti. Biraz tedirgin olup yerinde huzursuzca kıpırdansa da oyun oynayacak yaşta olmadığını biliyordu. Artık her ne hissediyorsa kendisini kasmanın bir anlamı olmadığını bildiği gibi... Üstelik *aşk* kelimesi ağzında güzel bir tat bırakmıştı. Turaç'a baktı ve arkadaşına nadiren gösterdiği gamzelerini göstererek gülümsedi.

Belki henüz aşk yoktu ya da vardı. Kim bilebilirdi ki? İnkâr edecek değildi. Yıllar sonra ilk defa birinden etkileniyordu ve bu hislerin yoğunluğunu ileride görecekti. Yıllarca gözü de kalbi de kimseyi görmemişti ve şimdi kalbi yeniden birisi için atmaya başlamışsa bundan kaçmayacaktı. Çünkü Naz'ı gördüğü an hissettiği duyguyu çok sevmişti.

Demiralp düşüncelere dalmışken, Turaç ona bakıp mutlulukla gülümsedi.

2. BÖLÜM

Naz, çantasını ve ceketini alıp, hastaneden ayrılırken bugün olanları düşünüyordu. Neden bu kadar heyecan yaptığını ya da kalbinin bu kadar hızlı atmasının normal olmadığını biliyordu.

Demiralp içeri girdiğinde bambaşka bir boyuta atladığını fark etmişti. Kalbinin ritmini bozan onun hakkında duydukları değil, sebebin karşısında duran adam olduğunu düşünmüştü. Özellikle kendine has tok ve boğuk sesini duyduğunda... Adam konuştukça Naz, titreşimler hissetmişti. Konuşması, duruşu, bakışı her şeyi bir başkaydı. Üstelik imalı bir şekilde *görüşeceğiz* demesi bütün gün aklından çıkmamış, diğer her şeye algılarını kapatmıştı.

Etkilendiği erkekler olmuştu. Lisede, üniversitede... Ama bunlar sadece hayranlıktı. Öylesine beraberlik yaşamamak adına kimseyle beraber de olmamıştı. Çünkü aşka inanıyor ve âşık olmadığı birine umut vermek istemiyordu.

Şimdiyse kalbi ilk defa bu denli şiddetli çarpıyor ve ilk defa bir erkeğin yakınında olmak istiyordu. Neden böyle olduğunu bilmese de bu duygu değişikliği ve hissettiği her neyse çok hoşuna gitmişti.

Bu düşüncelerle, üç katlı binanın çatı katı olan küçük ama sıcak evine vardı. İstanbul'daki devasa boyuttaki evinden, daha doğrusu ailesiyle yaşadığı soğuk ve hiçbir zaman ev sıcaklığını bulamadığı yalıdan sonra burası tam bir yuvaydı. Üzerinden çok zaman geçmemişti ama yine de o günleri hatırlamak istemiyordu.

Odasına geçip üzerini değiştirdi ve ardından vazgeçilmezi olan filtre kahvesiyle, her zaman dolabında bulunan ıslak kekini hazırlayıp, küçük bir tepsiye koyarak pencere kenarındaki koltuğa geçti. Dışarıdaki soğuğun aksine kahvesinin sıcacık dumanı tüterken aklında yine sadece Demiralp vardı. Anlaşılan artık hep böyle olacaktı. *"Acaba hissettiğim aşk mı?"* diye düşündü içinden. Aşk böyle bir şey miydi? Bilmiyordu. Hiç tatmamıştı. Fakat bugün ikinci defa bu hissin güzel olduğunu ve çok sevdiğini düşündü.

Daha sonra düşüncesi birden Demiralp'in ne hissettiğine kaydı. Evli olmadığını biliyordu. Ama bir sevgilisi var mıydı? İşte kimse kendisine bundan bahsetmemişti. İçi birden sıkıldı. Nereden aklına gelmişti ki? Ne güzel Demiralp'i düşünerek güzel bir uykuya dalacaktı. Belki de rüyalarına girecekti. Ama şimdi var olup olmadığını bile bilmediği bir sevgili için olmayan uykusu kaçmıştı. Bu yüzden belki de rüya yerine kâbus görecekti.

"Abartmakta üstüne yok zaten, Naz! Aferin! Kur kafanda," diye kendi kendine söylenirken telefonun sesiyle hafifçe yerinden sıçradı. Ekrana baktığında gördüğü isimle yüzünde bir gülümseme belirdi.

Arayan, bu hayatta ailesinden bile yakın olan, kardeşi gibi gördüğü Sümeyya'ydı. Sümeyya, anne tarafından kökü Araplara dayanan bir ailenin kızıydı. Babası Türk ama annesinin babası, Dubai'nin ileri gelen ailelerindendi.

Dedesi Karim Bey, Türkiye'de okuduğu zamanlar hayatının aşkını bulmuş, okul bitmeden hemen evlenmiş ve sevdiği kadın ailesinden kopmasın, diye Türkiye'de kalmıştı. Sümeyya ve Naz, onların yarım asırlık aşk hikâyelerini keyifle dinler ve bir gün onlar gibi bir aşk hayal ederlerdi. Belki de böylesine bir aşkın varlığı yüzünden her ikisi de gerçek aşkı ve kalp ritimlerini sürekli düzensizleştirecek birini bekliyorlardı.

"Ooo *değerlimisss* nerelerdesiniz? Özlettiniz kendinizi," diye gülümsedi.

Sümeyya arkadaşının her anını bilirdi ve bu, Naz'ın suç kapatma şekliydi. "Yine birileri Yüzüklerin Efendisi'ni seyretmiş anlaşılan. Ama bana hiç öyle numaralar yapmayın, Naz Hanım. Ben sizin ne yapmaya çalıştığınızı gayet iyi biliyorum. Sen beni yeni arkadaşlarınla karıştırdın herhâlde. Unutmuşsundur, diye söylüyorum, ben Sümeyya canım," dedi tüm sakinliğiyle. Bu dostluğun her zamanki sakin tarafı Sümeyya, çılgınıysa Naz'dı.

"Ya canım arkadaşım, gerçekten yoğundum. Oraya neden gelemeyeceğimi de biliyorsun..." diye devam ederken Sümeyya lafını kesti.

"...ve her zamanki gibi kaçıyorsunuz, Naz Hanım. Zaten amacın bu şehirden gitmekti. Bendeki de laf."

Naz bir tek Sümeyya'nın yanında çocuk gibi rahat olurdu. Çünkü her zaman arkasını toplayan, onu anlayan ve olduğu gibi doğrusuyla yanlışıyla kabul eden bir tek Sümeyya olurdu. Çocukluğundan beri onu yargılamaz, soru sormadan dinlerdi. Belki de bu yüzden psikolog olmuştu Sümeyya. Çünkü o insanları hep dinlerdi. Naz da hep anlatırdı. Aralarındaki bağ çok kuvvetliydi.

"Girme oralara hiç. Ayrıca kaçmadım da sadece... Neyse bak, sana ne anlatacağım," dedi hemen lafı çevirerek. Çünkü gerçekten İstanbul'a gitmek istemiyordu. Arkadaşının onu anlayacağını bildiği için açıklamasına gerek yoktu.

"Yani bu sorudan da kaçacağım, diyorsun. Tamam, buna da tamam. Zaten sebebini biliyorum. Anlat bakalım, dinliyorum," dedi Sümeyya. Şimdilik üstüne gitmek istemiyordu.

"Ay hemen de laf vur! Neyse dinle. Sana bahsettiğim bir ağa vardı ya..." derken Sümeyya yine sözünü kesti.

"Hayırdır, seni haremine mi alıyor yoksa?" dedi alayla.

Normalde huyu değildi Sümeyya'nın lafın ortasına girmek. Sonuna kadar dinlerdi karşısındakini ama Naz'ı biraz sinir etmek istiyordu ve Naz'ın en sinir olduğu şeyse lafının

kesilmesiydi. Sümeyya da bunu bildiği için üstüne gidiyor, aramamasının intikamını böyle alıyordu.

Naz, "Evet, Sümeyya aynen öyle!" dedi sinirle ve arkadaşının gülmesiyle devam etti. "Deli etmesene beni ya! Bir susmadın. Tamam, güzel intikam aldın. Söz, bir daha seni unutmayacağım. Şimdi sus ve dinle. Mümkünse bir psikolog gibi," derken Sümeyya artık kahkaha atıyordu ve bu sefer Naz da eşlik ediyordu.

Sümeyya yeniden ciddiyet kazanarak, "Tamam. Anlat dinliyorum," dedi.

"Bugün hastaneye geldi, tanıştık. Ay Sümeyya, çok yakışıklıydı! Konuşması, duruşu, of! Çok etkilendim. Onu görünce bir sıcaklık bastı. Heyecandan yerimde kıpırdandım durdum. Ne diyeceğimi bilemedim ilk başta. Hep yanımda kalsın, uzun uzun sohbet edelim istedim. Gidince de üşüdüm. Sanki yalnız kaldım. Bütün gün aklımdan çıkmadı ve sen beni biliyorsun, takıntı yapmam ben. Sence âşık mı oluyorum?" derken son cümlesindeki sesi, annesinden izin isteyen bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

"Çok âşık olmuşum gibi konuşuyorsun, Naz," dedi muzip bir tonda.

"Sümeyya! Sen psikologsun, bilirsin. Söyle hadi!" diye sabırsızca sitem ettiğinde, Sümeyya da uzatmadan hemen sonuca bağladı.

"İyi, söylüyorum. Bence âşık olmuş olabilirsin, bebeğim. Hadi hayırlı olsun demek isterdim ama emin konuşamıyorum. Çünkü daha önce hiç âşık olmadığım için nasıl bir duygu olduğunu, duyduklarım ve gördüklerimden dolayı sadece tahmin edebiliyorum," dediğinde Naz'ın duymak istediği cevap tam da buydu.

Naz, Sümeyya'nın yine onu bir karmaşadan kurtarmış olduğunu hissediyordu. Bir süre daha bu konu üzerinde konuştuktan sonra Naz, artık arkadaşını ihmal etmeyeceğinin

sözünü vererek, Sümeyya da en kısa zamanda Mardin'de olacağını söyleyerek telefonu kapattı.

Demiralp, Turaç'la birkaç tek attıktan sonra kardeşlerinin yaşadığı babaevi olan konağa geçmek yerine kendi evine geçti. Üstünü değiştirmeden, yatağa uzanarak Naz'ı düşünmeye başladı.

O doktorun hakkındaki her şeyi bilmek için delice bir istek duyuyordu. Bu yüzden hemen konağa gidip yengesi Zehra'yla konuşmak istiyordu. Ancak bu isteğine biraz düşündükten sonra gem vursa da ardından tüm bedenini sarmalayan bir virüs gibi yine beliriveriyordu. Bugün testler için ısrar ettiğinde onun ne kadar inatçı olduğunu da fark etmişti. Zor bir kadın olduğunu düşünüyordu. Bunları düşünürken birdenbire aklına Çisem geldi. İkisi ne kadar da zıt karakterlerdi. Onu çok özlemişti. Her geçen gün onu bulmak için olan umudunu biraz daha kaybediyordu. Onu bir an önce bulmak için Allah'a bir dua gönderip gözlerini huzursuz bir uykuya kapattı.

Demiralp sabahın erken saatinde Turaç'ın telefonuyla uyandı.

"Sen ofise geç, birazdan geliyorum. İlk önce konağa uğrayacağım."

"Bugün konağı ertele diyeceğim ama Yasemin senin başının etini yer."

Demiralp, yeğeninin adını duyunca gülümsedi. "Evet, biliyorsun ufaklıkla baş edemiyorum," dediğinde bir an durakladı. "Bir şey mi var, Uluzar?"

Turaç sıkıntıyla derin bir nefes aldı. "Adamlardan haber var."

Demiralp'in banyoya giden adımları durdu. Heyecanla, "Hemen geliyorum!" diyerek Turaç'ın bir şeyler söylemesine izin vermeden telefonu kapattı. Ardından gitmek için hazırlanmaya başladı.

Turaç ofiste sıkıntıyla oturuyordu. Adamlarından gelen haber iyi değildi ve bunu Demiralp'e söyleyemeden telefonu kapatmıştı. Şimdi haberin olumsuz olduğunu öğrenince, nasıl öfkeleneceğini düşündükçe canı daha çok sıkılıyordu.

Uzun zamandır elleri boş dönüyorlardı ve bunun böyle olacağını Turaç en başından beri biliyordu. Ancak Demiralp'i ikna edemiyordu. Sanki hiçbir şey yapmadan durduğu zaman Çisem'i yalnız bırakıyormuş gibi hissettiğini biliyordu. Bu yüzden bir şey diyemiyordu. Çünkü yine böyle bir şey söylediği zaman aldığı cevap daha dün gibi aklındaydı.

Turaç, arkadaşının pes etmeyeceğini bildiği hâlde yılmadan sorduğu soruyu yine sormuştu. "Peki, öyle olsun Ağam, şimdi ne yapıyoruz? Biliyorsun, bir yıl oldu, aramaya devam edecek miyiz?"

Demiralp, Taş Han'daki ofiste elleri cebinde, Mardin'in güzel tarihî manzarasına karşı duruyordu. Kafasında dönen şeyler yüzünden, gözleri önüne serilen şehrin güzelliğini görmüyordu. Aklındaki sorulara çözüm bulamamak onu daha çok çıldırtıyordu.

Turaç'ın ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Neden bu kadar sinirlendiğinin ve bir şeyler yapması gerektiğinin o da farkındaydı. Bu sefer daha temkinli davranması gerekiyordu. Ortalığı ayağa kaldırmadan ve kimse öğrenmeden çözmeliydi bu işi. Kaç saattir bu konuyu tartışıyorlardı. Bazen sakin geçiyordu konuşmaları, bazen de hararetli... Yine de her şekilde kendilerini hep ayakta birbirlerine bağırırken buluyorlardı.

Gelen soruyla birlikte Turaç'a döndü yeniden bakışları. Tüm kadınların aklını başından alacak kadar yakışıklı olan dostuna her

baktığında bu kadar zaman neden yalnız kaldığını düşünüyordu. Kaç defa, "Evlen, hayatını kur, bırak benim savaşımı, kendi hayatını yaşa," demiş olsa da Turaç onu kesin dille reddetmişti. Her şey yoluna girene ve Çisem'i bulana kadar vazgeçmeyeceğini söylemişti. Dostuna söz geçiremeyeceğini biliyordu çünkü o da kendisi gibi inatçı ve asla işleri yarım bırakmayı sevmeyen bir yapıya sahipti. Birbirlerine benzemeleri ve birbirlerini bu kadar iyi tanımaları ikisinin de hayatını kolaylaştırıyordu.

Turaç'ın gerginliğini gören Demiralp, ortamı yumuşatmak adına daha sakin davranmak istedi. "Yine Ağan olduğuma göre bir şeye sinirlenmişsin. Çıkar ağzındaki baklayı."

Turaç, arkadaşının sakin hâline ayak uydurup, yüzüne sahte bir korku yerleştirerek, "Beni kendine alacakmış gibi baştan aşağı süzünce içimdeki sinir korkuya dönüştü," dedi. "Doğru söyle dostum, kadınsızlık başına vurdu, değil mi? Biliyorsundur aslında ama yine de söyleyeyim: Benden sana iş çıkmaz, yıllardır tercihim aynı ve değiştirmeye de niyetim yok." Kısa bir an sessiz kalarak söylediklerine vurgu yapmak için devam etti. "Can dostum için olsa bile!"

Bu sözlerle yüzünü buruşturan Demiralp, arkadaşının az önceki sorusunu yanıtsız bıraktı. "Bırak zevzekliği Turaç, hiç havamda değilim... Ne oldu, depodaki adam hâlen konuşmadı mı? Bari ondan bir şeyler öğrenebilseydik."

"Ne zaman havanda oldun ki zaten?" diye söylendikten sonra ciddiyete bürünüp derin bir nefes aldı ve çalışma masasının önündeki rahat koltuklara doğru ilerledi. Bıkkın bir tavırla otururak ayaklarını önünde duran cam sehpanın üzerine uzattı ve devam etti anlatmaya. "Konuşmadı, bu da fos çıktı. Adam gerçekten hiçbir şey bilmiyor. Her şeyi el altından yapmış, piç kurusu! Başka isimle işlerini halletmiş ve bunu yaptırdığı adam şu an..."

"...şu anda muhtemelen cesedi bile yoktur. Denizin dibinde ya balıklar tarafından yenmiştir ya da ormanda hayvanlara yem olmuştur," diyen Demiralp, arkadaşının lafını öfkeyle kesmiş ve kendi devam etmişti. Artık biliyordu olanları ya da olacakları. Uzun zamandır bir adım ileri gidemeseler de vazgeçecek değildi. Zaten her şeyi "onu" korumak, bu hayattan uzaklaştırmak için yapmamış

mıydı? Onca dökülen kan, ortalığın karışması, annesinin feryatları, çektiği acı ve iki aşiretin birbirine girmesi bu yüzden değil miydi? Sırf o kurtulsun, bunları yaşamak zorunda kalmasın, diye çabalamadı mı onca sene? Vazgeçemezdi!

Bunu Turaç da biliyordu. Asla vazgeçemezdi! Gerekirse kendinden geçer ama onu bırakamazdı. Son nefesini verse bile bulacak ve yine koruması altına alacaktı. İyi olduğundan emindi. Çünkü yanındaki psikopatın bu hayatta yapmayacağı bir şey varsa o da Çisem'i üzmekti. Yine de bir an önce gözleriyle görmek istiyordu. O piçe hayatında tatmadığı işkenceleri yaşatacaktı!

Turaç, arkadaşının yüzündeki duygu değişimlerini sırayla inceliyordu. Öfke, sevgi, şefkat, nefret ve çaresizlik ama asla pes etmeyiş... Her bir duygunun birden yüzünde belirmesiyle ne düşündüğünü anlaması zor olmadı. Derin bir "Of!" çekip dile gelmemiş çaresiz düşüncelerine cevap verdi. "Biliyorsun kardeşim, ne sen ne de ben vazgeçeceğiz. Bulacağız onu, merak etme. Hangi deliğe girdiyse o yılan soyunu bulacağız ve sonra da yıllardır hayalini kurduğumuz ama kendimizi durdurmak zorunda kaldığımız o işkenceleri tek tek yapacağız..." dediğinde Demiralp'in kendisinin bile suratında nadiren gördüğü o gülümsemeyi gördü ve yanağındaki iki çukur ortaya çıktı.

"Nasıl fantezi dünyan var oğlum senin? O şerefsiz hakkında ne hayali kuruyorsun?"

Arkadaşının gülümsemesiyle keyfi azıcık olsa da yerine gelmişti Turaç'ın. "Sanki sen kurmuyorsun o fantezileri? Kabul et, hoşuna gitti." Kahkaha atan Turaç'a, Demiralp gülümseyerek eşlik etti.

"Aramaya devam edin, Turaç. Her yeri... Her taşın altına yeniden bakın, taş üstünde taş bırakmayın. Mutlaka gözden kaçırdığımız bir şey vardır. O şerefsiz kesin bizimle ilgili bir bilgiye ulaştı ve bu yüzden ortalıktan yok oldu. Çünkü aklıma başka bir şey gelmiyor. Onu benden bu yüzden kaçırıyor olabilir ama... Umalım ki yanılıyoruzdur. Bizi öğrendiyse zor buluruz onları."

Sesi sonlara doğru kısılmıştı. İçindeki fırtına bir türlü dinmek bilmiyordu. Ama buna rağmen sakin bir şekilde devam etti.

"Biz de onun yöntemleriyle hareket edelim, Uluzar! Bursa'nın yeraltına inelim."

Turaç düşüncelere öyle bir dalmıştı ki kapının açıldığını geç fark etti. Arkasını dönerek, "Hoş geldin," dedi. Camın önünden ayrılıp, her zamanki koltuğuna oturup ayağını sehpaya uzattı.

"Hoş buldum. Ne yaptın, Uluzar?" diyerek Demiralp de koltuğuna geçip eline telefonu aldı.

"Bize iki kahve getir, Hasan."

Telefonu kapatıp cevap bekleyen bakışlarla arkadaşına döndü. Turaç hafifçe yerinde kıpırdandı ve boğazını temizleyip konuşmaya olabildiğince geç başlamak istedi. Çünkü nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Demiralp, Turaç'ın yüzünden durumu az çok anladı. "O kadar kötü diyorsun yani?"

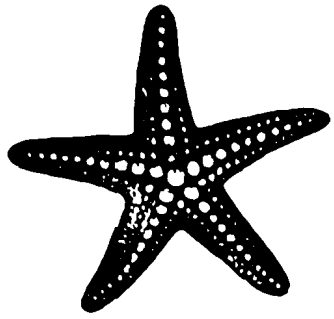
Turaç kendisi bir şey söylemeden Demiralp'in anlamasına sevindi. En azından sakin karşılayacaktı. "Haber yok. Hiçbir iz yok. Bursa'nın altını üstüne getirdi adamlar ve bu sözde değil. Gerçekten her yere bakmışlar ama yok. Aslında..." dediğinde Demiralp, Turaç'ın ne demek istediğini hemen anladı. Çünkü bu konu ne zaman açılsa Turaç da bu durumdan bahsediyordu. Bu yüzden arkadaşının lafı bitmeden hemen müdahale etti.

"Hayır, Uluzar! Olmaz. İbrahim, polis de olsa güvenemeyiz. Onun el altından araması demek, birçok kişinin bu durumu tam olmasa da öğrenmesi demek."

"Bir düşünseydik..."

"Olmaz dedim! Göze alamam bunu. Kimsenin kulağına kar suyu kaçırmaya gerek yok. Bu şekilde sadece o adamlarla bulacağız. Hem baban onlara güveniyor."

Turaç, arkadaşının kararlılığını görünce usulca başını salladı. Hak veriyordu ona ama böyle de olmuyordu işte. Bulamıyorlardı Çisem'i. Belki de bulamayacaklardı da...

3. BÖLÜM

Naz, birkaç saatlik bir uykuyla ayakta dursa da işinin başına geçmemesi için hiçbir engeli yoktu. Erkenden kalkıp banyodaki işini hallettikten sonra üstünü giyindi ve hastaneye gitmek için yürümeye başladı. Mardin'e gelme amaçlarından biri, rahat ve doğal yaşamak olduğu için gelirken arabasını getirmek istememişti. Yıllardır kendisine dayatılan şaşaalı yaşamdan kurtulmak ve bu doğal yaşamı doyasıya içine çekmek istiyordu. Hiçbir toplu taşımayla uğraşmak istemediği için de hastaneye yakın bir ev tutmuştu.

Mardin'in temiz havasını soluyarak güzel bir yürüyüş yaptı. Hastaneye vardığında odasına geçti ve ilk iş olarak saate baktı. *"Tam zamanı!"* diye düşündüğü sırada kapı çalındı.

Odaya elinde tepsi, içinde birkaç poğaça olan bir tabak ve iki kupa bardağında çayla Benay girdi. Naz geldiğinden beri kendisine yalnızlık nedir bildirmeyen Benay'la çok güzel bir arkadaşlık kurmuştu. Her sabah Naz'la kahvaltısını yapar ve hastanedeki dedikoduları anlatırdı.

Naz bu neşeli, deli dolu, kendi hâlindeki kadını çok sevmişti. Kimseye zararı olmazdı ama durmadan konuşur, birilerini anlatırdı. *"Belki de gülümsemelerinin altındaki büyük acıları saklamak için sürekli başkalarından konuşuyor ve gülüyor,"* diye düşünüyordu Naz.

Çünkü sürekli birilerinden konuştuğu hâlde kendisinden asla bahsetmezdi. Ne yetimhanede büyüdüğünü ne çektiği zorlukları ne de büyük aşkla evlendiği ve kendisi gibi kimsesi olmayan kocasının, evliliklerinin ikinci yılında öldüğünü

kimse bilmezdi. Bu kadar zaman burada olmasına rağmen Benay'ın yaşamını bilen birkaç kişiden başka kimse yoktu. Kendisine güvenecek kadar anlatmasına Naz çok seviniyordu.

Benay, Naz'ın buradaki iki arkadaşından birisiydi. Diğeriyse Zehra'ydı. Zehra, Benay'ın da uzun yıllar önce buraya acılarından kaçıp geldiğinden beri tek sağlam arkadaşıydı. Şimdi bir de Naz eklenmişti bu arkadaşlığa.

"Günaydın Doktor Güzeli," dediğinde Naz gözlerini devirdi.

Naz buraya ilk geldiğinde Benay onun güzelliğine takmıştı ve *"Yanlışlıkla mı doktor oldun?"* demişti. Çünkü Benay, onun manken olabileceğini düşünüyordu. Bu yüzden de ona isim takıp manken olacağını hatırlatmak istiyor ve *"Doktor Güzeli"* diyordu.

"Günaydın Benay. Hiç bıkmayacaksın, değil mi?" dediğinde Benay arkadaşının ne demek istediğini hemen anladı.

"Ay niye bıkayım canım, kendime eğlence bulmuşum. Neyse sen onu bunu boş ver. Dün Erdinç yine bana aşkını ilan etti. Bu sefer tek kişilik kalpli çikolatalı pastayla... Ay çok tatlı değil mi?" diye gülümseyip oturduğu koltukta çayını yudumladı.

Naz da arkadaşının karşısına geçerek oturdu ve eline bir poğaça aldı. Benay'ın hemen konuşmaya başlamasını gülen gözlerle izliyordu. Ağzındaki poğaçayı bitirip, çayından bir yudum aldıktan sonra hiç vakit kaybetmeden konu açan arkadaşına cevap verdi.

"Madem tatlı buluyorsun, neden teklifi kabul etmiyorsun?" dediğinde Benay'ın neşeli hâlinden eser kalmadı. Sanki bir düğmeye basılmış gibi anında gözleri hüzne boyandı. Elindeki yarım poğaçayı tabağa koyup eline yeniden çayını aldı ve gözlerini kaçırdı.

"Olmaz be Naz. Ben başkasıyla yapamam. Hayatıma başkasını sokamam. Bu, Yusuf'uma ihanet olur," diyerek başını öne doğru eğdi.

"Aşkına, sana ve sadakatine saygı duyuyorum, Benay Ama on iki yıl olmuş ve sen yirmi iki yaşından beri yalnız yaşıyormuşsun, yaşıyorsun! Bence Yusuf da senin mutlu olmanı isterdi. Bir düşün derim. Hem Erdinç çok iyi birisi. Ben bu kısa zamanda gördüm. Adam senin gözünün içine bakıyor," dediğinde, Benay hafif mutlu bir tebessüm ederek yüzüne baktı.

"Biliyor musun? Nereden öğrenmiş bilmiyorum. Belki de sürekli ona *yok* dememin sebebini merak etmiş ve araştırmıştır. Kim bilir," diyerek omuz silkti. "Ama öğrenmiş; nereden geldiğimi, neler yaşadığımı ve... Yusuf'umu öğrenmiş," dediğinde Naz gözlerini hayretler içerisinde açtı.

Merakla, "Ne demek öğrenmiş? E, ne dedi peki?" diye sordu.

Benay'ın yüzünde yine mutlulukla karışık hüzünlü bir gülümseme oluştu. "Bana acılarımı unutturacağını, ölen eşime saygı duyduğunu fakat hayatın böyle yalnız geçmeyeceğini ve kendisine *evet* dediğimde asla beni pişman etmeyeceğini söyledi." Sözlerinin ardından bakışları Naz'ı buldu.

"Ne güzel konuşmuş. Erdinç göründüğü gibi çok düşünceliymiş ve ölen eşe duyulan saygı bence büyük erdemdir. Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Benay derin bir nefes çekti içine. "Bilmiyorum. Onu mutlu edemeyebilirim. Aklıma Yusuf gelir. Ben Erdinç'e haksızlık etmek istemiyorum."

Benay'ın kararlı sesi Naz'ı üzdü. Onun hayatına devam etmesini istiyordu. "İyi ama zaten Erdinç bunu kabul etmiş. Seni böyle istemiş..." derken kapı çaldı ve cümlesi yarım kaldı.

İçeri giren hemşire, "Naz Hanım, hastanız geldi," dedi.

"Tamam, Zeynep iki dakikaya alalım."

Naz başını kapanan kapıdan çevirip merakla Benay'a döndü. Onun ayaklandığını gördüğündeyse hemen ağzını açtı ancak Benay ondan kaçmak ister gibi sözlerini sıraladı.

"Ben de işimin başına geçeyim. Saatten haberimiz yok, dalmışız."

Naz'ın inanmadığını gözlerinden görebiliyordu. Yine de daha fazla konuşmak istemiyor, konuşursa dayanamayıp ağlayacağını biliyordu ve bugün ağlamaya hiç niyeti yoktu.

Naz, "Tamam ama bu konu kapanmadı. Sonra konuşacağız," dediğinde Benay gülümseyerek kapıya doğru yürüyordu. Sonra bir an aklına gelen şeyle olduğu yerde durdu ve arkaya bir bakış attı. Sanki az önce hüzünlü şeylerden bahsetmemiş gibi yine o neşeli maskesinin altına saklandı.

"Dün Demiralp Ağa gelmişti. Neyi varmış?"

Naz bütün gece aklından çıkmayan adamın ismini duyunca içinde bir yerde yine aynı kıpırtı oluştu. Gözle görülür bir şekilde panik yaşadı, gözleri parladı, yüzü kızardı ve bu hareketlenmeler Benay'ın gözünden kaçmadı. Bu sırada Naz yaptığı panikten dolayı cevap vermeyi unuttuğunu fark etti.

"Hım başı... Baş ağrısı... Yani migreni varmış," diye kekeledi.

Benay, arkadaşının bu hâline hınzır bir şekilde gülerek konuyu kendi lehine çevirdi. "Güzel kokular alıyorum. Asıl bu konuyu konuşacağız!" diyerek yeniden kapıya yöneldiğinde Naz yine panikle cevap verdi.

"Konuşulacak ne var ki? Alt tarafı bir hasta," dese de Benay dudaklarında mutlu bir tebessümle kapıdan çıkıp kendi odasına doğru yol aldı. Naz ise oflayarak yerine çöktü. Niye hemen duygularını belli eden bir insandı ki? Tam düşüncelere yeniden dalacaktı ki kapı çaldı ve hastası girdi. Böylelikle mesaiye başladı.

Demiralp, Çisem'i arayan adamlarına yeni haberler ve talimatlar gönderdikten sonra yeni bir moral bozukluğuyla, konağa gitmek için arabasına bindi. Her sabah konağa gidip, minik yeğenini görmeden güne başlamazdı. Bugün geç kalmıştı ve daha bir saatlik yolu vardı.

Demiralp aklında bir dünya düşünceyle konağa vardı. Adamlar demir kapıyı açtığında, konağın büyük avlusuna girip arabasını park etti. Yan koltuktan hediye paketini alıp, adamlarının açtığı kapıyla arabadan indiğinde birden bacaklarına dolanan minik kollarla birlikte içine tarifi imkânsız bir mutluluk doldu.

Amcasının arabasını terastan gören Yasemin, büyük bir çığlık atıp, hemen aşağıya koşarak Demiralp'in bacaklarına sarılmıştı. Yasemin, Demiralp'e çok düşkün ve amcasına âşık bir afacandı. Beline gelen kumral saçları, boncuk gözleriyle dünya güzeli bir çocuktu ve Demiralp bu küçük afacanla uğraşmayı çok seviyordu.

"Benim güzel perim ne yapıyormuş?" derken Demiralp eğilip küçük yeğenini kucağına aldı ve çalışanların arasından, evin kapısında bekleyen yengesine doğru yavaş adımlarla yürüdü.

Yasemin minik kollarını göğsünde bağlayıp, dudaklarını büzerek, "Ben sana küsüm, Demir Prens'im," dediğinde Demiralp içten içe gülümsedi yeğenine.

Yasemin altı yaşında çok zeki bir kızdı. Duyduğu her şeyi kafasına kazır ve asla unutmazdı. Bir gün babasıyla ağabeyinin konuşmalarının sonunu duymuş ve babasının, ağabeyine *"Amcana bak, demir gibi sert. Onun gibi güçlü olmalısın,"* dediğini hafızasına kazımıştı. Babası başka bir konuda oğluna örnek göstermek istese de Yasemin duyduğu kelimeyi kendisine göre algılamıştı. Bu yüzden güçlü gördüğü amcasına artık *Peter Pan* yerine *Demir Prens* demeye başlamıştı. Demiralp ise küçük kızın yaşı büyüdükçe, kendisine durmadan yeni lakaplar takmasına zor alışmıştı. Ama *Peter Pan*'dan sonra *Demir Prens* adından memnundu.

Demiralp onun bu tatlı tribini şefkatle karşıladı ve duruşundan taviz vermeden, "Ne yapmış bu hain prens? Söyle, cezamı hemen çekeyim," dedi.

"Sabah bekledim, bekledim gelmedin. Sonra biraz daha bekledim, gelmedin. Öğlen oldu, öyle geliyorsun. Artık beni sevmiyor musun?" derken surat asmaya devam ediyordu.

"O nasıl laf öyle? Bugün işlerim çok fazlaydı ve biraz önemliydi, bırakamadım. Yoksa hiç seni ihmal eder miyim? Şimdi bir düşünelim... Ben bu güzel periye kendimi nasıl affettirebilirim, sen bana yardımcı olur musun?" dedikten sonra yeğenini yanağından öptü.

Yasemin yine ağabeyinden gördüğü hareketi yaparak elini çenesine koydu ve düşünürmüş gibi yaptı. "Hım, eğer beni parka, gezmeye ve hamburger yemeye götürürsen affederim. Bir de oyuncak istiyorum, bir de peri tacıyla, peri kıyafeti," derken işaret parmağını söz isteyen bir öğrenci gibi kaldırıp gözlerini iri iri açtı ve tatlı tatlı gülümsedi.

Demiralp, Yasemin'i dinlerken yengesinin yanına gitmişti.

Zehra, "Hoş geldin, Ağam," dediğinde Demiralp, yengesine bakıp başını salladı ve yeniden Yasemin'e dönerek tam cevap verecekken arkadan başka bir ses duydu.

"Sen çok şımardın, küçük hanım. Amca, bu kıza hep sen yüz veriyorsun."

Demiralp duyduğu sesle yönünü değiştirdi ve daha on iki yaşındayken bile çok yakışıklı olan yeğenine döndü. "Lan sıpa, sen amcana ders mi veriyorsun?"

Demiralp azarlıyor gibi bir tonda konuşuyor olsa da her bir aile üyesi Demiralp'in yeğenlerine asla kızmayacağını çok iyi bilirdi. Demiralp için her birinin yeri ayrıydı.

Yalçın, "Ben ders falan bilmem, amca. Sen şımartıyorsun, sonra senin gücünü benim üzerimde kullanıyor," dediğinde annesinden bir uyarı öksürüğü geldi.

"Yalçın, düzgün konuş Ağa'nla!"

Anneleri ve babalarıysa Demiralp'in arkadaş değil, bir ağa olduğunu ve her zaman saygılı davranmaları gerektiğini söylerlerdi çocuklarına. Tabii ki Demiralp bu mesafeye izin vermez ve aradaki duvarları yıkıp samimi davranırdı. Ailesinde duvarları, gereksiz mesafeleri sevmezdi.

"Zehra!" Demiralp yengesini sertçe uyardıktan sonra yeğenine dönüp, "E Yalçın, benim gücüm diyordun, koçum?" dediğinde annesinin uyarısıyla gerilen Yalçın, amcasının sert suratına rağmen samimi sözleriyle rahatladı.

"Bu ufaklık seni arkasına alıp bana her şeyi yaptırıyor. Yapmadığım zamansa amcama söylerim, diyor."

Konuşmanın başından beri amcasının kucağında olan ve sessizce her iki tarafı dinleyen Yasemin, ağabeyinin sözlerini duyunca, amcasını koala gibi sarıp başını boynuna gömdü.

Demiralp bu hareketle küçük yaramazın suçlu olduğunu anlayıp tebessüm etti. "Benim güzel perim yapmaz öyle şey. Ayrıca sen de benden korkacak bir şey olmadığını biliyorsun. Hadi itiraf et Yalçın, ona kıyamadığın için her dediğini yapıyorsun, benimle alakası yok," dediğinde Yalçın başını gülümseyerek öne doğru eğdi. Onun utandığını gören Demiralp devam etti.

"Hadi al bakalım hediyeni. Eğer istediğin gibi değilse değiştirelim," diyerek elindeki telefonu Yalçın'a uzattı ve Yasemin'le beraber yengesinin açtığı kapıdan içeriye girdi.

Yalçın, "Heyt be aslan amcam!" diye bağırırken Yasemin ise "Amca, bana ne zaman telefon alacaksın?" diye soruyordu.

"Sen de abinin yaşına gel, sana da alacağım."

Demiralp, büyük kardeşinin çocukları Yıldıray ve Edip'e de telefonlarını kendi almış ve onun için bu artık gelenek hâline gelmişti. Hangi yeğeninin ne ihtiyacı varsa kendi karşılardı. Demiralp, ailesini aşiret içindeki birçok aileden farklı yaşatıyor ve bunu tüm Mardin biliyordu.

Demiralp, aşiretin başına ağa olarak geçtiği zaman bazı aşiret büyükleri her şeyin değişeceğini biliyordu. Bu sebeple onun ağa olmasını istemiyorlar ve törelerinin aynı düzende kalması için başa gelmesine karşı çıkıyorlardı. Ancak Demiralp'in annesi de Urfa'nın büyük aşiretinden geldiği için hem kendi aile büyükleri, amcaları hem de anne tarafının büyükleriyle gücü daha çoktu. Ayrıca babası, oğlunun en büyük destekçisiydi. Hem ağa olduğunda Demiralp'e kolaylık olsun, diye hem de zaten birçok şeye kendisi de karşı olduğu için oğlunun her kararını saygıyla karşılamış ve uygulamasına destek olmuştu.

Bu yüzden Demiralp çok şeyi değiştirebilmişti. Çünkü babası rahmetli Baran Ağa; sözü sayılan, lafının üstüne söz söylenmeyecek bir ağaydı ve çok da adaletliydi. Demiralp, ağa olduğunda çok zorluk çekse de ailesi için bu güçlükleri içtenlikle göğüslemişti.

Yıllardır süregelen bağnaz düzeni fazlasıyla değiştirdiği için rahattı. Değişen düzen sayesinde konakta yaşamıyor ya da evlenmesi için baskı yapılamıyordu ona. Zor hatta çok zor olmuştu ancak başarmıştı. Hâlâ düşmanları *-düşmanı-* olsa da kimse yaptıklarını sabote edemiyor, adımlarını dikkatli atıyordu.

Demiralp yıllar önceki sevdası Ayzıt'tan sonra çok öfkeli ve tehlikeli bir adam olmuştu. Sinirlendiği zaman öyle bir eserdi ki etrafındaki herkes titreyerek hazır ola geçerdi. Bu öfkesinden nasibini almayan tek kişi, Çisem olmuştu.

Konaktan içeri girdiğinde çalışanlar hemen ikramlar hazırlamış, misafir eksik olmayan konakta sürekli hazır olan çaydan getirmişlerdi. Demiralp de bu sırada yeğenleriyle vakit geçiriyordu.

Aradan bir saat geçmiş, Demiralp yengesiyle konuşmadan önce yeğenleriyle yeteri kadar ilgilenmiş ve Yasemin'e istediği sözü yarın için vermişti. Bir gününü ona ayıracaktı. Şimdi çocukları dışarı gönderdikten sonra yengesine döndü.

"Zehra, ben sana bir şey soracaktım aslında," dediğinde Zehra gülümsedi. Çünkü Ağasının kendisiyle bir derdini paylaşması hoşuna gidiyordu.

Demiralp'le Zehra'nın arası hep ağabey kardeş kadar samimi olmuştu. Hiçbir zaman aralarında mesafe olmamış ve hiç sorun yaşamamışlardı.

"Anlamıştım zaten, Ağam. Dinliyorum," diye merakla konuştuğunda yengesinin bu hâline Demiralp gözleriyle gülüyordu. Zehra onun gözleriyle dalga geçtiğini görünce kendini tutamadı ve saygısını bozmadan, "Bakma öyle, abi. Ayda yılda bir fikir danışacaksın, merak etmeyeyim mi?" dedi.

Demiralp, yengesinin sözlerini geçip doğrudan konuya girdi. "Ben şu hastanedeki Doktor Naz'ı soracaktım. Senin arkadaşınmış," dediğinde Zehra şaşırdı. Demiralp ağabeyinin bir kadın hakkında bir şey sorabileceğini hiç beklemiyordu.

"Naz mı? Evet, arkadaşım ama neden? Yani ne soracaktın?"

"Mesela neden İstanbul'dan buraya geldi?" Demiralp böyle bir konu hakkında konuştuğu için fazlasıyla gergindi.

"Şimdi abi, bunu ben sana söyleyemem. Yani Naz güvenip, bana anlatmışken ben sana anlatamam ki ayrıca Naz'la aram bozulsun istemem. Çünkü arkadaşlığını da kendisini de çok seviyorum," diye devam ederken birden sustu ve şüpheli bir tonda devam etti. "Hem sen neden soruyorsun ki abi, bir şey mi var?"

"Öyle bir şey söyledin ki Zehra, duyan da diyecek ki hemen gidip herkese anlatacağım." Gözlerini kapatıp hızlıca tekrar açtı ve hafif sinirli bir tonda, "Söylesene!" dedi fakat Zehra bu durumdan hiç etkilenmedi.

"Sorumu geçiştirme, abi. Bence sen bana anlat, ben de duruma göre bakayım. Hem beni biliyorsun, söylemem dediğimde söy-le-mem!" dedi son kelimesinin üstüne bastırarak.

Demiralp birkaç saniye sinirle baktıktan sonra, "Tamam, öyle olsun," diyerek kalkmaya niyetlendi.

Zehra, Ağasının ne kadar kararlı olduğunu görünce neler olduğunu öğrenme isteğine engel olmadı. "Tamam, abi otur lütfen. Sen bana biraz da olsa derdini söyle, ben sana anlatacağım gereken şeyleri."

Demiralp yerine geri oturarak rahat bir nefes aldı. Biraz zorlansa da, "Naz'la ilgileniyorum ve hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum," dedi. Söylediklerinden sonra Zehra'nın açılmış gözlerini görünce hızlıca sözlerine, "Ne düşündüğümü sorma çünkü daha ben bile çok emin değilim," diye ekledi.

Zehra onun kafa karışıklığını ve az da olsa duruma olan şaşkınlığını görebiliyordu. Duyduklarından sonra Zehra kendine engel olamadı. Dolan gözlerini saklamak istese de Ağasına yakalandı. Söyleyeceklerine kendisini hazırlarken sesi titrek ama kararlıydı.

"İnan bana çok sevindim. Sakın kendini kötü hissetme! Sen yıllarca Ayzıt'a da aşkına da sadık kaldın. Ayrıca artık mutlu ol. Biliyorsun... Ayzıt, sen mutlu ol, başını belaya sokma, diye gitti. Artık kalbini huzura erdir, abi. Ufacık bir kıpırtı bile olsa bu his sana yıllar sonra geldi, sakın ola ki vazgeçme. Hem artık geçmişi, olanları unutma vakti..." Demiralp'in bakışlarına karşın, "Bakma öyle. Geçmiş, artık güzel bir anı olarak içinde kalsın. Aşkı yaşamak senin en doğal hakkın! Bu yüzden her ne hissediyorsan yaşa. Kalbine kilit vurma!" dedi bütün kalbiyle ve ağabeyi adına mutlu olarak.

Doğal sarı saçları olan, ela gözlü ve güler yüzlü Zehra gerçekten böyle düşünüyordu. Hatta daha fazlasını istiyordu Demiralp için. Çünkü Zehra, Demiralp'in neler çektiğini ve kuzenine nasıl âşık olduğunu bilmekten çok görmüştü. Ayzıt, o başını belaya sokmasın, bu aşkın bir sonu olmadığı ve Demiralp'in mutlu olması için gitmişti. Şimdi onun böyle yıllardır kendisini üzdüğünü bilse... Bu yüzden artık mutlu olmasını istiyor ve çok da destekliyordu. Bir de Naz'la olursa daha çok sevinirdi.

Demiralp duyduklarına şaşırmamıştı. Çünkü Zehra'nın kalbini biliyordu. Turaç'tan sonra Ayzıt'la aralarında olanları en ince ayrıntısına kadar bir tek Zehra biliyordu. Demiralp için Zehra'nın önemi büyüktü ve bu sebeple aralarında böyle samimi bir konuşma geçebiliyordu.

"Dur bakalım, bir şey yok daha. Yine de senden bunları duymak iyi hissettirdi. Sağ ol, Zehra," diyerek minnetle baktı. Bu sözlere ihtiyacı olduğunu Zehra'dan duyunca fark etti. "E, şimdi sen söyle bakalım?"

"Şimdi şöyle ki, tamamen 'ailevi' bir mesele," derken Zehra haince gülümsüyordu.

Demiralp ise hafif bir sinirle yüzünü ovaladı. "Başından beri söylemeyecektin, değil mi?"

"Ama abi ben nasıl söyle..." derken içeri kocası Abay girdi. Abay; kara gözlü, esmer, ailenin en küçük erkeğiydi. Rahmetli annesine daha çok benzediği hâlde boyu tıpkı ağabeyleri gibi babasına çekmişti. Ortanca olan Ali ise ağabeyi ve kardeşinin aksine buğday tenli, koyu saçları olan, benzerlikte annesiyle babasının karışımı olan biriydi.

Abay biraz sitemle, "Abi, hoş geldin. Hayırdır, bizim prenses seni mi sipariş etti de bu saatte geldin?" diye gülümsedi ve ayağa kalkan ağabeyine sarılıp merhabalaştı.

"Ben her sabah buradayım, Abay. Sanki bilmiyorsun?"

"Biliyorum, abi. Takılayım dedim. Ali abimle ben, sen gelmeden çıkıyoruz. E sen merkezdeki Han'dan gelmeyince fabrikada da karşılaşamıyoruz. Malum özlüyoruz seni. Bu saatte gelmen iyi olmuş."

"Haklısın. Sizin olduğunuz saatlerde gelmeye çalışırım artık," diye konuşurken ikisi de yan yana oturdu. Demiralp hâlâ yerinde olan siniriyle Zehra'ya baktı. Nasıl anlamamıştı da yengesinin oyununa gelmişti?

Bunu fark eden Abay, gülümseyerek ağabeyine döndü. "Benim hatun yine ne yaptı?" derken karısının birilerini sinir etmesine alışmıştı artık. Özellikle de ağabeyini.

Demiralp, "Her zamanki Zehra işte," dediği sırada içeri kardeşi Ali'nin eşi Suna yengesi girdi.

"Abi, hoş gelmişsin. Ben de komşudaydım. Bilseydim geleceğini..." derken Demiralp sözünü kesti.

"Önemli değil, Suna. Zaten bugün buradayım," dediği anda ev bayram yerine döndü. Konak bugün ağasını ağırlıyordu.

Sonra sessizce Abay'a eğildi ve az önce yarım kalan konuşmayı ima ederek, "Zehra anlatır sana sonra," dedi.

Abay gülümseyerek sadece başını sallayıp karısına baktı. Çok sevdiği karısının ondan bir şey gizlemeyeceğini çok iyi biliyordu. *"Yine Zehra'yla dertleşiyorsa derin bir mevzudur,"* diye düşündü.

Ali ve diğer yeğenleri de geldiğinde hep birlikte sofraya oturdular. Keyifli vakitler geçirip hoş sohbetler ettiler. Demiralp yeğenlerinin gözlerinde örnek bir amcaydı. Bu sebeple o konuşurken hepsi dikkatle onu izliyordu. Evde olmasından çalışanlar dâhil herkes çok mutluydu. Çünkü Demiralp hepsine babaları Baran Ağa'dan sonra baba olmuş, kol kanat germişti. Buna çalışanlar da dâhildi. Demiralp geceyi orada kendi odasında, kollarında ufak perisi Yasemin'le geçirdi.

Sabah kahvaltıyı yaptıktan sonra Yasemin'i de alıp arabasına bindi. Yasemin'in bitmek bilmeyen sorularına rahatça cevap verebilmek adına, konakta çalışan adamlarından birine anahtarları verip havaalanı yolundaki büyük alışveriş merkezine gideceğini söyledi. Adam arabayı çalıştırmadan önce kucağına oturan yeğeninin soruları çoktan başlamıştı bile.

"Amca, senin araban neden büyük?"

"Çünkü bu bir Jeep. Yani arabanın büyüğü..."

"Amca, sen niye bizimle kalmıyorsun? Bak, Ali amcam da bizimle kalıyor."

"Benim evim iş yerime daha yakın, miniğim. Gidip gelmesi kolay oluyor."

"Ben de seninle kalayım mı? Hem sana ben bakarım. Annemden yumurtanın nasıl pişirildiğini de öğrendim. Sana yumurta yaparım."

"Ben iş yerindeyken sana kim bakacak, güzellik? Hem annen çok üzülür."

"Tamam, annemi üzmeyelim. Peki, amca sen neden evlenmiyorsun? Herkes bunu konuşuyor."

"Hım, kimmiş onlar?" Demiralp'in hiç merak etmediği konular olsa da yeğeni için ilgileniyormuş gibi yapıyordu.

"Bilmem, herkes işte. Duyuyorum ben. Aslında evlenmeni istemiyorum. Çünkü sonra beni sevmezsin," derken Demiralp sabırla cevap verdiği sorulara artık el atıp son sorunun gidişatını değiştirmek istedi.

"Güzelim, her ne olursa olsun, ben seni çok severim. Kimse seni sevmeme engel olamaz. Bunu unutma! Tamam mı?" diye kucağındaki küçük kıza güzel gülümsemelerinden birini gösterdi ve saçlarını kulağının arkasına aldı. Yasemin, amcasının gülümsemesiyle cevap vermeyi unuttu ve yüzüne hayranlıkla bakarken küçük parmaklarıyla amcasının nadir gördüğü gamzesine dokundu.

"Amca, sen neden hep böyle gülmüyorsun? Bak, yüzünde ne güzel küçük delik gibi şeyler oluşuyor. Abimde de var bu çukurlardan. Ben onlara dokunmak için abimi hep güldürüyorum. Aslında..." derken başını öne doğru eğdi.

Demiralp nazikçe çenesinden tutup yeniden kaldırdı. "Ne oldu? Sanki bir suçunu itiraf edecek gibisin."

Yasemin daha fazla kendini tutamadı ve gülümsedi. "Abimi gülmesi için zorluyorum. Yoksa amcama söylerim diyorum."

Demiralp tebessüm ederek başını iki yana salladı. "Sen çok fenasın, biliyorsun, değil mi?"

Yasemin dişlerini göstererek gülümsedi. "Biliyorum. Abim de öyle diyor. Bu iyi bir şey mi amca?"

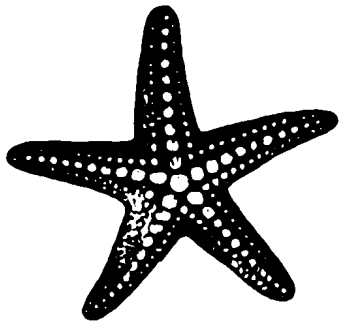
"Şu an iyi bir şey ama bazen duruma göre değişir. Ve bir daha abini hiçbir şey için zorlama, olur mu? Zaten abiler kardeşleri için bu hayatta her şeyi yaparlar," derken sesi istemsizce buruk çıktı.

"Tamam, zaten senin çukurların daha çok belli. Seni zorlasam olur mu amca? Çünkü sen az gülüyorsun."

"Olur, miniğim olur. Ayrıca onlara gamze deniliyor. Sen şimdi bana nasıl bir oyuncak istediğini anlat bakalım," diyerek konuyu geç de olsa değiştirdi. Yasemin ne konuştuklarını unutup hemen oyuncağını anlatmaya başladı. Bir süre sonra Yasemin'in neşeli sesiyle yolculuğu tamamlayıp alışveriş merkezine vardılar.

Şoförün durmasıyla Demiralp zaten kucağında olan Yasemin'i de alıp arabadan indi. Elinden tuttuğu Yasemin'in zıplayarak yanında yürümesiyle içeriye girdiler. İlk önce oyun parkına gitmeye karar verip, biraz ilerledikten sonra Yasemin'in çığlığıyla birlikte elini bırakıp koşmasına şaşkınlıkla baktı.

"Nazzz!"

4. BÖLÜM

Naz, dün son anda mecburiyetten çıkan nöbetinden sonra kendini eve atmış ve duş alıp bornozunu çıkartmadan birkaç saatlik bir uykuya dalmıştı. Tüm gün uyumak istiyordu fakat ihtiyaçları vardı ve bir an önce alması gerekiyordu. Alışveriş merkezine gitmek için kıyafetlerini giyerken dün Benay'la arasında geçen konuşmayı her detayına kadar anımsadı.

Benay, Naz'ın masasının önündeki koltuğa heyecanla oturup, "Hemen bana anlatıyorsun!" dedi.

Naz konuyu anlasa da, "Neyi anlatıyorum?" diye sormaktan kendisini alamadı.

"Naz, bak öğle arası benim için az bir zaman. Daha sen anlatacaksın, ben yorum yapacağım. Sonra analiz edeceğim ve sana yol göstereceğim. Yani işim çok, o yüzden anlamıyorum numaralarını kısa kes," dedi nefes almaksızın.

Naz, Benay'ı tanıdığı ikinci günden itibaren şaşırmayı bırakmıştı. O evreleri atlayalı çok olduğu için arkadaşının bu hâllerini normal karşılıyordu. "Ay ağız tadıyla bir kıvrandırmıyorsun! İyi, kalk yemeğe çıkalım. Orada anlatırım." Dolaptan çantasıyla ceketini alarak hastanenin yanındaki restorana gittiler.

Restorana vardıklarında yemeklerini sipariş verdikten sonra Naz, dünkü konuşmayı Benay'a anlattı.

Yemeklerine başlarken Benay düşünceli bir şekilde arkadaşına cevap verdi. "Aslında bu hiç Demiralp Ağa'nın tarzı değil," dedi Benay bilmiş bir şekilde ve çatalındaki yemeği ağzına attı.

Naz yandan alayla gülümseyerek, "Neymiş o Ağamızın tarzı olmayan?" dedi.

"Şimdi kaç yıldır buradayım ve Demiralp Ağa'yla ilgili bir aşk macerası duymadım. Yani bir sevdiği yok. Anladığın üzere bekâr," dediğinde Naz hemen aklına takılan soruyu sordu.

"Ama bu adam ağa. Aslında çok bilmiyorum ama aileler vâris falan tutturmamış mı? Evli olması şart değil mi?" diye sorduğunda sanki hayatı buna bağlıymış gibi merakla cevabı bekledi.

"Hah, bak onu duydum işte. Öncelikle tarzı değil dedim, onu açıklayayım. Sırayla gitmemiz lazım, şekerim. Hiç bilmiyorsun bu işleri Nazo ya!" dediğinde Naz arkadaşının bu detaycı hâline güldü. Karşısındaki güzel yürekli kadın kendisi hariç herkesle ilgilenir ve mutlaka yardım ederdi. Bir yanı onun için hüzünlendi. Çünkü Benay'ın yaşadıklarını unutması için bu yola başvurduğunu biliyordu.

Aylar önce buraya ilk geldiği zamanlar Benay'ın durumu öğrenir öğrenmez, Sümeyya'yı arayıp, Benay'ın durumunu anlatarak ne yapacağını sormuştu. O da kendisine, "Benay'ın bu yaptığının bir nevi iç dünyasına duvar örme şekli," demişti. "Yaşadıklarını hatırlayıp üzülmemek için kendini kapatma durumu," diye daha birçok şey anlatmıştı.

"Tarzı değil, diyorum çünkü bu zamana kadar ben onun bir kalbinin olmadığını düşünüyordum. Adam ne gülüyor ne konuşuyor, ayol. Ben her seferinde karşısına çıkar, bir dünya soru sorardım ama bana mısın demez, sanki yokmuşum gibi davranıp çeker giderdi. Şimdi seninle bu kadar konuşması ve test yaptırmış olması şaşırtıcı," dedi ve Naz'ın hâlâ merakla bakmasına karşı, "Ay şimdi sen onu da sorarsın. Hemen söyleyeyim. Hastaneye dört ya da beş kere geldi. Son kez geldiğinde de kendisi için gelmişti. Senden önceki Doktor Selçuk çok ısrar etmişti test yaptırması için ama onu da dinlemeden geri gitmişti," dedi.

Naz duyduklarına şaşırdı. "Kaba biri mi?"

"Ah hayır! Aksine çok kibardır insanlara karşı. Onun siniri kendine. Yani ben onu kaç defa sinirli gördüm, etrafı yıkacak döke-

cek sandım. Ama yok, kimseye bir şey yaptığını duymadım. Yasemin hasta oldukça en çok Doktor Alp'e kızardı, sanki yeğeni adam yüzünden hasta oluyor. Buna rağmen Alp bile ne kadar sinirlenirse sinirlensin, o da sever Demiralp Ağa'yı. Ay sevilmeyecek gibi değil ki adam! Kahraman o, halk kahramanı!" diyerek ufak bir kahkaha attı.

Naz, Demiralp hakkında bir şeyler öğrenmenin heyecanıyla, "Peki, diğer konu? Yani ağalık?" diye sordu.

"Günümüzde artık ağalık mı kaldı Naz, Allah aşkına? Demiralp Ağa da öyle yapmış işte. Kuralları yıkmış. Dediklerine göre on sekiz yaşında başlamış bir şeyleri değiştirmeye. Zor olmuş ama en azından istediği birçok şeyi yaptırmış. Tabii ki babasının desteğiyle diyorlar," dedi ve biraz soluklandı.

Naz duyduklarından dolayı düşüncelere daldı. Benay da konuşmaktan düzgün yiyemediği yemeğine geri döndü. Kısa bir süre sessizlik oldu.

"E, sen ne hissediyorsun? Aslında ne hissettiğin belli de yani bir de sen söyle. Ama Allah aşkına bende bir şey yok, deme!" dedi hınzır bir şekilde. Naz'ın Demiralp'le ilgilenmesinin boşuna olmadığını biliyordu. Arkadaşı aşkın en güzel anlarını yaşıyordu ve buna çok seviniyordu.

"Dediğin gibi benim ne hissettiğim belli. Önemli olan Ağamızın ne hissettiği." Bu sözler üzerine her ikisi de kahkaha atmıştı. "Ama şöyle bir gerçek var ki ben ilk defa böyle güçlü şeyler hissediyorum Benay ve karşılığı varsa kolay kolay peşini bırakmam," dedi her zamanki kendinden emin hâli ve arkadaşının memnun bakışları beraberinde...

Naz, Yasemin'e doğru adım atarken, onun kimle geldiğini merak ederek etrafına baktı ve kendilerine doğru yürüyen yakışıklı ağayı gördü. Eğilip, küçük kızı sararken bakışları Demiralp'e kilitlenmişti. Aynı şekilde Demiralp de kendisine bakıyordu.

Demiralp, Naz'ı gördüğü an içine bir heyecanın, neşenin dolduğunu hissetti. Bu kadında farklı bir şeyler olduğunu biliyordu. Yıllardır ilk defa birinden etkileniyor ve böyle derinden sarsılıyordu. Birçok şeyi bilebilecek olgunluktaydı. Hislerini de biliyordu ancak ilk önce Naz'ı tanıması ve ondan emin olması gerekiyordu. Eğer ondan yana bir şey yoksa kilidi tamamen kırılmamış kalbini yeniden mühürlemesini bilirdi.

Demiralp, "Merhaba Naz Hanım. Bu ne güzel bir tesadüf," dediğinde Naz, Yasemin'i sarmayı bırakıp ayağa kalktı.

Naz aklına gelen hinlikle tek kaşını kaldırdı ve elini uzatarak muzip bir tonda konuştu. "Merhaba, Demiralp Bey. *Görüşeceğiz* derken açıkçası bu kadar erken beklemiyordum." Naz, sözlerinin ardından karşısındaki adamın aklını başından aldığını bilmeden gülümsüyordu.

"Ben her zaman işlerimi erkenden hallederim. Buna verdiğim sözler de dâhil Naz Hanım ve bence güzel bir görüşme olacak," derken, Yasemin yanına geçip elini tutmuş, az ileride oyuncaklara gözlerini dikmişti.

"Bence güzel olacak ama sizin için de öyle mi olacak, bilemiyorum," derken yine tek kaşını kaldırmış, bu sefer hainçe gülümsüyordu.

"Burnuma kötü kokular geliyor, Naz Hanım. Korkmalı mıyım?"

"Hım, bilmem ki. Ama düşündüm de... Ah, bence kesinlikle korkmalısınız. Buraya benim için gelmediniz ama artık benimle gezmek ve alışverişime yardım etmek zorundasınız. Yine de size bir şans veriyorum, vazgeçmek için vaktiniz var."

Demiralp karşısında kararlılıkla konuşan, öz güveni yüksek, ne istediğini bilen kadını hayranlıkla izledi. Onu birkaç mağaza çantası taşımakla korkutacağını zanneden bu güzel hatunu nasıl geri çevirebilirdi ki?

"Ben bu durumdan oldukça memnunum. Hangi mağazadan başlıyoruz?" dediğinde Naz yapmak istediği şeyin kolayca anlaşılması üzerine duruşundan taviz vermedi.

"Ah evet, başlayacağız. Ama önce şu çantaları tutun lütfen. Biz Yasemin'le şu oyuncaklara bakacağız," diyerek aceleyle ve Demiralp'in şaşkın bakışları altında çantaları onun eline tutuşturup, Yasemin'in elini tutarak az ilerideki mağazaya doğru yürüdü.

Demiralp ise elindeki çantalara şaşkınca bakmaya devam ediyordu. Sonra silkelenip kendine geldi ve başını iki yana sallayıp gülen gözlerle Naz'la Yasemin'in peşinden ilerledi. Başına gelebilecek olanları az çok biliyordu. Yine de sesini çıkarmayacaktı. İnatçı doktor oyun istiyorsa o da oynayacaktı. Hem de keyifle...

Yasemin tamamen kendini oyuncaklara ve ortalıkta rahatça gezmeye vermişti. Naz ise bütün gün Demiralp'le keyifli bir oyun oynadı. Demiralp yokmuş gibi ya da sadece çantaları taşımak için yanında olan herhangi biri gibi davranıyordu. Yasemin de farkında olmadan bu oyuna dâhil olmuştu. Çünkü Naz'ın her zamanki gibi büyüsüne kapılmış, amcasını unutmuştu.

Demiralp sabır ve mutlulukla onları seyrediyor, aklına hiç gelmeyen hayaller içinde dolaşıp duruyordu. Bazen gözleri acıyla doluyordu. Şimdi Ayzıt burada olsaydı belki de Naz'la kurduğu hayallere daha önceden kavuşmuş olacaktı. İçindeki acı büyürken Zehra'nın sözleri aklına geldi. Üzülmeyecekti. Zehra doğru söylüyordu. Ayzıt, onun başı belaya girmesin, mutlu olsun, diye gitmeyi seçmişti. O da mutlu olacaktı. En azından deneyecekti. Tabii ki Naz da isterse... Kalbi ona, onun da bir şeyler hissettiğini söylüyor, gülen gözlerinde yakaladığı ışık kendi eseri diye düşünüyordu.

Naz oyun parkı, oyuncakçı, kendisi için ayakkabı ve Yasemin için giyim mağazasına girdikten sonra son olarak iç çamaşırı mağazasına yönelmişti. Bunu gören Demiralp, daha fazla dayanamayacağını ve hayallerine o mağazanın da dâhil olmasıyla hiç iyi şeyler olmayacağından dolayı olaya el atmaya karar verdi.

"Hanımlar, ben çok acıktım. Eminim ki bu koşuşturmaya siz de acıkmışsınızdır."

Naz alttan alttan gülümsedi. Demiralp'in derdini anlamıştı. *"E, biraz da haklı,"* diye düşündü ve insaf etmeye karar verdi. "Olur. Aslında biz de çok acıktık. Öyle değil mi Yasemin?" derken göz kırpıyordu küçük ortağına.

Yasemin elini heyecanla havaya kaldırıp, "Evet, ben hamburger istiyorum!" diye bağırdı. Yeğeninin mutlu olduğunu gören Demiralp hoşnutlukla Naz'a döndü.

"Siz ne yemek istersiniz?"

"Ah, fark etmez, ben yemek ayırt etmem... Her şeyi severim!"

Naz son sözlerinin ardından Demiralp'in bakışlarının değiştiğini fark etti. Öyle derin bakıyordu ki eriyebileceğini düşündü. Şu anda hissettiği güzel duyguların hiç bitmesini istemiyordu.

Yasemin'in, yemek, diye tutturmasıyla bakışmalar sona erdi. Demiralp, Naz'ın neler yiyebileceğini öğrendikten sonra onları güzel bir masaya oturtarak siparişleri vermeye gitti. Etrafında kendisine doğru dönen bakışları gören Demiralp, bir an Naz adına endişelendi. İnsanlar olur olmadık yakıştırmalar yapmayı severdi ve Demiralp, Naz'ın bunları duyarak üzülmesini istemezdi. Yine de şu anda yapacak bir şeyi yoktu. Sadece daha dikkatli olmayı aklına not etti. Naz'ın kimsenin diline dolanmasını istemiyordu.

Yemeklerini büyük bir keyifle yemişlerdi. Kahvelerini içerken yemekte olduğu gibi hep Yasemin konuşuyor, o meşhur sorularını soruyordu. Demiralp de sessiz kalıp konuştuğu kadarıyla Naz'ı tanımaya çalıştı.

Kısa bir süre sonra alışverişe kaldıkları yerden devam ettiler. Naz iç çamaşırı işini, Demiralp'i daha fazla zorlamamak için sonraya bırakmaya karar verdi. Bütün gün harika vakit geçirmişlerdi ve gün sonuna geldiğinde yeni bir tartışmanın da başlangıcında bulmuşlardı kendilerini.

"Ben giderim, zahmet etmeyin, Demiralp Bey. Gerçekten gerek yok."

"Zahmet olmaz, Naz. Ayrıca artık şu *bey* lafını bir kenara atsak mı? Bütün gün ne güzel vakit geçirdik ve artık bir samimiyetimiz olduğunu düşünüyorum," derken Naz'dan yine hoşuna gitmeyecek bir şeyler geleceğini biliyordu. Naz onun işini hiç kolaylaştıracağa benzemiyordu ama Demiralp, garip bir şekilde bundan çok keyif alıyordu.

"Yanlışınız var, Demiralp Bey. Ben Yasemin'le vakit geçirdim, sizinle değil. Ayrıca samimi olmadık. İllaki olmamızı istiyorsanız ne yapmanız gerektiğini size ben söyleyecek değilim. Değil mi?" diyerek muzip bir bakış attıktan sonra eğilip Yasemin'i öptü ve Demiralp'in yine şaşkın bakışları altında elindeki çantaları aldı. "İyi günler, Demiralp Bey," diyerek arkasını döndü.

Demiralp, sabah Naz'ı gördüğünde eline tutuşturulan çantalarla şaşkındı. Şimdi de elinden alınan çantalarla sabahki hâlinden farksızdı. Az önce rüzgâr gibi gelip geçen kadın yüzünden başladığı yere geri dönmüş gibi hissediyordu. Ayrıca Naz'ın anlatmak istediğini doğru anladığını düşünüyor ve bu bir nebze de olsa içini rahatlatıyordu.

Düşünceler içerisinde genç kadının arkasından bakarken Yasemin'in, "Hadi amca! Biz de gidelim. Daha oyuncaklarımı açacağım," demesiyle sessizce başını salladı.

İki Hafta Sonra...

Demiralp, Naz'ı iki haftadır görmese de peşine taktığı adamından düzenli olarak haberini alıyordu. Yine de onu görme isteğine engel olmakta zorlanıyordu.

Sabah erkenden şirkete gelmişti. Bütün gece, geçen bir haftada olduğu gibi Naz'la ne yapacağını düşünüyordu. Onunla nasıl ilerleyeceğini ya da ne yapmak istediğini henüz bilemese de sürekli yanında olmasını istiyordu. Bu sefer her şeyi daha doğru yapmak ve Naz'ı incitmek istemiyordu. Bu

yüzden de doğru bir zamanda yanına gitmesi gerektiğini düşünüyordu.

Odasına geçtiğinde tam koltuğuna oturacaktı ki Turaç elinde gazeteyle içeri bir hışımla girdi. Ne kadar öfkeyle kavruluyor olsa da Demiralp'i gaza getirmemek adına kendini dizginliyor, en azından onu sakinleştirmek için kendi öfkesini gizliyordu.

Turaç, "Şuna bir bak," dedi ve gazeteyi Demiralp'e uzattı.

Demiralp elindeki gazeteyi on dakika sonra içinde bitmek bilmeyen bir öfkeyle buruşturdu. Kaç kere okudu, kaç kere bakıp durdu, bilmiyordu ve hâlâ gördüklerine inanamıyordu. Kaç aydır aradıkları adam hayatını yaşıyordu. Hem de aramadıkları, aklına bile gelmedikleri bir şehirde.

İSTANBUL'*da*...

Demiralp ve Turaç, onun tamamen şehir değiştirmek yerine saklandığını düşünüyorlardı. Şirketi de el altından başka biri tarafından yönettiğini sanıyorlardı. Arama konusunda çok geniş bir çevreye sahip olsalar da bunu kullanamıyor, kimseye söyleyemiyorlardı. Çünkü kimseye güvenemiyor ve bu olayın dallanıp budaklanmasını istemiyorlardı. Düşmanlarının gözleri üstlerindeyken, hayati önem taşıyan konuyu herkese anlatamazlardı. Yapacağı tek yanlış hareket Çisem'in ortaya çıkmasına neden olur, tüm aşireti kaosa sürüklerdi.

Demiralp sinirle ayağa kalktığında, oturduğu koltuğu geriye kayıp duvara çarptı. Turaç arkadaşını sessizce seyrediyordu. Şu an barut gibi olduğunu ve üstüne gitmemesi gerektiğini biliyor, gelecek olan kasırgayı öngörebiliyordu. Kendisi de arkadaşından farksızca yerinde duramıyor, içten içe deliriyordu. Artık harekete geçmeleri gerekiyordu. Yine de sakin bir şekilde, "Ne yapıyoruz, kardeşim?" diye sordu.

"Hallet işlerini Uluzar, hemen gideceğiz. Ama öyle bir şey ayarla ki nereye gittiğimizi kimse bilmesin. Yeni bir olayı daha kaldıramam. Kimse öğrenmemeli Çisem'i!"

Demiralp öğrendiklerinden dolayı sıkıntıyla başını ovdu. Artık bu baş ağrılarına dayanamıyordu. Çisem'i bulduktan sonra buna da bir çözüm bulacaktı. Turaç'a dönerek. "Ayrıca iyice araştıralım bakalım, orada ne yapıyormuş? Bu kadar zamandır orada ve ardında hiç iz bırakmadı. Şimdi böyle bir hata yapıp ortaya çıktığına göre işler karışık olmalı onun için," dedi sinirle.

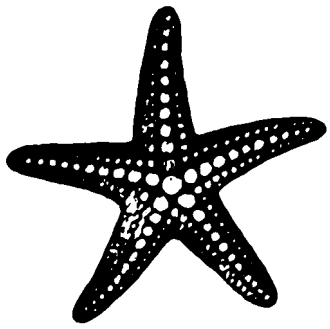
"Aslında ben de öyle düşünüyorum. Ne karıştırıyor ve neler yapıyor, bir bakacağım. Ben her şeyi ayarlarım, sen hazırlan ve..." diyerek ayağa kalktı ve arkadaşının omzuna dokundu. "Lütfen sakin ol, kardeşim! Bu sefer bulduk onu, rahatla artık."

"Biliyorum kardeşim, biliyorum ama yine de onu görmeden içim rahat etmeyecek. Bir yıldır görmüyorum ve... Çok özledim. En çok da o tatlı güzel gülümsemesini..." Gözlerini kapatıp Çisem'in gülüşünü hayal etmeye çalıştı. O kadar uzun süredir ondan ayrıydı ki sanki yüzünü unutmuş gibi hissediyordu. Oysa bunun imkânsız olduğunu kalbi deli gibi çarparak haykırıyordu.

"Ama bu sefer farklı olacak. Beklemeyeceğim, Uluzar! Her şeyi anlatmalıydım. Hata ettim. Şimdi bilmesi gereken her şeyi öğrenecek. O Mustafa şerefsizi onu kaçırmasaydı her şeyi anlatacaktım. Çisem de hep benimle olacaktı."

Turaç, o iblisin lafı geçince gerildi. "Belki de bir şeyler sezdi. Senin o eve girip çıkmalarından şüphelenip seni araştırdı. Belki de bu yüzden bir gecede ortadan kaybolabildi çünkü her şeyi önceden planlamış gibi?"

Demiralp'in gözleri arkadaşının sözleriyle kararadı. Öfke tüm bedenine hâkim olurken ağzından çıkan sözler bir yemin gibiydi. "Çisem'i bulduğumda onu yeniden benden koparmalarına izin vermeyeceğim! Her şeyi öğrendiğinde bu zaten imkânsız olacak ama kim ne yaparsa yapsın, onu benden uzaklaştıramayacak!"

5. BÖLÜM

Demiralp, dün buruşturup attığı gazetenin olduğu yere baktı. Çisem'in yerini bulduğu için çok mutluydu, ancak endişesi daha büyüktü. Şu an ne yaptığını ve ona her şeyi anlattığında nasıl karşılayacağını merak ediyordu. Kafasında bir sürü soru çarkı dönerken üstüne bir de Naz eklenmişti. Onunla ne yapacağını bilemiyordu. Dünden beri bunu düşünüyor ve İstanbul'a gitmeden onunla konuşmak istiyordu. Yoksa umut ettiği güzel şeyler başlamadan biterdi.

Demiralp böyle bir şeye izin vermek istemiyordu. Naz'ı tanımak, onunla bir şeyler paylaşmak isteği, içinde çok güçlü bir yer ediniyordu. Buna karşı gelip duygularını yok etmek gibi bir niyeti yoktu. Uzun zamandır kendi için bir şey yapmamıştı ve şimdi bunu etrafındaki insanlar değil, kendisi istiyordu. Naz'la hemen konuşmak, aklıyla kalbi arasındaki soru işaretlerini yok etmek istiyordu. Hayatında yeni bir karmaşaya yer yoktu. Bu yüzden aldığı kararla, iş yerinden çıkıp hemen Naz'ın çalıştığı hastaneye doğru yol aldı.

Demiralp hastaneye vardıktan sonra arabayı durdurup, bir süre elleri direksiyonda öylece hastaneye bakıp bekledi. Yol boyu düşündüğü gibi şimdi yine düşünüyordu. Kendi istemese bile aklı otomatik olarak doğrudan sorunları düşünmeye, içten içe kendisini bunaltmaya başlıyordu. Az önceki kadar kararlıydı fakat kadının karşısına geçip böyle aniden konuşmak doğru mu, bilmiyordu. Bu olanların ağırlığı artık

kendini belli ediyor ve omuzları günden güne bu yükü taşımakta zorlanıyordu.

Kısa bir bekleyişten sonra Naz'ın, Benay Hanım'la birlikte hastaneden çıktığını gördü. İki haftadır göremediği yüze hayranlıkla bakıyordu. Sanki görmediği günler daha bir güzelleşmiş, diye düşündü. Naz önünden geçip uzaklaşırken sadece arkasından bakıyordu. Arabayı çalıştırıp gitmekle kalmak arasında bir an tereddüt etse de aklına gelen maziyle, aynı hatayı yapmamak adına hızla arabadan indi.

Naz'la Benay gözden kaybolmuştu ancak Demiralp, koşar adımlarla köşeyi döndüğünde onları restorana girmek üzereyken gördü.

Naz son iki haftadır Demiralp'ten haber alamıyordu. Neden gelmediğini çok düşünmüş ve göremediği için de çok üzülmüştü. Demiralp'in de bir şeyler hissettiğini sanmıştı. Ama açıkça görülüyordu ki yanılmıştı. Demiralp öyle düşünmüyor, kendisi gibi hissetmiyordu anlaşılan. Bu düşünce canını umduğundan çok yakmıştı.

İlk defa bir erkeğe karşı yoğun duygular hissediyordu, üstelik kendisine hiçbir şey hissetmeyen bir erkeğe! Bu düşüncenin ardından aklına gelen Fatih'le bir an şaşırdı. Bu konuyu düşünmek istemediği için yeniden Demiralp analizi yapmaya devam etti.

Alışveriş merkezinde o kadar güzel vakit geçirmişti ki sonraki günler kendisine işkence gibi gelmişti. O gece mutlu hayallerle uykuya dalmış, sabah uyandığında bu mutluluğu devam etmişti. Benay'a neler yaptığını anlatırken, akşama kadar Demiralp hiç gelmemişken ya da akşam yeniden uyuyup, sabah yeniden kalktığında da mutluydu. Hem de çok mutluydu. Ama zaman geçtikçe birkaç gün sonra bu mutluluğu bir balon gibi sönmüştü. Çünkü ne gelen vardı ne de arayan. O

gün hiç yaşanmamış, onunla hiç karşılaşmamış ve sanki Naz kendi kendine bu duyguları yaşamış gibi hissetmeye başlamıştı.

Kendisini, Mardin'e geldiği günden daha mutsuz daha kötü hissediyordu. Birkaç gündür Benay onu neşelendirmeye ve ona umut vermeye çalışıyordu. Oysa Naz, ilk defa hissettiği duyguların sonuna geldiğini biliyordu, tıpkı karşılığının gelmeyeceğini bildiği gibi...

Naz, son birkaç gündür yemeği hastanede yiyordu. Benay artık buna son vermek için odasına geldiğinde onun ısrarına dayanamadı ve beraber hastaneye yakın restorana gitmeye karar verdiler. Naz dışarı çıktığında günlerdir olduğu gibi bu sefer etrafına bakmadı. Çünkü artık Demiralp'in gelmeyeceğini biliyor ve boşuna umutlanıp kendisini kandırmak istemiyordu.

Benay'la sohbet ederek restorana vardılar ve en köşede bir masa seçtiler. Oturmadan önce ceketini çıkarıp çantasıyla birlikte boş sandalyeye koydu. Sadece birkaç dakika sonra başında bir gölge belirdi. İlk önce garsondur diye bakmadı, ancak bedenindeki tanıdık ürpermeyle başını kaldırdı ve iki haftadır bir an bile aklından çıkmayan adamı gördü.

Saliselik bir donup kalmayla, kalbi ritmini şaşırmış gibi gümbürdemeye başlamıştı bile. Kendisine bakan gözlerde kaybolup giderken, *"Haksızlık,"* diye düşündü. Kendisi böyle derin duygular içerisindeyken onun bir şey hissetmemesi büyük haksızlıktı.

Tam umudunu kestiği anda karşısına çıkmasına ne düşüneceğini bilmiyordu. Karşısında öylece duran adama bakıp giderken bir şeyler söylemek istedi. "Demiralp Bey?"

Demiralp duyduğu *bey* hitabıyla gerilse de bozuntuya vermedi. Bu durumu bugün değiştireceğine inanıyordu. Demiralp'in gözleri bir anlığına Benay'a kaydıktan sonra, "Merhaba. Naz Hanım, biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Naz, *"Belki tesadüfen buralardan geçerken uğramıştır,"* diye düşünmeye başlamışken Demiralp'in sözleriyle şaşkınlığını gizleyemedi.

Benay durumu fark ederek, "Buyurun Demiralp Bey, benim de zaten bir işim vardı. Bu arada onu halledeyim," diyerek ayağa kalktı.

Demiralp, Benay'ın ne dediğine dikkat etmeden, ona bakıp sadece başını salladı. Ardından hâlâ kendisine şaşkınca bakan kadına elini uzatarak, "Burası biraz kalabalık, benimle gelir misiniz?" dedi. Ortalık yerde, henüz aralarında bir şey yokken Naz'la görülmesi, dilden dile dolaşacak olan dedikoduların önüne geçememesi anlamına gelirdi. Bu yüzden bir an önce Naz'ı alıp buradan uzaklaşmak istiyordu.

Naz ne düşüneceğini bilemeyerek sanki bir büyü altındaymış gibi arkadaşına döndü. "Benay kusura bakma lütfen. Şey... Sen yemeğini ye istersen biz..." diyerek Demiralp'e baktı ve devam etti. "...gidiyormuşuz."

Demiralp, Naz'ın gözlerinden sözsüz isteği anlayarak cevap verdi. "Evet, Benay Hanım. Biz gidelim. Size afiyet olsun."

Naz'ın başka bir şey demesine izin vermeden elinden tuttu ve eğilip ceketiyle çantasını aldı. Doğal bir içgüdüyle elini tuttuğu kadını arabasına doğru götürürken artık çıkacak olan dedikoduları öngörebiliyordu. Ancak gücü vardı ve Naz için buna engel olabildiği kadar olacaktı.

Demiralp aklı karışık, duyguları allak bullak bir şekilde arabaya vardı. Naz için kapıyı açıp, binmesini bekledikten sonra kendisi de yerini alıp arabayı çalıştırdı.

Yol boyu ikisi de hiç konuşmadı. Demiralp neler konuşacağını düşünürken Naz, elinden kaybolan sıcaklığı düşünüyordu. Çok kontrollü bir yapıya sahip olmasına rağmen yanındaki bu adam onun dengesini altüst ediyordu. Üstüne bir de tensel temas olunca, aklı uçup gitmişti az önce. Sanki bu yanındaki adamı yıllardır tanıyor, onun elini hiç bırakmadan

yaşıyormuş gibi hissediyordu. Demiralp elini bıraktığı anda kalbi üşümüştü.

Çok kıpırdamamaya çalışarak Demiralp'e baktı. Güçlü duruşundan asalet akan, karizmatik bu adamdan delice etkileniyordu. Ne konuşacaklarını merak ediyor fakat nedense aklını bir türlü toparlayıp soramıyordu. Ona bakmaya devam ederek aşkı düşündü. Gerçekten hissettiği aşk mıydı? Aşk böyle bir şey miydi? Onu gördüğü an kelimeleri nasıl kullandığını unutması, bedeninin ürpermesi, kalbinin şarkı söylüyormuş gibi çarpması ya da onu gördüğünde kalan her şeyi unutması mıydı? Şekli, şemalı var mıydı? Bu tatlı bilinmezlik onu korkutmuyordu. Aksine heyecan duyuyor, önünü arkasını düşünmüyordu. Çok mu pervasızca davranıyordu? Belki ama mutlu hissediyor ve buna dur demek istemiyordu.

Neden sonra ağzından, "Nereye gidiyoruz?" sorusu çıktı.

Demiralp'in kulağına gelen melodiye benzer ses, gergin olan bedenini gevşetti. Bu sesi hiç bıkmadan bir ömür dinleyebileceğini biliyordu. Gözlerini kısa bir anlığına yoldan alıp, Naz'a baktığında göz göze geldi. Gözlerinde gördüğü ışığın kendisi için olmasını umdu.

"Seninle konuşabileceğim bir yere."

Naz, Demiralp'in ortadan *siz* hitabını kaldırıp yine otoriter bir şekilde konuştuğunu hemen fark etti. Nasıl oldu, bilmiyordu ama tanımadığı, aynı zamanda sanki yıllardır tanıdığı bu adamın gördüğü her şeyini benimsemeye başlıyordu. Otoriter olmak, bir adama ancak bu kadar yakışabilirdi.

Demiralp, Naz'ın heyecanını nasıl dizginlediğinin farkındaydı. Bu durum hoşuna gidiyordu.

Yolun geri kalanında arabaya sessizlik hâkim oldu. Yarım saatlik yolculuktan sonra arabayı bir tepede durdurdu. Bulundukları yerden bütün Mardin görünüyordu. Burası, Mardin Kalesi'ne çıkan yolda, bütün şehri ayaklar altına seren bir tepeydi.

Naz, araba durur durmaz, Demiralp'i beklemeden indi ve hemen manzarayı izlemeye başladı. Resmen Mardin'i ayaklarının altında görüyordu. Hayranlıkla bakarken konuşma yetisini bulamamıştı.

Mardin, taştan yapılmış bir sanat eseri gibi görülüyordu durduğu tepeden. Gizemli, insanı içine çeken bu şaheser; özenle yapılmış, her bir taşı binbir itinayla yerleştirilmiş bir yapboz gibiydi. Havası bile bir başkaydı. Bu tepe de ayaklarının altındaki şehir gibi huzurdu ve şu anda burada bulunma nedenlerini unutturacak kadar da büyüleyiciydi.

Demiralp arabadan inip, binlerce kere gördüğü manzaraya şöyle bir bakıp yavaşça Naz'a yaklaştı. En yakınında durdu ve burnuna dolan o güzel kokusunu derince soluduktan sonra sessizliği bozdu.

"Beğendin mi?"

Naz duyduğu sesle, bakışlarını manzaradan alıp Demiralp'in bakmaktan bıkmayacağı güzel yüzüne çevirdi. Huşu içinde, "Çok beğendim. Çok çok güzel. Sanki bir sanatçının elinden çıkmış tablo gibi," dedi. Demiralp'in yüzüne daha dikkatli baktı ve devam etti. "Neden geldik buraya? Benimle ne konuşacaksınız?" Gelecek olan cevabı heyecanla bekledi.

Demiralp kafasında boğuştuğu düşünceleri kenara attı. "Naz senden ricam, öncelikle şu *bey* lafını bir kaldıralım. Bana *siz* diye hitap etmenden hoşlanmıyorum," dediğinde Naz'ın kalbi olabilirmiş gibi daha çok hızlandı.

Tek kaşını kaldırarak, "Bu samimiyeti neden kuralım, Demiralp *Bey*?" dedi.

Demiralp, genç kadının sesindeki eğlenceli tınıyı hemen yakaladı. "Yani illa oyun oynayalım diyorsun? Zamanım olsaydı buna itiraz etmezdim. Ama Naz, gerçekten vaktim yok!"

Naz adamın bu sözlerini faklı yorumlayıp bozuldu ve ciddiyetini takındı.

"Peki, dinliyorum Demiralp Bey."

Demiralp, *bey* lafına gittikçe uyuz olmaya başlasa da bu işi sonra halletmeye karar verdi.

"Acilen şehir dışına çıkmamı gerektirecek çok önemli bir işim var. Gitmeden önce seninle konuşmak istedim."

"Benimle ne konuşmak istiyorsunuz?"

Demiralp doğru yaptığını umarak dosdoğru söylemeye karar verdi.

"Ben aramızda güçlü bir çekim olduğunu düşünüyorum. Seni gördüğüm ilk anda başlayan ve gün geçtikçe devam eden bir duygu. Bunun adı ne ya da sende karşılığı var mı, bilmiyorum. Sadece belirsizlik bana göre değil ve ben bir şeyleri seninle paylaşırsam... Yani belki beraber bir isim koyabiliriz, diye düşündüm."

Naz'ın az önceki bozuntuya uğrayan tavrı uçup gitti ve yerini büyük bir heyecan dalgası sardı. Karşısında ne istediğini bilen adam gibi o da açıkça konuşmak istedi.

"Kaç haftadır ben de kendimi sorguluyorum ve inanın bana henüz ben de bir sonuca ulaşamadım, Demiralp Bey." Demiralp duyduğu sözlerle rahatlayacakken *bey* hitabıyla sinirle dişlerini sıktı.

"Naz, bu anlattıklarımdan sonra da bana bu şekilde hitap edersen seninle bozuşacağız!"

Naz, Demiralp'in bu hâline istemsizce gülümsedi.

"Çok eğleniyorsun, görüyorum Naz ama ben düz bir adamım. Süslü laflar bilmem, ne hissediyorsam onu söylerim. Ben... Ben sana karşı hissettiklerimi bil istedim. Çünkü giderken aklım burada kalsın istemiyorum. Eğer sen de istersen döndüğümde daha net konuşur, birbirimizi tanırız?"

Naz hissettiklerini söylemeden önce, "Neden daha önce gelmediniz? Ben düşündüm ki... Yani hislerimin karşılıksız olduğunu bile düşündüm," dedi.

Demiralp, genç kadının buruk sesine içerledi. Naz'a nasıl yaklaşacağını düşünürken, onu istemeden üzmüştü. "Ben sa-

dece sana karşı hislerimden emin olmak istedim. Daha doğrusu sana gelip ne demem gerektiğini bilemedim."

"Ben hâlâ size karşı nasıl bu kadar çabuk hisler besledim bilmiyorum. Sizi tanımıyorum bile. Bazen bu çok yanlış geliyor ve bir o kadar doğru," derken tebessüm ederek omuzlarını silkti.

Demiralp duyduklarıyla rahat bir nefes alırken hislerinin karşılıksız olmadığını bilmek onu çok mutlu etmişti.

"Kaç yaşında insanlarız, çocukça oyunlara başvurup duygularımı saklayamam ama böyle ayaküstü konuşulacak konular olduğunu da düşünmüyorum."

Demiralp, genç kadının haklı olduğunu biliyordu.

"Naz, ben Mardin'in ağasıyım. Buralarda beni tanımayan çok azdır ve ben seninle bir şeyleri netleştirmeden bir yerlere götüremem. Adını insanların ağzından duymak istemem. Buraları öğrenmişsindir mutlaka, biraz farklı bir kültüre sahip."

Naz, Demiralp'in ne demek istediğini anlamıştı. Başını anlayışla sallarken onun böyle ince düşünmesine hayran kalmıştı. "Evet, biliyor ve sizi anlıyorum. Bu şehir çok büyülü bir şehir olduğu hâlde bazı kesimlerin ne düşünceler altında yaşadıklarını az çok biliyorum."

Demiralp, Naz'ın anlayışlı olmasını sevmişti fakat inadını sürdürüp *siz* diye hitap etmesini, görmezden gelmesi oldukça zorlaşıyordu. Yine de hiç duymamış gibi yapmasının daha iyi olacağını düşündü. Naz'a doğru bir adım atıp, onu ürkütmeden eline doğru uzandı. Naz'ın geriye kaçmamasından cesaret alıp büyük avuçlarının içine narin elleri hapsetti.

Naz'ın bütün bedeni ürperirken yüzünün yandığını hissediyordu. Sanki rüyadaymış gibi her şey tozpembeydi. Sonra bir an içine korku doldu. Yanlış mı yapıyordu? Bu adamı tanımıyordu ama... Aması yoktu işte. Bunu yaşamak istiyordu.

"Naz, bize bir şans verecek, dönmemi bekleyecek misin?"

"Ben... Şimdi bir şey diyemem ama siz gelince konuşuruz. Dönmenizi beklerim."

"Doğru bir karar verdin. Bir de siz demesen beni daha mutlu edeceksin."

Naz, tatlı tebessümlerinden birini sunarak muzip bir tonda, "Siz gelince konuşur, konuşmamıza göre sizi kaldırır, senli benli oluruz, Demiralp Ağam," dedi.

Demiralp bu hitap şeklini neredeyse tüm Mardin'den duyardı fakat Naz'ın ağzından çıkmasına bir hayli şaşırdı. Aniden yüzünde bir gülümseme oluştu ve gamzeleri ortaya çıktı. Naz karşısındaki adama, *ağam,* diye hitap ederek, onu mat ettiğini düşünürken gördüğü gamzelerle olduğu yerde kalakaldı. Demiralp'in elleri arasındaki ellerini çekip o gamzelere dokunmamak için büyük bir savaş veriyordu.

Naz hayran kaldığı gamzelere öyle bir dalmıştı ki suratının nasıl şekil aldığının farkında değildi. Fakat aynı şey Demiralp için geçerli değildi. Gördüğü yüz ifadesi çok hoşuna gitmişti. Naz'ın kendisine böyle hayran hayran bakması, içinde bir yerlerde daha önce tatmadığı duyguları gün yüzüne çıkarıyordu. Bu durum çok hoşuna gitse de kendisine mesafe koyan kadının biraz burnunu sürtebilirdi. Gülümsemesini silip, "O hâlde gelince görüşürüz, Naz," dedi.

Naz görüntünün değişmesiyle girdiği transtan çıkıp son anda duyduğu sözlere, "Merak etmeyin, bekliyor olacağım, Demiralp Bey," dedi.

Demiralp karşısındaki bu asi esmere, minik elleri ellerindeyken bir süre daha baktı. Şimdi kollarına alıp sıkıca sarmak, saçlarının yumuşaklığını ya da teninin kokusunu öğrenmek için delice bir istek duyuyordu. Bunları yapabilmeyi ve o günün gelmesini dört gözle bekliyordu.

Demiralp, "Gidelim o zaman," derken istemeyerek elini bıraktı ve yüzünde hafif bir tebessümle arabaya doğru yönlendirdi.

Dönüş yolunda arabaya yine sessizlik hâkimdi. Demiralp konuşursa Naz'ın merak ettiği soruları sormak isteyeceği ve bunun şimdi zamanı olmadığı için susuyordu.

Naz ise Demiralp'in ne işi olduğunu, neden bu kadar gizemli olduğunu düşünüyordu. Sormak istese de onun isteğine saygı duyduğu için susmak zorunda kalıyordu.

Demiralp hastane yolunda durup Naz'a, "Hemen geliyorum," diyerek arabadan inip bir restorana girdi. Naz'ın cevap vermeye bile vakti olmamıştı ve arkasından merakla bakıyordu.

Demiralp on dakika sonra elinde bir yemek paketiyle arabaya geri döndü. Paketi Naz'a uzatıp otoriter bir tavırla, "Hastaneye varır varmaz soğutmadan ye! Hastaların bir on dakika daha bekleyebilir!" dedi.

Naz, bu emrivaki tavırla biraz afallasa da adamın düşünceli hâliyle mutlu oldu. Naz, yıllar içinde ailesini olduğu gibi kabullenmeyi öğrenmiş ve bunu herkes için uygulamaya başlamıştı. İnsanları kişilikleriyle yargılamak yerine *bu da böyleymiş,* der geçerdi. Emrivaki tavırlardan hiç hoşlanmaz, refleks olarak tepki verirdi. Fakat Demiralp'in bunu bilerek yaptığını düşünmüyordu. Konumu gereği emretmeye alışkın olduğunu onu gördüğü ilk anda anlamıştı. Etrafında dönen adamlar olduğu kesindi ve şimdiki tavrı ne kadar sert olursa olsun Naz, onun ne kadar düşünceli olduğunu görebiliyordu. Ve bu ister istemez hoşuna gitmişti. Demiralp'i böyle kabullenebilirdi. Gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Demiralp Ağa."

Demiralp arabayı çalıştırırken duyduğu sözlerle eli viteste kaldı ve aniden genç kadına döndü. "Naz, Allah aşkına yapma! Bari ağa deme," dediğinde Naz onun bu sinirli hâline rağmen kendini tutamadı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

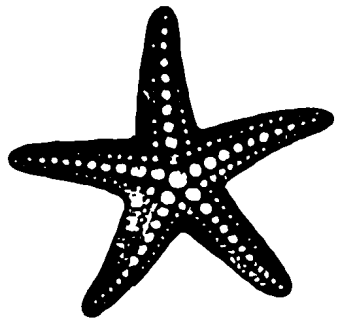
Demiralp gördüğü manzara karşısında yutkundu. Genç kadının böyle gülebilmesi için ömrünün sonuna kadar herke-

se *ağa* dedirtebilirdi. Naz'ın kahkahaları son bulurken Demiralp arabayı hastaneye doğru sürdü.

Ayrılık vakti geldiğinde Demiralp derin bir nefes aldı ve inmeden önce Naz'a doğru döndü. Yumuşak bir tonda, "Kendine iyi bak, Naz!" dedi.

"Beni merak etmeyin. Siz de kendinize iyi bakın, Demiralp Bey."

Demiralp yanındaki inatçı kadına başını iki yana sallayarak gülümsedi. Biliyordu ki bu kadın onu süründürecekti.

6. BÖLÜM

Demiralp, Naz'ı hastaneye bıraktıktan sonra Turaç'ın araması ve her şeyin hazır olduğunu öğrenmesiyle arabayı ilk olarak Midyat'a konağa sürdü. Evdekilerle biraz vakit geçirip Yasemin'le de ilgilendikten sonra kardeşlerinin yanına fabrikaya gitti. Onlara gereken durumu anlatıp yeni bir iş yapacağını ve kimsenin haberi olmamasını söyledi.

Bu gizliliği merak eden kardeşlerine, yeni ortaklarının imza atmadan bu işin dallanıp budaklanmasını istemediğini söylemişti. Hayatında yalan söylemekten nefret ederken sürekli yalan söylüyor olmak hiç hoşuna gitmese de buna mecbur olduğunu biliyordu. Hangi şehirde olduğunu bile kimsenin bilmemesi lazımdı. Çisem'in hayatını şansa bırakamazdı.

Fabrikada işini bitirip arabasını havaalanına doğru sürdü. Günün yarısı yolda geçmişti ve karanlık çökmek üzereydi. Bugün doğru düzgün oturmasa da artık bir parça daha huzurluydu. Çünkü gözü arkada kalmayacaktı. Her şeyin yoluna girmesine de az kaldığını hissediyordu. Öyle ya da böyle Çisem'e kavuşacaktı. Gerçekten onu çok özlemişti.

Turaç'ın yanına vardığında, "Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu.

"On dakika sonra gidiyoruz."

"Peki, başka bir şey öğrenebildin mi?"

"Hayır. İki adam ayarladım. Araştırmak için bizden haber bekliyor. Şimdi bunu biz yaparsak, yani oraya biz gidersek, Mustafa'nın haberi olur..." dediğinde Turaç, aklına ge-

lenle Demiralp yürümeyi kesti. O durunca, Turaç da sözünü yarıda kesip durdu ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Az önce söylediğinde haklısın."

Turaç'ın aklı karışmıştı. "Hangi konuda?"

"Şimdi biz gidiyoruz ama bu adam biz İstanbul'a adım attığımız an öğrenir ve ne iş çeviriyorsa önlem alır. Bu da bizi boşa düşürür," diye fikir yürütürken yine ne yapacağını bilememenin sıkıntısıyla alnını ovaladı.

"Ne yapacağız? Uçak saati yaklaştı."

Demiralp kısa bir süre düşündükten sonra, "Sen o iki adamı görevlendir. Gereken her şeyi öğrensinler. Yalnız Mustafa'ya bunu belli etmeden yapsınlar," dedi.

"Tamam, biz ne yapıyoruz?"

"Artık herkese haber verdik. Şimdi geri dönüp vazgeçtik, diyemeyiz. Zaten adamlardan haber geldiği an gideceğiz," dedi ve aklına gelenle devam etti. "Bu sebeple bağ evine gidiyoruz."

Kendi arabasını kardeşlerine almasını söylediği için onu burada bıraktı ve Turaç'ın arabasına yöneldi.

Demiralp bağ evinde haber beklerken pusuda bekleyen düşmanı boş durmuyordu.

"Alo, Kadir Ağam?"

"Söyle Resul!"

"Ağam, galiba Demiralp Ağa'yla ilgili bir şey bulmuşam."

Kadir hayatını mahveden, bu hayatta nefret ettiği tek insan olan Demiralp'in yıllardır bir açığını yakalamak için uğraşıyor ama adamları, her seferinde duvara tosluyordu. Ancak Demiralp izin verdiği kadarıyla takip edilebiliyordu. Aptal

adamlarıysa bunu başarı görüp sürekli gereksiz bilgi aktarıyorlardı kendisine.

"Bu da diğerlerine benzemesin, Resul?"

"Ağam her seferinde bir şeyler bulmuşam, biliyorsun. Takip ettiğimizi anlamasa sonuna kadar gideceğiz ama anladıktan sonra buhar olup kaybolmuştur, bunu da biliyorsun."

Kadir burun kemiklerini sıktı. "Ben de onu diyorum, Resul! Yine kaybolmasın?"

"Yok, Ağam bu sefer şehir dışıyla ilgili değildir. Bizzat ben kendim görmüşüm. Hem de iki kere."

Kadir, sonunda bir şeylerin bulunmasıyla, yüzünde pis bir gülümsemenin belirmesine engel olamadı. Neşeyle, "Ne görmüşsen, Resul?" dediğinde Resul, Ağasına belli etmeden onun kendisini taklit etmesine güldü.

"Ağam, Demiralp Ağa kadın bir doktorla buluştu. Hastane yakınlarında bir restorana girdi. Kısa süre sonra aynı kadın doktorla el ele çıkıp arabayla gittiler. Bu kadınla ikinci kere buluşmuştur, Ağam. Daha önce de alışveriş merkezinde görmüşem."

Kadir her şeye hazırlıklı can kulağıyla dinlerken, hiç beklemediği sözleri duyunca kısa bir şok yaşadı. Demiralp ve bir kadın? Yıllar sonra hem de ortalık yerde elinden tuttuğu bir kadın! Kadir şaşırdığı kadar öfkelendi, öfke kanında kaynadıkça sevindi. Burnundan kıl aldırmayan Demiralp Ağa sonunda zaafını ortaya çıkardı. Bu ilişkinin detaylarını merak etti. Ne zamandır böyle gizli gizli görüşüyorlardı? Ya da Demiralp, *ondan* sonra sonunda birine kalbini mi açmıştı? *Onu* nasıl unuturdu ki? Düşüncelerini bir kenara bırakıp, "Takip ettiniz mi?" diye heyecanla sordu.

"Ettim, Ağam ama gittikleri yön pek bir tenha olunca peşlerini bırakmışam. Malum bizim arabalar, Demiralp Ağa tarafından bilindik."

"İyi yaptınız. Bu sefer dikkatli olun, kendinizi açık etmeyin! Bu ilişkinin her detayını istiyorum!"

"Başüstüne, Ağam! Başka bir emrin var mıdır?"

"Kadına dair bir bilgi öğrenebildiniz mi?"

"Ağam, şimdilik bir tek adını öğrenmişem. Aylar önce İstanbul'dan yeni gelen bir doktormuş: Naz Akad."

"Nefes gibi ensesinde olun! Attığı her adımı bilmek istiyorum!"

Kadir telefonu kapatıp şirketinin odasında volta atmaya başladı. "Naz Akad," diye mırıldanırken yeni avını nasıl avlayacağını düşünüyordu. Bu sefer hedefi on ikiden vurması ve Demiralp'i yaralamadan öldürmesi lazımdı. En son yaralı bıraktığında şimdiki durumuna düşmüştü. Artık buna izin veremezdi. Naz Akad, onun için Demiralp'e giden yolda ayağıyla ezeceği bir basamak olacaktı.

Aradan iki gün geçmiş ve beklenen haber gelmişti ama Demiralp, gelen haberler içinde öğrendikleriyle oldukça şaşırmıştı.

Çisem'e bela olan Mustafa'nın bir planı vardır, diye temkinli hareket ederek beklemede kalmıştı. Mustafa'nın aklı zehir gibi çalışırdı ve Demiralp onu en iyi tanıyanlardandı. Gazetelere çıkması planının bir parçası diye düşünmüş, hemen İstanbul'a gitmemişti. Ancak şimdi öğrendiği haber... Bu nasıl mümkün olabilirdi, aklı almıyordu.

Çisem evleniyordu! Biricik kız kardeşi Çisem, evleniyordu! Üstelik damat, *Mustafa değildi!*

Şakaklarını ovaladı. Başına öyle şiddetli ağrılar saplanıyordu ki öleceğini zannediyordu. Her şey çok karışmıştı ve Demiralp'in artık oraya gitmekten başka çaresi yoktu. İstanbul'da neler döndüğünü ve Çisem'in başkasıyla evlenmesine Mustafa'nın nasıl izin verdiğini öğrenmesi gerekiyordu.

"Nasıl olur bu, Uluzar? Bu adamın Çisem'e nasıl saplantılı olduğunu duymaktan çok gördüm ben. Zaten *her şeyi* bu

saplantılı aşk yüzünden yapmışken şimdi nasıl olur da başka biriyle evlenmesine izin verir? Anlayamıyorum!"

"Ben de anlamadım ama bu adam kesin bir şeylerin peşinde!"

Demiralp, Turaç'ı duymamış gibi hâlâ şaşkın ve düşünceli bir şekilde dalmış konuşuyordu. "Ta en başından kimseyi dinlememeli, Mustafa belasına engel olmalıydım. Eğer bunu yapsaydım şimdi bu kadar olaylara yabancı kalmazdım."

"Üzülme kardeşim, her şey geçti. Bak, bulduk onları."

"Ah Uluzar ah! Sevineyim mi, üzüleyim mi? Bilemedim şimdi. Kardeşim evleniyor."

"Aslında Çisem'in o pislikten kurtulmasına tabii ki seviniyorum ve aynı zamanda iyi bir adamla evlenmesine de mutlu oluyorum. Çünkü gelen bilgilere göre Çağın Atalı[1] denilen adam, arasak da bulamayacağımız bir damat. Ama..." deyip Demiralp'e baktı. Demiralp bir süre bakıp arkadaşının aklını okumuş gibi sözlerini devam ettirdi.

"...ama Çisem'in yaşı küçük. Yani daha erken... Of Turaç of!" diye sıkıntıyla elindeki dosyayı sertçe masaya bıraktı ve yüzünü ovuşturdu. "Yapacak bir şey yok. Baksana senin adam fotoğraflarla geldi. Tamam, bu fotoğraflar yeni çekilmiş ama kaç zamandır da birliktelermiş. Ben çıkıp Çisem'e bizimle ilgili gerçekleri anlatsam bile bunun Çağın Atalı'yla alakası yok. Evlenmekten vazgeçmez ki... Seviyorsa vazgeçmesin de zaten!" dedi ve derin bir nefes aldı. "Ne düşüneceğimi şaşırdım. Mustafa'yı nasıl saf dışı bıraktı bu adam, bilmiyorum ama eğer bunu yapabildiyse, Çisem'i her şeyden koruyabilir. En azından ben İstanbul'da değilken onu koruyan biri olacak. Özellikle Mustafa'dan. Üstelik Çisem de âşık olduğu kişinin yanında olacak."

"Zaten hep istediğin de buydu. Onun mutlu olması, kendi isteğiyle evlenmesi."

"Doğru," dedi Demiralp başını sallayarak.

1 Çisem ve Çağın Atalı, yazarın ilk eseri olan "Yüreğimde Saklı Sevdan" kitabının başkarakterleridir.

"Peki, o zaman karar verildi. Ben alıyorum biletleri, arabayla gitmeyelim o kadar yolu," diyerek Turaç ayaklandı.

"Tamam. Düğün günü orada olalım. En azından kardeşimin mutlu gününde yanında olmak istiyorum. Hem Çağın Atalı gerçekten de o kadar düzgün bir adam mı, yerinde araştırırız."

Kardeşi, göz bebeğiydi ve her şeyi sadece onun mutluluğu için yapmıştı, yapıyordu. İstediği hayatı yaşasın, istemediği biriyle zorla evlendirilmesin, diye yıllarca nelere göz yummuştu. Yıllar önce aldığı bir karar şimdi dengeleri değiştirse de bu sefer bir hayat kurtarıyordu. Yıllardır birçok değişik hayatlar kurtardığı gibi kardeşine de güzel bir hayat sunmuştu. Umuyordu ki yanılmamış olsun.

Demiralp uçuş saatine kadar yerinde duramadı ve uzun bir süre Naz'ı göremeyeceği için hastaneye gitti. Naz'ın çıkış saatini bekleyip beş dakika da olsa onu görmek istiyordu. Arabada beklerken Naz'a göz kulak olmak için görevlendirdiği iki adamını gördü. İstanbul'dayken haber alacağı birilerinin olması içini rahatlatıyordu. Naz'ın güçlü bir kişiliği olduğunu, tek başına her şeye göğüs gerebileceğine inanıyordu. Ancak Demiralp'in sevdiği insanları koruma içgüdüsü fıtratında vardı.

Hastane çıkış kapısında gördüğü Naz'la düşüncelerini otomatikman kenara bıraktı. Gözleri bayram şekerini alan bir çocuğunki gibi parlıyordu. Bu kadar kısa zamanda onu nasıl özlediğini ve uzun bir zaman daha özleyeceğini düşününce şaşırmasına engel olamadı. Gerçekten de Naz'dan farklı etkileniyordu.

Naz'ı doyasıya gördükten sonra saatine baktı ve uçağına yetişmek için havaalanına doğru gitti. Turaç'la birlikte sessiz bir yolculuk yaptı. Sürekli düşünmekten artık beyni infilak edecekti. Olayları çözüme kavuşturmak için bütün benliği büyük bir istek duyuyordu.

İstanbul'a vardıklarında, oradaki adamlarının kiraladıkları arabayla bir otele yerleşip, hiç vakit kaybetmeden yine adamlarından gereken bilgileri aldılar. Mustafa'nın şirketini, evini, her şeyini öğrenip harekete geçtiler. İstanbul'da iş yaptığı insanlar çok fazlaydı ve her biriyle irtibatı kesmemişti. Demiralp, Çağın Atalı hakkında kendi adamlarının topladığı bilgilerin fazlasına bu insanlar sayesinde ulaşmıştı. Köklü bir aileye sahip, dürüst, güvenilir ve aynı zamanda başarılı bir iş adamı olduğunu öğrendiğinde Demiralp rahat bir nefes almıştı. Üstüne, adamlarının getirdiği fotoğraflarda kardeşinin her hâlini gördüğü için bu düğüne bir engelleme yapmamıştı. Üstelik kardeşinin de Çağın'ı nasıl sevdiğini öğrenmişti.

Ertesi günü Demiralp adamlarının görevini kendisi devraldı. Bir yıldır hasret kaldığı Çisem'in her anını Turaç'la beraber izledi. Çisem bugün evleniyordu. Kardeşini gördüğü an yüreğindeki acının biraz dindiğini hissetti. Onun, yanı başında büyüyüp her anında yanında olmak istediği, kendi elleriyle evlendirdiği bir yaşamı olsun isterdi. Şimdi böyle uzaktan bir yabancı gibi olmak, Demiralp'in çok ağrına gidiyordu. Gözlerinin dolduğunu biliyor, o yaşları dökmemek için kıpırdamıyordu. Çisem'i beyazlar içinde görmek, annesini hatırlamasına neden olmuştu. Annesinin çektiği acıyı düşününce dişlerini sıktı. Kızına hasret göçmüştü bu dünyadan. Her şeyi bir canı, bir yaşamı yok etmemek adına yapmıştı. Şimdi kardeşini böyle görünce doğru yaptığını anlıyordu.

Onu o kadar çok özlemişti ki yanına gitmemek için kendisini zor tutuyordu. Yanına gitse Çisem'in onu yadırgamayacağını biliyordu. Gerçekleri tam olarak bilmese de Demiralp'i tanıyordu. Ancak ortada Mustafa faktörü vardı ki o da görmezlikten gelinecek bir unsur değildi.

Gördüğü kadarıyla biriciği sanki büyümüş ve daha da güzelleşmişti. Hâlinden mutlu görünse de takip sırasında Demiralp'i huzursuz eden şeyler olmuştu. Düğünde Mustafa'yı görmekse, gerilere ittiği öfkesini yeniden gün yüzüne çıkardı.

Kardeşinin düğününde yanında olamamak ve onu telli duvaklı gelin yapamamak zaten kanına dokunuyordu. Bir de tüm bunların nedeninin Mustafa olduğunu bilmek sakinleşmesini engelliyordu.

Dakikalar sonra Çisem'in mutluluk saçan saf gülümsemesini görmek, daha da duygusallaşmasına neden oldu. Gözünden bir damla yaş düşerken Turaç, arkadaşının omzunu sıktı. "Hadi gözün aydın, kardeşim. Yıllardır verdiğin savaş sonunda bitti. Çisem, kardeşimiz, mutlu ve sevdiği adamla evleniyor."

Demiralp gülümsedi. "Annemin isteğini yerine getirdim. Çok acılar yaşansa da sonunda başardık, Turaç."

"Başardık, kardeşim. Şimdi geriye kalan tek şey, Çisem'e gerçekleri anlatman."

Demiralp iç çekti. "En azından düğünden hatta balayından sonra olsun. Çünkü eğer kötü bir tepki verirse bunun mutluluğuna zarar vermesini istemiyorum."

Turaç anlayışla gülümsedi. "Haklısın ama Çisem'den bahsediyoruz. Çisem pamuk gibi bir kalbe sahip ve o asla kin tutmaz. Emin ol, Mustafa'nın yaptıklarını anlatsan bile bir süre sonra onu da affeder."

Demiralp başını salladı. "Doğru söylüyorsun ama Mustafa'yı affetmesine izin vermeyeceğim." Sözlerinde saklı olan öfke, adamı öldürmek isteyen türdendi. Düğün bittikten ve Mustafa'nın peşine adamlarını taktıktan sonra kaldıkları otele geri döndüler.

Demiralp, İstanbul manzarası olan cam kenarına oturmuş ve gözlerini uzağa dikmişti.

"Kafan karışık herhâlde," dedi Turaç kısa bir sessizlikten sonra ve Demiralp'in karşısına oturdu.

Demiralp yavaşça başını arkadaşına çevirdi. "Hem de çok," dedikten sonra yeniden camdan dışarıya baktı. Gecenin ışıkla dansını izlerken kardeşinin beyazlar içindeki hâli aklına

geldi. "Adamların söylediği doğruymuş. Çisem çok mutluydu, gördün, değil mi?"

Turaç içten bir gülümsemeyle, "Görmem mi? Ufaklık büyümüş de gelin olmuş. Çok da güzel olmuştu," dedi.

"O hep güzeldi, Uluzar. Benim Asmin'im hep böyle güzeldi."

Demiralp'in yüzünün mutlulukla bezendiğini gören Turaç da mutlu oldu. "Çisem'e her Asmin dediğinde aklıma yıllar öncesi geliyor," dedikten sonra anlatacaklarından vazgeçerek, "Neyse hadi gözümüz aydın, kardeşim. Sonunda Çisem'i mutlu gördük," dedi.

Demiralp, Turaç'ın hangi konudan bahsedeceğini anladığı hâlde o da üstünde durmadı. "Sağ ol, kardeşim. Çok şükür."

Demiralp, Çağın denilen adamın olayların ne kadarını bildiğini ya da Mustafa'nın aşkını anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Kendisi Mustafa'nın öyle sessiz kalmayacağını biliyor ve onu iyi tanıyordu. Mustafa'yı alt ettiğine göre Çağın'a güvenebileceğini hissediyordu. Yine de öncesinde onunla tanışıp olayın iç yüzünü öğrenmesi gerekiyordu.

Turaç, arkadaşının ne düşündüğünü anlamış gibi dişlerinin arasından, "En önemlisi kardeşim, Mustafa'yla evlenmedi," dedi.

Demiralp'in kaşları çatıldı. "Mustafa'yı gördün, değil mi? Öyle sessiz kalmışa benzemiyordu. Bir şeyler vardı, Uluzar. Bunu bir an önce öğrenmeliyiz ve ona göre hareket etmeliyiz."

Turaç arkadaşı gibi şüphe içindeydi. "Bir planın var galiba?"

"Yarın Atalı Holdingi bir ziyaret edelim diyorum. Hem sorulara cevap bulmuş oluruz hem de aileyi tanıyalım."

Turaç, Demiralp'in sözlerindeki muzipliği hemen fark etmiş ve gülümsemişti.

Sabah erkenden kalkıp, Turaç'la birlikte Atalı Holdinge giden Demiralp, sekretere adını vererek Çağın Atalı'nın erkek kardeşine haber verilmesini istedi.

Kısa süre sonra Çağın'ın kardeşi Çınar ve kuzeni Efe Can, Demiralp'le Turaç'ın karşısında oturuyordu. Demiralp dün geceki düğün nedeniyle onların şirkete geç geleceğini biliyordu ancak haber verilir verilmez gelmelerini takdir etmişti.

Demiralp karşısındaki iki genç adamla her şeyi konuşarak aklındaki bütün soruları gidermişti. Çisem'in hâlâ hiçbir şeyden haberinin olmamasını, Çağın'la nasıl tanışıp mutlu olduğunu ve en önemlisi Mustafa'nın kartlarını artık açık oynadığını öğrenmişti. Şimdi onunla karşıya gelmesi daha kolay olacaktı. Ancak Çınar ve Efe bunun için de ağabeyleri Çağın'ı beklemelerini önermişti. Demiralp için en kolay şey beklemekti. Hayatı boyunca sabır nedir öğrenmişti ve şimdi de bunu yapabilirdi.

En çok sevindiği şeyse Çisem'in mutlu olmasıydı. Hayalleri gerçekten de gerçek olmuştu. Kardeşi çok mutluydu. Şimdi geriye tek kalan, Çisem'in balayından dönmesini beklemekti.

Demiralp, Turaç'la birlikte oteldeki odalarında günün değerlendirmesini yapıyorlardı.

"Ben ikisini de sevdim. Çınar biraz fevri ve çılgın birine benziyor."

Turaç arkadaşına katıldığını belli edercesine başını salladı. "Evet, kanı deli akıyor. Bizim Ali'ye benziyor."

Demiralp, "Öyle. Efe Can da bizim Abay gibi sessiz," dedi.

"Ya Çağın Atalı'ya ne demeli?"

Demiralp takdir eder gibi gururla arkadaşına baktı. Çağın'ın yaptıklarından çok etkilenmişti. "Adam gibi adama benziyor. Mustafa'yı alt ediş şekli ve bu düğün için sesini kes-

mesi, zekâsı hayranlık verici. Kardeşime de böyle bir adam yakışırdı."

"Adamın aşkı büyük, Ağam. Baksana Çisem'e kavuşabilmek için tanımadığı seni bile kullanmış."

Turaç'ın bu sözlerine Demiralp içten bir kahkaha attı. Çağın'la Mustafa çekişmesini yerinden izlemek isterdi ancak sonu mutlu bittiği için hiçbir şey sorun değildi. Artık kafası rahattı ve buradaki işi çok sürmeyeceği için de mutluydu. Çisem'in dönmesini beklerken bir ev bakmayı düşündü. Artık bir ayakları burada olacağı için bu şarttı.

Naz hastasını yolladıktan sonra oturup bir nefes aldı. Bugün çok yorulmuştu. Eve gitmeden önce Zeynep son hastasını içeri gönderdi. Naz ekrana bakıp hastanın adını öğrendikten sonra, "Buyurun Ahmet Bey," dedi.

Yaşlı adam, karısının yardımı ve bastonuyla yavaşça içeri girerken gülümsedi. "Ne beyi Doktor kızım? Beylik hâlimiz mi var bizim?"

"Deme öyle Bey, koskoca doktor o."

Naz içeri giren yaşlı çifte bakıp gülümsemeye devam etti. Saçı, sakalı bembeyaz olan adama ve sanki kocasına böyle zamanlarda yanında olacağını ispatlar gibi koluna yapışmış kadına bakarken imrendi. Kim bilir neler yaşamışlardı da kopmamışlardı. Naz böyle hayatları hep merak ederdi. Üstelik adamın sözleri ister istemez aklına Demiralp'i getirmişti. Bu şehirdeki her erkek mi *bey* lafına sinir oluyordu, merak etti. İstemsizce başını iki yana salladı.

Bu hareketini gören adam söylenmeden edemedi. "Şimdiki nesil böyle işte, hep bir garip hareketler."

Naz küçük bir şaşkınlığın ardından yine gülümserken adamın karısı korkuyla, "E Allah aşkına, susasan Bey! Bak, Doktor bizi dışarı atar," dedi kocasını bir yandan dürterek.

Naz yumuşak bir tonda, "Ahmet Bey, size amca diyeyim ister misiniz?" diye sordu.

Adam muayene koltuğuna otururken eksik dişleri arasından gülümsedi. "Bak şimdi bizden biri olmuşsan, Doktor kızım."

Naz ayağa kalkıp, adamın yanına giderken, "Tamam, Ahmet amca, öyle derim," dedikten sonra kadına baktı. "Teyzeciğim, senin adın nedir?"

Kadın mahcupça başını eğerken, adam karısına bakarak, "Ayşe'dir," dedi.

Naz adamın karısına olan bakışlarını şaşkınlıkla karşıladı. Bu yaşta hâlâ karısına saygı duyuyor ve hayranlıkla bakıyordu. İçinden takdir etti. Kadına dönüp, "Ayşe teyzeciğim, istediğiniz gibi konuşabilirsiniz. Burada hiçbir şekilde kovulma hakkınız yok!" dedi.

Kadın kaçamak bir bakış atıp yine başını öne doğru eğdi. Naz, onun bu tavırlarından çok fazla dışarı çıkan bir kadın olmadığını hemen anladı.

"A vallah ben sana dedim hanım, bu doktor tam da bize göre bir Hanım Ağa."

Naz duyduğu hitapla olduğu yerde kalakaldı. Bu da ne demekti şimdi? Naz, Ayşe teyzenin yine kocasını dürttüğünü gördü.

"Yetti Ayşe, dürtüp durmayasan. Hem yalan mıdır? Ağamıza da böyle kadın yakışırdı zaten."

Naz'ın merakı giderek artıyordu. "Ahmet amcacığım, ne demek istediğini anlamadım? Ağanız kim?"

Adam yaşından beklenmeyecek şekilde muzipçe gülümsedi. "Demiralp Ağamızı diyorum. Sen biliyorsun, Hanım Ağam."

Naz, Demiralp'ten başka ağa tanımıyordu ama yine de bunu başkalarının dillendirmesini beklemiyordu. Yüzünün yandığını ve odanın sıcak olduğunu hissetti. Ne diyeceğini bilemedi. "Bu ne demek, Ahmet amcacığım?"

"A vallah ben ne bilem kızım, sen el ele tutuşmuşsan."

Naz'ın gerçekten nutku tutuldu. O gün restorandan Demiralp'le el ele çıkmışlardı. Demek ki görenler olmuş ve Mardin'in *Hanım Ağası* ilan edilmişti. Demiralp'in gözlerden uzağa gitmesinin nedenini şimdi anlıyordu. Yakışıklı ağası ona, *"Burası kalabalık,"* demişti. Üstelik alışveriş merkezinde de dolaşmış ve oturup yemek yemişlerdi. Bu durumu nasıl insanlar görmezden gelsindi ki? Kendi düşünememişti ama Demiralp düşünmüştü işte. Ne yapacağını ve ne diyeceğini bilemediği için muayeneye başladı.

"Şikâyetin nedir, amcacığım?"

"Ah kızım, belim tutmuştur yine. Bende fıtık var demişsem de emme kimseyi inandıramamışam. Benim hanım 'Yaşlandın, ondan her bir yerin ağrıyor,' diyor."

Naz, yaşlı adamı muayene ederken aklı Demiralp'e gitmişti. Acaba bu konuşulanları duyunca ne tepki verecekti? Rahatsız olur muydu? Merak ediyordu. Asıl kendisi ne yapacaktı? Resmen Mardin'in dilindeydi!

"Evi aldık, içini de bugün yarın döşeriz. Bu otel köşelerinden de kurtuluruz artık."

Demiralp arkadaşının sözlerini başını sallayarak onayladı. "Bir düzene ihtiyacımız vardı. Bu güzel oldu."

"Daha önümüzde boş geçireceğimiz bir hafta gibi zaman var, şimdi ne yapacağız?"

Demiralp, Turaç'ın kaldığı odada çayını yudumlarken arkadaşına çevirdi bakışlarını. "Çağın Atalı'ya iş teklif edeceğim."

Turaç ufak bir kahkaha attı. "Adamlar ilk önce kardeşinin ailesi oldu, sonra sen onların misafir ağırladıkları evlerinde kalmayı reddettin. Yani aranız çok iyi değil gibi. Şimdi de iş teklif edeceğim, diyorsun. Acaba diyorum ki hangi tarafa o

işi teklif edeceksin? Kardeşinin yeni ailesine mi yoksa arada samimiyet istemediğin için evlerinde kalmadığın insanlara mı?"

"Samimiyetle ne alakası var, Uluzar? Daha dün tanıdığım insanların evinde mi kalacağım?"

Turaç şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Niye? Sen iş yaptığın adamları ya da şehir dışından gelen arkadaşların olsun, herhangi biri olsun, misafir konağında ağırlıyorsun. Şimdi bu adamların yaptığının farkı ne?"

Demiralp'in kaşları çatıldı. "Hayırdır Uluzar, adamların açtığı evde kalmadığın için pek bir mutsuz gördüm seni?"

"Hayır, mutsuz değil, huzursuzum. Kabul etsen de etmesen de abilik damarının tuttuğunu biliyorum. Daha damatla tanışmadan yelkenleri suya indirmek istemediğini ve hemen yüz vermek istemediğini de biliyorum."

"Madem ne düşündüğümü biliyorsun, sıkıntı ne?"

"Çisem."

Demiralp oturduğu yerde yavaşça doğruldu. Kardeşi için yanlış bir şey yapmış olmaktan korkuyordu. "Çisem'le ne alakası var?"

"Çisem'le yakın olmak zorundasın. Gerçekleri açıkladığında bir süre yanında kalman gerekebilir ve sen şimdiden bu fırsatı tepiyorsun. Çisem balayından dönene kadar aileyle arayı sıcak tutup bir samimiyet kurabilirdin."

Demiralp yeniden arkasına yaslandı. "Ben de bir şey diyeceksin sandım. Bunlara gerek yok. Benim yakın olmam gereken kişi kardeşim, onlar değil!"

"Kötü insanlar değil."

"Biliyorum, Uluzar. Beraber araştırmış, tanıdıklarımıza sormuştuk hatırlarsan."

"İyi ki her şeyi biliyorsun, bilmesen ne olurdu hâlimiz, merak ediyorum."

"Uluzar!"

Turaç daha fazla Demiralp'in inadıyla uğraşmak istemedi. Arkadaşının kendi açısından haklı olduğunu biliyordu. Yine de yeni aileleriyle birlikte Çisem'i bekleseler fena olmaz, diye düşünüyordu.

"Atalılara, İstanbul'a rahat gelip gitmek için mi iş teklif edeceksin?"

Demiralp cevap vermeden önce başını olumlu anlamda salladı. Turaç'ın, aklını okumasını seviyordu. "Evet çünkü artık gizli gizli şehir dışına çıkmaktan sıkıldım. Hatırlamıyor musun? Bursa'ya, Çisem'i görmeye giderken biletleri bile sen el altından alıyordun ve ilk önce başka şehre sonra Bursa'ya geçiyorduk. Hepsini boş ver, buraya gelirken bile neler söyledik sevdiklerimize."

Turaç arkadaşını her zamanki gibi haklı buldu. "Doğru söylüyorsun. En azından artık iş için gidiyorum, diyebilir; kardeşini topraklarına, babaevine iş yaptığım aile diye çağırabilirsin."

Demiralp, "Aynen öyle," dedi ve her şeyi yoluna koymanın verdiği rahatlıkla iç çekti.

Çisem'in gelmesine ve Naz'a kavuşmasına az kalmıştı. Her şeyi yoluna sokup bir an önce Naz'ın yanına gitmek istiyordu. Ayağa kalktı ve Turaç'ı odasında bırakıp kendi odasına geçti. Birkaç dakika tereddüt ettikten sonra telefonunu çıkarıp Naz'ı aradı. İkinci çalışta kulağına dolan sesle iç çekti.

"Demiralp Bey?"

Demiralp onun sesindeki heyecanı fark edince mutlu oldu. "Nasılsın Naz?"

Naz özlediği sesi bu kadar mutlu duyunca biraz bozuldu. Nerede olduğunu bilmediği bir adamı bekliyordu ve onun sesi çok mutlu geliyordu. "İyi sayılırım."

Demiralp duyduğu mutsuz ses için endişelendi. "Neyin var, Naz? Bir şey mi oldu?"

Naz, onu böyle endişelendirmek istemezdi ama o burada özlem çekip, yolunu beklerken Demiralp'in mutlu ve ra-

hat olduğunu bilmek canını sıkmıştı. Asıl canını sıkan şeyse, onun neye bu kadar mutlu olduğunu bilmemekti. Aslında Naz böyle düşünmesinin sebebinin bugün gelen çift yüzünden olduğunu biliyordu. O, çok fazla tatlı, âşık çiftin aralarındaki bağı ve birbirlerini bu kadar iyi tanıması!

Naz erkek hastasına, "Stresten uzak durmanız gerekiyor," derken cevap, gencin sevgilisinden gelmişti.

"Ben onu neyin mutlu ettiğini iyi bilirim, Doktor Hanım. Bundan sonra stres yok ona."

O anlarda Naz, Demiralp'in nelerden hoşlanıp onu neyin mutlu ettiğini bilmediğini fark etmişti. Bu sözler şimdi canını daha çok yakıyordu. Çünkü Demiralp'in bilmediği yerde şu anda neye mutlu olduğunu bilmiyordu. Demiralp'e kırgın bir tonda, "Hayır, bir şey olmadı. Siz nasılsınız diyeceğim ama sesiniz mutlu geliyor," dedi.

Demiralp, Naz'ın sözleriyle kötü hissetmesine engel olamadı. Naz'ın haklı olduğunu, ona bir şey anlatmadığını hatta nerede olduğunu söylemediğini biliyordu. Ancak bir süre daha söyleyemeyeceği için bir şey diyemedi. "İşlerim yolunda gidiyor, ondan dolayı mutluyum, Naz. Senin canını sıkan şey nedir?"

Naz, Demiralp'in ses tonunun birden değiştiğini fark etti. Ancak onu iyi etmek için hiç çaba sarf etmek istemedi. Çünkü kendisi de iyi değildi. "Canımı sıkan çok şey var ama bunları sizinle paylaşamam."

Demiralp'in az önce Turaç'ın odasında olan rahatlığı, mutluluğu buhar olup uçmuştu. Hayatında olmasını istediği kadını mutsuz görmek, buna engel olamamak, canını yakıyordu. Kardeşini mutlu ederken... Demiralp burun kemerini sıktı. Araf'ta kalmış gibiydi ve bunu aşacak gücü yoktu. Demiralp Ağa'nın kudreti, hayatına almak istediği kadını mutlu etmeye yeterli gelmiyordu.

Ne yapacağını bilemeyerek, "Naz, dönünce her şeyi konuşacağız, biliyorsun değil mi?" dedi.

Naz oturduğu sandalyede geriye doğru yaslandı. Demiralp giderken de bunu söylemişti ve henüz dönmeden böyle davranması belki yerinde değildi ama Naz, Demiralp'i kıskanmıştı. Onu kimin, nasıl mutlu ettiğini merak ediyordu. Hisleri ya da içgüdüleri, adı her neyse o içindeki ses, Demiralp'in iş için orada bulunmadığını fısıldıyordu. Ve Naz kolay kolay hislerinde yanılmazdı.

"Gelince konuşuruz. Şimdi mesai saatlerindeyim ve sıradaki hastamı almak zorundayım. Size iyi günler, Demiralp Bey."

Demiralp hiçbir şey yapamamanın çaresizliğiyle sadece, "Hiçbir şeye üzülme, Naz. Dönünce her şeyi halledeceğim," dedi.

Telefonu kapatan Demiralp, buradaki işlerini hızlandırmak için fazladan çaba göstermesi gerektiğini biliyordu. Evi, İstanbul'daki tanıdıkları sayesinde iyi bir semtten almışlardı. Kardeşinin de evine yakındı. Şimdi sıradaki planlarına geçip boş vakitlerini doldurmak istiyordu. Ne kadar çok iş yaparsa o kadar çok kafası dolu olurdu. Naz'ı bugün düşünmemeliydi. Yoksa ilk uçağa atladığı gibi soluğu Mardin'de, Naz'ın yanında alırdı.

İki haftalık balayı bitmiş ve sonunda Çağın'la Çisem gelmişti. Çağın, kardeşlerinden olan biteni öğrendikten sonra hemen Demiralp'le görüşmek istemişti.

"Adını sürekli duyduğum ve Mustafa'nın korkulu rüyası, güzel karımın büyük abisi, Demiralp Ağa, hoş geldin."

Demiralp, Çağın'ın ofisine girdiğinde Çağın onu ayakta ve bu sözlerle karşıladı. Demiralp bu sözlere hafif bir tebessümle, "Hoş buldum, damat," diye cevap verdi.

Çağın duyduğu damat sözüyle gülümsedi. "Yani hemen aileye kabul edildim, öyle mi?"

"Aslında daha çok uzatırdım ama kardeşim seni seçmiş, yapacak bir şeyim yok. Hem kabul etmeyip de ne yapacağım? Nikâhı bastın."

"Bence iyi de yaptım."

Demiralp, Çisem için hiçbir şeyden çekinmeyen adama keyifle baktı. "Beni biliyordun ve bana haber vermek yerine kendi başına iş yapıp Çisem'le evlendin."

Çağın yaptığından zerre pişmanlık duymadan, "Aşkta her şey mübahtır, Demiralp Ağa," dedi.

Demiralp takdirle başını salladı. "Yine olsa yine yaparım diyorsun yani."

Çağın gülümseyerek, "Ne içersin?" diye sordu. Demiralp'in cevap beklemediğini anlamıştı.

"Sade Türk kahvesi alabilirim."

Çağın hemen kahveleri söyledi ve doğrudan konuya girdi. "Kardeşlerim her şeyi anlatmış. Bana sormak istediğin bir şey var mı?"

"Çisem mutlu mu?"

Çağın, karısının adını duyunca gözlerinin parladığından habersiz, "Çisem çok mutlu ve ömrüm yettikçe onu her geçen gün mutlu etmeye devam edeceğim," dedi.

Demiralp duyduklarından memnun bir şekilde yerinde rahatça kaykıldı. "Onu görmek ve her şeyi anlatmak istiyorum. Artık benim öz abisi olduğumu bilmesini istiyorum."

"Sanırım arkadaşın da buradaymış. Beraber hafta sonu bize kahvaltıya gelin. Her şeyi rahat rahat konuşur, hallederiz. Çisem artık her şeyi öğrenmeli."

"Mustafa'nın saplantılı aşkını da söyleyecek misin?"

Çağın sıkıntılı bir nefes aldı. "Aslında erken olduğunu düşünüyordum ama sonra dedim ki neyi bekliyorum? Çisem bir an önce Mustafa'nın nasıl biri olduğunu öğrenmeli. O adamın masum abi ayaklarına yatmasına artık tahammül edemiyorum."

Demiralp, Çağın'a hak veriyor ve bu yaklaşımını çok da doğru buluyordu. İki adam bunun üzerine daha birçok konuyu ve Demiralp'in iş teklifini konuşup güzel bir sonuca bağladıktan sonra hafta sonu görüşmek için sözleştiler.

Demiralp, hafta sonu kardeşinin evine giden taşlı yola girdiğinde, önünde uzanan yolda yavaş sürüp etrafı incelemeye başladı. Evin etrafındaki küçük bir ordu gibi duran korumaları görünce içi rahat etti. Çağın gerçekten de kardeşini prensesler gibi koruyordu. Gözü arkada kalmayacağı için Çağın'a her daim minnettar kalacaktı. Demiralp, Turaç'la birlikte kardeşinin yaşadığı evinin önüne geldiğinde, arabada bir süre durup eve baktı. Az önceki taşlı yolu geçerken tedirginliği geçer sanıyordu ama aksine olduğu gibi yerinde duruyordu. Bir yıldan sonra kardeşini ilk defa görecekti ve nasıl tepki alacağını bilmiyordu.

Turaç, arkadaşının hâlinden anlayıp arabadan indi ve Demiralp'in de inmesini sağladı. Kapının önüne gidip, zile basığında Demiralp derin bir nefes aldı. Kapı açıldığında karşısında gördüğü Çisem'le nefesini tuttu. Kardeşinin kocaman açılmış gözleri ve şaşkın yüzüne bakakaldı. Nasıl da özlemişti onu! Konuşmasını, kokusunu, ona sarılmayı çok özlemişti. İçinde bir yaralı çocuk bayram ederken kendisi sakin kalmak zorundaydı.

Çisem'in gözlerindeki şaşkınlığın yerini özleme ve yavaşça masum bir sevgiye bırakışını büyük bir sevgiyle izledi. Kardeşinin gözlerinin dolmasına ise hüzünle baktı. Nasıl da güzelleşmiş, nasıl büyümüştü öyle. Bir an önce kollarına alıp sarmak için donup kalan kardeşini kendine getirmek istedi.

"E biricik, yok mu bir hoş geldin? Yoksa beni özlemedin mi?"

Çisem duyduğu sözler üzerine hızla Demiralp'in boynuna atıldı. Demiralp, bu büyük sevgi gösterisine aynı büyüklükte bir özlemle karşılık verdi. İçindeki tedirginlik yok olup gitmişti. Çisem, can kardeşi kollarındaydı artık.

Kardeş sıcaklığını yeniden hissederken, yüzünü saçlarına gömerek kokusunu içine çekti. Ne de çok seviyordu Asmin'ini! *Annesinin emaneti, Asmin'i...* Sonunda kavuşmuştu. Canlı kanlı kollarındaydı ve hâlâ şu anda bunun olduğuna inanamıyordu. Anın gerçekçiliğine, özlemine karşın, gözlerinden bir damla yaş düştü.

Çisem de ağlıyordu ve gözyaşları eşliğinde geri çekilip, "Özlemez miyim abim? Çok özledim! Sen... Sen nasıl buldun beni?" diye sordu.

Demiralp bir adım ötesinde duran kardeşinin gözyaşlarını şefkatle silip, yüzünü avuçları arasına alarak her zaman yaptığı gibi alnından öptü. Bu öpücükle ikisi de gözlerini kapatmış, özlemlerini gideriyorlardı.

Turaç arkadaşını sonunda böyle gördüğü için mutluydu. Gözlerinde mutlulukla karışık hüzünle iki kardeşin kavuşmasını izliyordu. Çisem'in hayatındaki tek gerçeğin Demiralp olduğunu düşününce içi acıyla burkuldu. Bu küçük kız hiçbir şeyi tam anlamıyla yaşayamamıştı. Çisem'i en az Demiralp kadar çok severdi. O da çok özlemişti. Kollarına almak için sahte bir öksürük sesi çıkardı.

Demiralp'in öfkeli gözlerine aldırmadan kendisine özlemle bakan Çisem'e kollarını açtı. Çisem, "Turaç!" diye çığlık atarak koştu ve genç adamın boynuna asıldı.

Demiralp kaşlarını çatarak, "Abi diyeceksin ufaklık, abi," derken Çağın'ın kıskanç bakışları gözlerinden kaçmamıştı.

Turaç, Çisem'le hasret giderirken, "Karışma kardeşim. Yıllardır bir alışamadın beni daha çok sevmesine," dedi. Çisem kollarında mutlulukla kıkırdarken etrafındaki bütün sevdiklerini de mutlu ettiğinin farkında değildi.

Turaç bu mutluluğun devam etmesi için, "E, söyle bakalım güzellik, hangimizi daha çok özledin?" derken Çağın'ın kıskanç bakışlarını o da fark etmişti. Çağın'ın sabırsız ve ne yapacağını bilmez hâlleri iki adamı da keyiflendiriyordu. Anlaşılan o ki Çağın'ın gerçekten de Çisem için yapamayacağı şey yoktu. Körkütük âşık olduğu her hâlinden belliydi.

Çisem kimseyi kırmadan, ne cevap vereceğini düşünürken imdadına kocası yetişti.

"Hoş geldiniz, beyler," diyerek karısının yanına gidip yanına çekti. "Kahvaltı hazır meleğim, içeri geçip konuşalım mı?"

Kocası, *misafirlerimiz var,* dediğinde ağabeyi gibi sevdiği adamları beklemiyordu Çisem. Bu yüzden kocasına şaşkınlıkla bakıp, "Sen Demiralp abimi nereden tanıyorsun?" diye merakla sordu.

Çağın gülümseyerek, "Kahvaltıda anlatırım, canım. Bak, abilerin ayakta kaldı," dedi.

Çisem kapıdaki yakışıklı iki adama dönüp mahcupça gülümsedi ve hemen onlara yol gösterdi. Hep birlikte masaya oturup ailenin diğer bireyleriyle selamlaştıktan sonra kahvaltıya başladılar. Demiralp, kardeşinin sorularını büyük bir sevgi ve sabırla cevaplarken ona olan özlemini gizlemiyordu. Çisem'in her bir sorusu gerçeklere yaklaşırken, Demiralp zamanının geldiğini düşünüp Çağın'a baktı.

Çağın her şeyin farkında olarak, sözsüz bir onay verirken salona giren korumayla birlikte ortama sessizlik çöktü. Korumanın Çağın'ın yanına gidişini, kulağına bir şey söylemesini ve Çağın'ın bir hışımla yerinden kalkmasını tüm ev halkı pürdikkat izledi. Çağın'ın yerinden kalkmasıyla birlikte kardeşi Çınar peşinden giderken kuzeni Efe hemen Çisem'in yanına geçti. Etrafındaki düşmanlar ve Mustafa belası yüzünden hepsi temkinli ve hazırlıklı olduğu için kim, ne yapması gerektiğini iyi biliyordu.

Demiralp ve Turaç da hiç vakit kaybetmeden diğerlerinin peşinden gitti.

Demiralp kapıya çıktığında, Çağın'ı korumalarına bağırırken gördü. Korumanın elindeki kutuya doğru yürürken Çağın'ın yeri göğü inleten bağırışı devam ediyordu.

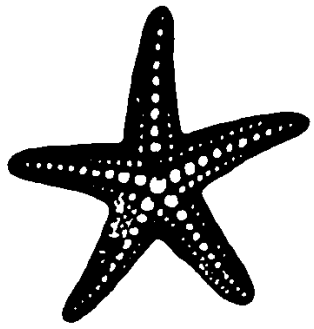
"Kim getirdi lan bunu? Nasıl alırsınız bunu eve? Ya başka bir şey olsaydı? Ya Çisem görseydi?"

Demiralp kutudaki başı kesilmiş güvercini ve "İhaleden çekilmezsen sevgili karının sonu böyle olacak" diye yazılı olan notu görünce öfke bütün bedenine hâkim oldu. Kardeşini öldürmekle tehdit eden adamı bu şehre gömmeden gitmeyecekti ancak ilk önce bir türlü sakinleşemeyen Çağın'ı halletmesi gerekiyordu. Geminin dümenini eline alıp genç adamın yanına gitti.

Omzunu sıkıp, "Sakin ol, Çisem içeride," dedi. Çağın'la göz kontağı kurduğu zaman, "Gidelim, şirkette konuşalım," dediğinde Çağın ne yaptığını fark ederek başını olumlu şekilde salladı.

Çağın, sesinin titremesine engel olamayarak, "O zaman Çisem'e haber vereyim," dedi ve içeriye doğru yöneldi.

Demiralp, Çağın içeri geçince daldığı kutudan başını kaldırdı ve Turaç'la göz göze geldi. Turaç, arkadaşının gözlerinde ölümü gördü ve biliyordu ki iyi şeyler olmayacaktı.

7. BÖLÜM

Naz öğle molasına çıkmak için hazırlanırken kapısı tıklanmış, açılan kapıdan gireni görünce yüzünde güzel bir tebessüm oluşmuştu. Ziyaretine Zehra ve Yasemin gelmişti.

Yasemin, Naz'ın verdiği boş kâğıda resim yaparken onlar da sohbet ediyordu.

"Yasemin'in kontrollerini yaptırdın mı?"

Zehra bir yudum aldığı kahvesini önündeki sehpaya koydu. "Evet, biraz soğuk hava görünce, az da direnci düşünce Yasemin yataklık oluyor, biliyorsun."

Naz başını salladı. "Bol vitamin almasını sağla."

"Doktoru da öyle dedi."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Zehra biraz tereddütle, "Ben az önce Benay'la konuştum," dedi.

Naz önce biraz şaşırsa da gelecek olanı hemen tahmin etti. Biraz rahatsız oldu ancak karşısındaki kadını az çok tanımıştı. O kendisini yargılayacak en son insanlardan biriydi. "Ne konuştunuz?"

"Lafı dolandırmayı sevmiyorum, biliyorsun. Demiralp'le seni konuştuk. Açıkçası seni gördüğüm ilk andan beri beğeniyorum ama Demiralp abim için aklıma gelmemiştin doğrusu."

Naz'ın kaşları istemsizce çatıldı. Zehra'nın onu neden Demiralp'e layık görmediğini bilmiyordu ama bu sözler üzülmesine neden oldu. "Ortada henüz konuşulacak bir şey yok ama yine de merak ettim. Neden öyle söyledin?"

Zehra dostça gülümsedi. "Inan bana kötü niyetle söylemedim. Aksine böyle bir şeye çok sevinirim. Sadece abim..." diyerek gözlerini kapatıp geri açtı. "O sana anlatsa daha iyi olur. Senin de dediğin gibi henüz bir şey yokken benim konuşmam doğru olmaz."

Naz, Zehra'nın ne söyleyeceğini çok merak etse de ısrar edip küçük düşmek istemiyordu. Bu yüzden zoraki bir gülümsemeyle başını olumlu şekilde salladı. "Gelince konuşacağız... Yani, sanırım... İşleri uzun sürüyor anladığım kadarıyla?" diyerek Zehra'ya fark ettirmeden bir şeyler öğrenmek istiyordu.

"Aslında abim böyle şehir dışına gittiğinde çoğunlukla nedenini bilmeyiz. Çok ketumdur kendileri," diye muzipçe gülümsedi. "Biz de soramayız zaten ama bak gelsin, söz ben ağzını ararım."

Naz da arkadaşına eşlik edip ufak bir kahkaha attılar. Fakat Naz, Demiralp'in işlerini şimdi daha çok merak etmişti. Zehra'yla biraz daha sohbet ettikten sonra işinin başına geri dönerek Demiralp'i ve onun hakkındaki şeyleri düşünmeyi sonraya bıraktı.

Çisem'i Efe'yle birlikte evde bırakıp şirkete gelmişlerdi. Çağın ofisinde dönüp dolaşırken, Çınar telefonda bilgi almaya çalışıyor, Demiralp ise durumu çözmeye çalışıyordu.

"Peki, kesin mi? O adamlar mı?"

Çağın durup başını kaldırdı. "Evet, dün de tehdit telefonları almıştık. Bence aynı kişiler!"

Demiralp bunu yapan kişileri nasıl bulacağını düşünürken Çınar telefonu kapattı.

"Bende de hiç bilgi yok. Ne kutuyu getiren kuryeyi ne de herhangi bir isim bulabildik. Ama Ozan uzanabildiği her yere ulaşmaya çalışıyor."

Demiralp merakla, "Ozan kim?" diye sordu.

Cevap Çınar'dan geldi. "Hem yakın arkadaşımız hem de güvenliğimizden sorumlu. Onun bulmayacağı şey yoktur."

Demiralp başını salladı ve Turaç'a baktı. Kaç saat geçmiş ama bir şey bulamamışlardı. "O zaman haber gelene kadar eve geçelim. Daha fazla Çisem'i yalnız bırakmayalım."

Çağın o an kendine geldi. Böyle durumlarda karısını yalnız bırakmayı sevmiyordu. Yanındaki adamları onaylayıp, kapıya doğru hareketlendiği zaman telefonunun çalması bir olmuştu. Çağın telefondaki adamın ihaleyi kazanmak isteyen adam olduğunu ve karısının onun tarafından kaçırıldığını duyduğu anda, karısının yanında olması gereken kuzeninin içeri girmesiyle yıkıldı.

Birkaç Gün Sonra...

Demiralp kâbus gibi geçen günlerin sonunda kardeşini, Turaç'ın dâhi fikri ve Atalı erkeklerinin yardımıyla kurtarmıştı. Bu süreçte ömründen ömür gitmiş, Çağın kendisini kaybetmiş, Efe hissettiği suçluluktan hasta olmuştu. Zaten hasta olan kalbi o günlerde ona ağır gelmişti.

Demiralp bu süreçte kardeşinin kocasını, yeni ailesini de analiz etmişti. Hepsinin Çisem'e olan düşkünlüğünü, el üstünde tutmasını ve Çağın'ın büyük aşkını görmüştü. Savuşturulan bu büyük belanın da bir köşesinden Mustafa çıktığı için onun işini bitirmeden Mardin'e dönmemeye karar vermişti.

Bir anda dün, kardeşini buldukları evde Mustafa'yla yüz yüze gelişini hatırladı.

Çağın yukarıda Çisem'le ilgilenirken kendisi sonunda Mustafa'yla karşı karşıya kalmıştı.

Vakit, hesap vaktiydi.

Vakit, hesabı kapatma vaktiydi.

Demiralp kendine daha fazla hâkim olamayıp, hiç düşünmeden Mustafa'nın üstüne atılmış ve yüzüne yumruklar yağdırmaya başlamıştı. İşte fırtına kopuyordu. Demiralp yılların hıncını, kardeşi-

nin yaşadıklarını hesabını attığı yumruklarla soruyordu. Adı gibi demir yumruklar atarken Mustafa karşılık vermediği için yere devrildi. Ancak bu, Demiralp'i durduramadı ve yerdeki adama bütün kinini kusmaya devam etti.

"Yine her zamanki yüzsüzlüğünle karşımdasın, Mustafa! Seni öldürmek benim için büyük zevk olacak şerefsiz! Demek kardeşimi benden kaçırırsın ha?"

Konuşurken yumruklarına devam ediyor ve Mustafa'nın karşılık vermemesine ayrıca sinirleniyordu. Sinirlendiği kadar şaşırıyordu. Bu adamın hiçbir zaman, hiçbir koşulda pes etmeyeceğini biliyordu.

"Konuşsana lan! Bir şey söyle kansız! Bana yıllar önce dediğin gibi yine söylesene! Çisem'den hoşlanıyorsan boşuna heveslenme, o benim desene!"

Mustafa konuşsun diye arada duruyor olsa da adamın ağzından tek kelime alamamak Demiralp'i daha da öfkelendiriyordu.

"Abisi olduğumu öğrendin, değil mi? Ondan kaçırdın kızı? Konuşsana Mustafa! Yıllardır arkamdan gösterdiğin cesareti şimdi yüzüme karşı göster!"

Mustafa hâlâ hiç konuşmazken, Çisem'in aşağıya indiğini görünce Demiralp kendisini toparlamak zorunda kaldı. Çisem'in yüzündeki acıyı, çökmüşlüğü hatta Mustafa'ya bakışındaki hayal kırıklığını görünce onun kısmen de olsa her şeyi öğrendiğini anlamıştı. Yıllarca kardeşini korumak isterken yine böyle bir durumun içine düştüğünü görmek, kalbinde derin acılar bırakmasına neden olmuştu.

Şimdi Çisem yukarıda kendi odasında yatarken Demiralp onun bu acıyı nasıl kaldırabileceğini düşünüyordu. Ağabey gibi sevdiği Mustafa'nın yaptıklarını öğrenmek, Çisem için çok ağır olduğunu biliyordu. Çünkü dün Mustafa'yla hesaplaşırken kardeşinin her bir çığlıkta nasıl kahrolduğunu görmüştü.

Çisem'in *"Sen benim abimdin ya abim! Kalan tek ailemdin! Bu kadar mı kötüydün sen?"* sözleri Demiralp'in kulağında çın-

lıyor, kardeşinin o adamı nasıl sevdiğini gözler önüne seriyordu. Bunun gibi ne sözler sarf etmiş, nasıl perişan olmuştu kardeşi. Şimdi o yukarıda yatıştırıcı ilaçlarla baygın yatarken kendisinin içi paramparça oluyordu. Yine Çisem konusunda kendisini çaresiz hissediyor, onu yeniden iyi etmek için bir yol düşünüyordu. Ancak biliyordu ki kardeşinin en büyük ilacı, büyük bir sevdayla bağlı olduğu Çağın'dı. Umuyordu ki en kısa sürede iyileşsin.

Düşüncelere boğulmuş otururken yanına Çınar ve Turaç geldi.

Turaç arkadaşının herkes gibi perişan olduğunu görebiliyordu. O yıkılmaz, dev boyuyla herkesi korkutan arkadaşı, söz konusu kardeşi olunca küçücük kalmış görünüyordu. Gözleri kaç gündür uyuyamamaktan, ağlayamamaktan kızarmış ve şişmişti. "İyi olacak, biliyorsun değil mi?" diyerek arkadaşını teselli etmek istedi.

Demiralp yanındaki adamlara hüzünle bakıp başını salladı. "Biliyorum ama benim gerçeğimi öğrenince sanki daha kötü olacak. Bu yüzden her şeyi öğrenmesinden artık o kadar da emin değilim."

O sırada Çağın aşağıya inip yanlarına geldi. "Bence yanlış düşünüyorsun. Çisem göründüğü gibi kırılgan değil. O tanıdığım en güçlü kadın."

Çağın'ın da Demiralp'ten farkı yoktu. Gözleri kan çanağı, yüzü solgundu. Kirli sakalıysa birkaç günlüktü. Güçlü görünmeye çalışıyordu ama ortamdaki herkes onun, meleği için ne kadar kahrolduğunu biliyordu.

Demiralp kardeşinin hayatına giren bu güçlü, cesur adam için şükrediyordu. Bu süreçte Çağın'ı iyi tanımış ve çok sevmişti.

"Çisem nasıl oldu?"

Çağın sıkıntıyla gözlerini kapatıp açtı. "İyi, daha iyi olacak. Sabahki krizden sonra ilaçlarla uyudu. Muhtemelen birazdan uyanır."

"Ben daha kötüye gitmesinden korkuyorum ama diğer yandan, ondan bir şeyler gizlendiğinde nasıl kötü olduğunu da gördük."

"İşte bu yüzden anlatmalıyız. Zaten kaçırıldığı sırada o adamdan her şeyi öğrenmiş. Bir nevi bir abisi olduğunu tahmin ediyordur."

Demiralp bu sözler üzerine iyice gerildi ve ayağa kalktı. "Çisem uyanana kadar ben biraz bahçede olacağım."

Çisem'in gerçeğe bu kadar yakın olması Demiralp'in gerginliğini arttırmıştı. Kardeşinin pamuk gibi kalbe sahip olduğunu ve asla kin tutmayan bir yapıya sahip olduğunu biliyordu. Yine de nasıl tepki vereceğini öngöremiyordu. Ya düşündüğü gibi gitmez ve onu bir daha görmek istemediğini söylerse, diye çok korkuyordu. Mardin'in görkemli ağası kardeşiyle ilgili bir korku daha yaşıyordu ve bu sefer ne yapacağından bile emin değildi. İçinde çok büyük bir sıkıntı vardı. Sanki her şey bitmemiş, aksine yeni başlıyormuş gibi hissediyordu.

Çağın haklıydı, Çisem'e olan biten her şeyi anlatmalıydı. Kararlı adımlarla eve geri girdiğinde Çisem'in merdivenlerden indiğini gördü. Gözlerini bir an bile onun üzerinden ayırmadan yürüdü ve perişan hâldeki kardeşini kollarına aldı. Kollarındaki kardeşi küçücük kalmıştı. Bu, içini öyle çok sızlatmıştı ki... Neredeyse canı yok gibiydi. Demiralp içinde her şeyi yakıp yıkma isteğine zorlukla engel olup, "Asmin'im," diye fısıldadı. Kokusunu içine çekerken aynı karşılığı Çisem'den alıyordu.

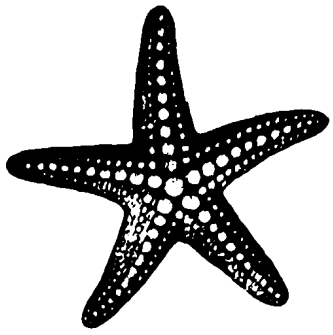
Geri çekildi ve her zamanki gibi alnından öptü. Çisem bu öpücüğün yıllar öncesinden kalma, *hep yanında olacağım* anlamına geldiğini biliyordu. "Asmin'im, çok korktum. Şimdi iyi misin?"

Çisem buruk bir tebessüm etti. "Hep bana Asmin'im diyorsun ve hâlâ ben nedenini bilmiyorum." Gözlerinin dolmasını engellemek için başını yukarı doğru kaldırdı. Tekrar ağabeyiyle göz göze gelince, "Benimle birazdan konuşacağın

konu bu, değil mi? Bildim mi?" derken sözlerinde alay yoktu. "İyiyim ben. Daha iyi olacağım. Özellikle sizler ve..." diyerek aşkla kocasına bakarak devam etti. "...kocam yanımda olduğu sürece..."

Ardından kendisi için üzülüp seferber olan herkese tek tek sarıldı. Son olarak Turaç'a yöneldi. Turaç, onu Demiralp gibi bir ağabey edasıyla sarmış olsa da Çağın, o ağabey kısmıyla ilgilenmedi ve hiç çekinmeden öfkesini belli etti.

Çisem'i kendi kollarına alarak, "Yemek yemesi gerekiyor, Turaç abisi. Müsaadenle," dedi ve kimseyi umursamadan kollarındaki karısıyla mutfağa doğru ilerledi. Geride kalan adamlar sessizce gülerken Demiralp'in içindeki sıkıntı bir türlü gitmiyordu.

8. BÖLÜM

Naz, gözünden akan birkaç damla yaşı sildi ve Benay'ın getirmiş olduğu çayı yudumladı.

"Tamam, artık canım üzülme. Bir yolunu buluruz."

Naz sesli bir iç çekerek arkasına yaslandı. Öğle molasında odasında oturmuş, bugün üzüldüğü ve yardım edemediği epilepsi hastasına üzülüyordu. "Yanımda nöbet geçirdi ve sebebi ilacını düzenli kullanmamasıymış. Ya başına bir şey gelseydi?"

"Sen yapman gerekeni yaptın canım, daha fazlasını yapamazsın."

Naz başını iki yana salladı. Bu mesleğe adım atarken herkese yardım etmek için kendisine söz vermişti. Ailesinden asla yardım istemezdi ama dedesinden kendisine kalanları kullanabilirdi. "Ben yardım edeceğim. İlaçlarını alamadığı için bu acıyı yaşamayacak ya da herhangi bir yerde başına bir şey gelmeyecek!"

Benay kaşlarını çattı. "Saçmalama Naz! Bu duyulursa herkes senden bir şeyler ister. Sen bir doktorsun. Bunun önünü alamazsın."

"Kimsenin bilmesine gerek yok. Gizli yardım ederim."

Benay arkadaşının nasıl üzüldüğünü görüyordu. Ona hak da veriyordu. Ancak yardım edilmesi gereken o kadar çok insan vardı ki... Yine de onu yalnız bırakamazdı. "Benim de birikmişim var biraz. Onu da ekler, gizliden hallederiz bu işi."

Naz, arkadaşının destek olmasına o kadar mutlu olmuştu ki gözleri yeniden doldu. "Çok teşekkür ederim, Benay Desteğin çok değerli ama bunu ben hallederim."

Benay tam itiraz edeceği sırada Naz'ın telefon sesi odayı kapladı. Naz ayağa kalkıp, masasının üzerine uzanarak telefonunu aldı. Ekrandaki ismi görünce kendisini merakla izleyen Benay'a baktı. Naz, "Demiralp," diye fısıldayınca, Benay gülümseyerek ayağa kalktı ve el sallayarak odadan çıktı.

Naz kendini toparlayıp telefona cevap verdi. "Alo?" Demiralp'in aramasına mutlu olsa da bunun heyecanını gösteremiyordu. Çünkü hâlâ çok üzgündü.

Demiralp, kardeşinin psikolojisi ve hayatında olanlara o kadar boğulmuştu ki Naz'ı aramaya fırsatı olmamıştı. Naz'a bir şey anlatamamanın verdiği gerginlik, omuzlarına yeni bir ağırlık bindirdiği için arayıp ne söyleyeceğini de bilmiyordu. Turaç evde yokken son günlerde olan biteni gözden geçirirken daha fazla dayanamamış ve Naz'ı aramaya karar vermişti.

"Nasılsın Naz?"

Naz ne kadar belli etmemeye çalışsa da sesinin boğuk çıkmasını engelleyemeden, "İyiyim, siz nasılsınız?" diye sordu.

Demiralp kaşlarını çattı ve doğru anlayıp anlamadığından emin olmak istedi. "Bir sorun mu var?"

Naz, Demiralp'in her şeyi fark etmesine ve böyle ince düşünüp kibar davranmasına bayılıyordu. Sanki hissetmiş de aramış gibiydi. Bu adam hayatında olursa her şey daha kolay olacakmış gibi geliyordu. Bir de aralarında sır olmazsa Naz daha mutlu olacaktı. "Hayır, sadece biraz canım sıkıldı."

"Canın neden sıkıldı? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Naz, Demiralp görmese de omzunu silkti. "Teşekkür ederim ama sizin yapacağınız bir şey yok. Hasta bir adamla ilgili ve ben çözümünü buldum gibi."

Demiralp, Naz'ın hitabıyla koyduğu mesafeyi ısrarla görmezden geliyordu ama unutmuyordu. Şu anda Naz'ı üzen

şeyi merak etmişti. "Benimle paylaşmak ister misin? Belki rahatlarsın ya da sana fikir veririm."

Naz duyduğu sözlere istemsizce sinirlendi. "Belki de aynı şeyi sizin de yapmanız gerekiyordur. Bana sizi üzen şeyleri ya da mutlu eden şeyleri anlatırsanız ben de size fikir verebilirim."

Demiralp, Naz'ın haklılığını göz ardı edemediği için verecek bir cevap bulamadı. Olaylar birbirini kovalarken rahat bir nefes alması mümkün olmuyordu. Mustafa belasından o kadar çok kurtulmak istemişti ki şimdi kurtulmuş olduğuna inanamıyordu. Üstüne son birkaç gündür yaşananlar eklenince gerçekten olanlar artık kendisini bile sarsıyordu. Şimdiyse Naz'ı böyle üzüyor olmak, içindeki sıkıntıyı büyütüyordu.

Naz telefonun diğer ucundan ses gelmediğini fark edince telefonun kapandığını düşündü. Bir an şaşkınlıkla, "Demiralp..." dedi ve hemen ne yaptığını anlayarak düzeltti. "Orada mısınız?"

Demiralp derin bir nefes aldı. "Buradayım, Naz."

Naz, Demiralp'in ses tonundan üzüldüğünü anlayarak sinirli tepki verdiği için pişman oldu. Hasta adama canı sıkıldığı için biraz fazla tepki verdiğini kabul ederek, "Özür dilerim," dedi.

Demiralp, Naz'ın haklı olduğunu bilerek özür dilemesine daha çok içerledi. "Ben özür dilerim, Naz. Ama bunları telafi edeceğim, söz veriyorum."

Naz tebessüm etti. Bu söz hoşuna gitmişti. Kendisi de bir şeyler yapıp gerilimi unutturmak için Demiralp'e bugün üzüldüğü şeyi anlatmaya karar verdi. "Bugün öğle molasında bir restorana gittim. Oradaki garson, doktorunun verdiği ilaçları düzenli kullanamadığı için gözlerimin önünde nöbet geçirdi. Ben bir doktorum ve bunlara alışığım ama parasızlık yüzünden ilaçlarını alamıyor olması beni çok derinden yaraladı. Çünkü..." dedi ve gözlerinin yeniden dolmasını engellemeye çalıştı.

Demiralp devamını merak ederek, "Ne oldu, Naz?" dedi.

"Bana, 'Kızımın süt parasını ilaca harcayamam,' dedi. İnanabiliyor musunuz? Adam çalışıyor ama sigortası yok! Gencecik bir adam, kızına alacak süt parası olmadığı için ciddi sebeplere neden olabilecek, epilepsi nöbetleri geçirmeye razı oluyor. Bu... Bu çok fedakârca bir davranış!"

Demiralp birden beliren sinirini belli etmeden ifadesiz bir tonda, "Olması gereken bu, Naz! O bir baba," dedi. Böyle durumlardan nasıl haberi olmadığının hesabını daha sonra gerekli adamlarına soracaktı.

Naz birdenbire Demiralp'in bu soğuk davranışına şaşırsa da devam etti. "Evet, olması gereken bu ama inanın bana herkes baba olamaz!"

Demiralp, Naz'ın sözlerinin altındaki sitemi fark etse de kim için söylediğini bilmediği için merak etti. "Sen nasıl bir çare buldun?"

"Ben yardım edeceğim. Tabii kimsenin haberi olmayacak."

Demiralp bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Güzel fikirmiş. Şimdi bir işim çıktı. Seni sonra arayacağım," dedi.

Naz bir anda gelişen bu duruma anlam veremeyerek, "Tamam, görüşürüz," dedi ve telefon kapandı.

Demiralp hemen Naz'ı takip eden adamını arayıp bugün Naz'ın gittiği restoranı öğrendi. Ardından kardeşi Ali'yi aradı.

"Efendim abi?"

"Ali, Mardin Park Hastanesinin karşı sokağında mantı evi var. Oraya git, bugün epilepsi nöbeti geçiren genci sor. Kim olduğunu, nerede yaşadığını öğren."

Ağabeyini sessizce dinleyen Ali merak ederek, "Tamam, abi ben her şeyi hallederim. Sorun ne?" dedi.

"Sorun herkese yetememek, Ali! Benim şehrimde imkânım varken, herkese yetişmeye çalışırken birilerini gözden kaçırmak!"

Ali, ağabeyinin neden bu kadar sinirli olduğunu anlamıştı. Ağabeyi yıllar boyunca bu ve bunun gibi sorunlar için mücadele etmişti, ediyordu. Demiralp'in başarılı olduğunu tüm Mardin kabul etmişti ama bu durum ağabeyini mutlu edemiyordu. Çünkü birine yetişememek onun ister istemez yıllar önceki yarasını kanatıyordu.

"Abi, herkese yetişemeyiz, biliyorsun."

"Biliyorum, Ali. Ama o adam, bu kadar kötü duruma gelene kadar biz neredeydik?"

Ali iç çekti. "Tamam, abi sen düşünme buraları. Ben yeni bir düzenleme düşüneceğim ve bu gibi durumlar için bir yol bulacağım."

"Ali, o adamı bizim fabrikada işe al! Sigortasını da hemen yap! Ama en önemlisi ne ihtiyacı varsa hepsini görün."

"Başüstüne abim, hemen şimdi ilgileneceğim."

"Daha sonra yeniden ararım seni."

Ali, ağabeyinin telefonu kapatacağını anladığında, "Abi?" diye seslendi.

Demiralp, "Söyle koçum," dedi.

"Abi, iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Demiralp duyduğu sözlerle yumuşadı ve böyle güzel bir aileye sahip olduğu için şükretti. Ali'nin ve Abay'ın kendisini ailenin babası gibi gördüğünü biliyordu. Onların böyle kendisini düşünmesi bazen çok iyi hissettiriyordu. Şu anda olduğu gibi!

"İyiyim oğlum, kardeşlerim iyi olsun, ben hep iyi olurum."

Bu sözler üzerine iki kardeş bir süre daha konuştular. Demiralp telefonu kapattıktan sonra yeniden koltuğuna oturup soğumuş kahvesini eline aldı. Öyle uzaklara daldı ki elinde kahvesini içmeden öylece kaldı.

Yıllar önce yaşadıkları, kendisine yaşatılan onca acı... Şimdi bugün bile külleri canlıydı ve kendisini takip ediyordu.

Demiralp, kardeşinin evinde düzenlenen yemekte oturmuş ve Çağın'ın isteği üzerine Çisem'i psikologla görüşmeye ikna etmek için toplanmışlardı. Çisem'in kaçırılması, ailesiyle ilgili gerçeği zaten genç kızın kâbuslar görmesine neden olurken şimdi de Mustafa'nın gidişi, içinde derin yaralar açmıştı. Ancak Demiralp, Mustafa'ya ne kadar kızgın olursa olsun, giderken bıraktığı mektup kendi gerçekleri için iyi olmuştu.

Demiralp önündeki yemeği yemiyor, daha çok kardeşine bakıyor ve onun adına çok üzülüyordu. Geçen bir haftada kardeşi daha iyi olmuştu. Ancak bu sadece görünen kısmındaydı, bunu herkes gibi Demiralp de biliyordu. Bu ortamda boğulacağını hissediyordu ve bir an önce Çisem'le konuşmak istiyordu.

Demiralp daha fazla dayanamayarak, ayağa kalkıp, "Asmin'im," diyerek kardeşine elini uzattı. Çisem kocasına meraklı bir bakış atıp, ağabeyine dönünce Demiralp devam etti. "Gerçeği öğrendiğini biliyorum ve buna rağmen beni dinleyeceğin için çok mutluyum," dediğinde Çisem gülümsedi.

"Adım Asmin mi?"

"Evet, aslında... Bahçede konuşalım mı?"

Çisem'in olumlu cevap vermesiyle birlikte Demiralp yönünü bahçeye çevirdi. Geçmişin puslu inlerine ineceği için gergin bir şekilde çardağa oturdu. Arkasından gelen Çağın ve Çisem'le birlikte nereden başlayacağını düşünüp yüzünü ovaladı. Umuyordu ki kardeşinin sevgisinde eksilme olmasın ve geçen yıllar içinde yaptıklarını anlasın.

Geçen o kötü yıllar ve hayatındaki erken kayıplar, onu çok zor kararlar almaya yönelttiği gibi çok da zorlu bir yaşam sağlamıştı. Ama yaşadığı her şeye rağmen en azından kardeşinin hayatını kurtarabilmişti. Şimdi de bütün her şeyi anlatarak sırtındaki yükü biraz olsun hafifletmeyi umuyordu.

Çisem yanına oturunca ona şöyle bir baktı. Kısmen de olsa gerçekleri öğrendiğinden bu yana kendisiyle arasına mesafe koymamış ya da soğuk davranmamıştı. Aksine Çisem'in üzerine bir olgunluk gelmişti ve çok anlayışlı davranıyordu. Demiralp ister istemez bunu Mustafa'ya bağlıyordu. Olan her şeyi o yapmıştı ama yine birleştiren oydu. Mustafa'nın mektubu çok işe yaramıştı.

Bütün hayatını bir özet gibi anlatırken, Çisem hiç konuşmadan ağabeyini dinliyordu. Demiralp uzun uzun anlatırken Çisem kocasının elini bir an bile bırakmadı. Çağın onun en büyük dayanağı, tek aşkıydı. Evlendiklerinden beri bir türlü olaylar bitmemiş olsa da biliyordu ki güzel günler yakındı. Öz ağabeyi olduğunu öğrendiği Demiralp için çok mutlu olmuştu çünkü zaten o, aile dostları sevdiği bir ağabeyiydi. Ama onu üzen, Mardin'e gidip diğer ağabeyleriyle tanışamamaktı.

"Bak güzelim, senin için zor mu olacak, bilmiyorum ama Mardin'deki gerçek aileni unut! Yine önceki gibi sadece ben varım ve beni de öz abin diye kimseye tanıtmayacaksın," dediğinde Çisem dayanamadı ve araya girdi yeniden.

"Bu ne demek şimdi? Artık her şeyi biliyorum. Sorun ne?"

"Sen ortaya çıkarsan ne olacak, hiç düşündün mü? Senin yaşadığını öğrenirlerse eğer oynanan oyun yüzünden kan davası yeniden başlar. Hem annemiz bunun böyle olmasını isterdi. Boşuna mı bu kadar hasretlik çekti?"

Demiralp bunun gibi daha birçok şey söyledi. Kardeşini böyle korkutmak istemezdi ancak işin ciddiyetini anlaması ve hata yapmaması lazımdı. Bazı mutluluklar için büyük bedeller ödenmesi gerekiyordu. Çisem'in mutluluğu için ödenmesi gereken bedel buydu: Öz ailesinden uzak kalmak! Fakat en azından çok sevdiği ağabeyi yanındaydı ve tabii ki canından çok sevdiği kocası da öyle. "İşte bu her şeye değer!" diye düşündü Çisem.

Çisem biraz üzgün ve masum bir tonda, "Tamam ama sen eskisi gibi sürekli geleceksin, değil mi?" diye sordu.

"Evet, hatta daha sık geleceğim. Burada bir ev aldım ve orada odanız hazır, buraya her geldiğimde bana geleceksin," diyerek hafif bir tebessüm verdi kardeşine. Sonra alnından öperek, kendine çekip sıkıca sarıldı. Çisem anında sevgiyle karşılık verdi. Demiralp yılların birikimi ve annesinin de özlemiyle büyük, çok büyük bir sevgiyle sarıldı kardeşine. Artık *yüreğinde saklı* kalmayacaktı kardeş sevgisi. Doya doya bu duyguyu yaşayacak, kıymetlisine ağabeylik yapacaktı. Üstelik bu sefer, buna engel olacak kimse yoktu. Şimdi zaman Demiralp'in zamanıydı.

Anlatacakları bittikten sonra Demiralp'in aklına Çağın'ın ricası geldi.

Çisem'e şefkatle baktı. "Asmin'im, şimdi söyleyeceklerimi yanlış anlamanı istemiyorum. Biz Çağın'la konuştuk. Başından çok kötü şeyler geçti ve sen bunları büyük bir olgunlukla karşıladın. Aslında yaşadıklarına bakılırsa kolay bile atlattın... Ama..." dedikten sonra durdu ve Çağın'a baktı. Bir nefes alıp, kardeşine geri dönerek devam etti. "Kâbusların devam ediyormuş, güzelim. Bu yüzden ben de kocan da yardım almanı istiyoruz. Bunu ben söylemek istedim, çünkü sen *hayır* dediğin zaman, senin bu kılıbık kocan seni üzmemek için ısrar etmiyor," dediğinde Çağın'dan bir öksürük sesi geldi. Demiralp, Çağın'a alayla baktı. Çisem ise her zamanki gibi kocasına aşkla bakıyordu.

Çisem, ağabeyinin dediklerini mantıklı bulsa da bunu istemiyordu. Ancak *hayır* diyemeyeceğini de biliyordu. Kaç zamandır sevdikleri kendisi için uğraşırken ve kocası sırf kendisi evet desin diye işin içine ağabeyini de sokuyorsa, hayır diyemez, onları üzemezdi.

"Aslında ben bunu istemiyorum ama siz uygun görüyorsanız... Tamamdır," dediğinde eli ağabeyinde, gözü kocasındaydı.

Demiralp kardeşini öptükten sonra, "Doğru karar verdin, güzelim. Ben hemen Naz'ı arayayım," diyerek heyecanla ayağa kalktı. Çisem şaşkınlıkla ağabeyinin arkasından bakarken

gözü muzip bir şekilde gülen kocasına takıldı. Yine kendisinin bilmediği bir şeyler dönüyordu ve bundan hoşlanmamıştı. Hemen ağabeyinin peşinden koşup kapıya varmak üzere olan adamı kolundan yakaladı.

"Dur lütfen abi! Naz kim ve neden Çağın gülüyor? Yoksa o senin sevgilin mi?"

Gelen soruyla birlikte Demiralp'in kaşları istemsizce çatıldı ve bakışları hemen Çağın'ı buldu. Sinirle, "Sen neden gülüyorsun? Sana Naz'la sevgili olmadığımızı söyledim. Neden kızın aklını karıştırıyorsun?" dedi.

Çağın bunun üzerine kahkaha attı. "Ben bir şey söylememiştim ama bak, senin sayende öğrendi kardeşin."

Demiralp kendi kendine küfretti. Turaç'ın önünde Çağın'a, *"Benim doktor arkadaşım var,"* dememeliydi. Turaç'ın susmayacağını ve bunun kendisine döneceğini bilmesi lazımdı.

Çisem ağabeyine, "Naz'ın neyin olmadığını, bana da söyler misin? Ayrıca Naz kim?" diye ısrar etti.

Demiralp bir anlığına kardeşinin varlığını unutmuştu. Gözlerini sıkıntıyla kapatıp açtı. "Bak güzelim, Naz'la aramda bir şey yok!" Sözlerini bitirir bitirmez, daha fazla soru duymamak için arkasını dönüp telefon açmaya gitti.

Çisem ağabeyinin arkasından bakarken gülümsüyordu. Kocasının neden güldüğünü, ağabeyinin panik hâllerinden anlamıştı. Az önce dinlediği hikâyeden sonra Demiralp'in de artık mutlu olmasını istiyordu.

Naz hastalarını göndermiş, kalan evrak işlerini hallederken kapısı tıklandı ve içeriye Benay girdi. Naz, "Hoş geldin, canım," dedi.

"Hoş buldum. Bugün bir türlü görüşemedik. Günün nasıl geçti?"

Naz bilgisayarına son bilgileri girerken, "Aynı, hastalarımla ilgilendim. Senin?" diye sordu.

Benay iç çekti. "Bende de farklı bir şeyler yoktu ama her günden daha yoğunduk."

"Evet ya! Benim de öyleydi bugün. Sanki bugün kutsal bir gündü ve herkes bugünü bekliyormuş gibiydi."

Bu sözler üzerine ikisi de kahkaha attı. Ardından Benay, "Mantı evine gideceğim diyordun, ne yaptın?" dedi.

"Gittim ama ilginç bir durumla karşılaştım."

Benay merakla yerinde doğruldu. "Ne oldu? O gençle mi ilgili?"

"Evet, öyle," dedi ve arkadaşının karşısına geçebilmek için işi bıraktı. Benay'ın karşısındaki koltuğa oturdu. "Gidip onu sorduğumda bana işten ayrıldığını söylediler."

"Nasıl ayrılmış? Hani paraya ihtiyacı vardı?"

"İlk önce ben de anlamadım. Ama sonra restoranın sahibi, 'Dün Ali Gencer gelip aldı, daha o geri gelmez,' dedi."

"Gencer ailesi mi? Yani Demiralp Ağa mı?" Benay şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

"Evet, o. Restoran sahibi, adam için geri gelmez deyince ben ilk önce bir korktum. Acaba dedim, adamın başı belaya mı girdi? Sonra Demiralp'in soyadını tanıdım ve durumu anladığım an orada öyle birkaç dakika kaldım, Benay."

"Sen dün aradığında Demiralp'e durumu anlatmış mıydın?"

Naz mahcup bir şekilde başını salladı. "Ben öylesine canımın sıkıldığı şeyi söylemiştim. Gittiğim restoranı bile sormadı ki... Bunu nasıl halletti, anlamadım bile. Hem de benim telefonumdan hemen sonra! Bizzat kardeşi gitmiş."

Benay yeniden arkasına yaslandı. "E Demiralp Ağa'dan bahsediyoruz kızım burada. O her şeyi bilir ve yapar. Hem Demiralp Ağa istediyse kardeşleri onun isteğini hemen yerine getirirler."

Naz, arkadaşının Demiralp'ten hayranlıkla bahsetmesini şaşkınlıkla dinliyordu. "Sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

Benay, Naz'a kırgın gözlerle baktı. "Aşk olsun Naz! Bu bana hakarettir. Ben bilmeyeceğim de kim bilecek?" diyerek saçlarını savurdu. Ardından yine kahkaha attılar.

"Peki, sence de kardeşleri Demiralp'e çok bağlı değil mi? Yani adam bir telefonla oraya kendisi gitmiş."

Benay hiçbir şey bilmeyen arkadaşına anlayışla baktı. "Burası Doğu, güzelim. Metropollerde aile kavramı gün geçtikçe yok olurken, burada insanlar birbirlerine kenetlenmeyi hiçbir zaman bırakmazlar. Ali Gencer ve Abay Gencer, abilerini atası olarak görürler. Saygıda kusur etmez, sözlerini emir sayarlar."

"Vay be! Aileye bak sen..." Naz'ın hayranlıkla iç çekmesine Benay güldü.

"Asıl Demiralp Ağa'ya *vay be* derim ben. Adam senin bir telefonunla şimdi o genci ihya edecek."

"Ne yapar sence?"

"Bence kesin kendi yerlerinden birinde iş verir. Sigortasını yapar ve bütün ihtiyaçlarını karşılar. Demiralp Ağa bu, daha azıyla yetinmez. Daha önce yapmadığı şey değil."

"Yani bu, o adamın yaşamı boyunca böyle devam mı eder?"

"Hayır, tabii ki Naz, o zaman herkes baş olur, ağa olur. Demiralp Ağa, sadece ihtiyacı olana verir ve sonrasında iş imkânı verir ki sürekli rahata alışmasınlar."

Naz, Benay'ın anlattıklarını tartarken telefonu çaldı. Benay, "Ben kaçtım, yarın görüşürüz," diyerek odadan çıkınca, Naz telefonunu açmak için ayağa kalktı. Ekranda arayanın çok özlediği dostu Sümeyya olduğunu gördü.

Telefon açılır açılmaz, "Bebeğim, aramasam aramayacaksın. Bak, artık alınmaya başlıyorum," diye doğrudan konuşan Sümeyya'ya gülümsüyordu.

"Tatlım, sen bana kırılmazsın, onu bir geçelim önce. Ne redesin? Ne yapıyorsun ve ne zaman geliyorsun? Bana bunlardan bahset."

Sümeyya arkadaşının bu hâline her zamanki neşesiyle gülümsedi. "İşim erken bitti ve kahve içmek için bir kafeye oturdum. Ne zaman geliyorum? Hımm... Sanırım bu ay geliyorum, bebeğim."

"Gerçekten mi? Harika! Çok sevindim balım ve bunu duymak çok iyi geldi."

Sümeyya, arkadaşının son cümlesindeki ses tonunda oluşan burukluğu hemen fark etti. "Nazo'm, dökül bakalım, neyin var? Demiralp mi?"

"Evet. Onu çok merak ediyorum Sümeyya ve en kötüsü, orada ne yapıyor bilmiyorum."

"İyi de canım arkadaşım, sana iş için olduğunu söylemiş. Sorun ne?"

Sümeyya, arkadaşının moralini düzeltmeyi ve gereksiz yere kuruntu yapmamasını istiyordu. Nedense kötü şeyler hissetmiyordu ve Demiralp'i tanımasa bile, Naz'ın anlattığı kadarıyla yalan söylediğini düşünmüyordu.

"Ah yapma Sümeyya'm! Hangi iş bu kadar uzun sürer? Allah bilir, daha ne kadar kalacak orada?" dedikten sonra Sümeyya arkadaşını haklı bulsa da onun moralini düzeltmek için sürekli güzel ve olumlu şeyler söyledi.

Kapatmak üzereyken Sümeyya neşeyle, "Dur bak, sana ne söyleyeceğim. Sen düşün dedikten sonra bayağı bir düşündüm ve kesin kararımı verdim, kendi kliniğimi açacağım. Hem Meloş da destek veriyor bana," dedi.

"Çok sevindim, canım. Zaten uzun süredir senden bu haberi bekliyordum. Ama buradaki isim Meloş değil, Halit olması gerekiyordu. O ne diyor bu işe?"

"Tatlım, abim maddi destek kısmında," diyerek kahkaha attı.

"İzin verdi diyorsun yani?"

"Vermez mi? Zaten kendisi ısrarla aç, diyordu. Geçen gün seni sordu. Aramış, ulaşamamış sana."

"Of! Onu da çok ihmal ettim. Ay arasam mı? Çok kızmasın bana?"

"Yok, o sana değil, seni buradan kaçırdıkları için annen ve babana kızgın. Bir de Fatih'e! Neden gittiğini söylemek zorunda kaldım. Çünkü annemle annen konuşurken azıcık ucundan duymuş. Bu yüzden hemen beni sorguya çekti," dedi mahcupça Sümeyya.

Naz sıkıntıyla iç çekti. "Zaten beni aradığında da peşimi bırakmıyor. Her seferinde *hastam geldi* deyip acele bir şekilde kapatıyorum. Bir aydır da görüşmüyoruz. Artık kaçamazdım. Yani önemli değil. Öğrenecekti bir şekilde."

"Ama çok kızgın sizinkilere, haberin olsun," diye arkadaşını ağabeyi için uyardı Sümeyya.

"Merak etme, bu konuda yalnız değil. Ah ah, olmadı böyle bir abim. Olsaydı şimdi burada olmazdım. Gerçi öyle demeyeyim. Belki de burada hayatımın aşkını yaşayacağım, kim bilir," diyerek sesli bir iç çekti.

"Öyle deme, Naz. Abim sana da abilik yaptı. Tamam, aile işlerinize karışamaz, özellikle o olaya ama senin de abin sonuçta. İstersen Demiralp'i söyle de gör nasıl abi olduğunu," diye haince güldü Sümeyya.

"Ah bir şey dediğim yok. Hatta diyen Mardin'e kaçtı... Ta-mam, söylerken fark ettim ki berbat bir espriydi. Sen yine de sakın söyleme, ben ararım onu," diyerek bir süre daha konuştuktan sonra Naz biraz daha mutlu bir şekilde kapattı telefonu.

Tam yerine koyacağı sırada bir daha telefonu çaldı ve bu sefer gördüğü isimle bedeni heyecanla gerildi. Telefonu açmadan önce içine derin bir nefes çekti.

"Ooo, kahraman ağamız da ararmış."

Demiralp kulaklarına dolan sesin ahengine hayran kaldı. Bu kadını daha tam tanımadan sesini bile özlüyordu. Dünden

sonra böyle neşeli bir ses duymayı beklemiyordu ancak ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu fark etti.

"Bakıyorum da birileri beni çok özlemiş."

Naz, bir an duraksadı ve hislerini inkâr etmemeye karar verdi. "Özledim," diyerek bütün hissettiklerini bir kelimeye sığdırdı.

Demiralp beklemediği bu itirafla bir an donup kaldı ve gözle görülür şekilde sarsıldı. Gözlerini kapatıp duyduğu kelimeyi koklar gibi içine çekti. Sevmeyi, sevilmeyi, bir kadından -etkilendiği bir kadından- ilgi görmeyi ne kadar da özlemişti! Şimdi yanında olmayı ve kollarına alıp içine çeker gibi sarılmayı o kadar çok istiyordu ki...

Demiralp bu duygu yüklü kelimeye verecek bir cevap bulamadı. Naz'ın kendisini mutlu ettiği gibi, kendisi onu mutlu edemedi.

"Dünden daha iyi misin?"

Naz beklediği cevabı alamadığı için biraz bozulsa da karşısındaki adamın ağa olduğunu ve böyle kelimeler söyleyemeyecek bir yapıya sahip olduğunu anlamıştı. Ayrıca Demiralp'in sorusunda bile hissettiği titreşimler yeterliydi.

"İyiyim, sadece nerede olduğunuzu merak ediyorum."

Demiralp, Naz'ın bir anda durgunlaşan ses tonunu hiç sevmemişti. Naz'a bir şey açıklayamazdı ama en azından üzülmesini engelleyebilirdi.

"İstanbul'dayım ve burada iş için bulunuyorum, Naz."

Duyduğu sözlerle, Naz'ın yüzünde gülümsemesi yeniden yerini alıp içindeki kelebek sürüsü uçuşa geçti.

"Ne zaman geleceksiniz?"

Demiralp, Naz'ın bu inadıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Burun kemerini sıkarken sinirli konuşmasına engel olamadı.

"Özlüyorsun ama hâlâ siz diyorsun?"

Naz'ın ufak kıkırtısı Demiralp'in kulaklarına dolduğunda öfkesi geçmiş, mutlu bir adam olmuştu.

"Bir süre böyle," derken telefonda olduğunu unutup omuz silkmişti.

Demiralp, başını iki yana sallayıp gülümsedi.

"Bir de ben teşekkür edecektim."

Demiralp biraz şaşırdı. "Ne için?"

"Dünkü yaptığınız şey için."

Demiralp hiçbir şey anlamamış gibi, "Ben ne demek istediğini anlamadım, Naz ama benim senden bir ricam olacaktı," dedi.

Naz onun konuyu bilerek geçiştirdiğini anlamıştı. Demiralp Ağa'ya da yüce gönlüyle yaptıklarını dile dökmemek yakışırdı. Demiralp'in ricasını merak ederek, "Tabii dinliyorum," dedi.

"Senin psikolog bir tanıdığın var mı? Yani İstanbul'da?"

Naz'ın merakla kaşları çatıldı. Böyle bir rica beklemiyordu. "Evet, tanıdığım var. Ama buna neden ihtiyaç duyuyorsunuz?"

"Bir yakınıma lazım," dedi ve otoriter bir tavırla ekledi. "Yalnız Naz, bu durumun aramızda kalmasını istiyorum! Ben gelince sana bilmen gerekeni anlatacağım!"

"Tamam, öyle diyorsanız... Sümeyya diye çok yakın bir arkadaşım var. Hatta kardeşim sayılır ve işinde çok başarılıdır. Ben bir arayayım, sonra da size döneyim. Olur mu?" dediğinde Demiralp telefonu hiç kapatmak istemiyordu.

Mecburen, "Tamam, bekliyorum!" diye heyecanla söyleyince kendine içinden bir küfretti. Neden bu hatunun yanında böyle olduğunu az çok bilse de yine de kendine kızmıştı.

Naz da duyduğu bu istekli cevaba çok mutlu olarak, "Tamam, hemen arayacağım," dedi ve telefonu kapatıp derin bir nefes aldı.

Ardından hemen Sümeyya'yı aradı. "Kuzum, şimdi sana bir şey söyleyeceğim. Az önce Demiralp aradı," diye heyecanla konuşurken Sümeyya da bu durumu merakla dinliyordu.

"Hımm..."

"Bir yakını için psikoloğa ihtiyacı varmış, seni söyledim. Balım, kabul et, ne olur! Bak, nerede ne yapıyor öğrenebilirim belki ha? Ne olurrrr!" diye arkadaşına şımardı.

Sümeyya gülümsedi. "Tamam, tamam sakin ol. Ne yapmam gerekiyor? Yani kendileri mi gelecek hastaneye?"

"Hım... Bak, ben onu sormadım," diye mahcupça mırıldandı. "Şey... Sen dur, ben bir arayıp sorayım. Dönerim sana... Sümeyya'm, balım çok sağ ol ya," diyerek telefonu kapattı.

Sümeyya'nın, "Deli kız! İyice aptal âşık oldu bu," diyerek attığı kahkahayı duymadı.

Naz yeniden Demiralp'i aradı. "Sümeyya şu anda müsaitmiş, nerede görüşeceksiniz?" Sözlerindeki hesap sorar tavrı fark edince hemen sözlerini düzeltti. "Yani adresi vereyim, ister misiniz?"

Demiralp, genç kadının sesindeki paniği, ilgisini hatta hesap soran tavrını çok sevimli bulmuş, içten içe gülümsemişti. Naz'ın araştırmacı yanını bertaraf ederek, "Sağ ol, Naz. Sen numarasını ve bir de fotoğrafını yollarsan ben aldırırım. Evde bir yemek yiyip tanışalım ilk önce. Senin arkadaşın olabilir ama yine de önce konuşmam ve güvenmem lazım," diyerek fark etmeden Naz'ın içindeki şüpheleri büyüttü.

Demiralp'in kime bu kadar değer verdiğini merak etmişti. Söylediği gibi sadece iş için orada değildi anlaşılan ve bu gerçek, Naz'ın içini az da olsa acıtmıştı. Demiralp'e bir şey belli etmeden, olumlu cevap verip telefonu kapattı.

Naz son olarak, Sümeyya ile görüşmesini tamamlayıp az önceki konuşmayı analiz etmeye başladı. Demiralp'in neden güvenliği bu kadar sorun ettiğini ve neden bir psikoloğa ihtiyaç duyduğunu deli gibi merak ediyordu. Konuşmanın başını

ne kadar çok sevmişse de sonundan bir o kadar nefret etmişti. Elinde çevirip durduğu kalemi önündeki masaya doğru fırlatıp işinin başına döndü.

Demiralp, Naz'la telefon görüşmesini sonlandırıp, yüzünden mutluluk yansıyarak, arkasını döndüğünde Turaç'ın pis bir şekilde gülümsediğini gördü.

"Bakıyorum da hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun ama hâlâ inkâr ediyorsun." Demiralp'in sinirli bakışına, "Hadi ama kardeşim, bakma öyle! Benden de mi gizliyorsun?" dedi gülümsemeye devam ederek.

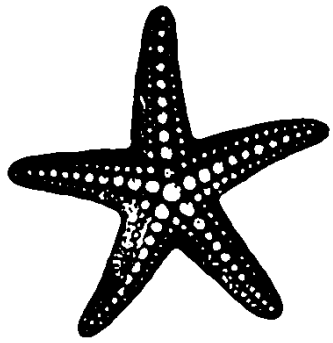
"Bir şey gizlediğim yok, Uluzar. Kendi kafandan kurup durma!"

"Seni tanıyorum, Ağam. Yapma böyle!"

"Neyse ne! Sen şimdi alışveriş merkezine gidiyorsun ve Cadde Kafe'den Psikolog Sümeyya Hanım'ı alıp geliyorsun. Naz fotoğrafını atacak, ben de sana atarım."

Turaç kendi kendine, "Çok değişik bir isimmiş, *küçük gökyüzü*," diye mırıldandıktan sonra Demiralp'e hitaben, "Hem ben niye gidiyorum? Senin hatunun arkadaşı değil mi kardeşim, sen git!" dedi bir çocuğunki kadar huysuz bir tonda.

Demiralp, Turaç'ın sözüyle bahçeye adım atacakken durdu ve yavaşça arkadaşına döndü. "Çünkü o hatun da öyle Naz gibi asi ve inatsa, ikinci bir Naz'ı senin çekmeni istiyorum!" diyerek arkasında bıkkın bir Turaç bıraktı.

9. BÖLÜM

Turaç, trafikte olduğu için Demiralp'ten telefonuna gelen Sümeyya'nın fotoğrafını açıp bakamadı. Söylenilen mekâna vardığında, arabasını park edip yan koltuktan telefonunu aldı ve arabadan dışarı çıkıp fotoğrafı açtı.

Fotoğrafı açıp baktığı an olduğu yerde kalakaldı. İçine titrek bir nefes çekip yutkundu. *"Nasıl bir güzelliktir,"* diye düşündü. Gördüğü iri gözlerin objektife bakan masum hâlini, bir ressamın şaheserine bakması gibi hayranlıkla izledi. Telefonu çaldığı anda girdiği transtan çıkıp ekrana bakmadan telefonu kulağına götürdü.

"Neredesin Uluzar?"

Turaç duyduğu sesle bıkkın bir nefes verdi. "Cennetteydim ama bir zebaninin istilasına uğradım."

Demiralp arkadaşının sözlerine yüzünü buruşturdu. "Ne saçmalıyorsun, diye sormayacağım, Uluzar. Kızı al ve gel! Geç kalma!"

Turaç arkadaşının bu otoriter tavrını görmezden gelip muzip bir tonda, "Alacağım Ağam, sen merak etme!" diyerek Demiralp'i merakta bırakarak telefonu kapattı.

Turaç, arkadaşının şu anda bu konuşmaya bir anlam veremediğini ve merak ettiğini biliyordu. Hızla kafeye girip fotoğrafın sahibini aradı. Onu görmek için içinde delice bir istek vardı. Neyse ki gözleri, isminin hakkını verir gibi yine bir av kuşu oldu ve hedefini çok dolanmadan buldu. Karşısındaki

bu güzel kızın kendisini sonsuza kadar avlamasına izin verirdi.

Bronz teni, karamel rengi dalgalı saçları ve kocaman gözleriyle narin bir ceylana benziyor; dik duruşundaki nahıflik buram buram asalet kokuyordu. Turaç hülyalı hülyalı karşısındaki güzelliğe dalmışken birden gözleri birleşti ve aynı anda dünyalar Turaç'ın oldu. Ne güzel de bakıyordu öyle. Ona doğru yavaşça yürürken içinden Allah'a dua ediyordu. *Lütfen hayatında biri olmasın!*

Masaya vardığında, "Merhaba," dedi ve elini uzatarak devam etti. "Sümeyya Bener, değil mi?"

Sümeyya az önce gözlerine dalıp gittiği adamın kendisini alacak kişi olduğunu öğrenince kısa bir şaşkınlık yaşadı. O güzel yeşil gözlerde takılıp kalmıştı. Bir erkeğe böyle bakması hiç huyu olmasa da kendine engel olamamış, yanına gelip konuşmasıyla kalbinin sesini duyar olmuştu.

Sümeyya ayağa kalkarak kendinden emin bir sesle, "Evet, Sümeyya benim. Ya siz?" dedi.

Turaç duyduğu sesle mest oldu. Şu anda neler olduğu hakkında bir fikri yoktu ama çok da umursamıyordu. Sadece karşısındaki bu güzel kızı yakından tanımak istiyordu.

Samimi bir gülümsemeyle elini uzatıp, "Turaç Uluzar. Lütfen, sizli konuşmayalım. Bundan sonra sık sık görüşeceğiz," dedi.

Bu gülümsemeyle Sümeyya'nın içine ılık bir şeyler aktı ve elini, avucuna hapseden büyük el, sıcacık bir güven hissettirdi. "Tamam, Turaç. Bence sakıncası yok." Sümeyya hissettiği heyecanı gizleyerek hafifçe gülümsedi.

Turaç, Sümeyya'nın bu tavrına çok memnun olmuştu.

"İstersen hemen çıkalım?"

Sümeyya, kendi arabasını oradaki otoparka bırakıp Turaç'la beraber gitmeye karar verdi. Arabada giderken Turaç daha fazla sessizce oturamadı.

"İsmin çok değişikmiş. Yani aslında Sümeyye gibi tanıdık ama Sümeyya... Biraz farklı."

Sümeyya çok sık karşılaştığı bu duruma tebessüm etti. Konuşması, beden dili Turaç'ın kendisinden hoşlandığını belli etmiş; onu çabucak ele vermişti. Aldığı özel eğitimler sayesinde, onu bir kitap gibi okuması da zor olmamıştı.

"Adım Sümeyye aslında," dediğinde Turaç şaşırdı.

"Nasıl yani? Sümeyya demiştin..." dedi istemsizce kaşlarını kaldırarak.

Sümeyya tatlı bir şekilde gülümsedi. "Bu, uzun bir hikâye ama asıl adım Sümeyye," dedi kibarca.

Turaç biraz merakla biraz da sohbeti uzun tutmak için, "Mahsuru yoksa dinlemek isterim," dedi. Sümeyya hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu.

Sümeyya isminin hikâyesini her zaman çok sevmişti. Bu yüzden anlatmaktan hiç sıkılmazdı. Ne de olsa romantik bir aşkın meyvesiydi. "Benim dedem Dubaili bir Arap ailesinden geliyor. Dedem burada üniversite okurken anneannemle tanışmış ve artık yaşamını burada sürdürmeye karar vermiş. Büyük bir aşk yaşamışlar. Sonra da malum evlenmişler. Annemle babam evlendiğinde dedem birdenbire kızını kıskanan babalardan olmuş. Zaten hep kıskanırmış fakat evlenip yanından gideceğini anlayınca daha bir kıskanç olmuş ve babama hep ters davranmış. Aslında anneannem diyor ki: 'Deden babanı tanıdığı anda sevdi. Yoksa hiç kızını verir miydi?' Yine de çok çektirmiş babama. Ben doğunca da bu sefer isim tartışması olmuş. Çünkü dedem annemi, babamdan kıskanmaya devam ediyormuş ve açıkçası durum yine öyle. Hâlâ, 'Biricik kızımı aldı,' deyip durur," diye Sümeyya anlatmaya devam ederken Turaç kulağına dolan melodili sesi keyifle dinliyordu.

Sümeyya konuşmaya başladığı andan beri sanki bir büyünün içinde gibi nahif sesine kapılıp gidiyordu. İçinden bir ses bu kızın sesini bir ömür dinl[illegible]ini söylüyordu.

"Bu yüzden hep tatlı bir atışmaları vardır dedemle babamın. Adım için babam diretmiş Sümeyye olacak diye, dedem ise başka isim istemiş. Laf aramızda, babam da inattır biraz. Bir de söz konusu dedem olunca dinlememiş, adımı Sumeyye koymuş. E dedem de ondan inat, o yüzden ismimi değiştirerek Sümeyya diye selenmiş bana. Sonra da adım öyle kalmış. Herkes daha samimi ve sıcak olduğunu soylediği için ben de böyle kullanıyorum. Hem de hayatımdaki üç erkekten ikisinin gönlünü de yapmış oluyorum," dediğinde bilmeden, Turaç'ın bütün mutluluğunu emerek, içine çekip hayallerini anında yerle yeksan etti. Turaç içinin birden katran karası bir sıkıntıyla dolduğunu düşündü.

Sümeyya, Turaç'ın ne düşündüğünü bilmeden çok fazla konuştuğunu düşünüyordu. Aslında böyle konuşmaları nadir olurdu. Çok heyecanlı olduğu zamanlarda kendini durduramazdı ve şu anda bu öyle bir andı. Konuşurken, arada kafasını çevirip araba süren Turaç'ın onu mutlu bir tebessümle dinleyen suratına bakıyordu ancak konuşması bitip, baktığında o mutlu yüzün asık olduğunu gördü. İçinde beliren sıkıntıyla yüzü asıldı. Turaç'ı mutsuz görmek hoşuna gitmemişti. Canının neye sıkıldığını merak ederken Turaç'ın sorusuyla birlikte afalladı.

"Evli misin?"

Sümeyya arabadaki havanın az önceki gibi mutluluk saçmadığının farkındaydı. Üstüne bir de bu soru gelince gerildiğini hissetti. Şaşkın bir tonda, "Hayır, değilim," dedi.

Turaç, "O zaman sevgilin var," dediğinde Sümeyya'nın şaşkınlığı büyüdü.

Turaç'ın sesi hem gergin hem de hemen sonuca ulaşmak istermiş gibi sabırsızdı. Sümeyya sabırla, "Hayır, sevgilim de yok," dedi.

"Ama sevdiğin vardır herhâlde... Yani var mı?" dediğinde Turaç ne yapmaya çalıştığını kendisi bile bilmiyordu. Bu sorular sanki nefes almasını kolaylaştıracakmış gibi heyecan-

la soruyor ve kendisi için her olumlu cevaptan sonra heyecanı katlanıyordu.

Sümeyya, genç adamın az çok ne yapmaya çalıştığını anlamış ve muzipçe gülümsemişti. "Bir sevdiğim de yok. Yani henüz."

"Tamam, bu harika haber... Peki, hayatının üçüncü erkeği kim?" dedi ve nefesini tuttu. Tüm cevapları aldığı hâlde hâlâ korkuyordu. Her an unuttuğu bir soru olabilir ve Sümeyya onu cevap olarak verebilir, diye saçma bir düşünce içerisine girdi.

"Ben de onu açıklayacaktım ama sen önce davrandın. O üçüncü erkek benim kahramanım." Sümeyya, Turaç'la eğlenmeye başlamıştı.

Turaç ise kötü bir şey geleceğini biliyordu. Morali altüst olmuştu. *"Nasıl, kahramanın mı var? Ne yaptı da kahramanın oldu?"* diye soramazdı ki? Ah ne saçmalıyordu? Öyle bir soru mu olurdu? Düşüncesi bile saçmaydı. İçinden kendi kendine sövmeye başladı. Turaç düşüncelere o kadar çok dalmıştı ki ortamdaki sessizliği fark etmedi.

Sümeyya, "Her kızın kahramanı babası olur ama benimki abim," diyerek Turaç'a döndü ama bir tepki alamadı. Turaç yola bakıyor ve hiçbir şekilde tepki vermiyordu. Çünkü Sümeyya'nın söylediklerini baştan sona aklından geçiriyordu ve son kelimesine gelmesine biraz daha vardı(!)

Sümeyya, Turaç'ın cevap vermemesiyle tedirgin oldu. Çok fazla ileri gittiğini düşünmeye başladı. Arkasına yaslandı ve dışarıda akıp giden trafiği seyretmeye başladı. Aradan birkaç saniye geçmişti ki Turaç, sonunda söylenilenleri algıladı ve aynı anda Sümeyya ani bir frenle hafifçe öne doğru savruldu. Omzunda hissettiği elle birlikte korkmuş gözlerle yan tarafına döndü.

Turaç, genç kadının yüzündeki korkuyu görünce kötü oldu. "Özür dilerim, iyi misin?" diye sorduğunda, Sümeyya geriye yaslanarak sadece başını olumlu şekilde salladı.

Turaç onun iyi olduğunu görünce, daha fazla beklemeden, "Az önce duyduklarım ne anlama geliyor? Ama Allah aşkına, bu sefer düz bir şekilde söyle!" diye heyecanla sorunca Sümeyya'nın korkusu uçup gitmiş ve gülümsemişti.

"Evli değilim. Sevgilim ya da sevdiğim yok. Kahramanım diye bahsettiğim adam da abim Halit. Başka sorun var mı?" dediğinde Turaç duyduklarının sevinciyle Sümeyya'nın gözlerine hülyalı hülyalı bakmaya başladı.

Sümeyya bu andan çok hoşlansa da sorusunu yineledi "Başka sorun var mı?"

Turaç kendine gelip, "Senden çok etkilendiğimi söylersem çok mu erken olur? Eğer erken olur diyorsan birkaç kere dışarı çıkalım, sonra bir daha söylerim," dediğinde Sümeyya artık kahkaha atıyordu. Turaç onun kahkaha atmasına bozuldu ve genç kadın hemen kendini toparladı.

"Aslında seni çok iyi anlıyorum." Sümeyya şimdilik başka bir şey demenin uygun olmayacağını bildiğinden susmuştu. Belki de zamana bırakmak en iyisiydi. Daha ilk günden adama, *"Ben de senden çok etkilendim!"* diyemezdi ya.

Turaç şaşkınlıkla, "Başka bir şey demeyecek misin?" dedi.

Sümeyya tebessüm ederek, "Sence ne demeliyim? Seni tanımıyorum bile," dedi.

Turaç, karşısında sevimli bir şekilde gülümseyen bu tatlılığa ölebileceğini düşündü. Bunların büyük sözler olduğunu biliyordu Turaç. Ancak içinde öyle büyük bir his vardı ki söyleyeceklerine engel olamıyordu. Ama genç kadının da haklı olduğunu biliyordu.

"Tamam, haklısın, birbirimizi tanıyalım o zaman. Benimle yarın bir kahve içmeye gelir misin?" Bir an duraksadı ve Sümeyya'yı kalbinden vurmayı hedefleyerek, "Küçük gökyüzüm," dedi.

Bu sözler Sümeyya'yı gördüğünden beri aklından geçiyordu. Sanki kalbinden dudaklarına bağlı bir gönül yolu yapılmıştı ve bu yol aracılığıyla kalbinden ne geçiyorsa birden

dudaklarından kaçıveriyor, engel olamıyordu. Zaten engel de olmak istemiyordu. Sümeyya'nın yüz ifadesini görünce hedefini on ikiden vurduğunu anladı ve çapkınca gülümsedi.

Sümeyya'nın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Hem isminin anlamını biliyordu hem de sanki kendisine aitmiş gibi seslenmiş ve bu hitap şekli çok hoşuna gitmişti. Şaşkınlıktan çıkıp güzel bir tebessüm etti yeniden ve başını sallayarak, "Olur," dedi.

Sümeyya'nın olumlu cevabıyla Turaç gerçekten de adı gibi bir kuş olup Sümeyya'nın semalarında uçmaya başlamıştı.

Çisem'le iyi anlaşan Sümeyya yemekten memnun kalmış, tanıştığı insanları çok sevmişti. Demiralp için düşündükleri de doğru çıktığı için seviniyordu. Naz için her şeyin en iyisini diledi. Yemekte Demiralp ne kadar zorlasa da dönüş yolu yine Turaç'la olmuştu.

Arabada ikisi de Çisem'den ve yemekten konuşmuşlar, Sümeyya'nın tarifiyle evine varmışlardı. Söylediği evin önünde durunca Turaç şaşırdı. Arabayı park etti ve Sümeyya'ya doğru döndü.

"Tek mi yaşıyorsun?"

"Hayır, abimle beraber yaşıyoruz."

"Bu ev ikinize biraz büyük değil mi?"

Sümeyya güldü. "Haklısın, sadece ikimize büyük ama arada ailemiz gelince sığamıyoruz bile."

Turaç, genç kadının bu tatlı gülüşüne içi titredi ve bugün düşündüğünü bir daha düşündü: *Asla bu güzelliğin yanında hiçbir şeyden bıkmazdı.*

Sümeyya'nın hakkında daha çok şey öğrenmenin isteğiyle, "Sadece abin mi var?" diye sordu.

"Evet, iki kardeşiz. Sen? Senin kardeşin, ablan ya da abın var mı?"

Sümeyya da Turaç gibi bu büyülü anın bozulmasını istemiyordu.

"Ben tek çocuğum ama bunu hiç hissetmedim. Yani hissettirmediler. Demiralp'le kardeş gibiyizdir, doğduğumuzdan beri birlikteyiz, diyebilirim. Onun kardeşleri benim de kardeşim oldu. Tabii bir de başımın tatlı belası, tek çocuk olan çatlak bir kuzenim, amcamın kızı var: İrem," dediğinde Turaç, bu sefer merak eden taraf Sümeyya olmuştu.

"Neden öyle söyledin? Çok mu düşkün sana?"

"Hem de nasıl! Evlerimiz aynı avluda ve on sekiz yaşına girmesine birkaç ayı var ama tam bir baş belasıdır kendisi. Eve gittiğimde onsuz nefes almama müsaade etmez. Evde onun sözünün üzerine söz söyleyemez kimse. Ele avuca sığmaz, iki dakika susmaz ve asla bensiz bir şey yapmaz. Her konuya mutlaka bir yorumu vardır. Ha bir de çok konuşur... Çok intikamcı olduğunu da söylemiş miydim?" dediğinde, Sümeyya duyduklarına zaten şaşırıp, gülümserken son cümleyle ufak bir kahkaha attı.

"Yani diyorsun ki, kendisinden korkulur?"

Turaç arkasındaki cama yaslanıp, ellerini göğsünde birleştirip, "Ben korkuyorum şahsen. Ben buraya gelirken kendisi birkaç günlüğüne anneannesine gitmişti. Eve dönüşünde onu ben alacaktım. Buraya acil gelmek zorunda kaldığımız için alamadım ve İstanbul'a adım attığımızdan beri arıyorum ama açmıyor. Kesin benim için aklında fena planlar yapıyordur," diyerek gözlerini sahte bir korkuyla açmış, başını iki yana sallıyordu.

Sümeyya yüzünde mutlu bir tebessümle Turaç'ı izliyordu. İrem'i gerçekten çok merak etmişti. "O zaman işin çok zor. Gönlünü alman epey uzun sürecek gibi."

İkisi de evin önünde arabada sohbet ediyorlardı. Sümeyya, ağabeyiyle yaşadığı eve o yokken bir erkeği çağırmayı uy-

gun görmediği için teklif edemiyordu. Fakat bu şekilde de çok rahattılar. Özellikle Turaç sabaha kadar burada durabilirdi.

"Aslında çikolatalara çok düşkündür. Bir çikolata yiyor, sorma. Bu konuda çok zevklidir de. Kaliteli çikolatadan anlar. Eve giderken zevkine göre değişik şekillerde çikolata yaptırıp götürmeyi düşünüyorum. Olmadı, adını yazdırırım. Belki o zaman yaptığı hain planlardan kurtulabilirim," dediğinde Sümeyya artık kahkaha atıyor ve Turaç keyifle bu güzel sesi dinliyordu.

"Çikolatalara ben de bayılırım. İrem işini biliyormuş. Çok merak ettim bu tatlı belayı," deyince Turaç'ın heyecanla gözleri parladı.

"Bir gün Mardin'e gelmeni çok isterim ve gelirsen kesin tanışırsın."

"Bu ay sonu geliyorum, Naz'a sözüm var," dedi en az Turaç kadar heyecanla.

"Tamam, o zaman. Tur rehberin de ben olurum?"

Sümeyya hafifçe gülümsedi ve son cümleyi duymamış gibi, "Naz çalışıyor, sanırım bir rehbere ihtiyacım olacaktır," dedi yine tatlı tatlı. Turaç hiç bozulmadı sorusunun geçiştirilmesine. Çünkü hayır cevabını almamıştı henüz ve bu güzelliği illaki ikna ederdi.

"Ne zaman istersen zevkle eşlik ederim. Ben gideyim artık," deyince cevap hiç gecikmedi.

"Geri dönebilecek misin? Yoksa bu sefer de seni ben mi bırakayım?" diye sordu muzip bir tonda Sümeyya. Çünkü Turaç, Sümeyya'nın getirdiği yerleri pek bilmiyordu ve arabada bu durum Sümeyya tarafından dalga konusu olmuştu.

Turaç gülümseyerek, "Bakıyorum da bu hâlim çok hoşuna gitmiş ama o kadar da değil. Artık dönüşü bulabilirim," dedi ve arabadan inip Sümeyya'nın tarafına hızla yürüyerek kapısını açtı. Arabadan inen genç kadına, "Seni tanıdığıma çok mutluyum," dedi ve kahve teklifini hatırlatarak devam etti. "Yarın seni almaya gelirim."

"Buraya gelmene gerek yok. Yarın hastanede olacağım ve arabamı alacağım. Yani sen öğle molasına gel."

"O zaman sabah seni gelip alıyorum ve arabanın olduğu yere bırakıyorum. Sonra da öğlen gelip yemeğe goturuyorum," diyerek Sümeyya'nın yaptığı planı bozdu.

Sümeyya yeni durumdan hoşnut bir şekilde gülumsedi. Çok hızlı başlamışlardı ve ne olacağını bilmiyordu ama bu yaşına kadar, hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Bu yüzden yaşayacağı şeyi akışına bırakacaktı. Zaten karşısındaki bu adamın böyle enerjisi varken mutlu olmaması ve bir şeylere itiraz etmesi mümkün değildi. Gördüğü ve anladığı kadarıyla Demiralp de Turaç da dediklerinin yapılmasına alışmış otoriter insanlardı.

Sümeyya, "Tamam," dediğinde Turaç devam etti.

"Sabah erken kalkacaksın, bu yüzden artık eve gir," dediğinde aralarında kısa bir sessizlik oldu. Turaç, Sümeyya'nın nasıl tepki vereceğini düşünmeden yaklaştı ve yanağına ufak bir buse bıraktı.

Sümeyya yüzünün hafif pembeye boyanmasıyla utanarak, tebessüm ederken Turaç aleni bir şekilde mutlulukla gülümsüyordu. Turaç'ın tenine değmesiyle ürpermiş ve içi titremişti.

Turaç geriye doğru bir adım atarak, "Hadi artık eve gir. Sabah görüşürüz," dedi.

Sümeyya olumlu anlamda başını sallarken, "İyi akşamlar," diyerek ağabeyiyle yaşadığı eve doğru yürüdü. Kapıya vardığında, tekrar arkasına dönüp yine tatlı bir şekilde gülümsedi. İçeri girer girmez, hemen pencereye koştu.

Turaç, Sümeyya eve girene kadar bekledi. İçinden "*Gözünden başka göz değmez artık bana,*" diye düşündü ve arabasına binip evlerine doğru sürdü.

Sümeyya, Turaç'ın gittiğini görünce çantasından telefonunu çıkardı ve odasına doğru giderken Naz'ı aradı. Bir çalışta açılmıştı telefon.

Ertesi günü Turaç erkenden kalkıp Demiralp'in odasına girdi.

Omzunu sarsarak, "Saat kaç oldu, abiciğim? Kalk artık!" dediğinde Demiralp zorlukla gözlerini açtı.

"Kaç oldu?"

"Altı buçuk oldu. Kalksan artık diyorum, işimiz var."

Demiralp'in yüzü meraklı bir hâl aldı. "Hayırdır Uluzar, bu saatte ne işimiz var?"

"Sümeyya'nın yanına gitmeden önce bana ne yapmam gerektiğiyle ilgili fikir vereceksin, Ağam. Hadi ben kahvaltı hazırlıyorum, sen de hemen kalkıyorsun!" dediğinde Demiralp hâlâ şaşkınlıkla yatakta duruyordu.

Demiralp, dün geceki yemekte can dostuna bir şeyler olduğunu anlamıştı. Sümeyya'ya olan tavrı ve bakışları bir başkaydı. Kendisiyle beraber bu yola çıktığından beri onun da kalbini kapattığını biliyordu. Şimdi arkadaşının sırasının geldiğini görmek, içindeki vicdanının sesini biraz olsun susturuyordu. Turaç bu hayattaki borçlu kalacağı tek insandı. Kendi hayatını, hiç düşünmeden bu zorlu süreçte feda etmişti. Demiralp bunu hiçbir zaman ödeyemezdi.

Yataktan mutlulukla kalkarak çıplak bedenine bir tişört geçirdi. Ardından rutin işlerini hızla halledip havadisleri öğrenmek için aşağıya indi. Mutfağa girip, Turaç'ın yumurta kırdığını görünce kendisi de masadaki eksikleri tamamlamak için dolaptan kahvaltılıkları çıkardı. Mardin'de yıllardır tek yaşadıkları için birçok mutfak işini biliyor ve her işi uyum içinde yapıyorlardı. Masayı hazırlayana kadar her zamanki gibi sesleri çıkmamıştı. Çay da hazır olunca masaya oturup kahvaltıya başladılar ve ilk konuşan Demiralp oldu.

"E? Anlat bakalım. Dün neler oldu psikolog hanımla?" diyerek çayından bir yudum aldı ve catalını peynire batırdı.

"Dün, kafeye girmeden önce bana attığın Sümeyya'nın fotoğrafını gördüğüm an kalakaldım, abi," dedi ve karşısında sanki Sümeyya varmış gibi hülyalı hulyalı genç kadını gördüğü ilk anı anlatmaya başladı.

Demiralp arkadaşının sözleri bitince, "O kadar etkilendim diyorsun yani?" dedi.

Turaç kafasını olumlu bir şekilde salladı.

"E, bunu niye kıza söylemedin?"

"Söylemediğimi nereden biliyorsun? Öğlen yemeği için sözleştik. Birazdan yanına gideceğim."

Demiralp, "Vay be!" diyerek başını alayla salladı. "Demek ki o yüzden kızcağızın yüzü sana bakınca kızarıyordu."

Turaç kaşlarını çatıp, "Sana da bir şey anlatılmıyor be!" diyerek konuşmayı kesti.

"Arkadaşımı ilk defa böyle görüyorum ve biraz uğraşmak en büyük hakkım."

Turaç arkadaşına anlayışla baktı. Kendisi adına ne kadar mutlu olduğunu biliyordu. Bu yüzden bir şey demedi.

"Vallah Uluzar, çok hızlı çıktın. Oğlum, kızı daha dün tanıdın, hemen etkilendiğini söyledin, bir de öğle yemeğine çağırdın. Sen bugün kıza aşkını da ilan edersin."

"Aslında ilk önce kahve teklif etmiştim ama sonradan öğle yemeği oldu," diye Demiralp'i düzeltti.

Demiralp çayını içmeye devam ederken arkadaşına ters ters baktı. "Neyse ne Uluzar! Sorun nerede? Ben hangi kısımda yardım edeceğim? Anlamadım."

"Sorun şu ki... Abi, ben elimde çiçek falan taşımam," dedi sıkılarak.

Demiralp arkasına yaslandı ve arkadaşını gaza getirmek için, "E taşıma Uluzar. Çiçek götürmek istemiyorsan ve Sümeyya öküz sever diyorsan götürme," dedi.

"Birincisi, taşıma demekle olmuyor. Öyle sap gibi gidemem! İkincisi, niye öküz oluyormuşum? Belki o da yolda çi-

çek taşımayı sevmiyordur. Ben onu düşünüyor olamaz mı-yım?" dedi Turaç ama kendi bile söylediğine inanmadı.

Demiralp tek kaşı havada, hafif gamzeleri çıkmış bir şekilde arkadaşına bakıyordu. Hafif bir alayla, "Bu söylediğine sen inanıyor musun Uluzar?" dedi.

Turaç bir *of* çekti ve sıkıntıyla yerinde kıpırdanarak, "Tamam ne diyorsan o. Çiçek mi alıyorum?" dedi.

"E bir zahmet Uluzar!"

"Tamam, o zaman. Bir aksilik olmazsa biz akşam doğrudan bara geçeriz."

Demiralp, Turaç'a başını sallarken Çağın'ın akşamki bar davetini unuttuğunu fark etti. Öyle gürültülü yerleri hiç sevmiyordu ama kardeşi için gitmek zorundaydı. Turaç'ın evden çıkmasıyla birlikte kahvaltı masasından kalkarak Naz'ı aramaya karar verdi.

Naz odasında oturmuş, çayını yudumluyor, bir yandan da düşünüyordu. Burada güzel bir hayat kurmaya çalışıyordu ve biraz da olsa bunu sağlamıştı. Yeni düzenini çok seviyordu ancak İstanbul'un peşini bırakmamasına sinirleniyordu. Hayatında hesap vermesi gereken tek bir kişi bile yoktu ve bir o kadar da çok kişi vardı. Arkadaşları, sevdikleri... Herkes buraya neden geldiğini merak ediyordu ama hiçbirine geri dönmüyordu. Özellikle Fatih'in aramasından sıkılmıştı ancak görünen o ki Fatih Bey sıkılmıyordu. Naz sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. Ay sonu Sümeyya'nın tek gelmesini umuyordu. Biliyordu ki arkadaşlarından biri duysa hepsi onunla gelmek isteyecekti.

Demiralp'in ne zaman geleceğini bilmiyordu ama olur da Fatih gelirse onunla karşılaşmasını da istemiyordu. Yine düşünceleri sevgili ağasına bağlanmıştı. Gülümsedi. Sanki zaman geçmek bilmiyordu, N[illegible]ince onu görmek

istiyordu. Bu adam bir anda nasıl tüm dünyasını kaplıyordu, anlamıyordu. Her an yanında olsun, o tok ve otoriter sesini duysun istiyordu.

Düşüncelerinin arasından telefon sesiyle kendine geldi ama telefonuna uzanıp bakmadı bile. *"Kesin yine arkadaşlarımdan biridir,"* diye düşündü. Sonra merak ederek, göz ucuyla baktığında arayanın Demiralp olduğunu gördü. Heyecanla eline alıp telefonu açtı.

"Günaydın Naz," diyen tok sesi duyduğunda az önceki dileğinin gerçek olduğunu anladı. *"Keşke diğer dileğim de gerçek olsa ve Demiralp gelmiş olsa,"* diye düşündü.

"Günaydın Ağam," diye mutlulukla karşılık verdi.

Demiralp, her geçen gün kadının inadını bile ne kadar sevdiğini düşündü. Sesindeki o muzip ve alaylı ton, neşesi, gülen yüzü... Demiralp hepsini bir bütün olarak bu kadında seviyordu.

"Nasılsın diye merak ettim."

Naz, Demiralp'ten böyle şeyler duyamayacağını düşünüyordu ancak yanıldığını görüyordu. "Şimdi daha iyiyim. Siz nasılsınız?"

Demiralp'in gelen cevapla aklı karışmıştı. "Hayırdır, canını sıkan bir şey yok, değil mi?"

Naz yine Demiralp'in göremeyeceğini bile bile omuz silkti. "Aslında var."

Demiralp duyduğu sözlerle gerildi. "Neler oluyor, Naz? Biri bir şey mi yaptı?"

Naz, Demiralp'in sözleriyle yanlış bir cümle kurduğunu fark etti. Hem de hiç kurmaması gereken bir adama! Panikle, "Hayır, Ağam! Canımı sıkan sizsiniz," dedi.

Demiralp'in gerginliği geçmediği gibi kaşları da çatıldı. "Ben ne yaptım?"

"Sanırım giderken bana yalan söylediniz."

"Ne yalanı? Ben yalanı sevmem, Naz!"

Bu sözler Naz'ın hoşuna gitmişti. "Mecbur kaldığınız için hiç yalan söylemediniz mi?"

Demiralp gözlerini acıyla kapadı. "Ben bu hayatta çok mecbur kaldım, Naz. Ve evet, çok yalan söyledim ama bunlar kimseye zarar gelmesin, diye zararsız yalanlardı. Buna rağmen yalanı sevmem. Çünkü birini kandırmak için yalan söylemem! Söyleyenden de nefret ederim."

Naz biraz mahcup olmuştu fakat Demiralp'ten duyduğu sözler çok kıymetliydi. Ne için mecbur kaldığını merak etse de daha fazla soru sorup bu adamı üzmek istemiyordu. Demiralp'in yüreğine inanıyordu. Onu tanıdığı kadarı ona yeterdi.

"Şimdi söyle bakalım, sana ne yalan söylemişim?"

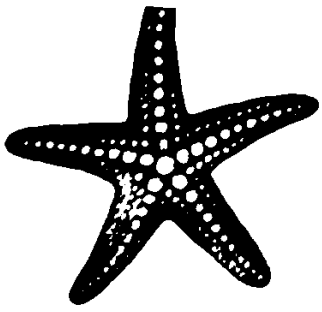
Naz gelen soruyla birlikte konuşmadığını fark etti. "Temelli gideceğinizi söylememiştiniz."

Demiralp ilk birkaç saniye duraksadı ve sözleri doğru anlayıp anlamadığını düşündü. Bu kadın onunla dalga geçiyordu. Hem de ağzından laf almak için fena hâlde zorluyordu. Naz'ın görmeyeceğini bildiği hâlde gülümsedi. Hayat ona çok tatlı bir kadın bahşediyordu ve Demiralp bu kadın onun olursa ömrü boyunca onu karşısına çıkaran kadere minnettar olacaktı.

Onu alaya alıp üzmek istemediği için uzatmamaya karar verdi. "Çok yakında orada olacağım, Naz. Ve inan bana aramızdaki bu mesafeyi kaldıracağım!"

Naz, adamın dediğim dedik hâllerini seviyordu. İki manaya da gelen *mesafeyi kaldıracağım* sözü de Naz'ın çok hoşuna gitmişti. Ve o günü sabırsızlıkla bekliyordu. Özellikle de Naz onu dinlemedikçe aralarındaki ilişkinin hiç eskimeyeceğini düşünüyordu. Bir süre daha konuştuktan sonra telefonu kapattılar.

Her iki kalp birbiri için atarken aralarındaki mesafe onlar için sadece atlanması gereken bir tümsekti.

10. BÖLÜM

Naz, sabah Demiralp'le konuştuğundan beri kendisini bulutların üzerinde hissediyordu. Geçen her gün araları daha iyi oluyordu. Hem de kendisinin *siz* hitabına rağmen Demiralp çok sabırlı davranıyordu. Bir de dün Sümeyya'dan öğrendiği bilgi kırıntılarıyla daha mutlu olmuştu. En yakın arkadaşının da Demiralp'i sevmesi, onaylaması içindeki mutluluğu katlamıştı. Bugün sürekli aklı, arkadaşıyla konuşmasına gidiyordu.

Naz, telefon açılır açılmaz, "Çatladım burada kızım ya! Ne oldu? Kime lazımmış psikolog? Nereye gittin? Evlerine mi, yoksa iş yerine mi?" diye sorularını sıraladı.

Sümeyya arkadaşının bu hâllerine alışkın, gayet rahat bir şekilde üzerini çıkarmaya devam etti.

Naz sorularını bitirdiği hâlde cevap alamayınca, "Orada mısın kuzu?" diye sordu.

"Buradayım, canım. Başka sorun var mı, diye bekliyorum."

"Ay olmaz mı? Var tabii! En önemli ve son soru, hastan bir kadın mı, kadınsa Demiralp'in neyi oluyor?" diye merakla iç çekti.

"Aslında iki soru sordun ama uzatmıyor ve hemen cevap veriyorum. Evet, hastam bir kadın ve Demiralp Bey'in bir yakını ama sakın kafanda kurma çünkü kadın evli," dediğinde aynı anda karşı taraftan da bir nefes sesi geldi ve Sümeyya gülümsedi.

"Anladım. Peki, sen neyi olduğunu öğrendin mi?"

"Naz, canım..." dedi ve susup derin bir nefes alarak devam etti. "Aslında kim olduğunu az çok anladım ortamda dönen hitap şekil-

lerinden..." dediğinde Sümeyya, Naz hemen sözünü kesti arkadaşının.

"E, tamam işte anlat artık! Kimmiş?"

"Konuşturmuyorsun, Naz. Anladım kim olduğunu ama sorma, daha anladım ki, bu biraz güvenlik içeren gizli bir durum. Yani ben kessen bile anlatamam sana. Hem hasta gizliliği hem de bunu sen Demiralp anlatmalı," dediğinde Naz zor da olsa anlayışla karşıladı arkadaşını.

Naz, bir doktordu ve gizliliği iyi bilirdi. Ne olursa olsun, bunu kişiselleştiremezdi. Aralarında çok kuvvetli bir bağ olan kardeşler olsa bile, söz konusu hasta gizliliği olduğu zaman, her ikisi de ısrar etmasını bilirdi. Özellikle Naz, doktorluk mesleği için hayatındaki en önemli kişilerden vazgeçmişken! Bu yüzden bu konuyu kapatıp günün "gizli" olmayan konularını konuştular: Turaç Uluzar gibi.

Naz, Turaç'ı henüz tanımıyordu ama arkadaşından duyduğu kadarıyla eğlenceli bulmuştu. Demiralp'in tersi bir kişilik olduğunu düşünüyordu. Gün boyu Demiralp'i düşünmekten başına yine ağrı girmişti. En iyisi, işinin başına geçip düşünmeye biraz ara vermekti.

Turaç, Sümeyya'yı almak için giderken, bir çiçekçide durup bir buket papatya aldı. Kısa bir yolculuk sonrası eve vardığında arabadan indi ve eline çiçeği alarak arabanın kapısına yaslanıp beklemeye başladı. Fazla beklemesi de gerekmemiş. Sümeyya'yı kapıda görmüştü.

Sümeyya bütün gece heyecandan uyuyamamış, sabah erkenden hazırlanmıştı. Pencereden Turaç'ı görünce hemen aşağıya indi. Kapıyı açar açmaz, Turaç'la göz göze gelince gülümsedi ve yavaşça yanına doğru yürüdü.

Sümeyya, "Günaydın," dediğinde Turaç da aynı gülümsemeyle cevap verdi.

"Günaydın. Abin evdedir ve sen zor durumda kalma diye eve gelmedim."

"Abim bugün erken çıktı. Nişanlısı Mehtap'la kahvaltıya gideceklerdi," derken gözü Turaç'ın elindeki çiçek buketine kaydı. Turaç çiçekleri bir elinden diğer eline alırken bedeninin nasıl gergin durduğuna baktı. İçi mutlulukla doldu. "O çiçekler benim sanırım?"

Turaç soru sorarcasına kaşlarını çattı. Elindeki çiçekleri unuttuğu için Sümeyya'nın ne çiçeğinden bahsettiğini anlamadı. "Ne çiçeği?" diye şaşkınca sorunca Sümeyya istem dışı güldü.

Elini uzatıp, çiçeği göstererek, "Şu elinde, bir elinden diğerine geçirirken, sıkarak parçalamak istediğin çiçeklerden bahsediyorum," dediğinde Turaç bakışlarını eline çevirdi.

Gerçekten de parçalamak üzere olduğu bir çiçek buketi vardı elinde. Şaşkınlık ve mahcubiyetin bir arada olduğu bir gülüş sergiledi. Biraz da utandı. Çiçeği düzeltmeye çalıştı ve Sümeyya'ya uzatarak, "Kusura bakma, ben pek anlamam bu çiçek böcek işinden. Elimde olduğunu bile unutmuşum. Açıkçası... Bu ilk oluyor... Yani birine hiç çiçek vermediğim için... Bir garip işte," diyerek hayatının en zor konuşmasını yaptı.

Sümeyya dün birden aşka gelen adamın şimdi tutuk olmasını anlayışla karşıladı. Aslında dün de böyleydi ancak şu an ne yapacağını bilemez bir hâlde görünüyordu. Ayrıca bu açık sözlü hâlini ayrıca sevmişti. Gülümseyerek elinden çiçeği aldı ve arabaya doğru yürürken, "Teşekkür ederim. Çok güzel bunlar," dedi böyle bir adamın hayatında ilk olmanın mutluluğuyla.

Arabanın kapısını açan Turaç'ın yanından geçerek arabaya bindi. Turaç da bindikten sonra, ilk önce Sümeyya'yı dün aldığı alışveriş merkezine götürüp arabasını almasını sağladı. Daha sonra Sümeyya önde kendisi arkada ayrı arabalarla hastaneye vardılar ve Sümeyya hastaneye girmeden önce tekrar öğlen molasında görüşmek üzere sözleştiler.

Naz güzel başlayan günün nasıl kâbusa döndüğünü anlamıyordu. Bugün arayanlar çok ısrarcı olduğu için telefonları hiç susmamış ve artık Naz çok bunalmıştı. Her zamanki gibi açmaz ve görmezden gelebilirdi ancak hayatında Demiralp gibi güzel şeyler olurken kararının kesin olduğunu bir kere daha söyleyebilirdi. Bu yüzden o telefonu açıp buraya neden geldiğini anlamaları için konuşmak istiyordu. Telefonun ekranına bakıp şanslı kişiyi görmek istedi. Ve o kişi de Fatih'ti!

Fatih olduğunu görünce bir nebze olsun daha rahat etti. Naz, onun aylar öncesinde yaptıklarını saymazsa son zamanlardaki kendisine karşı en ılımlı kişi oydu.

Telefonu açıp havadan sudan konuştuktan sonra her zamanki baskılar başlamış ve Naz telefonu açtığına çoktan pişman olmuştu. Bu olanlar için Naz artık kendini çok yorgun hissediyordu.

"Hayır diyorum! Neden anlamıyorsun, Fatih?"

"Naz, seni çok iyi anlıyorum ve artık ben de istemiyorum. Vazgeçtim... Daha doğrusunu söylemem gerekirse sadece düşüncene saygı duyuyorum. Fakat ailelerimizi ikna etmek zorundayız. En azından... Benimkileri," dedi zorlukla. Çünkü Fatih, Naz'la ailesinin arasında geçenleri öğrenmişti.

Naz son kelimelerin zorlukla çıktığını duyunca yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. "Evet, sadece seninkileri! Çünkü en son benim bir ailem kalmamıştı. Ama bir şey söyleyeyim mi? Bence senin ailen için de gelmeme gerek yok. İstiyorsan gerçeği söyle, istemiyorsan da 'Naz beni aldattı ve ben de ayrıldım,' diye söyle herkese. Açıkçası benim öz ailem böyle yaptıktan sonra kim ne düşünmüş umurumda değil," dedi kırgınlıkla.

Fatih kararlılıkla, "Naz çok haklısın, anlıyorum ama böyle bir şey söyleyemem dedi. Çünkü kimsenin Naz hakkında

kötü düşünmesine katlanamazdı. Seviyordu Naz'ı, hem de çok fazla ama o istemiyorsa yapacağı hiçbir şey yoktu. Yeterince zorlamıştı Naz'ı. Hatta o kadar çok zorlamıştı ki yaşadığı şehirden kaçırtmıştı sevdiği kadını.

"Ama ben seni anlamıyorum Fatih ve oraya gelemem. Bir daha o şehre gelmek ve kimseyi görmek istemiyorum!"

Bir nefeslik mola verdikten sonra sinirle, "Ayrıca sana da ailene de haksızlık yaptığımı düşünmüyorum!" dedi. Çünkü asıl haksızlık kendisine yapılmıştı. Hâlâ o gün hissettiği korku, hayal kırıklığı ve yaşadığı şok hafızasından bir türlü gitmiyordu. Düşüncelere dalmak üzereyken Fatih'in sesiyle kendine geldi.

"Peki, Naz nasıl istersen öyle olsun. Ama unutma! Olur da geri dönmek istersen ben seni hep bekliyor olacağım. Seni nasıl sevdiğimi unutma!" diyerek telefonu kapattı.

Fatih başkasını aklına getirmeyecek kadar Naz'ı çok seviyordu. Naz'ın Mardin'e gidişiyle şok yaşasa da onun sakin kafayla düşünüp kendisine geri döneceğini düşünüyordu. Bu sebeple eskisi gibi üstüne gitmek, zorlamak yerine geri çekiliyordu. Artık incinmesini istemiyordu ama asla ondan vazgeçmeyecekti!

Naz sıkıntıyla telefonu kapattı. Bütün morali altüst olmuştu. Bir de bu telefon tamamen yalnız hissetmesine sebep olmuştu. Şimdi yakışıklı ağası yanında olsa, ona yalnız olmadığını gösterseydi ya...

Düşüncelerini bir kenara bırakıp gitmek için hazırlanmaya başladı. Eve vardığında Sümeyya ile konuşması yeni bitmişti. Demiralp'in geceyi dışarıda geçireceğini ve kendisinin de orada olacağını öğrenmesi iyi olmuştu ancak bunu Demiralp'in kendisinden duyabilse daha iyi hissedecekti. Naz artık bu konuda kendini çok yorgun hissediyordu.

Canı yemek yemek istememiş ve yine filtre kahvesiyle akşamı geçirmişti. Uykuya dalmadan önce Demiralp'ten gelen mesajla güzel bir uykuya dalmıştı. *"Aklımdasın."*

Demiralp, kardeşinin mutluluğu için plana uyup bara gelmişti ama çiftler eğlenirken kendisi çok sıkılıyordu. Her şey düzene girdiği için Mardin'e dönüp kendi hayatını düzene sokmalıydı. Artık Naz'ı görmeli, ona olan özlemini gidermeliydi. Turaç'ın Sümeyya ile dans ettiğini görünce ayağa kalktı ve bardan dışarı çıktı. Müzik sesinden biraz uzaklaşınca Naz'ın numarasını tuşladı.

Üç defa çaldıktan sonra uyuyabileceğini düşünüp kapatacağı sırada uykulu bir ses duydu.

"Alo?"

"İyi geceler, Naz. Uyandırdım galiba?"

"Hayır, önemli değil. Aslında geç bir saat değil ama ben can sıkıntısından erken uyudum," deyince Demiralp endişelendi.

"Neden canın sıkıldı?"

Naz, ne diyeceğini bilemedi. Canının sıkkın olduğunu söylediği için pişman oldu. Bugün gerçekten canı sıkılmış ve aylar öncesinde yaşadığı kötü anıları hatırlamıştı ama bunu Demiralp'e anlatmak istemiyordu. Bu yüzden işi biraz muzipliğe vurarak, "Burada olmanızı istiyorum ama bu yakışıklı ağa beni burada aylardır bekletiyor ve kendisi orada ne yapıyor, hiç haberim olmuyor," dedi.

Demiralp, Naz'ın açık sözlü ve cesaretli olduğunu biliyordu fakat böylesi bir itirafı beklemiyordu. Biraz şaşkınlık yaşasa da bu durum hoşuna gitmişti.

"Beni yakışıklı bulmana sevindim, Naz. O yakışıklı bulduğun ağa henüz bu hasretliğe son veremiyor. Ne yazık ki işlerim bitmedi ve bir ay daha kalmam gerekiyor," diyerek ufak bir yalan söyledi.

Naz hayal kırıklığını belli etmeden yutkundu. "Öyle mi? Ne yapalım artık," derken aklına gelenle gülümseyerek de-

vam etti. "Gözümüz yollarda bekleriz biz de. Kaderde asker yolu beklemek de varmış."

Demiralp duyduğu sözlerle istem dışı bir kahkaha attı. Naz, Demiralp'in kahkaha sesiyle yatağında oturur hâle geldi ve gözlerini kapatıp anın büyüsüne kapıldı.

"Askerlik de nereden çıktı, Naz?"

"Şu anki durumumuzun asker yolu beklemekten pek bir farkı yok. Siz gideli aylar oldu ve aramazsanız sesinizi duyamıyoruz. Neredeyse iki haftada bir aradığınızı düşünürsek yanılıyor olamam, değil mi? Neyse ki yakında tezkereyi alıyorsunuz, sanırım."

Demiralp biraz gerilmişti. "Görünüşe bakılırsa çok asker yolu beklemişsin," dediğinde sesi biraz sertti.

Naz yaptığı şakanın kendisine dönmesine şaşırdı. Yine de bozuntuya vermeden ve biraz da abartarak, "Hiç sormayın! O kadar çok bekledim ki," dedi.

Demiralp bu cevapla bir anda öfkelendi ve bunu sesine yansıtmaktan çekinmedi. "Demek çok bekledin?" dedi ve sonra kendine hâkim olamayarak kükredi resmen. "Allah aşkına, Naz! Senin kaç tane erkek arkadaşın oldu?"

Naz, Demiralp'in bu hâline istemsizce güldü ama karşısındaki kızgın adamı delirtmemek adına sesini ciddi tutarak cevap verdi.

"Bir. Bir defa oldu."

Demiralp öfkeyle, "Bir mi? O kadar çok erkek..." diyerek durdu. Naz'ın ne dediğini yeni idrak etti. "Bir mi dedin sen?"

"Evet, öyle dedim. O da lisedeydi. Siz neden bu kadar sinirlendiniz, Demiralp Bey?"

"Naz, lütfen artık şu *bey* lafını bırak."

"Tamam, peki *ağam* nasıl?"

Demiralp tüm sinirine rağmen gülümsedi. Başını iki yana sallarken tüm duyguları aynı anda yaşatan bu kadınla ne yapacağını düşünüyordu. "Tamam, Naz. Tamam."

"Siz az önce neye sinirlenmiştiniz? Sanırım ben kaçırdım."

"Asker yolu beklediğin adamları merak ettim."

"Hım, belki abilerim, kuzenlerim ya da arkadaşlarımdır."

Demiralp biraz ileride gördüğü banklardan birine gidip oturdu. "Lütfen Naz, rica ediyorum, düz anlat."

Naz ufak bir kahkaha atınca Demiralp mest oldu. "Seni güldürebildiğime sevindim, Naz. Şimdi sorularıma cevap verip beni aydınlatırsan sevinirim."

"Tabii ki *Ağam*, soruları alayım," derken Demiralp'le konuşmanın tadını çıkarıyordu.

Demiralp keyifli bir sesle, "Çok eğleniyorsun, değil mi?" dedi.

Naz da aynı tonda, "Hem de nasıl bilemezsiniz!" diye cevap verdi.

"Tamam, dediğin gibi olsun. Kaç abin var?"

"Hiç yok. Ben tek çocuğum."

Demiralp, Naz'ın değişen ses tonunu hemen fark etti. Sesi buruk çıkmıştı. "Bence konuyu uzatmayalım. Kimin asker yolunu bekledin?"

"Halit abimin askerliğini," deyince Demiralp'in sinirleri hafiften hopladı.

"Fesuphanallah! Naz! Halit kim?"

"Neden bağırıyorsun ki? Sadece biraz sohbeti uzatmak istedim. Sonuçta her zaman aramıyorsun."

Demiralp, Naz'ın sözleriyle birlikte biraz sessiz kaldı. Onu böyle üzmek istememişti. Demiralp'in sessizliğine Naz'ın neşesiz sesi eklendi.

"Halit benim manevi abim. Yani Sümeyya'nın abisi."

Demiralp içinden kendine okkalı bir küfür savurdu. "Naz, ben özür dilerim. Öyle bağırmak istemedim."

Naz tebessüm etti. "Önemli değil. Sen istersen eğlencene dön."

"Hayır, böyle mutluyum."

Naz bugün duyabileceği en güzel sözü duymuştu.

Kısa bir sessizlikten sonra Demiralp, "Sen benim nerede olduğumu biliyor musun?" diye sordu gülümseyerek. Demek inatçı doktoru arkasından bilgi topluyordu.

"Hım... Evet, biliyorum. Sümeyya ile konuşurken birazcık bahsetmiş olabilir," dedi Naz, pot kırdığı için kendine kızarken.

"Öyle olsun bakalım." Demiralp hâlâ gülümsüyordu. "Sen az önce Halit, Sümeyya'nın abisi mi dedin?"

Naz konunun kendinden uzaklaşmasına sevinip, haince gülümseyerek, "Evet," dedi.

"Turaç çok çekecek mi dersin bu Halit abinden?"

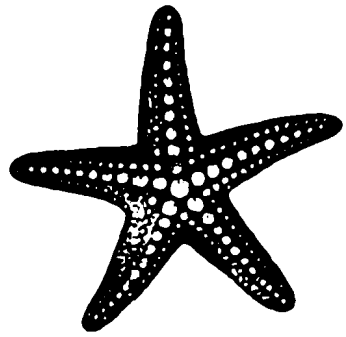
Naz'ın neşesi geri gelmişti. "Evet, bayağı bir çekecek bence. Gerçi benim de abim sayılır."

Demiralp onun ne ima ettiğini anlayıp, "Bana abi ayakları çok sökmez," dedi.

Naz yine kahkaha attı. "Hiç kaçarınız yok, Ağam! Onu ileride göreceğiz artık."

"Emret sen Hanım Ağam, görürüz elbet."

Demiralp'in son sözleri Naz'ın kahkahasının yüzünde donmasına neden oldu. Bu adamın söylediği her söz öyle şeyler vadediyordu ki Naz artık düşünmeyi bırakıp yaşamayı bekliyordu.

11. BÖLÜM

"Anlamıyorum! Neden ben de gelemiyorum?"

Sümeyya, Mardin'e gideceğini bir tek Aysu'ya söylemiş ve o da kendisine eşlik etmek istemişti. Bundan mutluluk duymuştu ancak bunun arkasını düşünememişti. Hepsi ortak arkadaşlardı ve tabii ki Fatih'in haberi olacaktı. Şimdi dakikalardır telefonda ona laf anlatmaya çalışıyordu.

"Fatih, bu normal bir gezi değil. Ben Naz'ı ziyarete gidiyorum ve senin orada olman uygun değil."

"Saçmalık! Ben de Naz'ın arkadaşıyım. 'Cenk gelebilir,' diyorsun ama ben gelemiyorum. İşte bu saçmalık!"

Sümeyya derin bir nefes aldı. "Fatih, sen Naz'ın normal arkadaşı olmaktan aylar önce gönüllü olarak çıktın, unuttun mu?"

Fatih sinirle gözlerini kapatıp elindeki telefonu sıktı. "Evet, sonra da hatamı anlayıp düzeltmeye çalıştım."

"Sen hiçbir şey düzeltmedin, Fatih! Hâlâ İstanbul magazini sizi nişanlı biliyor, buna senin ailen de dâhil! Ve sen de bu durumdan memnunsun."

"Bunları Naz'a da söylüyor musun?"

Sümeyya duyduğu sözlerle incindi. "Emin ol Fatih, aranızı ebediyen bozmak isteseydim senin aşkını ilk fark ettiğim an, Naz'ı uyarırdım. Zaten bunları Naz'a söylemiş olsaydım telefonlarına cevap alamazdın."

Fatih istemeden yaptığı şey için mahcup oldu. "Öyle demek istemedim Sümeyya, özür dilerim."

"Benden değil Fatih, Naz'dan özür dile ama bunu hatanı anladığın zaman yap. Belki eskisi gibi arkadaşlığını kazanırsın."

O sırada Fatih'in odasının kapısı tıklandı ve içeri yakın arkadaşı Cenk girdi. Fatih, Sümeyya'ya, "Özrümü orada dilerim. Cenk'le biz de geliyoruz," dedikten sonra telefonu vedalaşarak kapattı.

Sümeyya telefonun diğer ucunda gerginlikle nefes alırken Fatih'in odasında Cenk merakla arkadaşına bakıyordu.

Fatih tam açıklama yapacağı zaman kapısı yeniden çalındı ve içeri Aysu girdi. Fatih onun gözlerine bakarak, "Biz de Mardin'e gidiyoruz," dedi.

Aysu hayal kırıklığıyla gözlerini kapatırken Cenk sinirlendi. "Bu da nereden çıktı? Hani tatile gidiyorduk?"

Fatih gülümsedi. "Bu da tatil işte. Güzel ülkemde Mardin gibi şehir mi var?"

Cenk *ya sabır* der gibi Aysu'ya baktı ama onun gözlerindeki ışığın söndüğünü görünce siniri katlandı. Yıllardır Fatih için ilk defa umudu olmuştu fakat Fatih, Naz'dan vazgeçmeyince Aysu'nun hayalleri de yıkılıyordu. Cenk arkadaşları adına daha çok üzüldü. Fatih yüzünden yakın arkadaşlarından biri şehirden kaçarken diğeri hayal kırıklığına boğuluyordu. Üstelik şirkette her gün gözünün önünde olduğu için Aysu'ya kaçış yoktu.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Doğal olarak sen de gitmiyorsun. Aysu ve Sümeyya tek gidecekler."

Aysu sonunda kendine gelip, "E-Evet planımız buydu. Sen neden gelmek istiyorsun? Naz'ın kararına saygı duymaya karar vermiştin," dedi.

Fatih arkadaşlarının itirazlarıyla başa çıkmakla uğraşmak istemedi. "Öyle zaten. Ben sadece Naz'dan yüz yüze özür dilemek ve beni affettiğini görmek istiyorum."

Cenk buna inanmasa da Aysu'nun âşık kalbi hemen inandı. "O zaman hep beraber gidelim ve güzel bir tatil yapalım."

Fatih haince gülümserken Cenk sıkıntıyla gözlerini kapattı. Aysu'nun kalbi kırılsın, Naz huzursuz olsun istemiyordu ama artık yapacak bir şey yoktu. Çünkü Fatih kafasına koyduğu şeyi yapardı.

Turaç, Sümeyya ile güzel bir yemek yemiş ve her geçen dakika birbirlerini daha iyi tanımışlardı. Artık birbirlerine çok daha yakınlardı. Aralarında kurulan bağ, sanki yıllardır birbirlerini tanıyormuş gibi hissettiriyordu. Ve böyle bir hissin her zaman bulunamayacağını ikisi de iyi biliyordu, aile büyüklerinin hikâyelerinden şahit olmuşlardı. Bu yüzden kalplerini sonuna kadar açmış ve anı yaşıyorlardı.

Şimdi dönüş yolunda, ayrılacakları için içlerindeki burukluklukla sohbet etmeye devam ediyorlardı.

"Evet, işte ben de onu diyorum. Neden tek çocuksun? Yani Doğu'da genelde tek çocukla yetinmez aileler. En azından ben öyle duyuyor, görüyorum."

Turaç duyduğu sözler üzerine, bugün kaçıncı olduğunu bilmediği bir kahkaha attı. "Benden çok şey biliyormuşsun. Bence sabahtan bu yana Mardin üzerine yaptığın tezi tamamladık."

Sümeyya da güldü. Sabah Fatih'ten kalan gerginliği çoktan buhar olup uçmuştu. "Dalga geçme. Merak ediyorum. Ayrıca sorumu da geçiştirme. Bu son soru tezim için önemli."

Turaç kendi oyununa ayak uyduran kıza hayranlıkla baktı. Aynı dili öyle rahat konuşuyorlardı ki bu, Turaç'ın birazdan ayrılacak olmalarına rağmen çok iyi hissetmesine neden oldu.

"Aslında dediğin doğru, genelde öyle olur. Mesela ortanca amcamın yedi çocuğu var. Teyzemin dört, dayımın da altı çocuğu var. Ailem beni hep tek düşünmüş. İrem'in annesi,

İrem'i doğururken öldü. Amcam da bir daha evlenmedi. Bu nedenle o da benim gibi tek çocuk."

Sümeyya, İrem için üzüldü. "İrem için zor olmalı."

Turaç hüzünle başını salladı. "Onun üzüldüğünü kimse göremez. Ben bile."

Sümeyya merakla, "Neden?" diye sordu.

Turaç, Sümeyya'nın evinin önüne park edip ona doğru döndü. "İrem'i annem büyüttü. Hatta anneme *anne* der, o yüzden hiç ayrılmayız. Bana çok düşkündür ama ben bile onun üzgün hâlini çok nadir görmüşümdür. Tabii ki onun için annesizlik zor olmuştur ama o güçlü bir kızdır. Her daim neşeyle dolaşır, kimsenin kendisini üzmesine izin vermez. Yaptığı muzipliklere rağmen yeri geldi mi ailede ondan olgunu olmaz."

Sümeyya güçlü kadınları, kızları severdi. Her daim hayata tutunsunlar, asla pes etmesinler, isterdi. Bu hayatta İrem gibilerine öyle çok ihtiyaç vardı ki ister istemez hüzünlendi. Fakat İrem için de mutlu oldu.

Arabadan inip ikisi de eve bir göz atıp birbirlerine döndüler. Turaç, "Abin yine evde yok anlaşılan?" diye sordu.

Sümeyya, ağabeyinden bir şey gizlemeyi sevmezdi. Fakat bu aralar yengesi Mehtap'la fazla takılan ağabeyini, zaten çok göremediği için hayatındaki değişiklikleri söyleyemiyordu. Ne tesadüftür ki ağabeyi yine evde yoktu.

"Yengem Mehtap, akademik kariyer yaptığı için çok yoğun. Abim de onun boş zamanlarını hep değerlendirir. Eminim şimdi yine bir yerlere kaçmışlardır."

Turaç, Sümeyya'nın durumdan memnunmuş gibi olan hâlini hemen fark etti. "Abinin ayakaltında olmayışından memnun gibisin?"

Sümeyya gözlerini kocaman açarak sahte bir korkuyla, "Nasıl olmam? Sonuçta dedemin kıskançlık mirasını o devraldı. Neyse ki hayatına benim dünyalar tatlısı Meloş'um girdi de ben rahat nefes alıyorum," dedi.

Turaç gülümsedi. "O kadar diyorsun yani?"

"Of, bence hiç açmayalım o konuları. Sen peki, sen kıskanç mısın?"

Turaç gözlerini kaçırdı. "Yani her abi kadar ben de kıskancım."

Sümeyya tatlı tatlı gülümsedi. "Mesaj alınmıştır."

Turaç yeniden bakışlarını odaklarken gözlerindeki hayranlık büyüdü. Böylesine birini tanıdığı için mutluydu. Nasıl bir iyilik yapmıştı, bilmiyordu ama bu karşılığı çok sevmişti. Sümeyya'ya yaklaşıp elini tuttu. Bir anda bir büyü etraflarını sararken Turaç diğer elini genç kadının yüzüne götürdü. Yanağını okşarken ondan nasıl ayrılacağını düşünüyordu.

"Kendine çok dikkat et, olur mu?"

Sümeyya gülümseyerek, "Acaba daha kaç defa söyleyeceksin?" diye fısıldadı anın büyüsüyle. "Sen de kendine dikkat et ve İrem'e sevgilerimi ilet."

"Tamam, ayrıca unutma! Naz'a bir şey söylemek yok?" dediğinde her ikisi de gülmeye başladı.

"Bana fena sinirlenecek ama arkadaşımın şaşkın hâllerini seviyorum."

Turaç'ın sesi iyice boğuklaşarak, "Merak etme, sıra sana gelene kadar Demiralp onun sinirini alır," dedi.

Ardından Sümeyya'nın yüzündeki elini ensesine indirip iyice kendine yaklaştırdı. Bir süre gözlerine baktı ve başını eğerek dudağının kenarına, Sümeyya'yı titretecek kadar masum bir öpücük bıraktı. Dudaklarını biraz yana doğru hareket ettirdi ve ufak bir öpücük de dudaklarına bıraktıktan sonra yavaşça öpmeye başladı. Birbirlerine olan ilk temas, bedenlerini titrettiği gibi hissettikleri duygu da yoğunlaşmıştı. Ancak Turaç kendisine zor da olsa hâkim olarak geri çekildi. Özel olan bu anı ulu orta yaşamak istemiyordu.

Sümeyya'nın hafif pembeleşmiş yüzünü iki eli arasına alınca onun da kendisi kadar bu öpücükten etkilendiğini gör-

dü. İkisinin de nefesleri birbirine çarparken ortamdaki sessizlik aşk kokuyordu.

Turaç bu anı bozmak istemediği için, "Ben seni nasıl bırakacağım?" diye fısıldadı.

Sümeyya tek kelime edemiyordu. O da bu an bitsin, Turaç gitsin istemiyordu. Bir süre daha bu şekilde kaldıktan sonra zor da olsa vedalaştılar. Turaç hiç aklında yokken, haftaya geleceğinin sözünü verdikten sonra arabasına binip buruk bir mutlulukla eve döndü.

Demiralp, sabah kardeşi ve ailesiyle vedalaştıktan sonra eşyalarını toparlayıp, Turaç gelene kadar İstanbul'daki son işini halletmek için dışarıya çıkmıştı. Naz için günler önce sipariş verip yaptırdığı bilekliği ve yeğeni Yasemin için güzel bir peri elbisesi alarak, eve geçtiğinde Turaç'ı evde bulmuştu. Zorlu bir İstanbul macerasından sonra ikisinin de üzerinde yorgunluğun yanı sıra mutluluk vardı.

Demiralp arkasında bıraktığı kardeşi için artık huzurluydu. Bu yüzden önüne bakıp Naz'ı düşünmeye başladı. Havaalanından çıkıp memleketinin toprak kokan havasını ciğerlerine çekti. Ardından Naz'ın peşinde olan adamını arayıp onun nerede olduğunu sordu. Öğrendiği bilgiyle birlikte kendilerini bekleyen adamlarına doğru ilerledi.

Arabaya bindiği gibi telefonu çalmaya başladı. Ekrana baktığında gördüğü isimle içine bir sıkıntı düştü. Arayan, Naz'ın peşindeki adamıydı. Adamı bir süre dinledikten sonra, "Tamam, siz yine de takip edin. Nereye gidiyorsa bana bildirin!" diyerek kapattı telefonu. Naz'ın bugün çalışmadığını biliyordu. Bu sebeple nereye gittiğini merak etmişti.

Turaç'ı eve bıraktıktan sonra adamlarının gittiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Adamından gelen telefonla, Naz'ın

gittiği yeri öğrendi ve gittiği yerden memnun olarak gülümsedi. Asi Esmerine kavuşmasına çok az kalmıştı.

Bir Saat Önce...

Naz bir hafta sonunu daha tek geçirdiği için mutsuzdu Demiralp'in bir ay daha orada kalacağını öğrenince bugun sabah yine yataktan mutsuz kalkmıştı. Dünkü samimi telefon görüşmesinden sonra bugün en azından bir mesaj görmeyi bekliyordu. Fakat Demiralp'e dair hiçbir şey yoktu. Bu, suratının daha çok asılmasına neden oldu.

Banyoda günlük rutin işlerini bitirdikten sonra kahvaltısını etmek için mutfağa geçti. Aklında binbir tane düşünceyle bitirdiği kahvaltısını topladı. Evin içinde bir süre gezdikten sonra sıkılıp pencere kenarına oturdu. Eline bir kitap alıp bir süre okuduktan sonra saatine baktı. Akşam olmak üzereydi Gününü nasıl geçireceğini düşünürken gün bitmişti bile. Birden aklına gelen fikirle ayağa kalktı. Hem biraz gezmek hem de Demiralp'i hissetmek istiyordu.

Kısa süre sonra giyinmiş, çıkmaya hazırdı. Yürümeyi tercih etse de hava kararmak üzere olduğu için taksiye bindi Buraları tam bilmediği için şoföre aklında kaldığı kadarıyla tarif etti. Aklında kalan, Mardin Kalesi'ne giderken gördüğü bir tepeydi...

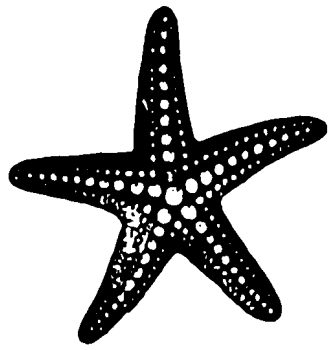
Uzun ve sessiz bir yolculukta Demiralp'li hayallere dalarken Demiralp'in kendisini ilk defa getirdiği, Mardin'i ayaklar altına seren tepeye gelmişti. Burayı çok sevmiş, hatta kendince bir isim bile koymuştu: *Aşk Tepesi!* İçindeki buraya gelme isteği nereden geldi, bilmiyordu ama burada olunca sanki Demiralp'e daha yakın olacağını hissediyordu.

Taksiden inip şoföre on beş dakika beklemesini söyledi. Uzak bir yere giderken, sürekli kullandığı taksi olunca bu isteği sorun olmamıştı. Hava kararmadan biraz kalsa ona yeterdi.

Demiralp'le geldiği yere doğru yürüyüp, ayaklarının altındaki şehre bakarak tertemiz havayı içine çekti. Taş, toprak ve biraz da odunsu kokan bu memlekete geldiği için çok mutluydu. Bu şehrin kendisine güzellikler getireceğini biliyordu fakat Demiralp'i beklemiyordu. Kaderin ona getirdiklerine her zaman minnettar kalmıştı ve bu sefer büyük bir minnet hissediyordu.

Demiralp tepeye vardığında yanındaki adamları taksiyle birlikte yolladı. Naz'ın olduğu yere doğru yürürken ona kavuşmanın heyecanı yüreğini ısıttı. Naz'ın oturduğu yere yaklaştı ve omzuna dokunacağı sırada, Naz'ın ayağa kalkmasıyla birlikte eli beline değdi. Bu temasla, Naz çığlık atarak geriye döndü ve Demiralp'in olduğunu bilmeden itekledi. Ancak Naz'ın darbesi istediği etkiyi vermedi ve itekleyeyim derken kendi bedeni geri gitti. Dengesini kaybetti ve tam yere düşeceği zaman Demiralp son anda yakalayıp kendisine doğru çekti.

Göz göze geldiler ve gözlerindeki alev ortalığı yaktı. Aşk çarpışması bu olsa gerekti...

12. BÖLÜM

"Demiralp!"

Naz gördüğü yüzle şok olurken üstüne bir de Demiralp'in kollarında olmak, az önceki korkusunu farklı bir heyecana bırakmıştı. O an ne söyleyeceğini bilememiş ve ağzından bir tek sevdiği adamın adı dökülmüştü. Siz hitabını bıraktığını bile fark etmemiş, fark etmek bir yana Naz sanki başka bir dünyaya adım atmıştı. Bu tepe ona yakışıklı ağasını getirmişti.

İkisinin de kalpleri birbiriyle yarışır gibi aynı hızda atıyordu. Gözleriyle kurdukları bağı kopartmıyor ve sanki biri bakışını çekse o büyülü an bozulacak gibi inatla aradaki bağı daha da güçlendiriyorlardı.

Naz, Demiralp'in yanında oluşu ve sıcaklığıyla baştan aşağıya titriyordu. Tatlı bir rüyada gibiydi ve Naz bunun bitmesini istemiyordu.

Demiralp onun bu şaşkın, heyecanlı ve nefes kesici hâlini çok sevmişti. Naz'ı sürekli düşünüyor ve onu özlediğini biliyordu ancak yakınına gelip sıcağını hissedince özlem duygusu içinde iyice kabardı. Gözlerine bakıp saçlarını saatlerce okşamak, göğsüne yatırarak varlığını hissetmek istiyordu. Yalnız yüreğinin Naz'ı gördüğü ilk an aşka düştüğünü ve kalbinin ona aktığını artık biliyordu. Hâlâ aynı pozisyonda duruyor ve ikisi de anı bozmak istemiyorlardı.

Bir süre sonra Demiralp, "Kollarımda *bey* olduğumu unutmuş gibisin? O zaman seni daha sık kollarıma almalı-

yım," dediğinde Naz Demiralp'in ne demek istediğini ilk başta anlayamadı.

Kısa bir duraksamadan sonra anladığında kaşlarını çattı ve sıkıca sarmalandığı kollardan hırçın bir tavırla çıkmak için debelendi. Bu duruma hazırlıklı olan Demiralp hiç yerinden oynamadı bile. Aksine kendisine biraz daha çekince Naz daha çok hırçınlaştı.

Sert olduğunu düşündüğü bir sesle, "Lütfen bırakın beni!" dedi. Bu hırçınlığı, Demiralp'in kollarında kendisini bu kadar kaybetmesineydi. Az önceki mutlu anlar yerini sinire bırakmıştı.

Naz'ın bu kızgın hâli Demiralp'i keyiflendirdi. Her zamanki sert tavrıyla, "Rahat dur Naz!" dedi. Ardından kendisine iyice çekip, arada hiç mesafe bırakmayarak Naz'ın kıpırdamasını biraz zorlaştırdı. Gözlerinin en derinine bakarak ona olan hislerini anlatmak istedi.

Naz bir süre sonra Demiralp'in bakışlarındaki vadettiği hisleri görmezden gelemedi ve omuzları çöktü. "Çok özledim," diye fısıldadı. Utandığını hissetse de kalbinden geçeni gizlemek istemedi. Telefonda söylerken böyle utanmıyordu. Şimdiyse yanaklarının ısındığını bile fark ediyordu.

Demiralp, Naz'dan duyabileceği en güzel şeyi, ondan ikinci kez duyuyordu. Birisi tarafından özlenmek insana yaşadığını, canlı olduğunu hissettiriyordu. Naz'ın gereksiz tripleregirip, hissettiklerini söyleyemeyecek bir insan olmadığını anlamıştı. Beklentili bakışlarını gördü ve onu daha fazla üzmek istemedi. Anın etkisiyle boğuklaşan sesiyle, "Benim kadar değil, asi güzelim. O kadar yoğunluğum arasında bir an bile aklımdan çıkmadın," dedi.

Naz *asi güzelim* hitabında kalıp anı yaşadı. Olduğu bu andan çok mutluydu. Artık emindi, bu adama âşıktı ve âşık olduğu adamın kollarında olmak, böyle duygu dolu sözler duymak, hayatının en güzel anıydı. Biraz geri çekilip yalnız geçen günlerin hesabını sormak istedi. Artık nerede ve ne yaptığını

bilmek istiyordu. Bu yüzden Demiralp'in kollarından çıkmak istediğinde yine başarılı olamadı.

Demiralp, Naz'ın bu çabasına içten içe güldü. "Neden sürekli uzaklaşma çabası içerisindesin, Naz?"

Naz yerinde kalakalıp Demiralp'in gözlerine baktı. "Olduğum yerde mutluyum ama neden erken geldiğini, nerede olduğunu ve..." Bir an duraksadı ve aklına gelenle gözleri alabildiğince açılarak devam etti. "...ve en önemli soru, burada olduğumu nereden biliyorsun? Ayrıca..." derken Demiralp parmaklarını ateş gibi yanan dudaklara bastırıp Naz'ın konuşmasını böldü.

"Sinirlenince çok güzel oluyorsun."

Naz sinirle gülümsedi. "Bir daha sözlerimi bölme lütfen!"

Demiralp gülen gözlerle, "Bölmem," dedi.

Naz biraz cilvelenerek, "Bu benim en nefret ettiğim şeylerden birisidir. Hastaneye geldiğin gün de sözlerimi bölüp durdun," dedi.

"Henüz seni tanımıyorum. Daha dikkat ederim."

Naz başını olumlu şekilde salladı. "Tanımıyorsun."

Demiralp onun bu çocuksu tavırlarını alıp içine saklamak istedi. "Naz seni bırakmaya hiç niyetim yok, bunu biliyorsun, değil mi?"

Naz bir şey diyemeden Demiralp devam etti. "Seni tanımama, sevmeme izin verecek misin?"

Naz'ın bir an nefesi kesildi ama yine de başını sallayarak, "Evet," dedi.

Demiralp genç kadının saçlarına dokunup okşadı. Elinin tersiyle yanağını okşarken, Naz'ın gözlerinin kapandığını görüp yüzünü seyre daldı. Demiralp o an karar verdi: Bu kadını, kendisinin yapmak için her şeyi yapacaktı!

Naz anın güzelliğiyle, "Niye erken geldin? Bir ay demiştin?" diye mırıldandı.

Demiralp de sanki ortam bozulacakmış gibi, "İşlerim bitti ve ben de bir an önce gelmek, sana sürpriz yapmak istedim," diye sessizce konuştu.

Naz gözlerini açıp gülümsedi. "Bence güzel yapmışsın. Peki, şu gizemli işlerini anlatacak mısın? Ama sakın iş deme, çünkü hiçbir iş bu kadar sürmez ve sakın sorularımı cevapsız bırakayım deme Ağam."

Demiralp derin bir nefes aldı. "Naz! O kadar zamandır yoktum ve şu an kadınların tabiriyle romantik bir andayız. Ama sen bu anı katlediyorsun."

Naz, Demiralp'in söylediklerini bir an düşündükten sonra sorularına hâlâ cevap alamadığını fark etti. Üstelik aynı zamanda mengene gibi kollardan çıkmak için de çabaladı.

"Beni neden bırakmıyorsun? Ayrıca sorularımı geçiştirdiğini ve beni oyaladığını fark etmedim sanma!"

Demiralp duyduğu sözlerle sinirlense de bunu belli etmeden, "Rahat dur Naz!" dedi.

Naz, Demiralp'in tavrındaki otoriteyle anında dursa da yüzünü asmadan edemedi.

Demiralp, kollarındaki kadının yüz ifadesini görüp biraz daha yumuşak bir tonda, "Henüz beni tanımıyorsun, Naz. Kimseyi oyalamayacağımı, kandırmayacağımı zamanla göreceksin. Ayrıca sana olanları anlatacağım ama beni anlaman gerekiyor. Şimdi olmaz," dedi.

Naz mahcup bir hâlde, "Peki, neden olmaz?" diye sordu.

Demiralp onun bu inatçı, pes etmeyen hâline gülmek istedi. "Çünkü bu gerçekten de hayatımın en büyük sırrı ve ben bunu yıllardır sırtımda taşımışken bir anda indiremem."

Naz duyduğu sözlerle şaşırıp merakı büyüse de Demiralp'i anlıyordu. Kendisinin de sırları vardı ve çok büyük olmadığı hâlde henüz Demiralp'e anlatmaya hazır değildi.

Demiralp, Naz'ın kendisini anladığını görünce yine elinin tersiyle yanağını okşadı. Sonra da sakin hatta şefkatli bir

tonda devam etti. "Kollarımdasın, Naz. Bundan daha önemlisi var mı?"

Naz başını iki yana sallayınca Demiralp devam etti.

"Ayrı kaldığımız her an düşündüm, Naz. Sana haksızlık yapamam."

Naz merakla, "Ne düşündün?" diye sorduğunda sesi çok kısık ve yine masum çıkmıştı.

Demiralp, Naz'ın böyle tırnaklarını geriye çekmiş, kedi gibi kendisine sığınmış ve masum bakıyor olmasına memnun oldu. "Seni düşündüm. Bizi, bir olmayı... Çocuk değiliz, Naz. Birçok şeyi biliyor ve istiyoruz. Açıkçası ben ne istediğimi çok iyi biliyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Seni Naz, seni istiyorum! Yanıma, evime, yatağıma, kısacası hayatıma... Ama nasıl olur? Anlaşabilir miyiz? Bilmiyorum. Ya da nasıl devam eder? Sadece hayatımın her anında seni istediğimi biliyorum," dediğinde Naz duygulandı.

Biliyordu, bu adam kendisi için doğru kişiydi. Bir ömür için doğru kişi! Bunca zaman beklediğine değmiş, gerçek aşkı bulmuştu. Kalbi bunun böyle olduğunu fısıldıyordu. Sonunda Karim dedesinin anlattığı gibi gerçek bir aşk yaşayacaktı.

"Naz, her şey sana hızlı gelebilir. Bu yaşananlar, sana olan tavrım seni korkutuyor olabilir. Ayrı kültürlerde büyüdük, zorlanabilirsin de... Yine de ben sonuna kadar gitmek istiyorum. Çünkü ne istediğimden eminim." Sözlerinin ardından genç kadının alnına sahiplenici bir öpücük bıraktı. Demiralp, kardeşinden sonra ilk defa, aitlik öpücüğünü bir kadına veriyordu.

Naz, duyduğu sözler karşısında yeterince mutlu değilmiş gibi bir de alnına konan öpücükle kalbi kanatlanmıştı. Bu öpücüğün ne anlama geldiğini bildiği için, içinde kabaran duyguya engel olamadı. Demiralp'e bakan gözleri ışıl ışıldı.

"Sen yokken ben de çok düşündüm. Sensizliği, seni, beni ve bizi... Kısacası korkmuyorum ve seni, bizi yaşamayı ben de istiyorum."

Demiralp, Naz'ın konuştukça kızaran yanağını okşadı ve içine katmak ister gibi sarıldı. Bir süre öyle kalıp birbirlerine hislerini tenlerinden akıttılar. Ardından Demiralp, Naz'ın manzarayı göreceği şekilde geriye çekildi. Eliyle tüm şehri işaret ederek, "Ben burada yaşıyorum, Naz. Buralar benim toprağım, memleketim, ailem... Bu şehir, insanlarıyla birlikte beni temsil ediyor. Bunu yaşadıkça öğrenir ve görürsün," dediğinde Naz bakışlarını ona çevirdi.

"Bir şeyler anlatmak istiyorsun, değil mi?"

"Ben burada yaşamaya devam edeceğim ve sen benim olacaksın, Naz! Seni bırakmayı düşünmüyorum. Buna, buralara alışsan iyi edersin!"

Naz, Demiralp'in hem emrivaki konuşup hem de incitmeden bunları nasıl söylediğini merak ediyordu. Böyle emrettiği için ona kızmak isterken, sahiplenip aşkla bakmasına hayran kalıyordu. Bu yüzden bir süre ne diyeceğini bilemedi. Buraya neden kaçtığını şimdi anlatmak istemiyordu.

"Dediğin gibi birbirimizi henüz tanımıyoruz. Benim de senin gibi anlatacaklarım var ancak bunun sırası değil. O yüzden Ağam..." dedi ve muzipçe gülümseyerek devam etti. "Sen de bana alışsan iyi edersin. Çünkü hiçbir yere gitmiyorum."

Demiralp, bu cesur kadınla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ama artık onun en çok neye sinirlendiğini anlamıştı. "Artık istesen de gidemezsin!" diyerek emrivaki konuştuğunda Naz'dan gecikmeyen tepki geldi.

Naz duyduğu sözlerle gerildi. Demiralp'in kollarından çıkmak için çaba sarf etti ve bunu başardı da. Tam ona parmağını kaldırıp, bağıracağı sırada Demiralp genç kadını kollarına yeniden hapsetti.

"Öyle bir şey yok, hanımefendi. Bundan böyle sinirleneceksen de üzüleceksen de ağlayacaksan da güleceksen de her

şeyi bu kollarda yapacaksın! Uzağa gitmek ya da benden ayrı bir şey yapmak yok! Her şeyi birlikte yapıp her duyguyu birlikte yaşayacağız! Anlaştık mı Hanım Ağam?"

Bu sözlerdeki aitlik hissi hoşuna gitmişti. Zaten sözlerinde eriyip gözlerinde kaybolan bu adamın onu incitmeyeceğini biliyordu.

"Hanım Ağam? Hım, hoşuma gitti."

Naz'ın gülümsemesi, Demiralp'in içini aydınlatıyordu. Ve içini aydınlatan gülümsemenin sahibine zarar gelebilecek düşüncesiyle endişeleniyordu.

"Naz, burası büyük olduğu kadar aslında çıkacak olan sözler için küçük bir şehir. Bu yüzden herhangi bir şey, hangi konuda olursa olsun ya da bizimle ilgili ne olursa olsun, ilk benimle paylaşmanı istiyorum."

Naz gülümsedi. "Merak etme, bunu gelen hasta teyzeler, amcalar sayesinde öğrendim." Naz işi gır gıra vursa da Demiralp'in bunları boşuna söylemediğini biliyordu. Bir yaşanmışlık vardı, Naz bunu Demiralp'in gözlerinde görüyordu. Dimdik, güçlü duran bu koca adamın yüreğinde derin yaralar vardı belki de kim bilir. Naz bunu öğrenmek için can atsa da bekleyecekti. Demiralp kendisine anlatana kadar bekleyecekti.

Naz söylediği sözler üzerine gülümseyen adama baktı. Yeniden gördüğü gamzelerle kalbinin ritmi şaştı. Demiralp'i sürekli güldürmek, bu gamzeleri görmek için uzun bir liste hazırlayabilirdi.

"Yalnız Ağam, bir şey fark ettim. Yakışıklı görüntünün altında gizli bir maço varmış."

Demiralp, Naz'ın sözleriyle afallamasına engel olamadı. Bu sözü kişiliğine dair ilk defa duyuyordu ancak garipsemedi. Biraz maço olabilirdi. Aslında o da fark ediyordu ki sevdiğine karşı fazlasıyla maço olabilirdi. Gülümsedi. Ne hâle geliyordu böyle? Başını iki yana sallayarak Naz'ı göğsüne yasladı. *Bu kadın ne güzel de ağam diyordu!* Demiralp uzun zamandır böylesine saf mutluluk yaşamamıştı. İnanıyordu ki

hayat onun için yeni başlıyordu. Kollarındaki bu güçlü ve bir o kadar kırılgan kadının saçının teline zarar gelmesin, tarih tekerrür etmesin, diye elinden gelenin fazlasını yapacaktı.

Gitmek için Demiralp'in Jeep'ine doğru yürüdüklerinde Naz, taksinin gitmiş olduğunu gördü. Demiralp'in burada olduğunu düşününce taksinin yok olmasına şaşırmadı. Düşündüğü şeyle bir ayma anı yaşadı ve adımlarını durdurdu.

"Şimdi hatırladım. Az önce sorumu geçiştirmiştin. Sen benim burada olduğumu nereden biliyorsun?"

"İstanbul'a gittiğimden beri peşinde adamlarım var."

Naz sözlerin gerçekçiliğini Demiralp'in gözlerinde gördü. "Şaka yapmıyorsun!"

Demiralp başını iki yana salladı.

"Bunu nasıl yaparsın? Beni takip eden adamlar vardı, öyle mi?"

Naz sinirlerine engel olamıyordu. İstanbul'dan bunun benzeri şeyler yüzünden kaçmıştı. Yaşamı hakkında kimse söz sahibi değildi ve olamazdı. "Buna hakkın yoktu!"

Demiralp sinirlenen kadına hak veriyordu. Bu yüzden büyük bir sakinlikle, "Seni gördüğüm ilk andan beri bu hakka sahibim, Naz," dedi.

Naz'ın kaşları merakla çatıldı. "O nasıl oluyormuş?"

Demiralp genç kadına dönerek diğer elini de tuttu. Yeniden yüz yüze bakarken Naz çoktan mağlup olduğu bir savaşa girdiğini biliyordu.

"Az önce de söyledim. Burası benim topraklarım. Burada ne yapılır, nasıl yaşanır, ben bilirim. Benim kültürümü, yaşama tarzımı duydun, görüyorsun... Ben bildiğini yapan adamlardanım. Seni olası herhangi bir şeyden korumak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaparım!"

Naz söyleyecek söz ararken Demiralp devam etti. "Ayrıca bunu şu ana kadar fark etmedin bile. Kimse senin yaşamını kısıtlayacak ya da etkileyecek bir şey yapmıyor. Bu sadece

senin güvenliğin için!" Naz'ın hâlâ sessiz kaldığını görünce, "Tamam mı?" diye sordu.

Naz olumlu şekilde başını sallayıp sözleriyle destekledi. "Tamam." Haklı tepki vermişti ama Demiralp'i de haklı bulmuştu. Bu, kalp kırabilecek bir mesele değildi. Üstüne çok düşünmemeye karar verdi. Sonuçta gerçekten hiç rahatsız olacağı bir durum olmamıştı. Hem Demiralp burada değilken bile kendisini düşünüyor olmasına mutlu olmuştu.

Demiralp arabasına doğru birkaç adım daha attıktan sonra durdu.

Naz, Demiralp'in onu durdurup, elini bırakarak arabadan bir şey çıkartmasını merakla izledi. Tekrar yanına döndüğünde elindeki paketi kendisine uzattı.

"Söylemiştim, hep aklımdaydın."

Naz, Demiralp'in *"Aklımdasın"* mesajlarına ima yaptığını anladı. Hafifçe gülümseyerek, "Biliyorum. İnatla her mesajında sadece o kelimeyi yazdın," dedi.

Demiralp, Naz paketi açmadan önce çenesinden tutup başını kaldırdı. "Sence de bana *bey* diye hitap eden birine aklımdasın yerine başka bir şey yazmak ödül olmaz mıydı?"

Naz gözlerini kıstı. Yaptığı şeyin kendisine döndüğüne inanamıyordu. "Her şeye illaki bir cevabın var, değil mi?"

"Aslında yoktu ama senin yanına gelmeden önce biraz çalıştım."

Naz şok olmuş bir şekilde karşısındaki adama bakıyordu. "Ay bir de dalga geçiyor! Pes!"

Demiralp onun bu hâline gülümseyince Naz bu sefer kendine engel olamadı ve hep yapmak istediği şeyi yaparak aklının gittiği o gamzelere dokundu. Naz, Demiralp'in kendisini kastığını fark etmeden yavaşça ve okşar gibi dokunmasına devam ettiği için Demiralp, ifadesini sabit tuttu. Naz bu harekete biraz bozulup suratını astı.

"Hiç öyle bakma, hanımefendi. Beni süründürdüğün o hitaplara sayarsın."

Naz bir çocuğunki kadar huysuz bir tonda, "Sen ne inatçı bir şey çıktın öyle ya!" dedi.

"Bunu bana aylardır *Demiralp Bey* diyen biri mi söylüyor?"

Naz ayağını yere vurma dürtüsüne engel olup, "Ay, iyi. Gülme. Zaten gamzelerin de güzel değildi," dedi.

Demiralp hafif bir tebessüm ederek, "Hadi hediyeni aç," dedi.

Naz, kutunun içinden çıkan bilekliği bir süre büyük bir hayranlıkla seyretti. Birkaç tane Protoreaster Linckii türünde denizyıldızının birleşimiydi elindeki pırlanta bileklik ve kırmızı taşlarla süslenmişti. *"Aynı gerçekte olduğu gibiydi ama değişik bir denizyıldızı,"* diye düşündü. Çünkü hem yıldıza benziyor hem de... Garip bir şeyler vardı. Sanki yıldızların içinde bir şey gizliydi. Başını kaldırdığında Demiralp'in kendisine merakla baktığını gördü. Eğer hislerinde yanılmıyorsa bu gizemli adam o bilekliğe de bir gizem katmıştı.

Demiralp'in yavaşça yakınına gelip elinden bilekliği alışını, bileğine taktıktan sonra üzerine bir öpücük kondurmasını rüyadaymış gibi izledi.

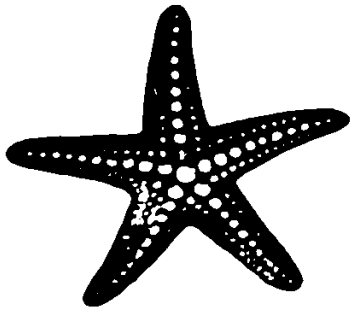
"Gördüğüm kadarıyla bir şey anlamamışsın. Bileklikteki anlamı çözdüğün zaman saat kaç olursa olsun, mutlaka beni ara!"

Sözlerinin ardından eğildi ve dudağının kenarını öptü. Birkaç saniye orada kalıp, Naz'ın kokusunu içine çekerken genç kadını baştan aşağıya titretti. Naz'ın beklentili dudaklarından şakağına doğru ilerlerken kendine hâkim olmak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Dudaklarına değen saçların tenınde bıraktığı hissi çok sevdi. Son olarak, alnından öperek başından beri kapattığı gözlerini açtı. Bu kadın onu mahvediyordu.

Naz aralarındaki bu bağı, elektriği hiç kaybetmek istemiyordu. Demiralp'in teninde bıraktığı izi çok sevmişti. Yaşadıkları bu özel anı hiç unutmayacaktı. "Bir şey gizli olduğunu

anlamıştım ama şu anı yaşamayı tercih ediyorum. Onu bulup mutlaka seni ararım ve... Çok teşekkür ederim, Demiralp Bu şekilde ince düşünmene çok mutlu oldum."

Demiralp, güzel yüreği olan bu kadına utanmanın bile nasıl yakıştığını gıptayla izliyordu. İsmini o dudaklardan bu şekilde duymak için ne kadar zamandır bekliyordu. Bu, uzun zamandır yaşadığı en güzel andı.

13. BÖLÜM

Arabada sessizce ilerlerken Naz, hâlâ aylardır peşinde olan korumaları düşünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Olanlar hakkında mı yoksa şu an mı?"

Demiralp bir an düşündükten sonra, "Şu an," dedi.

"Adamlarını nasıl fark etmediğimi düşünüyordum."

"Memnun olmadığının farkındayım ama bunu konuşmuştuk, Naz."

"Bana bir şeyleri bırakmadan halletmen güzel ama hep böyle mi devam edecek? Sadece merak ettiğim için soruyorum."

"Evet, hep böyle olacak! Elimden geldiğince her şeyi senin için kolaylaştıracağım. Yoksa itirazın mı var? Ya da ben kendi işimi kendim hallederim mi diyeceksin?"

"Evet, tabii ki kendi işimi kendim hallederim. Ama sen halletmek istiyorsan ben kendimi neden yorayım ki? Benim memnuniyetsizliğimin sebebi bu davranışının sadece birkaç ay sonra bitecek olması. Cicim ayları bunlar, bitecek, değil mi? Doğru söyle?" Tek kaşını kaldırmış cevap beklerken sahte bir korkuyla devam etti. "Ay bitmez değil mi? Yani bitmesin."

Demiralp, Naz'ı şaşkınca dinlerken sonunda kahkaha atmasına engel olamadı. Naz'ın aslında sinirlendiği için yine işi gır gıra vurduğunu biliyordu.

Demiralp hâlâ gülümserken, "Bana bunlarla gel, Naz! Ayrıca sen özgür bir insansın, istediğini yapabilirsin, buna

karışamam. Onlar sadece seni korumak için etrafında olacaklar," dedi.

"Düşmanların mı var?" derken gerilmişti Naz.

Demiralp hiç girmek istemediği konunun önüne çıkmasından rahatsız olarak yola baktı.

"Evet!"

Naz, kısacık ve soğuk cevaptan ne düşüneceğini bilemedi. Demiralp'in tavrından susması ve sormaması gerektiğini biliyordu ancak kendisine hâkim olamadı.

"Buraya geldiğimden beri birçok şey duydum. Hayatımda hiç duymadığım kadar kötü şeyler."

Naz, kısık sesle ve tehlikeli sularda yüzdüğünü bildiği için çekinerek, konuşurken Demiralp tepki vermedi. Yine de Naz devam etti. "Duyduğum kadar kötü düşmanların mı var?"

Demiralp'ten cevap gelmeyince, "Peki," dedi ve ona bakıp endişeli hâliyle, "Sana zarar verirler mi?" diye sordu.

Demiralp duyduğu ses tonuyla daha çok gerildi. Arabayı yavaşlattı ve Naz'a baktı kısa bir an. Yüzündeki endişeyle, beklentili bir hâl görünce sesli bir iç çekti. "Bana kimse zarar veremez, Naz. Bunları düşünme!"

Naz bir süre daha Demiralp'e baktıktan sonra önüne dönüp yolu izlemeye başladı. Canı sıkılmıştı. Nasıl düşünmezdi? Düşman deyince, içini ister istemez bir korku kapladı.

Naz bunları düşünürken Demiralp ortamın gerginliğinden rahatsız oldu fakat şu an için yapacağı bir şey yoktu. Bu konuları konuşmak için erken olduğunu düşünüyordu.

Sessizlik, Naz'ın evine varana kadar devam etti. Demiralp akşamın sessizliğinde etrafta kimsenin olmayışına memnun oldu. Arabayı evin önünde durdurdu ve genç kadına döndü. Onun böyle düşünmesini, üzülmesini istemiyordu. Yapacağı tek şeyi yapıp konuyu değiştirdi.

"Yemek yedin mi?"

Naz hâlâ durgun bir şekilde, "Henüz yemedım," diye mırıldandı.

Demiralp onun bu hâlini görmezden gelmek zorunda kalıp eline telefonunu aldı. Naz yan tarafındaki hareketlilikle başını çevirdi ve Demiralp'in ne yaptığına baktı.

Demiralp telefonunu açan adamına, "Bekle!" dedi ve Naz'a döndü. "Hangi yemekleri seversin?"

Naz şaşkınlıkla, "Et yemeklerinin hepsini severim," dedi.

"Peki, hangi sebzeleri sevmezsin?"

Az önceki gerginliği unutup gülümsedi. "Bakla hariç hepsini severim."

Demiralp gözleri Naz'da telefonundaki adamına geri dönüp, "Dört beş çeşit tencerede et yemeği, bakla hariç birkaç çeşit sebze yemeği, salata, yoğurt ve..." diyerek durdu ve gülümseyerek baştan aşağı Naz'ı süzüp devam etti. "...bir tane de kepek ekmeği alıp yarım saat içinde Naz Hanım'ın evine getirin," derken Naz kaşlarını çattı. Demiralp bunu görünce, eliyle telefonu kapatıp, "Ne oldu? Başka bir isteğin var mı?" dedi.

"Bana bakıp nasıl böyle karar verdin? Merak ettim doğrusu! Çünkü ben kepek ekmeği yemem! Ayrıca tencere ne demek ya? Ben yemek yapmasını biliyorum!"

Demiralp yeniden gülümseyip, "Tamam, sakin ol," diyerek telefondaki adamına, "Dediklerimi hemen getirin. Ayrıca kola da alın," diye son cümlesini Naz'a bakarak alayla söyledi.

Naz tek kaşını kaldırıp hemen karşılık verdi. "Evet, kola da içerim. Bakma öyle doktor olduğuma. Üç günlük dünya, her şeyi yer ve içerim," dediğinde Demiralp'in kafasında bir ampul yandı.

"Demek içersin? O zaman seninle bir gün sıra gecesine gidelim. Bir de orada ye, iç de ben de göreyim," dedi hainice. Ama Naz sıra gecesini duyunca Demiralp'in bakışlarını ya da ne söylemek istediğini anlamaya çalışmadı bile ve coşkulu bir tepki göstererek ellerini çırptı.

"Hiii! Gerçekten mi? Geldiğimden beri gitmek istiyor... Çok merak ediyorum."

"Tamam, istediğin sıra gecesi olsun. Bu hafta sonu seni Urfa'ya götürüyorum!"

Naz mutluluk sarhoşu olduğu hâlde detayları kaçırmıyordu. "Neden Urfa? Burada da sıra gecesi olduğunu biliyorum."

"Çünkü burada beni tanımayan yok ve hiç kimse biz bilmeden seni ağzına dolasın istemiyorum."

Demiralp yine kendi yöntemiyle konuyu kapatmış, Naz'ın soru sormasına olanak vermemişti. Üstelik Naz da bunun farkındaydı.

"Tamam, anlaşıldı, patron. O zaman ben artık evime gideyim."

Demiralp, Naz'ın anlayışlı davranmasını memnun gözlerle karşıladı. "Bir ihtiyacın olursa adamlar aşağıda. Beni aramak istersen, hangi saat olduğu önemli değil."

Naz, Demiralp'in düşünceli hâline gülümsedi. "Geldiğim andan beri yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok. Artık sen ve ben değiliz, Naz. Biz olma yoluna girdik."

Demiralp sözlerinin ardından Naz'a yaklaştı ve yüzünü ellerine hapsetti. Naz'ın heyecanının tadını çıkararak o güzel yüzünü izledi. Gözlerini, küçük burnunu, pembe yanaklarını ve aralık duran dudaklarını... Sadece veda öpücüğü verecekti ama geldiğinden beri kendisini tutmasının anlamsız olduğunu fark etti.

Naz'ın gözlerine baktı ve oradaki parıltılara güvenip tutkuyla dudaklarını sımsıcak dudaklara bastırdı. İlk önce tadını, nefesini özümsemek ister gibi öylece durdu. Sonra çok yavaş hareket ederek, sevdiği kadının dudaklarını emerek hüküm sürmeye başladı. Naz'ın titrekçe verdiği karşılık kanını daha çok kaynatıyor ve kalbi gibi dudaklarının da artık tek sahibi,

kendisinin olduğunu biliyordu. Bu güzel hatunun ruhuna iyi geleceğini bildiği gibi!

Dudaklarındaki sıcaklık, tenine can katıyor, Naz'ın kuş gibi kanat çırpan kalbini duydukça bedenindeki arzu büyüyordu. İçine akan duyguları yudum yudum içip yüreğine hapsetti. Demiralp için bu yakınlık da unutulmaz anların içinde yer alacaktı. Ona dokunmak, tenine kaybolmak için ölüyordu ama durması gerektiğini de biliyordu. Naz'a değer veriyor, ona daha güzelini layık görüyordu.

Kendisine işkence gibi gelse de bedenindeki hareketliliği görmezden gelip aniden geri çekildi. Alnını gözleri hâlâ kapalı olan güzelliğin alnına yasladı. Nefesleri birbirine çarparken Naz titriyordu. Demiralp ömründe böyle güzellik gördüğünü düşünmüyordu. Naz'ın öpüşmekten şişmiş ve kızarmış dudaklarına bakarken aklı gitmişti. Yanaklarındaki pembelik, yüzündeki kendinden geçmiş hâli kanını kaynatmaya devam ediyordu. Yavaşça saçlarını okşayıp yanağına burnunu sürttü. Teninin kokusu genzini tatlı tatlı yakarken ellerinin arasında tuttuğu ve kendisinin olmasını istediği kadını hiç bırakmak istemedi. Onu bırakıp gitmek, evinde yalnız kalacağını bilmek istemiyordu. Hep yanında kalsın, göğsünde yatsın, kalbinin çarpan kanatlarını dinlesin istiyordu.

"Sen muhteşem bir şeysin, Naz!"

Naz gözlerini açmadan, Demiralp'e nasıl bir görüntü sunduğunu bilmeden gülümsedi. Demiralp onu tam gülüşünden öptü. Naz o an kalakaldı. Mahmur gözlerini açıp içindeki mutlulukla, karşısında ona arzu dolu gözlerle bakan adama baktı. Gözleri buğulu, nefesi sıcak, isteği tartışılmaz kendisiydi! Biliyordu, çünkü onu yeniden öpmek ister gibi bakıyordu.

Nedenini bilmeden, "Demiralp," diye fısıldadı.

Demiralp, adının Naz'ın dudaklarından dökülüş şeklinden çok etkilendi. Kalbinden dudaklarına doğru yol alan boğuk sesiyle, "Söyle güzelim," dedi.

Naz, karşısındaki adamın güzel hitabı ve gözlerindeki ... tekle yutkunup gözlerini kapatıp açtı. "Ama sen böyle bakar san ben konuşamam ki," dediğinde Demiralp'in gözlerinde hain pırıltılar oluştu ve dudaklarına bir öpücük daha bıraktı.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu. O zaman sana istediğimi yaptırmak istediğimde sürekli öperim," derken tebessüm etti.

Naz karşısındaki arsız adama sahte bir kızgınlıkla bakıp omzuna yumruk attı.

Demiralp, Naz'dan aldığı hafif darbeyle geri çekilip, koltuğuna yaslanırken, "Romantizm katilisin, Naz. Sürekli romantik anlarımızı bölüyorsun," dedi.

Naz, Demiralp'in uzaklaşmasıyla düştüğü boşluğu muzipliğe vurarak, "Kim sebep oluyor acaba?" dedi.

"Bir bulsam fena yapacağım!"

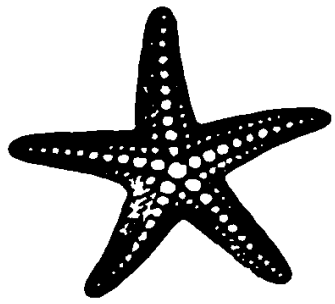
Naz tatlı bir kahkaha atarken Demiralp'in adamları geldi. Demiralp hiç istemese de veda vaktinin geldiğini biliyordu. Arabadan aşağıya inip, Naz'ın tarafına geçerken yanına gelmekte olan adamına baktı.

Naz, Demiralp'in adamlarına sert bir tonda, "Yukarıya kadar taşıyın! Kapının önüne bırakıp hemen inin!" dediğini duyunca şaşırdı. Kendisine gösterdiği yanının tam aksine ciddi, taviz vermez ve kendinden emin duruşuyla farklı biri gibi duruyordu. Demiralp'in bu hâlini görünce bir an düşündü. *"Bütün gün emir veriyor,"* diye kendi kendine hayıflanmıştı. Oysa asıl emir verdiğini şimdi görüyordu.

Adamlar emri yerine getirmek için yukarı çıkarken Demiralp, Naz'a kapısını açtı. Yanına gelen Naz'a, "Yemeğini soğutmadan ye Naz ve kendine dikkat et," dedi.

Naz onun bu tavrına ister istemez gülümseyerek, "Teşekkür ederim, Ağam," dedi ve kendisinden yirmi santim uzun olan adamın yanağına yükselip öpücük bıraktı.

Demiralp, gecesine ışık saçan kadının gidişini izlerken yanağında kalan tatlı sıcaklığı düşünüyordu.

14. BÖLÜM

Naz, evinin kapısını açıp içeri girdikten sonra boynunda asılı olan küçük çantasını vestiyere bıraktı. Garipti ama evinde en sevdiği yer bu eski vestiyerdi.

Bu şehre geldiğinde çok mutsuzdu ve hiçbir şeyin yolunda gitmeyeceğini düşünüyordu. Fakat tuttuğu evin eşyalı olduğunu öğrenince içindeki sıkıntı sevinçle yer değiştirmiş, attığı ilk adımda yoluna umut tohumları serpmişti. Ve kapıyı açıp, eve girdiğinde, kendisini karşılayan meşe ağacından yapılmış işlemeli vestiyeri görünce sanki canlıymış gibi selam vermişti. O yüzden eve her geldiğinde kendisini karşılayan vestiyere gülümser, sanki evinin bir ferdiymiş gibi bakardı. Belki de ailesiyle yaşadığı o soğuk evin aksine bu vestiyer kendisine samimiyet veriyordu.

Kendi kendisine gülümsedi. Bir vestiyere bu kadar anlam yüklediğini biri duysa ne derdi acaba? Ya Demiralp ne düşünürdü? Başını iki yana sallayarak gülümsemeye devam etti ve yemek tencerelerini mutfağa taşıdı. Üstünü değiştirmeyi sonraya bırakıp, ılık yemeklerden bir tepsi hazırlayıp mutfak masasına oturdu.

Mutfakta işi bittikten sonra üstünü değiştirip, salondaki kitap köşesine oturarak bilekliğine baktı. Akşamüzeri yaşadıkları bir bir zihninde canlanırken ürperdi.

Demiralp'in gelişi, söyledikleri, sahiplenişi, yaptıkları...

O sırada parmaklarının, dudaklarının üzerinde gezdiğini fark edince güldü. Sanki o anları yeniden yaşıyormuş gibi

hissetmişti. Gözleri tekrar bilekliğini bulunca içindeki gizemi görebilecekmiş gibi daha dikkatli baktı. Bir süre inceledikten sonra hiçbir şey bulamadı.

Birden aklına gelen fikirle bilekliği çıkardı ve arkasına, kıyısına köşesine baktı. Bir yazı göreceğini ummuştu ancak yine yanılmıştı, yazı yoktu. Kısacık bir karamsarlık yaşasa da bu sefer aklına daha iyi bir fikir geldi. Gizem, desenin içinde saklıydı ve bunu bulmanın bir tek yolu vardı.

Yerinden kalktı ve kalem kâğıt alıp, salondaki masaya oturup bilekliği de karşısına koydu. Çizimi lisedeyken çok iyiydi hatta herkes onun ressam olacağını duşünüyordu. En başta da kızının başarılarıyla övünmeyi çok seven annesi! Sonra doktorluk mesleği, insanlara yardım isteği ağır basmış ve resme olan yeteneği sadece bir hobi olarak hayatında kalmıştı.

Derin bir nefes alıp bilekliği yavaşça çizmeye başladı. İçindeki karışık denizyıldızlarını çizerken o karışık olan gizem de ortaya çıkar ve öğrenir, diye düşünüyordu. Çizimi çok uzun sürmemiş ve denizyıldızlarını çizerken beklediği denizyıldızı değil de bir harf çıkmıştı ortaya. Çıkan harfi görünce şaşkınlıkla ağzı açıldı ve sonra ağzından bir kıkırtı kaçtı. Elinde bir N harfi vardı ve diğeri de bir harfse bunu tahmin etmek zor değildi.

Naz yine de çizmeye devam etti ve beş on saniye sonra tam da tahmin ettiği gibi D harfi çıktı. Birkaç denizyıldızının birleşimiyle birlikte karışık durmuştu fakat altına ya da içine gizlenen harfler onu bambaşka bir görsel şölene çevirmişti. Baktıkça içine çeken ve ne olduğunu çözme gizemi daha bir etkileyici kılmıştı bilekliği. Şimdi de içindeki o güzel gizem çok anlamlı olmuştu.

Sevdiği adamın isminin baş harfi vardı ve hemen yanında da kendi isminin baş harfi. Bu o kadar güzel düşünülmüştü ki ve... Aşkla işlenmişti sanki. Naz, Demiralp'in bunu kendisinin çizip çizmediğini merak etti. Öyle değilse bile bu çok ince bir düşünceydi. Naz sevgiyle bilekliği okşadı ve ait olduğu

yere geri taktı. Ayağa kalkıp, telefonunu alarak ilk önce saate baktı. Gece yarısını geçmişti ama Demiralp'ın, *saat kaç olursa ara* sözüne güvenerek Demiralp'i aradı.

Demiralp, Naz'ı bıraktıktan sonra evine geçip kardeşlerini aramış, gerekli bilgiyi vermişti. Ardından yolculuğun verdiği yorgunlukla kendini duşa atıp yılların ağır kirinden arınmak istemişti.

Duştan çıktıktan sonra Naz'ı ve onu öptüğü anları düşünmüştü. Ateşe dokunmak gibiydi Naz'ı öpmek. Demiralp o ateşte yansa bile bu güzellikten vazgeçmeyecekti. Naz artık kendisine aitti. Onu en kısa zamanda bir Gencer kadını, Mardin'in Hanım Ağası, yüreğinin sultanı yapacaktı. Bugün Naz'ın yanında öyle mutlu ve huzurluydu ki daha azını düşünemiyordu. Yıllar sonra ilk defa, Naz'ın yanında rahat olmuş, hiç bilmediği duygular su yüzüne çıkmıştı. Naz'ı yaşamak, onu yaşatmak ve kendisini bu kadar çok güldüren kadına hayatını sorgusuzca sunmak istiyordu.

Güzel düşünceleriyle birlikte, ruhu dingin bir şekilde yatağına girdi. Beş on dakika geçmemişti ki telefonu çalmaya başladı. Merakla yerinde doğrulurken içten içe arayanı biliyordu. Naz'ın bilekliği çözdüğünü düşünerek, "Bu kadar çabuk mu?" diye kendi kendine mırıldandı. Telefonu eline aldığında yanılmadığını gördü. Yatakta doğrulup telefonu açtı. "Bu kadar hızlı olmanı beklemiyordum."

Naz bu söz üzerine hafifçe kıkırdadı. "Aslında aklıma çizmek gelmeseydi, daha uzun sürebilirdi. Yine de o uzunluk bile sabaha kadar sürerdi. Yani şu an yaptığınız Ağam, tamamen benim zekâma hakaret."

Demiralp, Naz'ın bu hazırcevap hâllerine bayılıyordu. Bir kadına her şey bu kadar mı yakışırdı? Demiralp bir an düşündü ve en çok aşkın yakıştığını düşündü. Capcanlı yüzünde

pembe yanaklarının, parlak gözlerinin ve her daim neşesinin tek adı aşktı.

Olduğu ana dönüp merakla, "Çizmek derken? Gerçekten nasıl buldun, Naz?" dedi.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey daha sana, resim yapmayı çok severim. Yani çizimim iyidir. Aklıma bilekliği çizmek geldi ve gizem ortaya çıktı. D ve N harfleri!"

"Çok zekice. Peki, beğendin mi?"

"Beğendim tabii ki! Ama merak ettiğim şey bunun aklına nereden geldiği?"

"İstanbul'da seni düşünürken karaladığım bir şeyden çıktı ortaya..."

Naz şaşkınlıkla telefona yapıştı. "Nasıl karalamak? Resim mi, şiir mi?"

Demiralp odasına şöyle bir göz gezdirdi. Bunu söylediğine pişman olmuştu. "Aslında şiir denemez. Beğendiğine sevindim, Naz."

"Hey dur dur! Sakın konuyu kapatma. Bana anlatmanı istiyorum."

Demiralp sıkıntıyla bir iç çekti. "Belki senin de hakkımda bilmen gereken şeyler vardır ama bunu sen çözmelisin."

Naz biraz bozulmuştu. "Bunda gerilecek bir şey yok. Ben her şeyi açıkça söylüyorum. Sen de yapabilirsin."

Demiralp, onun cesur olduğunu ve gereksiz kaprisler yapmayacağını görmüştü. Sevdiğini, aşkını bağırabilecek bir yürek vardı Naz'da. Fakat kendisi de duygularını açık edebilecek bir adam değildi.

"Konumuz bu değil, Naz. Bu anı bozmayalım. Zamanı gelince öğrenirsin."

"Tamam, buna da tamam. Ben o zamanı beklerim Ağam ama unutma, bunun acısını fena çıkartırım."

Demiralp, genç kadının sesindeki kırgınlığı hemen fark etmişti ancak bu zorlamayla olacak bir iş değildi.

"Tamam, sana söz, en kısa zamanda acısını çıkartmana izin vereceğim."

Naz istemeden bir kahkaha attı. "Ha bir de izin veriyor sun? Sen cidden ağasın ya!"

Demiralp onun gülüşüyle mutlu oldu. Herhangi bir gerginlik olsun, Naz'ı kırsın hiç istemiyordu. "Seni düşündüğüm anlarda o bileklik ortaya çıktı. Bunu bilsen yeter mi?"

Naz, Demiralp'in sesindeki yumuşamayı duyunca tebessüm etti. Yakışıklı ağası ona kıyamıyordu da. "Teşekkür ederim. Bu gerçekten çok güzel ve bugüne kadar aldığım en anlamlı hediye."

Demiralp, bunu duyduğuna sevindi. "Sabah erken kalkacaksın. Artık uyu, güzelim."

Naz, Demiralp böyle konuştuğu zamanlarda ona karşı gelip aksini yapmak istese bile sesindeki duygu, ona *güzelim,* diye hitabı buna engel oluyordu. Demiralp'i tanıdığından beri yüzüne yapışan uçsuz bucaksız bir mutlulukla gülümsedi. "Tamam. Sana iyi geceler."

"İyi geceler."

★★★

Turaç dün eve gelir gelmez, İrem'in geçen hafta yeniden anneannesine gittiğini öğrenmiş ve adamlarından birini onu alması için göndermişti. Ancak adam eli boş döndüğü gibi bir de İrem'in mesajını iletmişti: *"Turaç'ın* gelmesi beni neden ilgilendiriyor ki? Gelmek istemiyorum." Turaç hâlâ siniri geçmeyen kuzenini hiç aramamış, sabah kendisi gidip almaya karar vermişti.

Sabah olduğunda güneş ışıklarını yüzünde hisseden Turaç, odasına güneşin nasıl girdiğini düşündü bir an. Gözlerini yavaşça açıp, etrafına baktığında uzun saçlarını tepesinde toplamış; antika araba koleksiyonunu sakladığı sandığın üstünde tek ayağını altına alarak, oturup elma yiyen kuzeniyle

karşılaştı. O masum bakışların altındaki hinliği görebiliyor hatta hissedebiliyordu. Turaç ne zaman bu bakışları görse altından bir şey çıkacağını bilirdi. Hemen yatağında doğrulup gardını aldı. Çaktırmadan, etrafına bakarken bir şey yapmamış olmasını diliyordu.

"Günaydın güzellik, hani gelmiyordun?" derken odasını taramayı henüz bitirmemişti. Çünkü İrem *gelmiyorum*, dediği hâlde geldiyse kesinlikle korkması gerekiyordu. İrem'in rahat bir şekilde elmasını yemesine ve hâlâ cevap vermemesine karşılık, tek kaşı havada, "Bana kızgınlığın geçmedi galiba?" diye sordu.

İrem sanki Turaç konuşmamış gibi oturduğu sandıktan yavaşça kalkarken, gözlerini Turaç'tan ayırmadan, "Kahvaltı," dedi ve odadan çıktı.

Bu hâli tam anlamıyla sinir bozucuydu. Turaç başını iki yana salladı ve İrem'in bu sakinliğini düşünmemeye karar verdi. Nasıl olsa kuzeni kafasına koyduğu şeyi yapardı ve buna kimse engel olamazdı. Odasından dışarı çıkıp banyoya doğru ilerledi ve günlük işlerini halledip avluya çıktı. Kahvaltı masasına doğru giderken, herkesin çoktan kalktığını görüp biraz mahcup oldu. Çünkü Turaç, babasından sonra kalkmazdı ama yol yorgunuydu ve bugünü istisna geçmişti.

"Günaydın ailem," dedikten sonra babasıyla amcasına dönüp devam etti. "Yol yorgunuydum, uyanamamışım..."

Babası Salih Bey, anlayışla gülümseyerek oğlunun lafını böldü. "Biliyoruz, oğul. Sen anlat bakalım, İstanbul nasıldı?"

Turaç cevap vereceği sırada annesi Meryem Hanım, çayları doldurmaya başladı ve İrem, yaptığı sahanda yumurtayı önüne koydu.

Meryem Hanım şaşkınlıkla, "Kızım, yumurta vardı. Bu ne?" diye sordu. Turaç da *bunun altından ne çıkacak*, diye beklediği için babasına cevap vermeyi unuttu.

İrem ise bütün masumiyetini yüzüne bir maske olarak takmıştı. "Ama Meryem anne, Turaç abım sade yumurtayı daha çok seviyor."

Turaç tartan bakışlarla İrem'i süzmeye başladı. Çünkü biliyordu ki kuzeni hiç bu kadar masum olmazdı. İrem'in bu cevabından sonra herkes kahvaltısına dönse de Turaç, temkinli bir şekilde kuzenine bakıyordu.

İrem göz kırparak, "Hadi yesene," dediğinde Turaç, yumurtayı görmezden gelmeye karar verdi.

Meryem Hanım her zamanki gibi İrem'e kıyamadı. "Oğlum, kız senin için yapmış yesene."

Turaç, annesine bakıp gülümsedi ve çekinerek yumurtadan bir lokma aldı. Bir iki çiğnedikten sonra elini ağzına koydu ve hızla ayağa kalkarak avludaki lavaboya koştu. Ağzındaki iğrenç tadı temizledikten sonra masaya sinirle döndü.

"Allah aşkına İrem, bu ne?" dediğinde masadaki herkes, Turaç'ın neden kalktığını merak ediyordu.

Meryem Hanım, "Ne oldu, oğlum? Beğenmedin mi? Hep sana yumurta yapardı. Bu sefer neyi var?" dedi şaşkınlıkla.

"Şekeri var, anne! Bol şekerli bir yumurta olmuş!" dediğinde Turaç, tüm bakışlar İrem'e dönmüştü. Turaç'ın en nefret ettiği şey, tuzlu olması gereken yemeklerin şekerli olmasıydı. Bu durum midesini olduğundan daha çok bulandırıyordu. Bu yüzden krep, pankek tarzı şeyler sevmezdi.

İrem gayet masum bir tavırla şaşırdı. "Ay ben de bir şey oldu sandım! Tuzla şekeri karıştırmışım, ne var bunda? İnsanlık hâli işte," diyerek kahvaltısına geri döndüğünde masadaki aile bireyleri soğuk savaşın başladığını biliyordu.

Amcası Bedir Bey, "Tamam, yeğenim geç otur. Yapmış yine bizimki yapacağını," dedi intikamcı kızının sadece bununla yetinmesini dileyerek.

Turaç ise sabah sabah şekerli yumurta yemiş olduğunu unutmaya çalışarak masaya oturdu ve İrem'e ters bir bakış

alıp çayından bir yudum aldı. İrem ise haince gülerek bakışları Turaç'ta, çatalındaki peyniri yedi.

Salih Bey, "E oğlum, anlat bakalım. Demiralp Ağa'yla ne işlere imza attınız?" diye sorunca bakışlar Turaç'a döndü. Turaç, babasına baktığında asıl sormak istediğinin Çisem olduğunu anladı. En büyük destekçisi olan babasının merakını yalnız kaldıkları ilk an gidermeye karar verdi.

"İyi bir şirketle ortak olduk ve ilk ihaleyi kazandık," dediğinde Turaç'ın içi bir garip olmuştu. İstanbul'da olanları hatırlamasının bu kadar garip hissettireceğini düşünmemişti.

Babası, oğlunun gözlerinden bir şey olduğunu anlamıştı ama ortamda bunu soramayacağını biliyordu.

Tüm ailesi tebrik ettikten sonra işle güçle çok ilgilenmeyen Meryem Hanım sitemle, "Oralara kadar gittin, bari oradan kendine bir gelin bulsaydın, oğlum. Kaç yaşına geldin artık. Görücü de istemiyorsun," dedi.

Turaç, annesinin bu sözlerine gülümseyerek, "Merak etmeyin, artık bir gelininiz var," dediğinde, aile fertleri sevinemeden İrem'in sözleri ortama bomba misali düştü.

"Yani evet, bu sabaha kadar vardı." Umursamaz bir şekilde kahvaltısını yapmaya devam eden kuzenine Turaç büyük bir merakla baktı.

"O ne demek, İrem?" Bu küçük şeytanın neler karıştırdığını merak ediyordu.

"Şu demek oluyor, Turaç abiciğim. Sabah aramıştı *Küçük Gökyüzün* ama ben senin çok yorgun olduğunu ve uyuduğunu söyledim. O da benim kim olduğumu sorduğunda senin tek aşkın olduğumu söyledim. Ama sanırım yanlış anladı," dedi ve son bir zeytin yiyerek, çayını eline alıp arkasına yaslandı meydan okuyan gözlerle.

Turaç ise donmuş kalmıştı. Yanlış duyduğunu düşünüyordu. Bu karşısındaki Şam şeytanı ne yaptığının farkında mıydı? Yavaşça kuzenine dönüp, "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordu ama sesi çok kısık çıktı.

İrem duyduğu hâlde Turaç'ın daha fazla üzerine giderek, "Anlamadım, ne dedin?" dediğinde Turaç sınırden delirdi ve ayağa kalkarak kükredi.

"Diyorum ki bana şaka yaptığını söyle, küçük şeytan!"

Ortam fazlasıyla gerilmişti. Tüm aile korkuyla araya girdi. Normalde Turaç babasının yanında sesini yükseltmezdi ama şu anda kendisine engel olamıyordu.

"Oğul, sakin ol!"

"Nasıl sakin olayım, baba? Duymadın mı ne dediğini?" dediğinde, bu sefer Bedir Bey konuştu İrem'e dönerek.

"Kızım, neden böyle bir şey yaptın?"

"Ay ben ne yaptım ki? Olanı söyledim. Ben onun tek aşkı değil miydim? Hep öyle söylüyordu. Ayrıca gerçekten uyuyordu. Ne bileyim kız yanlış anlayacak," dedi ama baktı ki Turaç daha çok köpürüyor, hemen devam etti. "Ama sana bir not iletmemi istedi: 'Çikolataların tadı harikaymış.' Gerçi ben, bir daha aramamasını söyledikten sonra neden böyle bir şey dedi, anlamadım ama öyle işte," dedi son kelimeleri neşeyle.

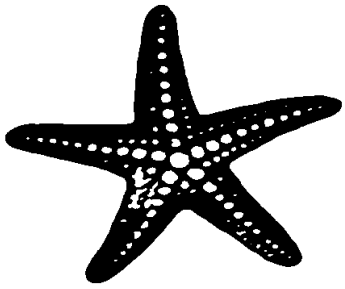
Turaç'ın aklı karışmıştı fakat Sümeyya'nın kendisine ne olduğunu bilmediği bir mesaj verdiğini anlamıştı. Sinirle daha fazla bir şey söyleyip, İrem'i kırmamak ve telefonunu alıp, Sümeyya'yı aramak için içeriye doğru ilerlerken avlunun büyük kapısı açıldı. Turaç durup baktığında yan evde oturan kuzeninin beş yaşındaki oğlu Berat olduğunu görünce yoluna devam etti. Ancak hafızasından teğet geçen görüntüyle adımlarını durdurup yeniden Berat'a baktı. Küçük çocuğun elindeki bir kapısı kırılmış, antika arabası olamazdı. Koleksiyonundaki en değerli araba!

Yok, bugün hiçbir şey normal değildi. Ya da her şey ona karşıydı. Acaba hâlâ uyuyor olabilir miydi? Gözlerini kapatıp şakaklarını ovdu ve tekrar gözlerini açtığında küçük çocuğun arabayı yere vurduğunu gördü. Kalan diğer kapısını kırmaya çalışıyordu. Turaç'ın göz bebeğini! Kan beynine sıçradı. Çocuğun eline yeni verilmediği her hâlinden belli oluyordu.

Çünkü araba bayağı bir hasar görmüştü. Bu daha çok sinir lenmesine neden olmuştu. Gözleri avını arayan bir kurt gibi hırlayarak yavaşça kahvaltı masasına döndü ama İrem'in orada olmadığını gördü. Biraz daha ileriye baktığında, avlunun duvarına tırmanmış diğer tarafa atlamak üzere olan İrem'i görünce öyle bir kükredi ki bütün Midyat sokaklarında sesi çınladı.

"İREMMM!"

Ama İrem arkasını dönüp sadece göz kırptı ve duvardan aşağı atladı. Arkasındaysa bir adet sinirden kudurmuş Turaç ve hâlâ ayakta duran şaşkın birkaç aile üyesi bırakmıştı.

15. BÖLÜM

Turaç, İrem'in yaptığını düzeltmek için odasına çıkıp telaşla Sümeyya'yı aradı. İrem'in dediklerini düşündükçe siniri daha da artıyor, Sümeyya *yanlış anladıysa*, diye içini endişe kaplıyordu. Turaç, bunları düşünürken Sümayya'nın sesi kulaklarını doldurdu.

"Gerçekten çok fazla öfkelendim, Turaç! Ben hayatımda hiç bu kadar kötü bir duygu hissettiğimi hatırlamıyorum. Kız bana *ben onun tek aşkıyım, Turaç uyuyor* gibi şeyler söyleyince oda etrafımda dönmeye başladı."

Turaç sıkıntıyla gözlerini kapattı. Telefonu açtığından beri kaçıncı olduğunu bilmediği özrünü yine dile getirdi. "İrem adına çok özür dilerim, gökyüzüm."

Sümeyya gülümsedi. "Tamam, Turaç inan sorun değil. Ben zaten olayı sonra anladım ve artık öfkeli değilim. Sadece, yabancısı olduğum hislerin ortaya çıkmasına şaşırıyorum. Çok kıskançmışım ben." Sözlerinin ardından ufak bir kahkaha attı.

Turaç, Sümeyya'nın anlayışıyla karşılaştığına çok mutluydu.

"Yalnız İrem çok fena bir kızmış. O ses tonu... Allah'ım, sanırım kulağımdan zor silinecek! Neyse ki düşmanım falan değil."

Bu sefer kahkaha atan taraf Turaç'tı. "İyi ki zeki bir sevgilim var. İrem olduğunu anlamasaydın ne olurdu? Düşünemiyorum."

Sümeyya sevgilisinin sözlerine gülümsedi. "Peki, gönlünü nasıl almayı planlıyorsun? Çünkü bu boyle devam edecek gibi geliyor."

"Aslında onun için getirdiğim çikolataları verme şansım olmadı. Bir de sana kendisinden bahsettiğimi öğrenirse bence arayı düzeltebilirim. Çünkü İrem böyle şeylere önem verir."

"O zaman ondan hoşlandığımı da söyle. Bir an önce tanışmak istiyorum."

Turaç bu sözlere mutlulukla yanıt verdikten sonra, birkaç dakika daha konuşup en yakın zamanda görüşme planını yeniden gözden geçirdiler.

★★★

Demiralp her sabah, kalktığında ilk önce *günaydın* niyetine, Naz'a *"Kalbimdesin"* diye mesaj çekiyordu. Sonra her zamanki gibi ilk konağa geçiyor, oradan da Taş Han'a gidiyordu. Öğlene doğruysa Naz'ı arıyor ve güzel sohbetler ederek birbirlerini daha iyi tanıyorlardı.

Fırsat bulduğu her anında soluğu Naz'ın yanında alıyor, arada öğlen yemeğini yine gözlerden uzak bir yerlerde yiyorlardı. Demiralp ne kadar gözlerden uzak durmaya çalışsa da illaki üç beş kişiye denk geliyor, huzursuz oluyordu. Demiralp'in işi olduğundaysa adamlarıyla Naz'ı olduğu yerden aldırıp gideceği yere götürmelerini söylüyordu, yani o gün bir şekilde yine görüşüyorlardı.

Çisem'le de her gün konuşuyorlardı. Çisem'in kendisini aradığı bazı telefonlar Naz'ın yanında denk gelmiş; Naz'ın merak dolu bakışlarını görmüş ve ona bir şey anlatamıyor olmak canını sıkmıştı, sıkıyordu. Hafta sonu Urfa'da her şeyi anlatmayı planlıyordu. Şimdilik bulduğu çözümse, Naz'la buluşmadan önce ilk işi Çisem'i aramak oluyordu ki Naz'ın yanındayken Çisem aramasın. Bu süreçte kardeşini çok özle-

mişti. Artık ağabeyi olduğunu söylediği için bu kadar uzak kalmak daha zor oluyordu.

Naz, içini kemiren sorularını Sumeyya ya da Benay'a anlatarak kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Bazı zamanlarda yanındayken onu arayan kadını merak ediyordu. Kadın olduğunu, Demiralp'in ona *canım* hitabıyla anlamıştı. Ne Sumeyya ne de Benay'ın buna bir cevabı vardı. Bir şeyler Naz'ı rahatsız etse de Demiralp'in yanında bunları unutuyordu Naz buna şüphe demek istemiyordu ancak cevabını alamadığı her soru etraflarında görünmez bir soru çemberi oluşturuyordu.

Günler su gibi geçmiş, hafta sonu çabuk gelmişti. Demiralp, Naz'a verdiği sözü tutarak Urfa'ya gitmek için yola çıkmışlardı. İki buçuk saat yolculuğun ardından Urfa'ya giriş yapmışlardı.

Demiralp, Urfa'nın güzel kahvaltısını Naz'a tattırmak istediği için kahvaltı etmesini istememişti. Daha önceden de davet edildiği ve birçok sıra gecelerine katıldığı için Urfa'da her zaman kaldığı, arkadaşına ait olan Konuk Evi'ni ayarlamıştı. Burada anne tarafından akrabaları ve aşiretin diğer bir kolu da bulunduğu için her zaman adımlarını dikkatli atıyor ve burada kalıyordu. Konaklayacakları bu mekâna yarım saat daha mesafeleri vardı.

Naz'ın seçtiği güzel bir müzik eşliğinde yolculuk yapıyorlar ve arada sohbet ediyorlardı. Demiralp çok dikkatli bir insandı ancak arabada Naz'la çok koyu bir sohbete dalınca kendilerini takip eden arabayı daha yeni fark etmiş ve hemen tanımıştı. İçinden bir küfür savurup dişlerini sıktı ve "Eceline mi susadı bu it?" diye kendi kendine mırıldandı. Naz, Demiralp'in konuşmasıyla gülümseyen bir yüzle sevdiği adama döndü.

Naz, "Bir şey mi dedin?" diye sorduğunda Demiralp sesli düşündüğünü fark etti.

"Çok acıktın, biliyorum ama az bir yolumuz kaldı," dedi Naz'ı geçiştirerek. Gözü hâlâ dikiz aynasındaydı. Yanında Naz olmasa hemen arabayı durdurup gerekeni yapardı. Fakat Naz arabadayken ve henüz hiçbir şey anlatmamışken bu densizin laflarını ya da yapacaklarını göze alamıyordu.

Naz, Demiralp'in sözlerine memnuniyetle gülümsemeye devam ederken, "Benim için sorun yok. O kadar güzel anlattın ki açlıktan ölsem de beklerim. Ayrıca bugün rehberim sensin, canım," dedi.

Duyduğu *canım* kelimesiyle içinde sıcacık bir şey akan Demiralp cevap vermekte gecikmemiş ve gözünü dikiz aynasından alıp Naz'a bakmıştı. "Sadece bugün değil, Naz. Ben senin her zaman rehberin olacağım!"

Naz gülümsedi ve sohbetlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Demiralp endişeli bir şekilde gözünü arakasındaki arabadan ayırmıyor ve bunu Naz'a yansıtmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu. İçinde patlamak üzere olan volkanı söndürmek için aklını Naz'a verse de çok bir faydası olmuyordu. O itten asla korkmuyor ama Naz'ın bu işlere karışmasını ya da onunla karşılaşmasını istemediği için tetikte duruyordu.

Bir süre sonra arabayı Konuk Evi'nin yakınındaki caddede park etti ve arkalarındaki arabanın da durma ihtimaline karşı, hızlı bir şekilde arabadan inip Naz'ın yanına gitti. Ama umduğu gibi olmadı ve siyah camlı araba yanlarından olması gerekenden daha hızlı bir şekilde geçip gitti.

Naz her şeyden habersiz bir şekilde Demiralp'in bu nezaketini memnuniyetle karşılamıştı. Demiralp, Naz'ın yanında bir sorun yaşamadığı için mutluydu. Aksi bir hâlde gerginlik kaçınılmazdı ve Naz'ın böyle bir durumla karşı karşıya gelmesi en son istediği şeydi. Onu her şeyden koruyacakken asıl karşılaşmasını istemediği kişiyi daha ilk anda görmesi, Demiralp'in fazlasıyla gerilmesine yol açmıştı. Bu iblisin yeniden ortalıkta dolaşmasının hayra alamet olmadığını düşünüyor

ve Mardin'e döner dönmez önlem alması gerektiğini biliyordu.

Demiralp, Naz sanki kaçacakmış gibi elini sıkıca tutup, ilerlerken Naz merakla, "Neden arabadan indik? Etrafta otel göremiyorum," dedi.

"Urfa sokakları çok dardır. Gideceğimiz Konuk Evi'nin yeri de araba koymaya müsait değil."

Naz aldığı cevaptan sonra büyük bir hayranlıkla büyüleyici şehrin taş duvarlarını, taşlarından akan tarihi seyrediyordu. Geçtiği kısa tünelden sonra Konuk Evi'ne vardıklarında gördüğü şeylere doyamadığını hissetti. Naz mekâna vardıktan sonra fark etti ki geçtiği tünel onları zaten Konuk Evi'ne getirmişti. Çok güzel düşünülen bu tasarıma bayılmıştı.

Demiralp'in geleceğini bildikleri için kapıda onları, Konuk Evi'nin sahibi, aynı zamanda arkadaşı olan Halil karşılamıştı.

"Hoş geldiniz, Demiralp Ağam."

"Hoş bulduk, Halil. Nasılsın?"

"İyiyiz çok şükür, Ağam," dedikten sonra ağasının yanında ilk defa bir kadın görmenin şaşkınlığıyla Naz'a dönen adam, "Hoş geldiniz, Hanım Ağam," dedi.

Naz bu sözlerle ilk önce Demiralp'e baktı. Onun gülümseyen yüzüyle yüzünde güller açtı. Demiralp'in de bu sözlere onay veriyor olması içindeki kelebek sürüsünü harekete geçirdi. "Hoş bulduk. Burası çok güzel bir yere benziyor," demekten kendisini alamadı.

Adam gururla başını sallayıp onları içeri davet etti.

Naz içeriye ilk girdiğinde büyük avluya hayranlıkla baktı. Avlunun duvarlarında eski tuğralar ve Osmanlı yazıları bulunuyordu. Avludan Konuk Evi'nden içeriye yani resepsiyon kısmına girdiklerinde Naz sadece mekânın mimarisiyle ilgileniyordu. Bulunduğu ortamdaki otantik hava çok hoşuna gitmişti ve gözlerini alamıyordu. Eli, Demiralp'in elinde ve kendisini izlediğinden habersiz bir şekilde etrafa büyük bir

merakla bakmaya devam ediyordu. Hatta o kadar kaptırmış ti ki giriş işlemi yapılmadığını ve Demiralp'in sadece iki oda anahtarı aldığını bile fark etmemişti. Naz, bu dünyadan soyutlanmış ve huzur akan mekânda kaybolmuştu.

Küçük bir çocuğun meraklı bakışları vardı Naz'da ve Demiralp ona fark ettirmeden Konuk Evi'ni dolaştırmaya başladı.

Naz her geçtiği yeri aklına kazımak ister gibi dikkatle bakıyordu. Yemek salonu, diye düşündüğü odada yerde sedirler ve her bir sedirin önünde küçük yer masaları vardı. Duvarlarıysa büyük bir emekle işlenmiş kilimlerle doluydu. Oradan koridorun duvarlarına baktığında birçok yaşlı adamın fotoğrafları vardı ama Kazancı Bedih[2] haricinde tanıdığı olmamıştı. Bu konuda kendine biraz kızmıştı. Belli ki onlar da Kazancı Bedih gibi önemli sanatçılardandı. Müsait bir anında bu odaya yeniden gelip fotoğrafların altındaki yazıları okumaya karar verdi.

Koridordan çıkıp merdivenden aşağıya doğru indiler. Girdiği odada yine yer sedirler vardı ama bu sefer önünde küçük masa değil, boydan boya uzun yer masaları vardı ve gördüğü bu görüntü çok tanıdıktı. Daha önce hiç gelmediği hâlde biliyordu ki burası sıra gecelerinin yapıldığı yerdi. Duvarda yine birçok sanatçının fotoğrafı vardı. Bu sefer birçoğunu tanımıştı. İstemsizce gülümsedi bu duruma. Demiralp'in elini tuttuğu hâlde hâlâ gözlerini etraftan alamıyordu. Demiralp de durumun farkında ve sevdiği kadını mutlu görmenin keyfiyle yavaşça gezdiriyordu.

Terasa çıktıklarında, Naz Demiralp'in elini bırakıp aşağıya doğru baktı ve büyük avluyu bir de yukarıdan seyretti. Gece yıldızların altında burayı daha çok merak etti. Bakışlarını terasa çevirdiğindeyse buranın normal bir restoran olduğunu gördü. Odalar haricinde bir de düğünlerin, sünnetlerin yapıldığı salon kalmıştı bakmadığı. Demiralp Naz'ın acıktı-

2 Bedih Yoluk ya da tanınan adıyla Kazancı Bedih, Şanlıurfalı gazelhan, sıra gecesi geleneğinin önemli ustalarındandır.

ğını bildiği için oraları sonraya bıraktı. Naz'ın elini nazikçe yeniden tuttu ve sessiz geziye bir son verdi.

"Hadi Naz sonra devam ederiz. İlk önce bir şeyler yemelisin!"

Naz, Demiralp'in sesini duymasıyla başını ona doğru çevirdi ve ışıl ışıl gülümsedi. Ardından yeniden sevdiği adamın kendisini yönlendirmesine izin verdi. Kahvaltı sofrası, Naz'la Demiralp Konuk Evi'ni gezerken hazırlanmıştı.

Binbir çeşitle hazırlanmış kahvaltı sofrasını gören Naz heyecanlandı. "Yeni tatlar keşfetmeye bayılırım!"

Demiralp, Naz masaya oturduktan sonra oturdu. "Urfa'da çok çok önce yani bir yüzyıl öncesi kadar kahvaltı kültürü olmadığı için kahvaltıda değişik besinler tüketirlermiş. Urfa halkı da geleneği sürdürmek için normal kahvaltılıklar haricinde masada birçok yöresel lezzet de sunuyorlar. Mevsimlerden kış ise mercimek çorbası, marhuta, kelle ve tirit; yaz ise soğuk çorba yani lebeni, pendir ekmek, çölmek, doğrama belki de sukabağı; yoğurt ekmek, kaymak-bal!"

Naz iştahla başladığı kahvaltıyı yerken bir yandan da Demiralp'i ilgiyle dinliyordu. "Çok ilginçmiş."

Demiralp çayını yudumlayıp, bardağını göstererek, "O zamanlar çay alışkanlığı da yokmuş. Bu sebeple kahvaltıda pendir ekmeğinin yanında şekerli su olurmuş," dedi.

"Bu konuları epey araştırmışa benziyorsun."

"Anne tarafım Urfalı. Urfa'nın yarısı bizim aşiretten ve aşiretimiz Malatya, Adıyaman gibi daha birçok şehre uzanıyor."

Naz, Demiralp'le ilgili yeni bir bilgi öğrenmenin mutluluğuyla, "E başka ne biliyorsun?" diye sordu.

Demiralp sevgiyle gülümsedi. Kısa bir an düşündü. İnsan hiç bilmediği bir şeyi özler miydi? Naz'la olan bu durumu öylesine benimsemişti ki sanki her zaman yaptıkları bir şeydi ama uzun süredir yapmamışlar gibi özlemişti.

"Eğer ki -yaz kış fark etmez- eve ekmekçi kadınlar gelmiş, evde ekmek yapılıyorsa, evin erkekleri evden çıkmadan sıcak bazlamalara, sadece yağ sürüp ya öyle yavan ya da sadeyağ, bazlamanın üstüne toz şeker serpip yerlermiş!"

Naz ilgiyle kaşlarını kaldırmıştı. "Zaten birçok ülkede kahvaltı kültürü ve çeşidi yok. Bence biz ülkece bu konuda şanslıyız."

Demiralp başını olumlu şekilde sallamış ve güzel sohbetleri eşliğinde kahvaltıya devam etmişlerdi. Naz eski geleneklere ait olan kahvaltılıkları çok sevdiği hâlde, Demiralp'in fazladan masaya söylediği ciğere dadanmıştı. İlk defa sabahın bu saatinde ciğer yiyordu.

Uzun süren kahvaltıdan sonra kahvelerini yudumlarken Demiralp'in telefon sesi sohbetlerini böldü. Demiralp cebinden çıkardığı telefonun ekranına bakınca gamzeleri ortaya çıkacak şekilde mutlulukla gülümsedi. Sonra bir an ne yaptığını fark edip başını kaldırdı ve Naz'la göz göze geldi. Naz'dan bir şey gizlemenin verdiği tedirginlikle müsaade isteyerek ayağa kalktı.

Naz, huzursuzca yerinde kıpırdandı. Demiralp'i böyle gülümseten kişiyi büyük bir kıskançlıkla merak etmişti.

Demiralp, Çisem'in özlem çağrılarına dayanamamış ve iki hafta sonra geleceğini söyleyerek telefonu kapatmıştı. Kısa bir zaman olmasına rağmen kendisi de çok özlemişti. Masaya döndüğünde Naz'ın sorgulayan bakışlarına karşılık, "İstanbul'dan bizim ortaklar. İki hafta sonra gitmem gerekiyor," dedi ve aklına gelenle devam etti. "Belki sen de gelmek istersin."

Naz İstanbul lafını duyunca, Demiralp'in az önceki telefon mevzusunu unutup hemen kendi sorunlarına döndü. Oraya gitmek istemiyordu. Yaşadıkları çok tazeydi. Hem havaalanına indiği an ailesinin kulağına giderdi. Ya gazeteciler onu tanırdı ya da birçok malzemeyle magazin sayfalarının en başında yer alırdı. Naz henüz bunları yaşamaya hazır değildi. Bu yüzden bu konuyu kapatmak istedi.

"Belki başka zaman. Hastaneden izin alamam."

Hatırladıklarıyla keyfi kaçmıştı. Sonra bunları Demiralp'in bilmediğini fark edip hemen yüzüne gerçek bir gülümseme ekledi. Demiralp'le güzel bir hafta sonu geçirecekti ve bunun mahvolmasını istemiyordu.

Beraber kahvaltıları bittikten sonra Urfa'yı gezmeye çıkmışlardı. Akşam sıra gecesine kadar her yeri hiç yorulmadan el ele gezmiş, Naz görebildikleri her yerin fotoğraflarını çekmişti. Bugün sadece bulundukları yerin etrafını gezmiş, tarihî yerleri yarına bırakmışlardı. Demiralp Urfa'nın çarşısından Naz'ın beğendiği her şeyi, hatta Naz'ın itirazlarına rağmen sadece gözünün değdiklerini bile almıştı. En sonunda yorulup kahve molası için geçtikleri kafede mırra içmeye karar vermişlerdi.

Demiralp, Konuk Evi'nden çıktıklarından beri kendilerini takip eden adamdan dolayı çok huzursuzdu. Naz'ı iki dakika bırakıp haddini bildirmek istiyordu ancak Naz buraları bilmediği için ve başına bir şey gelir korkusuyla bırakamıyordu. Karşısındaki adamın türlü oyunları vardı ve hırsına yenik düşüp Naz'ı gözünün önünden ayıramazdı. Bir an Turaç'ın burada olmasını istedi. İstanbul'a gitmemiş olsaydı hemen arardı ve gerekeni o zaman yapardı. Naz'a bir şey belli etmeden, kahvelerini keyifli bir sohbet eşliğinde içtikten sonra oradan da ayrılıp ellerinde bir sürü poşet çantayla geri döndüler. Demiralp buraya geldiği zaman hep kaldığı odayı ve hemen yanındaki odayı tutmuştu. Naz'a kendi büyük odasını vermiş, çantaları da içeriye bırakmıştı.

"Sen biraz dinlen. Bir saate başlar gece," diyerek yaklaşıp Naz'ın dudağına kısa bir öpücük bıraktı. Sonra arkasını dönüp odadan çıktı ve kendi odasına girdi. Takip olayı bütün keyfini kaçırmıştı. Yanında Naz varken içindeki endişe gitmiyordu. Onun her zaman pusuda beklediğini biliyordu ama bu kadar uzun zaman sonra yeniden harekete geçmesini tehlikeli buluyordu. Naz'ı şehirden çıkardığı için bir anlık pişmanlık duydu. Tek başına olsaydı onun icabına bakardı.

Naz bulutların üzerinde geziyordu. Demiralp'in kişiliğini, duruşunu, sergilediği tavrını çok beğeniyor ve gün geçtikçe ona daha çok bağlanıyordu. Onun korumacılığı, kıskançlığı bile kendine hastı ve bunalmak yerine hoşlanıyordu. Bugün gördüğü, Demiralp'le bir kere daha doğru karar verdiğini anladı. Kısa bir duş aldıktan sonra çantasından çıkardığı rahat kıyafetleri giyip saçlarına şekil verdikten sonra yüzünü renklendirdi.

Hazır olduğunda Demiralp'i beklemeye başladı ve beklerken bulunduğu odayı inceledi. Ahşap pencerelerin değişik bir hava kattığı odada koltuk yerine sedir vardı ve önünde yine yer masası yerleştirmişlerdi. Bu görüntü, yuvarlak yatak ve üstünde kaftan tarzı işlemeli örtülerle tamamlanmıştı. Oda bütün Konuk Evi gibi otantik bir havaya sahipti ve insana huzur veriyordu. Naz hep burada kalmayı istedi. O kadar büyüleyiciydi ki insanı içine çekiyordu. Kapının çalınmasıyla odayı incelemeye bir son verdi ve kapıya doğru ilerleyip açtı. Gelenin kim olduğunu bildiği hâlde karşısında Demiralp'i görünce yine kalbi hızlandı. Nasıl geçecekti bu? Aslında geçmesini hiç istemiyordu.

Demiralp, Naz'ın nemli saçları ve pembe teniyle duş aldığını anlayıp onu baştan aşağıya süzdü. Naz'a bakarken ve onu bu kadar çok isterken artık kendini tutmaktan yorulmuştu. Onu her zerresine kadar istiyordu. Bir adımda hızla yanına varıp kollarına aldı. Yine gözlerine bakıp, izin isterken onun nefesini soluyordu. Demiralp, Naz'ın belinden öyle bir tutmuştu ki bedenleri birbirine yapışmıştı. Naz'ın nefesi dudaklarına çarpıyor, Demiralp tatlı, sıcak nefesi içine çekiyordu. Bedeni arzuyla yanarken çok istediği dudaklara kapandı ve hiç de kibar olmayan bir şekilde davetkâr dudakları talan etmeye başladı. Bir eli Naz'ın ensesinde saçlarından sertçe tutup, kendi dudaklarına bastırırken diğer eli belinde kendi bedenine bastırıyordu.

Naz tutkulu kollarda kendini kaybederken Demiralp'in böylesine ateşli hâlini şaşkınlıkla karşılıyor, bir o kadar tahrik

oluyordu. Yavaşça kolları uzanıp Demiralp'ın boynuna dolanmış, elleri sevdiği adamın saçlarıyla buluşmuştu. Bedenindeki ateş bütün vücudunu sararken guvendığı kollardan ayrılmak istemiyordu. Bacaklarındaki peltelik vucudunda tatlı bir heyecan yaratıyordu.

Demiralp, ateş gibi dudaklardan kısa bır ayrılık yaşayıp, önce yanaklarına oradan boynuna inip, koklayarak optu ve Naz'ın kendisini kaybedip ufak bir inleme sesi çıkarmasıyla yeniden hızla dudaklarına kapandı. Bu kadın onun sonu olacaktı. Bedenindeki hareketlenmeyle Naz'ı kapı girişinden odasına doğru geri geri ilerletti. Belindeki elini Naz'ın kalçalarına indirip yeniden kendisine bastırdı ve Naz'ın boğuk inlemesi dudaklarından içine doldu. Naz'ın yatağa çarpmasıyla, ayakları sarkacak şekilde yatağa yatırıp üstüne çıktı. Sonra bir anda durdu ve gözlerini kapatıp Naz'ın boynunda nefes almaya, sakinleşmeye çalıştı. Naz'ın kokusu sakin kalmasını zorlaştırsa da ondan kopmaya henüz hazır değildi. Bu kadını ömrünün sonuna kadar istiyordu ve alacaktı!

Demiralp daha fazla ileri gitmemek adına zor da olsa başını kaldırdı ve bedeninin altında dağılmış olan kadının yanağını okşadı. Saçlarını okşarken, "Çok güzelsin," dedi.

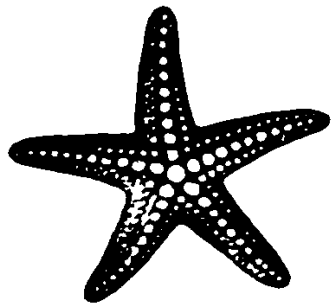
Naz yüzü ateş basmış şekilde hâlâ heyecanlıydı ve arın etkisiyle Demiralp'in güzel sözlerine zor da olsa gülümsedi. Şu anda bir şey yapacak gibi hissedemiyordu. O asiliği gitmiş, uysal bir kediye dönmüştü. Zaten şu son bir haftadır Demiralp'in kollarında hep böyleydi. Demiralp de bunun farkında olarak bunu kullanıyordu.

Demiralp, Naz'ın yine konuşmayacağını anlayınca hafifçe gülümsedi ve üstünden kalkıp elini uzattı. Naz ona ne denilirse yapacak bir çocuk gibi elini uzatılan ele bıraktı. Yavaşça yataktan kalkıp Demiralp'in kendisine çekmesine izin verdi.

Parmakları dudaklarında gezerken, "Ben seninle ne yapacağım?" dedi.

Naz, tebessüm etti ve yine bir şey demedi. Bu adamı seviyordu. Hem de tahmin ettiğinden fazla seviyordu. Demiralp

ona dokunmuş, onu aşkla kutsamıştı. Naz artık onsuz yapabileceğini düşünemiyordu. Demiralp ondan her ne saklıyorsa, ilişkilerini etkilemediği sürece saklamaya devam edebilirdi. Naz yaşadığı bu güzel şeyi bozacak herhangi bir şeyin ortaya çıkmasını istemiyordu.

16. BÖLÜM

Demiralp, Naz'ın elinden tutup, kapıyı kapatarak koridorda ilerlemeye başladı. Naz'ın sesini çıkartmıyor oluşu erkeklik damarını kabartıyordu. Onu böyle etkilediğini bilmek mutlu etmişti. Sevdiği kadının birazdan eski hâline dönüp kendine geleceğini biliyordu. Özellikle de sıra gecesi yapılacak salonu görünce.(!)

"Gerçekten sana inanamıyorum, Demiralp! Bana şaka yaptığını söyle?"

Naz'ın sinirli hâlleri, Demiralp'in yüzünde keyifli bir tebessüm bırakmıştı. Bu kadının böyle çıldırmış hâli nedense onu tatlı bir hâle sokuyordu. Demiralp yanılmamıştı. Naz salonu görünce gerçekten de çıldırmıştı. Demiralp yere oturup bağdaş kurduktan sonra itiraz istemez bir bakışla elini Naz'a uzattı. Naz kendisine cevap vermeyen yakışıklı ağasının bakışını anladığı hâlde elini suratı asık bir şekilde tuttu ve o da ayaklarını altına alarak oturdu. Daha sonra etrafına bir daha baktı.

Bu gece sadece kendilerine özel bir fasıl vardı. Çünkü Mardin ağası öyle istemişti.(!) Ağasının kıskançlık damarı tutmuş ve bu geceye katılacak olan erkek çoğunluğunu gördükten hemen sonra kendilerine özel başka salonda sıra gecesi hazırlatmıştı. Önceki salon ahşap döşemeli bir odayken bulundukları oda, mağarayı andıran taş duvarlara sahipti. Odada sadece çiğ köfte yoğuran bir adam ve şarkı-türkü söyleyecek olanlar vardı. Bir de masalarına servis yapan bir garson!

Naz surat asmaya devam edince Demiralp dayanamadı ve Naz'ı belinden tutup kendisine doğru çevirdi. Çenesinden nazik bir şekilde kaldırarak yüzünü yüzüne yakın tuttu. Demiralp etraf bakımından bu Konuk Evi'nde rahattı. Çünkü biliyordu ki arkadaşının mekânında ne oluyor bitiyorsa orada kalırdı. Naz'ın yüzünü izledikten bir süre sonra çenesini tutan elinin başparmağıyla Naz'ın alt dudağını okşadı.

"Sana böyle surat asmak hiç yakışmıyor," diyerek göz kırptı. Naz bu duruma gülümseyince, kendisine iyice çekip kollarına aldı ve türküleri dinlemeye başladılar. Tabii arada Naz'ın tatlı serzenişleri içinde... Yine de Demiralp mutluydu.

Çiğ köfteler hazır olunca masaya içkiler geldi. Naz'ın gözü hemen Demiralp'i buldu. Çünkü Naz çok içki içmeyi sevmez, içse de bir tek şarap içerdi. Masadaki rakı daha önce hiç deneyimi olmadığı bir alkol türüydü. Demiralp'in hain gülümsemesini hemen yakalamıştı. Demek ki bu rakı yakışıklı ağasının oyunuydu. Madem öyle o da oyuna iştirak ederdi.

Demiralp, Naz'ın gözlerindeki meydan okumayı gülümseyerek kabul etti.

Naz nasıl olsa bu da alkol deyip, garsonun doldurduğu ince uzun bardağı kafasına diktiğinde Demiralp'in gülümsemesi yüzünde dondu. Naz'ın eline uzanamadan içkinin yarısı bitmişti. Naz içerken tadını almadığı, aldığı andaysa ağzında kalan alkolü geri püskürttü.

"Ne yapıyorsun, Naz!"

Naz, Demiralp'in öfkeli sesini duymak yerine ağzındaki acı tadı geçirmek için masadaki çiğ köfteden yedi ama içkinin acı tadıyla, çiğ köftedeki Urfa acısı birleşince ortaya daha beter bir yangın çıkmıştı. Elini sanki geçecekmiş gibi ağzını yellemeye başladı. Diğer eli de çiğ köfte tabağında marulların üzerindeki dilimlenmiş domatese gitti. Naz domatesleri ağzına tıkarken türkü son seste devam ediyor ve garson hariç kimse Demiralplerden yana bakmıyordu.

Demiralp, Naz'ın ne yapmaya çalıştığını anlayınca birden içi şefkatle doldu. Bağdaş olan ayakları çözüldu ve Naz'a yaklaşıp hemen yanındaki bardağa su doldurup içine buz attı. Naz'a içirmeye çalışırken bir yandan da garsona bağırdı.

"Çabuk meyve suyu getir!" dedi ve ardından, "Şeftali olsun," diye ekledi. Daha sonra Naz'la ilgilenmeye devam etti. "Ah be güzelim, böyle içilir mi? Senin bu asiliğin başıma bela olacak."

Naz konuşmadan Demiralp'in elinden sanki ölecekmiş gibi su içmeye devam etti. Garson meyve suyunu getirince, Demiralp su bardağını bırakıp hemen meyve suyu bardağına uzandı ve Naz'a yine kendi eliyle içirmeye başladı.

Naz birkaç yudum aldıktan sonra Demiralp'in göğsüne gömdü yüzünü ve "Çok çirkin tadı var ve çok yanıyor. Üstelik pis kokuyor," diye mırıldandı.

Demiralp, Naz'ın bu sözlerine ufak bir kahkaha atarken içindeki şefkat büyüdü. Saçlarından öperken, "Niye bilmediğin konuda meydan okursun ki? Rakı böyle mi içilir?" deyince Naz midesinin bulanmasına rağmen başını kaldırdı.

"Ay acaba nasıl içilirmiş, Ağam? Göster de öğrenelim," dediğinde Demiralp hemen cevap verdi.

"Öğreteceğim zaten. Sen ilk önce şöyle kendine gel bir bakalım," dedi ve saçlarına bir öpücük daha bıraktı. Naz'ın her hâli hoşuna gidiyordu ama bu asi hâlleri ayrı güzeldi. Naz içtiği yarım bardak rakıyla çarpılmıştı bile ve yavaştan başı dönüyordu. Yemekler gelince Naz, Demiralp'in göğsünden başını kaldırdı ve kendine gelmeye çalıştı.

Demiralp, Naz'ın kendini biraz toparladığını görünce bardağını yeniledi ve önüne koydu. "Küçük yudumlar alacaksın. Rakı ağır bir içkidir ve yavaş içildiğinde tadını alır, keyfini sürersin." Demiralp bunları anlatırken Naz da yakışıklı ağasının bu ses tonuyla kesinlikle şiir okuması gerektiğini düşünüyordu. Demiralp'in lafı bitince Naz bardağa uzandı ama Demiralp engel oldu.

"Hayır! İlk önce birkaç lokma bir şey ye! Az önce aç karnına yarım bardak içtin. Dokunur," derken bir yandan da kebabın yanında yesin diye Naz'a lavaş ekmek uzatıyordu

Naz başını sallarken, "Tamam, rehber sensin, Ağam," dedi muzip bir tonda.

Naz gece boyu bir daha bilmediği ya da daha once denemediği hiçbir şeye sormadan el uzatmadı. Epey yiyip içtiler ve hatta bir ara Naz, halay başladığında oynamaya bile kalkmak istedi ancak Demiralp izin vermedi. Çünkü Naz, Demiralp'in gösterdiği gibi içmesine rağmen sarhoş olmuştu. Hem de ömründe ilk defa! Gecenin sonunda Demıralp, Naz'ı kucağında odasına çıkarmış, ayıltmak için uğraşıyordu. Mutfağa da acı bir kahve getirmelerini söylemişti.

"Naz, dur güzelim, yüzünü rahat yıkayayım," derken Demiralp'in sesi yumuşak çıkıyordu. Naz yukarı çıktıklarından beri kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ve Demiralp'in elini tutarak zorluk çıkarıyordu. Demiralp ilk başta önemli zannedip, Naz'ın mırıldanmalarını dikkat kesilip dinlese de birkaç kelimeden sonra bunun Naz'ın bilinçaltı olduğunu fark etti. Yine de yüzünü yıkayıp, odaya geçtiklerinde duyduğu sözlerle Naz'ın yüzünü kurulayan eli durdu.

"Sen... Benden bir... Şeyler... Gizliyorsun."

Naz'ın kesik kesik konuşmasından Demiralp'in anladığı kadarıyla, Naz bir şeylerin farkındaydı!

Naz kollarını Demiralp'in boynuna doladı. "Bir şeyler var... Ama... Ama sen bana anlatacaksın. Anlatacaksın sen. Bana. Öyle dedin," dediğinde Demiralp hemen cevap verdi.

"Anlatacağım, Naz. Sabah anlatacağım, güzelim."

Naz, Demiralp'in boynunda uyuyakaldığı için son sözlerini duymadı. Demiralp gördüğü manzarayla gülümsedi. Naz'ı sarsmadan nazikçe yatağa yatırdı, üstünü ince pikeyle örttü ve alnından öptü. Sonra bütün gece sevdiği kadını izlemenin keyfini kaçırmamak için gelen kahveyi kendisi içip bir saat sonrası için bir tane daha söyledi.

İkinci kahvesini içtikten sonra gözlerini Naz'dan bir saniye bile ayırmadan saatlerce izledi. Seher vaktinde yerinden kalkıp, Naz'ın yanına uzanarak saçlarını okşadı. Eğilip saçlarına bir öpücük bıraktı ve mis kokusunu içine çekti. Sonra derin bir uykuda olan Naz'ı kollarına alıp gözlerini kapadı.

Demiralp'e iki üç saatlik uyku yetmiş, hemen uyanmıştı. Naz'ın baş ağrısıyla kalkacağını bildiği için odaya kahvaltı ve yanında ağrı kesici istemişti. Odalardaki banyolar sadece duş kabini olduğu için Naz uyanmadan koridor sonundaki lavaboyu kullanmak için odadan dışarı çıktı. İşi bittikten sonra odaya döndüğünde, Naz'ın hâlâ uyuduğunu görünce yanına gitti ve sevgiyle saçlarını okşamaya başladı.

"Naz. Güzelim, uyan hadi," dediğinde Naz'dan sadece anlaşılmayan bir mırıldanma kazanmıştı. Naz'ın bu hâline gülümseyip bir daha şansını denedi. "Naz. Asi güzel, uyan artık," deyince Naz'dan gayet anlaşılır bir ses geldi.

"Benim nerem asi acaba?" deyince Demiralp ufak bir kahkaha attı. Eğildi ve dudağından öperek yüzünü geriye çekmeden Naz'a gülümsedi.

"Hadi kalk bakalım, benim işine geleni duyan hatunum." Geri çekilip Naz'ın kalkmasına müsaade etti. Naz tam cevap vereceği sırada bulundukları durumu neden bu kadar normal karşıladığını düşündü. Ayrıca neden Demiralp odasındaydı ki? Ya da neden dün geceyi hatırlamıyordu? Başını Demiralp'e çevirince onun gülen gözlerle kendisine baktığını ve sessiz sorusunu anladığını görüp başını mahcupça önüne eğdi.

"Dün az içmene rağmen bayağı bir sarhoş oldun ve ben yanında olmak istediğim için odandayım."

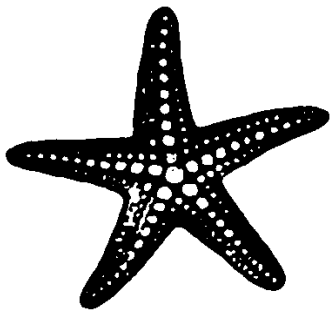
Naz panikle, "Yanlış anlama lütfen, ben sadece hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi.

"Yanlış anlamadım, Naz. Ayrıca hatırlamadığın bir geceyi sorman çok normal. Şimdi hadi bir duş al istersen, birazdan

kahvaltı gelir. Ben de bir üstümü değiştireyim," dedi ve yatağa Naz'ın yanına yaklaşıp alnından öptü. Daha sonra arkasını döndü ve Naz'ın sevgi dolu bakışları eşliğinde odadan çıktı.

Kısa süre sonra Demiralp, Naz temiz hava alsın, diye terasa hazırlattığı kahvaltı masasının başındaydılar. Kahvaltının sonlarına doğru Naz'a baktığında bir yere gözlerinin takılı kaldığını gördü ve tam başını kaldıracakken yanı başında bir gölge belirdi.

Kötü, mutsuzluk kokan bir gölge!

17. BÖLÜM

Demiralp başını kaldırdığında içinden hayatının en okkalı küfrünü etti. Bu adam Naz buradayken kendisine bunu yapmamalıydı. Yine kadınlar üzerinden kendisine saldırabileceğini düşünüp gerildi.

Kadir, kendisi mutsuzluk içerisindeyken Demiralp'in böyle sefa sürmesine daha fazla dayanamayıp, yanlarına giderken ilk defa gördüğü Naz'ın güzelliğiyle büyülendi. Karşısında bu kadar güzel bir kadın olmasını beklemiyordu. Karısının bahsettiği yeni doktoru o zaman önemsememişti ama görüyordu ki hata etmişti. Naz'ın gözlerini yakalayıp çekinmeden bakmaya devam ederek masaya doğru yürüdü. Yüzündeki tehlikeli gülüşüyle Demiralp'le göz göze geldi.

İlk önce Naz'a bakıp, pis pis sırıttıktan sonra Demiralp'e dönerek, "Afiyet olsun, Demiralp Ağa," dedi.

Demiralp sinirlerine hâkim olamayıp, bir anlığına Naz'ın varlığını unutunca, "Ne istiyorsun, Kadir?" diye bağırdı.

Kadir sahte bir şaşkınlıkla, "Biraz sakin ol, Demiralp Ağa," diyerek yeniden Naz'a baktı. Demiralp, Kadir'in bakışlarını takip etti ve o an Naz'ı fark etti. İçinden Naz'ın yanında sakin olması gerektiğini kendine telkin etti. "Fazla kabasın. Bak, yanındaki güzel bayana ayıp oluyor," derken Naz'a bakmaya devam ediyordu.

Demiralp, Naz'ın varlığına rağmen sakin kalamadı. Onun böyle bir olaya şahit olmasını istemezdi ancak Kadir'in pis bakışları, sevdiği kadına değemezdi. *Bu sefer değil!*

"Bana bak Kadir, şimdi defol git buradan! Beni sinir yoksa sen zararlı çıkarsın!"

Naz olan biteni endişe ve merak dolu bakışlarla seyrederken Kadir'in pis bakışlarını görmemeye çalışıyordu.

Kadir, ateşe körükle giderek, kendisine sandalye çekip oturdu. "Yapma ama Demiralp Ağa. Gerçekten ayıp ediyorsun. Beni bu güzel bayanla tanıştırmayacak mısın? Sahu Demiralp, kalbin doluyken nasıl oldu da kalbine başka bir kadın..." diye konuşmaya devam ederken, Demiralp, Kadir'in yakasına yapıştığı gibi ayağa kaldırdı ve burnuna kafa attı.

Kadir'in acı haykırışı ve Naz'ın korku çığlığı aynı anda denk gelmişti. Naz yerinden kalkıp, elini ağzına götürüp gözlerini şaşkınlıkla alabildiğince açtı. Demiralp, Naz'ın çığlığını duyunca son anda Kadir'in üstüne gitmekten vazgeçti. Masanın etrafını dönüp, Naz'a ilerlerken Konuk Evi çalışanları ve arkadaşı Halil de yanlarına geliyordu. Demiralp, Halil'i görünce yatışmamış olan öfkesi yeniden alevlendi ve kollarında Naz varken bütün Konuk Evi'ni titretecek kadar yüksek sesle bağırdı.

"Bu ne demek oluyor, Halil!" dedi ve çalışanların yerden kaldırdığı ve hâlâ burnunu tutan Kadir'e baktı. "Bunun burada ne işi var? Ben buradayken bu adamı nasıl içeriye alırsınız?"

Naz her bir kükreme sesinde irkiliyor fakat yine de Demiralp'e daha çok sarılıyordu. Başını sevdiği adamın göğsüne gömmüş, hiç kimseye bakmıyor, bir an önce buradan gitmeyi istiyordu.

"Kapıda duran çocuklar yeni. Hiçbiri tanımıyor Kadir'i. Hem uzun zamandır gelmiyor buraya, eskiler de tanımaz ki," diyen Halil derdini açıklamaya çalışırken Demiralp arkadaşının bir suçu olmadığını anladı.

"Tamam, Halil. Biz gidiyoruz, gerekeni yap!" dedi Kadir'i kastederek. Bir daha bulunduğu yere girmesini istemi-

ırdu. Çalışanlar, Kadir'i tüm itirazlarına ve ağır kufurlerine ğmen çoktan götürmüşlerdi.

Demiralp, Naz'ı daha sıkı sararak birkaç adım ilerledikten ınra durdu. Naz kollarında titriyor ve Demiralp bunu yeni ırk ediyordu. İçinden kendisine defalarca küfretti. Naz'ın anında öfkesine hâkim olması gerekiyordu ancak başarılı lamamıştı. Kollarına sığınmış güzelini daha sıkı sarıp, saçınını koklayarak bir öpücük bıraktı ve ardı arkasına, "Özür lilerim," diye fısıldadı.

Naz o an hiç konuşmak istemedi. Demiralp'in o öfkeden gözü dönmüş hâlini aklından çıkaramıyordu. Bu olanlara bir anlam veremiyordu. Hâlâ az önce neler olduğunu düşünüyordu. Kadir'in tamamlayamadığı ama aslında çok şey ifade eden o sözleri deli gibi merak ediyordu. *"Kalbin doluyken,"* demişti ve Demiralp onu susturmuştu. Kendisini çok kötü hissediyor ve içinde ekilen şüphe tohumlarına engel olamıyordu. Odalarına doğru giderken, "Buradan gitmek istiyorum," diye mırıldandı.

Demiralp, "Tamam güzelim," dedi ve bir kere daha saçlarından öperek eşyalarını almaya gittiler.

Konuk Evi'nden Halil'in binbir türlü özürleriyle ayrılıp park yerindeki arabalarına doğru yürüdüler. Naz hiç konuşmuyor, sürekli olanları düşünüyordu. Arabaya binip yola çıktıklarında ve Mardin'e girdiklerinde bile konuşmamış, aklında biriken sorulara cevap bulmaya çalışmıştı. Arada Demiralp'e baktığında onun hâlâ sakinleşemediğini gördü. Direksiyonu tutan eli sıkılmaktan boğumları bembeyaz olmuştu. İçindeki şefkatle o ellere dokunup okşamak, onu sakinleştirmek istedi. Ama içinde o çöreklenen hissi bir türlü atamadı. Dile getirmek istemediği o düşüncesi onu yiyip bitirmeye başlamıştı bile.

Düşüncelerine öyle yoğunlaşmıştı ki Demiralp'in arabayı durdurduğunda Mardin Tepesi'ne geldiğini fark etti. Kendi

kapısını açan Demiralp'in uzattığı eli tutarken tereddüt etmiş yordu.

Demiralp, hızla Naz'ı kollarına alıp, göğsüne saklarken özür dilemeye devam ediyordu. "Senin önünde böyle bir şey yaşanmasını istemezdim. Hatta engel olmaya çalıştım ama Aslında ilk gördüğümde önlemini almalıydım. Özür dilerim." Eğer ki gördüğü ilk anda adamlarını çağırıp gereken yapsaydı, ufak tatillerinin son günü bu şekilde sonuçlanmazdı. Demiralp, Naz konuşmayınca daha kötü hissetti.

Naz kısa bir sessizliğin ardından söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı. Demiralp'in kollarından çıkıp birkaç adım uzaklaştı.

"Ben biraz... Benim aklım karıştı, Demiralp. Yani neden özür diliyorsun? Ya da o adam kim? Senden ne istiyor? En önemli soru neden ona vurdun? Allah'ım, Demiralp... Resmen eşkıya gibiydin. Tamam... Silah taşıdığını görmüştüm. Korumaların da var ki bu normal. Ama silah... Silah taşımanı ağa olmana bağlamıştım. Ve bugün o silahı kullanabileceğin aklıma geldi. Ben bu düşünceyle çok kötü oldum," dedi dehşete düşmüş ve ellerini sürekli ne yapacağını bilmiyormuş gibi sallayarak.

Demiralp, Naz'ın bu hâlini görünce tedirgin oldu. Onun yanlış düşünmesini istemiyordu. Ancak Naz'ın yeniden konuşmasıyla bunun için geç kaldığını fark etti.

"O adam neden *kalbin doluyken* dedi?"

Demiralp bugün her şeyi Urfa'da anlatacaktı ancak bu olanların üzerine doğru olacağını düşünmüyordu. Üstelik bu konu ayaküstü konuşulacak bir mevzu değildi. Bu öfkesinin, Ayzıt'ın gitmesinden kaynaklandığını düşünsün istemiyordu. Şimdi zamanı değildi ama Naz'a bir şeyler söylemeden buradan giderse aralarında oluşan o görünmez mesafe hiç gitmezdi.

İki adımda Naz'a yaklaştı ve elinden tutup orada bulunan kayalara oturdu. Naz'ı da kendi yanına çekerek yüzüne

doğru döndü. Yavaşça elini yüzüne doğru kaldırıp yanağını okşadı. Hafif dalgalı olan saçlarını kulağının arkasına aldı ve gözlerine büyük bir derinlikle baktı

"Naz... Anlatacaklarım benim için çok ağır. Yanı söyleyeceklerimi yanlış anlamanı ve bunun çok eskide kaldığını bilmeni istiyorum. Şu an benim için önemli olan tek şey sensin!"

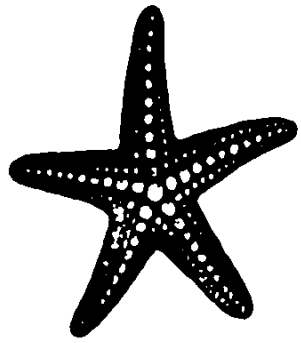
Naz ne düşüneceğini bilemeyerek huzursuz oldu. Dile getirmek istemediği o *ikinci kadın* olduğu düşüncesi artık kulaklarında çınlıyordu sanki. Demiralp'e güveniyordu ama İstanbul'a neden gittiğini söylememesi, gelen gizemli telefonlar, sevdiği adamı güldüren kişiyi bilmemesi ve şimdi de Kadir'in sözleri... Kalbinin acımaya başladığını hissetti

Demiralp derin bir nefes aldı. "Her şeyden önce sana söylemek istediğim şey, Kadir'i nerede görürsen yolunu değiştir ve sakın onunla konuşma! O çok tehlikeli biri. Ona yaklaşmanı istemiyorum! Zaten şimdi anlatacaklarımdan sonra ne demek istediğimi anlayacaksın!"

Konuşmaya başlamadan önce çalan telefonunu görmezden geldi. Ancak ısrarla çalmaya devam ettiği için Naz'dan müsaade isteyerek ayağa kalktı. Telefonun ekranına baktığında gördüğü isimle kaşlarını çattı. "Efendim Abay?" diyerek telefonuna cevap verdi.

Abay, "Abi..." dedikten sonra sustu.

Demiralp sabırsız bir şekilde, "Abay çok önemli bir işim var, abiciğim. Acele et! Eğer önemli değilse son..." derken kardeşinin söylediği sözlerle lafı yarım kalmıştı. "Bunu yapmış olamazlar!" diyerek dehşet içinde dönüp Naz'a baktı.

18. BÖLÜM

Naz bilinmeyen telefonlardan birisine şahit olacağını düşünürken Abay olduğunu bilmesi içini rahatlatmıştı. Henüz öğrenemediği şeylere yeni birisi eklensin istemiyordu. Demiralp'in telefon konuşmasının bitmesini beklerken, Demiralp'in yanına gelip, elinden tutmasıyla şaşırıp kaldı. Arabaya doğru yürürken Demiralp'in telefon konuşmasını anlamaya çalışıyordu.

"Nasıl oldu peki?"

"Bugün sevkiyat vardı, biliyorsun. Dünden taşıma olduğu için bugün sadece kontrole birkaç adamla geldim. Sonra içeriye evrakları almaya geçtiğim sırada silah sesleri duydum."

Demiralp titrek bir nefes aldı. Kardeşine bir şey olacağı düşüncesi nefesini kesmişti. Endişeyle ve biraz da kısık bir sesle, "Kimseye bir şey oldu mu?" diye sordu. Sözleri üzerine Naz'ın duran adımlarına merakla baktı. Naz'ın gözlerindeki korku ve tereddüt onun kötü bir şey duymak istemediğini gösteriyordu. Korkusunu alabilmek adına Naz'ın elini bırakıp belini sardı. Onun korktuğunu görmek hiç istemediği bir şeydi.

"Kimsede bir şey yok, iyiyiz, abi. Zaten bizimkilerin üstüne değil, doğrudan tırların lastiklerine sıkmışlar. Gözdağı olduğu belli... Sen gelecek misin?"

Demiralp duyduklarıyla derin bir nefes aldı. "Mardin'deyim, geldim zaten. Yarım saate orada olurum," dedi ve tele-

fonu kapatıp cebine koydu. Sonra diğer eliyle de Naz'ı sarıp kendine çekti.

"Ne olmuş?"

Demiralp o kadar sarsılmıştı ki, Naz konuşunca farkına vardı yapması gerekeni. Naz'dan geri çekildi ve yüzüne baktı. Ona olayları net hâliyle anlatıp daha fazla korkmasını istemiyordu. "Fabrikada sorun çıkmış. Benim hemen oraya gitmem gerekiyor."

Naz farklı şeyler olduğunu hissediyordu. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Demiralp, Naz'ın yüzünü elleri arasına alıp dudağının kenarından öptü. "Yok, güzelim. Ben seni eve bırakayım. Sonra..." derken, Naz Demiralp'in ne söyleyeceğini anlayıp sözünü tamamladı.

"...konuşuruz. Sen beni merak etme. İşlerini hallet!"

Demiralp, Naz'ın bu soğuk tavrını anlayışla karşılasa da içini kaplayan korkuya engel olamıyordu. Sanki yavaş yavaş onu kaybettiğini hissediyordu.

Demiralp, Naz'ı evine bırakıp, fabrikaya doğru sürerken hâlâ inanamıyordu! Mardin ağasının fabrikasına kim saldırırdı? Bu ilkle birlikte aklı çok karışmıştı. Midyat'a uzak bir bölgede olan fabrikaya vardığı sırada jandarmaların gitmekte olduğunu gördü.

Arabayı durdurduğunda çalışanlardan bir adam bir elini önde tutmuş, diğer eliyle de Demiralp'in kapısını açıyordu. Arabadan hızla inip adamın omuzlarına teşekkür manasında hafifçe vurdu ve içeriye kardeşlerinin yanına doğru gitti.

Abay ve Ali, ağabeyini görür görmez hemen ayağa kalktılar. Demiralp ikisiyle kucaklaştıktan sonra içi rahatladı. Ne kadar bir şey olmadığını bilse de görmeden rahat etmemişti yüreği.

"Neler oldu? Anlatın bakalım," derken fabrikada bulunan kendisine ait odaya doğru gitmek için merdivenlere doğru ilerledi.

"Abi, aslında bildiğimiz bir şey yok. Bizimkiler kendilerini korumak için hemen saklanmış. Yani kimse arabayı dahi görmemiş," derken canı sıkkındı Ali'nin. İlk defa böyle bir şey yaşanıyordu ve buna cesaret edeni ya da edenleri eliyle öldürebilirdi.

Demiralp aralarında canı en deli akan kardeşine baktı. Ali kabına sığmayacak gibi duruyor, şu an onun içinden neler geçirdiğini biliyordu. Tıpkı sakin ve sabırlı kardeşi Abay'ın ne düşündüğünü bildiği gibi! Bir kardeşi kendi hesabını görmek isterken diğeriyse kanunlardan yanaydı. Derin bir nefes alıp bakışlarını Ali'den çekti ve bu işlerle bilgili olan Abay'a baktı.

"Kameralarda bir şey yok mu?"

"İlk olarak kameralara sıkmışlar. Hem de uzaktan..." dedi ve sustu. Çünkü ağabeyinin delireceğini biliyordu.

Demiralp hiç düşünmeden, "Planlıydı," dedi. Neler olduğunu az çok anlamıştı ama Kadir'den başka düşmanı yokken ve onun da Urfa'da olduğunu görmüşken bunu kim yapmıştı? Bu kadar temiz iş plan olmadan yapılamazdı. Bir anda aklına dolanlarla işi çözdü. Kadir'in Urfa'ya gelmesi yanıltmacaydı. Başından beri planladığı şey buydu. Kendisini huzursuz, mutsuz etmekti! Sadece tek merak ettiği şey, neden bunca zaman sonra harekete geçtiğiydi?

"Biz de öyle düşünüyoruz. Hatta jandarma da! Çünkü bir saate yakın incelediler, sordular, soruşturdular. Az önce gittiler."

Ali'nin sözlerinin ardından hepsi bir süre sustu. Ancak Ali, ağabeyinin bir şeyler bulduğunu düşünerek, "Sence kim, abi?" diye sordu.

Demiralp düşüncelerinden arınarak öfkeli gözlerle, "Sence kim Ali?" dedi.

"Bozanlar olamaz... Değil mi abi?" derken tereddüt etti ama ağabeyinin gözlerinin koyulaşması üzerine kendi gözlerini sıkıntıyla kapadı. Ne kadar en fevrileri Ali olsa da kan davasının yeniden başlamasını istemiyordu. Bunun ailesi ve özellikle Midyat için çok kötü olacağını, bu sefer taş ustunde taş kalmayacağını biliyordu.

Abay endişeyle, "Abi, aramızda barışla birlikte diğer şirkette yıllardır ortaklık var. Aynı ekmeği yiyoruz. Bunu göze alıp barışı bozamazlar," diye fikrini söyledi.

Demiralp kardeşine bakıp başını olumlu şekilde salladı. "Zaten bozmuyorlar, Abay. Bak, kameraları devre dışı bırakmışlar. Yani onların yaptığını gösteren bir şey yok! Çünkü her zamanki gibi gizli yapıyor o şeref yoksunu herif!" dediğinde iki kardeşinin de irkildiğini gördü. Sonunda anlamışlardı.

Abay, "Abi, Kadir mi? Ama nasıl olur?" diye sormaktan kendini alamadı.

Ali köpürmeye başlamış, annesinden şeker isteyen çocuk gibi, "Abi, ne olur bu sefer bana bırak bu işi?" dedi

"Hayır, Ali! Siz bu işe karışmayacaksınız! Aklınızdan dahi geçirmeyin!" Ailesinden birinin zarar görmesini istemiyordu. Bu dava yüzünden bir kardeşi ailesinden uzakta kalmıştı. Şimdi yeni bir kardeş kaybedemezdi.

"Yıllar önce de sen halletmiştin. Büyüdük artık, abi. Her şeyi tek başına yüklenme," dedi Ali hüzünle.

"Sakın dedim Ali! Karışmayacaksınız! Bugün Urfa'da karşıma çıktı Kadir."

Abay şaşkınlıkla atılıp, "Nasıl yani? Naz Hanım yanındayken mi?" dedi.

"Evet." Masaya dirseklerini koyup, eliyle sertçe yüzünü sıvazlayarak devam etti. "Ve ben onun önünde Kadir'le kavga ettim," dedi ve pişmanlıkla sırtını koltuğa geri yasladı.

"Peki, Naz Hanım bir şey dedi mi? Nasıl tepki verdi?" Bu sefer merakla soran Ali'ydi.

"Korktu, şaşırdı, yani birçok şey gördüm gözlerinde ama... Beni *eşkıyaya* benzetmesi dışında pek bir şey demedi," diye hüzünle söylendi.

"Ona hak vermelisin, abi. Buraları bilmiyor. Ayrıca o bizim gibi her gün bu olayların içinde değil. Öyle hissetmesi normal," diyen Ali, ağabeyinin karamsarlığa kapılmasını istemiyordu.

"Öyle. Zaten bir şey dediğim yok. Her şeyi konuşacak, anlatacaktım. Ama Abay'ın telefonuyla ertelemek zorunda kaldım. Bu gidişle biraz daha erteleyeceğim. Çünkü Kadir'in yeniden Naz'ın karşısına çıkmasını istemiyorum!"

Naz'a gelebilecek herhangi bir şey Demiralp'i yıkardı. Bu yüzden alacağı önlemler arasında Naz'dan uzak durması gereken bir madde olacaksa, bunu uygulayacaktı.

Turaç, İstanbul'daki ikinci gününde erkenden uyanmış, Mardin'e dönmeden Sümeyya ile doyasıya bir gün daha geçirmek için yola koyulmuştu.

Turaç da arkadaşı gibi hafta sonunu sevdiği kadınla birlikte geçirmeye karar vermişti. Dün İstanbul'a geldiğinde hemen Sümeyya'yı aramış ve onun olduğu yere gidip bolca hasret gidermişti. Sarılmaları bile on dakika sürmüş ve Turaç kollarındaki güzel kadını bırakmak istememişti. Sümeyya hafta sonu çalışmadığından Turaç'la harika vakit geçirmişti. Beraber ayakları ağrıyana kadar tüm İstanbul'u gezmiş ve her türlü yemekten az az tadıp beraber olmanın keyfine varmışlardı. Turaç, İrem'in yaptıklarını anlatıp yine dakikalarca gülmüşlerdi. Turaç'ın parçalanan antika arabalarına olan öfkesi geçmiş ve şimdi rahatça gülüyordu sevdiğiyle ama İrem'in kendisi için yaptığını düşününce çok da mutlu oluyordu.

Turaç, İrem'in gönlünü almak için gerekenleri yapınca tahmin ettiği gibi İrem onu affetmişti.

"Sen benim için çok önemlisin. Gittiğin zaman öfkelendim ki sen benim öfkemi bilirsin. İşte dayanamadım ve en sevdiğin arabanı Berat'a verdim. Sinirim geçince sana kıyamadım ve merkeze gidip yenisini aldım. Tabii birkaç ay sonra oyunlarım bitince verecektim ama sen Sümeyya'ya bile ilk beni anlatmışsın. Sendeki değerimi biliyordum zaten, sadece daha iyi anlamanı sağladın," demişti İrem. Turaç bu sözlerle duygusala bağlamak üzereyken hiçbir zaman çok fazla uysal kalmayan İrem yine yapmıştı yapacağını ve Turaç'ı duygusallıktan alıp delirtmişti.

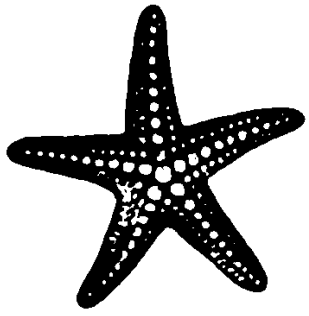
"Aslında normal bu yaptığın. Sonuçta ben de erkek arkadaşıma ilk senden bahsetmiştim," demiş ve Turaç'ın çenesinin kasılmasını zevkle izleyip, göz kırparak hemen odadan kaçmıştı. Tabii Turaç'ın arkasından bütün konağı inletmesini hain bir gülüşle dinlemiş, tek sığınağı olan Turaç'la birlikte yaptıkları ağaç eve gitmişti.

Turaç bunları hatırlayıp gülerken Sümeyya merak etmiş ve ona da anlatmıştı. İşte bu yüzden dakikalardır gülüyorlardı. Sümeyya İrem'i daha görmeden çok sevmişti ve tanışmak için sabırsızlanıyor, bir an önce Mardin'e gideceği zaman gelsin istiyordu.

Keyifli bir gün daha sona ermişti. Turaç, Sümeyya'yı evine bırakıp üç saat sonraki uçağına yetişmek için gitmesi gerekiyor ve bunu her ikisi de istemiyordu. Şimdi evlerinin önünde rahatça konuşup vedalaşıyorlardı. Ağabeyi, yengesi Mehtap'la Ömerli'deki çiftlikte olduğu için Sümeyya çok rahattı. Ancak bir daha böyle kaçak işleri istemediği için en kısa zamanda Turaç'ı ağabeyine anlatacaktı.

Turaç'la vedalaşmak için sıkıca sarıldı. Turaç geri çekildikten sonra Sümeyya'nın dudağının kenarına öpücük bırakmak istedi ve bu nedenle hâlâ kollarında olan sevdiğine yavaşça yaklaştı. Sümeyya'nın kalbi dudaklarında atarken Turaç'ı bekliyordu. Tam birbirlerine yaklaşmıştı ki öfkeli bir hırlama duydular ve aynı anda Turaç geriye itilerek Sümeyya'nın çığlığı eşliğinde suratına bir yumruk yedi.

Turaç daha ne olduğunu anlamadan, yumruğun etkisiyle geriye sendeleyip yere düştü. Etrafına bakıp, ne olduğunu anlamak istediğinde hemen kalkmaya yeltendi. Ama daha doğrulamadan az önce hırlayan o öfkeli boğa üzerine oturmuş, hem saydırıyor hem de iki kadının engellemelerine rağmen kendisini yumrukluyordu.

19. BÖLÜM

Halit, nişanlısı Mehtap'la birlikte gittikleri çiftlikten erken dönmüş ve gördüğü manzarayla, evin yola çıkan kapısında kalakalmıştı. Tanımadığı bir adam kız kardeşine koala gibi sarılıyor ve öpmeye çalışıyordu. Bedenine dolan öfkeyle, Mehtap'ın elini bırakıp koştu ve "LAN!" diye bağırışıyla attığı yumruk aynı ana denk geldi.

Mehtap ve Sümeyya'nın çığlığı bahçeyi sararken Turaç, üzerindeki adamın ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Beklemediği yumrukları yedikten sonra Halit'i devirip karşılık vermeye başladı. Bir nefeslik zaman kazandığında gözleri ağlayan Sümeyya'ya ve ona destek için kolundan tutan kıza kaydı. Bir anlık aymayla karşısındaki adamın Sümeyya'nın ağabeyi olduğunu anladı.

Halit boş kaldığı anda, "Lan! Sen kimsin ki benim kardeşimi öpmeye çalışıyor, bir de kollarına alıyorsun? Üstelik bunları benim evimin önünde yapıyorsun! Kardeşime dokunma hakkını sana kim verdi?" diye ardı ardına sıralayıp, yeniden Turaç'a ilerlerken, Turaç onun burnuna bir kafa atarak durdurdu. Mehtap yeni bir çığlık atıp, nişanlısının yanına koşarak kanayan burnuna yardımcı olmak istedi.

Turaç'ın gözleriyse Sümeyya'ya takıldı.

Sümeyya donmuş gibiydi. Ağabeyine gitmek, yardım etmek istiyor ama yerinden kıpırdayamıyordu. Gözlerini ağabeyinden çektiğinde bakışları Turaç'ı buldu ve sessiz bir şekilde, "Lütfen yapma!" dedi.

Sümeyya'nın sözleriyle yeniden Halit'e döndü. Canı acısına bakmadan, nişanlısını aşıp hâlâ kendisine gelmeye alışıyordu. Sümeyya'nın daha fazla ağlamasını istemediği için yanına doğru ilerledi. Sevdiğinin yüzünü elleri arasına alıp başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

"Ağlama, gökyüzüm. Bir şey yok," dedi ve Sümeyya'nın konuşmasına izin vermeden alnından öptü. Arkasından gelen bağırmayla sevdiğinin elini tutup Halit'e döndü.

Halit, Mehtap'ın verdiği peçeteyle burnunu tutuyordu. Burnuna aldığı darbeyle sersemlemişti ve canı çok yanıyordu. "Bırak lan kardeşimi! Benim önümde bu ne cesaret?" dediğinde Turaç'ın yanına varmış ve elini kaldırmıştı. Ama Turaç bu sefer hamleyi görüp erken davranmış ve Sümeyya'nın elini bırakıp, Halit'in elini savurarak yanağına karşı bir yumruk atmıştı. Daha sonra sabrı kalmamış gibi dişlerinin arasından tısladı.

"Yeter! Daha ne kadar ergen gibi davranacaksın? Kaç yaşında insanlarız, oturup konuşuruz," dediğinde Halit daha çok sinirlenmişti.

"Ne oturup konuşması lan? Evet, ergenim ve bu ergen tarafım senin yumruklarımın tadına bakmanı istiyor!" dedi ve yine öne doğru atıldı.

Ama göğsünden tutan Mehtap yeniden baskı uygulayıp, "Yeter Halit! Dur lütfen!" dedi kısık ve korkmuş bir sesle. Halit, Mehtap'ın korkmuş sesini duymadı ve öfkeli bir şekilde Turaç'a bakıp devam etti.

"Ne durması, Mehtap? Herif hâlâ kardeşimin elini tutuyor, görmüyor musun?" dediğinde Mehtap Halit'in gözlerine baktı.

"Dur diyorum, Halit!"

Halit, Mehtap'ın kararlı sesiyle durdu ve nişanlısını nasıl korkuttuğunu o anda gözlerinde gördü. Mehtap'ın gözlerinde gördükleri yüzünden öfkesi dinmiş ve şefkatle bakmaya başlamıştı. Eliyle nişanlısının yüzünü okşadı, ardından gel-

dığından beri öfkesinden göremediği kardeşine baktı. Gözlerinde gördüğü yaşla canı yandı. Kardeşini korumak isterken kendisi ağlatmış ve üzmüştü.

Turaç'a dönüp, "Önce sen bir o eli bırak bakalım!" dedi ama sesi yine haddinden fazla sinirli ve sert çıkmıştı.

Turaç dakikalardır Halit'le nişanlısı arasında geçenleri izliyordu. Sonunda kendisine dönen Halit'in uzlaşmaz tarafını görünce sıkıntıyla gözlerini kapattı. Sümeyya üzülmesin diye susacak ve Halit ne derse desin, alttan alacaktı ama görünen o ki karşısındaki adamın buna niyeti yoktu.

Gözlerini açıp, "Sen neden bırakmıyorsun?" dediğinde Halit şaşırdı.

"Neyi bırakmıyormuşum ben?"

"Sevdiğin kızın elini," dedi Turaç.

"O benim nişanlım! Onunla bunun ne alakası var?"

Beklediği cevabı alan Turaç, "Tek sorun bu mu?" diye sordu.

Halit iyice öfkelenmişti. Derin bir nefes aldı ve hâlâ gözlerinde endişe olan nişanlısının elini sıktı bilmeden. "Ne saçmalıyorsun? Açık konuş!"

Turaç, kendisi de bir ağabey olduğu için Halit'i çok iyi anlıyordu. İrem'in başına bu gelse daha fazlasını bile yapardı. Ancak Turaç'ın niyeti ciddiydi ve bunu bu kalın kafalı adama anlatmadan hiçbir yere gitmeyecekti. "Diyorum ki tek sorun Sümeyya ile nişanlı olmamamız mı?"

Turaç'ın nereye varmak istediğini anlayan Halit alayla gülümsedi. "Hayallerin fazla uçukmuş. Ama bu hayallerini ben gerçekleştirmene izin vermem!" Sonra birden yerinde dikleşti ve "Şimdi bırak kardeşimin elini ve defol buradan!" dedi itiraz istemez bir tonda.

Mehtap'la Sümeyya endişeli ve heyecanlı bir şekilde bu iki deli fişeği seyrediyordu. Her ikisi de sonuç nereye varacak, çok merak ediyordu. Sümeyya hâlâ tutuktu. İlk defa başına böyle bir şey geliyordu ve ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Turaç, "Bu tavrının beni korkutması mı gerekiyor, Halit?" dedi ve ona söz hakkı tanımadan devam etti "Ben, Sümeyya'yı seviyorum. Niyetim öyle gönül eğlendirmek değil Ben-Kardeşinle-Evlenmek-İstiyorum!"

Evlilik?

Turaç'ın niyetinin ciddi olduğunun farkındaydı Sümayya ama bunu, ağabeyine bu kadar kolay bir şekilde söyleyeceğini düşünmemişti. Sevdiği adamın bu mert duruşundan bir kez daha etkilendi ve bunu belli ederek elini tutan adamın yüzüne sevgiyle baktı.

Halit, kardeşinin aile büyüklerininki gibi büyük aşk istediğini biliyor ve onun yalan ilişkilerden uzak durduğunu biliyordu. Bu yüzden daha önce böyle bir durumda kalmamıştı. Kardeşinin gözlerinde bu adamı istediğini görebiliyordu ancak ağabey olmasının verdiği gereklilikle bu işi kolaylaştıracak değildi.

"Belki göstermiyorsun ama aranızda yaş farkı olduğu çok belli ve..." derken Turaç lafını kesti hemen.

"Evet, söylediğin gibi yaş farkımız var ve buna sen değil, Sümeyya karar verecek!" dedikten sonra Sümeyya ile birleşen ellerine bakıp devam etti. "Görünen o ki Sümeyya da kararını vermiş."

Halit öfkeden kıpkırmızı oldu ve gözleri öyle bir hâl aldı ki, Sümeyya ağabeyinden ilk defa korktu. Halit öne atılarak, "Ulan ben senin..." dedi ama tanıdık bir ses devamını getirmesine engel oldu.

"Halit! Bu kadar yeter. Bahçede olmanız diğer insanları rahatsız etmediğiniz anlamına gelmiyor. Şimdi herkes içeri!" dedi babası Haldun Bey.

Haldun Bey'in sesiyle herkesin harekete geçmesi gerektiği hâlde kimse yerinden kıpırdamadı. Sanki donup kalmışlardı. Sümeyya hemen elini Turaç'ın elinden çekti. Turaç bunun doğru olduğunu düşünüp izin verdi.

Halit, ailesinin neden burada olduğunu sorgulamayı sonraya bıraktı ve nişanlısının elini tutup eve doğru ilerledi. Cebinden anahtarı çıkarıp, kapıyı açtıktan sonra geri çekilerek babasına yol verdi. Haldun Bey, arkada kalan kızına ve yanındaki genç adama bakan karısına bir bakış atıp içeriye geçti. Karısı ne yapması gerektiğini bilirdi.

Turaç sevdiğine dönüp sessizce fısıldadı. "Ben özür dilerim, gökyüzüm. Böyle olmasını istemezdim. Sen içeri geç, ben yarın ararım seni," dediğinde cevap, yanlarına gelen ve konuşmaları duyan Sümeyya'nın annesi Sibel Hanım'dan geldi.

"Sen nereye gidiyorsun, evladım? Haldun'u duydun. Herkes içeriye," dedi Sibel Hanım her zamanki nahifliği ve gülümseyen yüzüyle.

Turaç karşısındaki güzel kadının samimi sözlerine şaşkınlıkla gülümsedi. "Ben yanlış anladım sanırım. Tabii ki buyurun lütfen," diyerek evin yolunu gösterdi Turaç.

Sümeyya yorgun bir yüz ifadesiyle sevdiği adama gülümsedi ve sarsak adımlarla o da eve doğru yürüdü. Gerçekten çok korkmuştu sevdiği iki adamdan birine bir şey olacak, diye. Herkes içeriye girmiş ve salonda koltuklara oturmuşlardı.

Sibel Hanım kızına baktı. "Sümeyya'm, kızım şu ilk yardım çantanı getir bakalım."

Sümeyya sadece başını olumlu şekilde sallayarak, ayağa kalktığında Haldun Bey hafif bir sinirle sitem etti karısına.

"Kaç defa diyeceğim, Sibel? Kızımızın adı Sümeyye! Ben Sümeyye koydum. Sümeyya ne Allah aşkına ya?" dedi yüzünü buruşturarak. Sümeyya içeri giderken, babasının isim mevzusunu açmasına alışkın olduğu için dönüp bakmamıştı.

Sibel Hanım eşine gülümsedi. Böyle anlayışlı, sevecen adam söz konusu babası olunca huysuz bir çocuk gibi oluyordu. Kocası, babasını çok sever sayardı aslında ama işin içinde altta kalmamak vardı bir kere. İşte o zaman ikisi de birbirinden inatçı oluyordu.

"Ay hayatım, bir vazgeçemedin şu inadından. Babamın yanında Sümeyya, senin yanında Sümeyye derken bende biraz hatlar karışıyor," derken, kocası tam kendini savunacakken ve bunu anlayan Sibel Hanım hemen devam etti konuşmasına. "Haldun, canım şimdi sırası değil," diyerek gözleriyle Turaç'ı işaret etti.

Haldun Bey, mesajı aldı ve önüne dönüp sabırla bekledi. Halit hâlâ sinirli bir şekilde nefes alıyor ve Turaç'tan gözünü ayırmıyordu. Turaç bütün bu olanları dikkatle izliyor, dinliyor, aile hakkında bilgi ediniyordu. Az önceki Haldun Bey ve Sibel Hanım'ın isim üzerine konuşmasını Sümeyya'nın daha önce anlattığı hikâyeden dolayı anlamıştı.

Sümeyya'nın odaya girmesiyle sessizlik bozuldu ve Sibel Hanım kızının elindeki çantayı işaret ederek konuştu. "Kızım, sen arkadaşınla ilgilen. Mehtap kızım, sen de nişanlınla," dedi ve mutfağa içecek bir şeyler hazırlamaya gidecekken oğlunun öfkeli sesini duydu.

"Kendi işini kendi yapsın! Kalk Sümeyya oradan!" dediğinde Halit, Sibel Hanım eşine göz kırptı ve yoluna devam etti.

"Oğlum, sen pansumanını yaptır. Konuşacağız şimdi!" Oğlunu ezip geçmemek için Haldun Bey alttan alır bir müdahale yaptı. Halit mecburen nişanlısına döndü ve bir daha Turaç, Sümeyya ikilisine bakmadı. Çünkü bir daha onları aynı yakınlıkta görürse artık babası da engel olamazdı.

Sümeyya'nın hayatında ilk defa, ailesiyle âşık olduğu adam bir aradaydı ve bu durum biraz çekinmesine yol açıyordu. Turaç, arkadaşları Cenk ya da Fatih gibi değildi. Ve yaşı kaç olursa olsun, böyle bir durumda ailesinin yanında ne yapacağını bilmiyordu. Elleri titreyerek pamuğa tentürdiyot döktü ve yavaşça Turaç'ın yaralı olan dudağıyla kaşını temizledi. Göz göze geldiklerinde Turaç sanki Sümeyya'yı ilk defa görüyormuş gibi aşkla baktı ve aynı karşılığı aldı sevdiğinden. Etraftaki herkes silindi ve Sümeyya'nın eli kaşında durdu. Birkaç dakika öylece kaldılar. Kendilerine bakmayan

Halit bu bakışları görmedi ama Haldun Bey için aynı şey geçerli değildi. Sahte bir öksürükle müdahale etti ve ikili geriye çekildi. Bu sırada elinde kahvelerle içeriye Sibel Hanım girdi. Herkese kahvesini verdikten sonra eşinin yanına geçti. Haldun Bey kahvesinden bir yudum alıp konuşmaya başladı.

"Evet, gençler sizi dinliyorum. Kim başlamak ister?" Halit ateşli bir taraftar gibi tam söze girecekken Sümeyya araya girdi ve kendisi anlatmaya başladı.

"Abi lütfen! Ben anlatırım," dedi ve ilk Turaç'a döndü bakışları. Ardından babasına dönerek, "Baba... Turaç benim erkek arkadaşım," dediği anda Halit'ten bir hırıltı yükseldi. Sümeyya bunu umursamadan devam etti. "Turaç, Mardin'de yaşıyor ve her hafta sonu beni görmeye geliyor. Bugün de geri dönecekti ve biz görüştükten sonra beni eve bıraktı. O sırada abim gördü..." dediğinde Halit araya girdi.

"Kardeşimi öpmeye kalkıyordu, baba!" dedi küçük bir çocuğun babasına şikâyeti gibi.

Haldun Bey cevap vereceği zaman Sümeyya, Halit gibi aynı heyecanla cevap verdi. "Hayır, baba! Abim yanılıyor. Turaç, ilişkisini dışarıda yaşamayı sevmez ve beni yanağımdan öpecekti. Her zamanki gibi," derken birden heyecanla söylediği şeyleri fark edip utancından başını eğdi. Aile içinde böyle mevzulardan hiç bahsetmemişti daha önce. Şimdi babasının önünde böyle rahat konuşmak Sümeyya'yı fazlasıyla geriyordu.

Halit, kardeşinin söylediklerinin üzerine Turaç'a daha bir öfkeyle bakmaya başlamıştı. Çünkü Turaç'ın kardeşine yaklaşmasına bir engel arıyor, onu benimsemek istemiyordu.

Haldun Bey, ne kadar oğlu ve kayınbabası gibi kıskanç biri olmasa da en nihayetinde bir kız babasıydı. Bu durum kızını daha bir korumasına sebep oluyordu. Kızının genç adamı savunmasını ve gözlerindeki aşkı görmüştü. Bu duruma sevindiği kadar korkmuştu da. Sevinmişti çünkü kızı aşkı tadıyordu. Ama korkuyordu da işte. Turaç denilen adam kızı için

doğru kişi miydi? Onu tanımıyordu. Ya biricik kıymetlisini üzerse? Ya kızının kalbini kırarsa?

"Siz benim çocuklarımsınız. Ne düşündüğünüzü gözlerinizden anlarım. Ben daha çok delikanlının düşüncelerini merak ediyorum?" derken, son sözlerini Turaç'a bakarak söylemişti.

Turaç, içeri geçtiğinden beri sessizliğini korumuş ve bu anı beklemişti. "Söyleyeceklerim ne kadar sizi memnun eder, bilmiyorum fakat kesinlikle saygısızlık olarak algılamayın lütfen," dedi ve Sümeyya'ya bakıp derin bir nefes alarak devam etti. "Ben kızınızı seviyorum ve Sümeyya da izin verdiği takdirde hayatıma onunla devam etmek istiyorum. Bu yüzden öncelikle karar Sümeyya'nın. O izin verdiği sürece yanında olacağım!"

Saygısızlık olarak algılamayın derken bu sözlerini kastettiğini anlamıştı Haldun Bey. Açıkçası Turaç'ın bu kendinden emin tavrı, ailesine karşı bile kızını savunuyor olması Haldun Bey'i çok etkilemişti. Karşısındaki adamda kendi gençliğini görür gibi oldu ve bundan dolayı mutlu oldu. Hayat ne getirir bilinmezdi ancak Haldun Bey kızı için birkaç şeyden emin olmuştu. Gerisi için de zaman gerekiyordu zaten. Yine de araştırması ve kim olduğunu bilmesi gerekiyordu. Kızı ilk defa biriyle karşısına gelmişti ve emindi ki kızı bu adama âşıktı

"Anladım, evladım. Yani diyorsun ki siz ne derseniz deyin, ben yine de alırım kızı," dedi muzip bir şekilde.

Bu laf üzerine Sibel Hanım kıkırdarken Sümeyya babasının onayladığını anlamıştı. Tıpkı Halit'in de anladığı gibi. Halit, babasının bu kadar çabuk karar vermesine bozulmuştu. İçten içe kendisi de ısınmıştı Turaç'a ama söz konusu kız kardeşiydi ve Halit kardeşini paylaşmayı sevmezdi. Tüm hırçınlığı ve çocuk gibi huysuzluğu ondandı.

"Hayır. Yani evet..." dedi ve Turaç derin bir nefes daha aldı. "Evet. Sümeyya'yı size rağmen bırakmam. Kendisi istediği sürece yanında olurum ki benim isteğim bir ömür," dedi

ve aşk dolu gözlerle sevdiğine baktı. Şimdi burada kimse olmasa o gözlerden akar, kendini aşka bırakırdı

"Duruşunu ve kararlılığını sevdim, Turaç. Ben kızıma güveniyorum. Her zaman en doğru kararı verir. Zaten kaç yaşında insanlarsınız. Engel olamayız," diyerek oğluna baktı Haldun Bey. Çünkü biliyordu ki söz konusu kardeşi olunca oğlunun kanı deliydi. Bu yüzden önceden uyarıyordu. Bu uyarının oğlunu durdurmaya yetmeyeceğini ve Turaç'ı bezdirene kadar devam edeceğini biliyordu. Çünkü dedesi neyse Halit oydu. "Az önce Sümeyye hafta sonu geldiğini söyledi. Yani Mardin'e döneceksin. Gitmeden bir konuşalım. Ne dersin?"

"Zaten uçağı kaçırdım. Bu hafta burada kalırım. İstediğiniz zaman konuşabiliriz," dedi samimiyetle. Daha sonra etrafına şöyle bir bakıp devam etti. "Ben artık müsaadenizi isteyeyim," diyerek ayaklandı.

Onunla beraber Halit hariç tüm ev halkı da kalktı. Tabii nişanlısı Mehtap'ın bakışlarıyla o da kalkmak zorunda kaldı. Turaç tek tek veda ederek, el sıktığında, sıra Halit'e gelince elinin haddinden fazla sıkıldığını gördü. Aynı karşılığı verdi ve tek kaşı havada tebessüm etti, karşılık beklemeyen Halit'in yüzüne.

Turaç daha sonra Haldun Bey'e dönüp, "Sizden haber bekliyor olacağım, Haldun Bey," dedi ve iyi geceler dileyerek bahçe kapısına doğru yürüdü. Arkasındaki adımları fark edince yavaşladı.

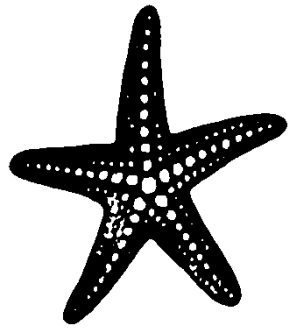
Sümeyya ailesi içeri girince Turaç'a yaklaştı. "Seni geçirmek istedim," dedi ve Turaç'ın gözlerine bakarak devam etti. "Olanlar için özür dile..." derken Turaç lafını kesti.

"Şişşt! Senlik bir şey yok, güzelim. Abinin tanışma şekli bana tanıdıktı. O yüzden haklı," dedi anlayışlı bir şekilde.

"Anlaşıldı. Kıskanç biriyim diyorsun yani?"

"Bence test etme derim."

Bu sözlere ikisi de gülümsedi. Daha sonra vedalaşıp ayrıldılar ve Turaç eve gitmek için arabasına doğru ilerledi.

20. BÖLÜM

Bir Hafta Sonra...

Turaç, "Bence yanına gitmelisin," diye ısrar etti.

Demiralp, birkaç saniye arkadaşına baktıktan sonra elinde çevirdiği kalemi masaya fırlatıp başını arkasına yasladı. Gözlerini her kapattığında Naz'ın üzgün, korkmuş gözlerini görüyordu. Onun iyiliği için ondan bir süre uzak kalmak istiyordu. Kadir'in icabına baktıktan sonra her şeyi yeniden yoluna sokacaktı. Üstelik Naz, sadece bir kavga için ona *eşkıya* demişken bu silahlı saldırı için ne düşüneceğini bilmiyordu. Onun gözlerinde başka bir duygu görmeye hazır değildi. Derin bir iç çekip Turaç'a baktı.

"Zaten zor duruyorum Turaç, Allah aşkına yapma!"

Turaç arkadaşını o kadar iyi anlıyordu ki... Sırf bu yüzden İstanbul'dan hemen gelmiş, yanında olmuştu. Demiralp'e kalsa kendisine söylemezdi ki söylememişti de! Demiralp'i arayıp, birkaç gün sonra geleceğini söylediğinde onun tuhaf sesinde bir terslik olduğunu anlamıştı. Ama düşünceli arkadaşı onun keyfini bozmamak için söylememişti. Sümeyya'nın ailesiyle olan yemekte içi içini yemiş ve daha fazla dayanamayıp ailesini aramıştı. Olanları öğrendiği gibi de yemek biter bitmez, hemen bilet alıp Mardin'e gelmişti. Ancak Demiralp'in yeni kararlarını Turaç beğenmemişti. Naz'ın iyiliği için olduğunu elbette anlıyordu, kendisi olsa farksız davranmazdı. Ama bu şekilde arkadaşı perişan oluyordu. Naz'ı söylemiyordu bile...

"Tamam, bir şey demiyorum. Kadir meselesi kapansın, her şey düzelir nasılsa."

Demiralp başını olumlu şekilde sallarken ruhunda can kalmamış gibiydi. Naz'dan uzak kalmak kendisine iyi gelmiyordu.

"Haşim Ağa'nın barışı bozmak istemediğini biliyorum. Kalan evlatlarının canı, soyu için kıymetli. Bu yüzden aşirete verdiği sözü tutacak ve bana oğlunu getirecek! Yoksa bu sefer akan kan onların soyunun tamamından olacak!"

"Bence korkuyor. Bunu oğlunun yaptığını o da biliyor ve aşiretin kararından, senin vereceğin hükümden korkuyor. Bu yüzden yanlış yapıp oğluna kaçması için yardım edebilir."

"Merak etme, önlemler alındı. Adamlarımız gördüğü yerde gerekeni yapacak ve Haşim Ağa takip altında. Kadir'e bir tek telefonla ulaşabilir. Onun dışında her şeyden haberim olur."

"Aşiret diken üstünde, bu işin onlara sıçramasından korkuyorlar."

Demiralp acımasız bakışlarını Turaç'a doğrulttu. "O zaman nerede durmaları gerektiğini bilecekler!"

Turaç, arkadaşının gözlerinde gördüklerinden memnun olmadı. Her şeyin yoluna girip, onun güzel bir hayat kuracağını düşünürken bu olanlar kimse için iyi olmamıştı. Demiralp bu saatten sonra kimseye merhamet etmeyecekti! Bunu bizzat görmüştü...

★★★

Naz, Demiralp'i Urfa'dan döndüklerinden beri görmüyor, öğle yemeklerine de gelmiyordu. Sadece telefonda kısacık konuşmalar yapıyorlardı o kadar. Urfa'dan geldikleri gün, olan silahlı saldırıyı hastane çalışanlarından duymuştu. Bunu ne kadar Demiralp'in kendisinden duymak istese de onu anlamaya çalışmıştı. Demiralp'in başında sorunlarının

olduğunu, ailesine, işine karşı olan sorumluluğunu bılıyordu. Yine de aralarında bir terslik olduğunu hissediyordu. Kendisi de şüphe içindeyken Demiralp'in uzak kalması, içindeki tedhumları büyütüyordu. Naz bunun olmasını istemiyor ve yaralanmaktan çok korkuyordu.

Bu sürede Demiralp gelmese bile adamlarını gonderiyor ve her öğle, yemeğini yolluyordu. Ardından arıyor ve Naz'ın bir ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Bu durum Naz'a, uzaktan seviyor hissi bırakıyordu. Bencil kalbi Demiralp'i yanında istese de sabırla bu işin sonunun nereye gideceğini merak ediyordu.

"Geçmiş olsun, lütfen kendinize dikkat edin, Latife teyzeciğim."

Yaşlı kadın, kızının koluna girmeden önce Naz'a gülumsedi. "Senin güzel hatırın için daha bir özen göstereceğim, kızım."

Naz, emekli öğretmen olan tatlı kadına baktığında annesini görüyordu. İçi öyle şefkatle dolmuştu ki onun hep iyi olmasını diledi. Hastasını yolladıktan sonra hastane telefonunu kaldırıp bir ıhlamur istedi. Üzerinde bir kırgınlık vardı ve hasta olması şu durumda hiç iyi olmazdı. Ağzına vitamin hapı attığı sırada telefonu çalmaya başladı. Demiralp'in aradığını görünce yine her şeyi unuttu.

"Merhaba Naz. Nasılsın?"

Demiralp'in yine mesafeli sesini duyunca içinde bir şeyler kırıldı. "İyiyim, sen nasılsın?"

Demiralp, kulağına dolan sesten onun nasıl olduğunu anlamıştı. Kadir'e bu hafta ne kadar lanet ettiğini unutarak bir kere daha lanet etti. Naz'ın bu kadar üzüldüğünü bilerek şimdi yeniden İstanbul'a gideceğini nasıl söyleyeceğini bilemedi. Ancak Kadir'in peşinden gidip işini bitirmek demek Naz'a daha çabuk kavuşacağı anlamına geliyorsa, yapacağı hiçbir şey yoktu.

"Bu aralar işlerim çok yoğun ve bir sure daha uzayacak gibi duruyor."

"Sorun değil diyemiyorum, Demiralp. Çünkü konuşmamız gereken bir dünya konu oldu ve seni... Özledim."

Demiralp gözlerini kapattı. Kendisi de çok özlemişti. Özellikle Naz'ın sıcaklığını, kokusunu tatmışken bu uzaklık ona da iyi gelmiyordu. Hiç yaşamadığı duyguları bu kadar hızlı ve bir arada yaşamak, Demiralp'i tüketmişti. Tek istediği, Naz'ı kollarına almaktı.

Derin bir nefes alıp gözleri kapalı, "Az önce aldığım bir haberle acil olarak İstanbul'a gitmem gerekiyor. Yanına gelip veda edecek vaktim yok, bu yüzden sesini duymak istedim," dedi.

Naz, hissettiği üzüntü ve öfkeyle birkaç saniye cevap veremedi. Bu İstanbul olayından çok sıkılmıştı ve Demiralp döner dönmez artık bu işi çözecekti. Yoksa bu şekilde devam etmesi mümkün değildi.

"Ne kadar kalacaksın!"

Demiralp gelen keskin sesle afalladı. "Şimdilik bilmiyorum ama çok uzun süreceğini sanmıyorum."

"Sürmese iyi olur, Demiralp! Çünkü gerçekten sevdiğim adamın hayatında neler olup bittiğini bilmek istiyorum! Bu olanlar beni endişelendiriyor."

Demiralp, Naz'ın haklı olmasına karşın bir şey diyemiyordu ama endişelendiğini bilmek, Naz için korkmakta haklı olduğunu gösteriyordu. Naz'ın bu saldırıdan ve yaşanan kavgadan dolayı huzursuz olduğunu ağzından duymak, Demiralp'e kötü hissettirmişti. Onu kaybettiğini hissediyordu.

Daha fazla bir şey diyemeden, "Kendine iyi bak," dedi ve telefonu kapattı.

Turaç, arkadaşının yüzünün aldığı şekli beğenmemişti. "Ne oldu? Kötü bir tepki mi verdi?"

"Bu olanlar onu endişelendirmiş. Bence korkuyor ve bu tür bir ilişkinin içine girmek istemiyor."

"Hemen sonuca bağlama! İlk önce Istanbul'a gidelim ve bakalım adamlar doğru iz mi sürmüş. Kadir oradaysa paketleyip geri döneriz. Sen de her şeyi yoluna sokarsın."

Demiralp öyle olmasını diliyordu. "Sen burada kalıyorsun, Uluzar! Kadir'e çok güvenmiyorum. Mutlaka bir planı vardır. Hem... Naz'ın yanında kalman içimi daha rahatlatacak."

"Güvenliği daha sıkı yapmıştın, bir şey olacağını sanmıyorum. Kadir'in hedefi sensin. Ben de gelsem içim daha rahat edecek."

"Olmaz, Uluzar! Bu sefer tek gideceğim!"

"Tamam, öyle olsun. Kendine dikkat et ve sakın bir delilik yapma. Naz'ı, geleceğini düşün!" Demiralp'in kardeşçe omzunu sıktıktan sonra ona sarıldı. "Aklımı sende bırakma Ağam!"

Demiralp arkadaşına minnetle bakıp başını salladı. Ardından uçağa yetişmek için havaalanına gittiler.

Uçak, Mardin'den havalanırken Turaç'ın içi rahat değildi. Bunca yıldan sonra Demiralp'i bir yere tek göndermek onu rahatsız etmişti. Kadir Mardin'de yoktu. Her taşın altına bakmışlardı ve olayın başında şehir dışına çıktıklarından eminlerdi. Urfa'dan gelen haber de bunu doğruluyordu. Kadir oradan İstanbul'a uçmuştu ama yine de bir terslik olduğunu düşünüyordu.

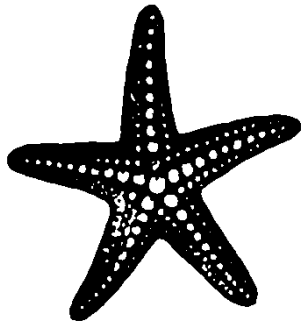
Demiralp gittikten sonra Naz'ı uzaktan kontrol etmek için hastaneye doğru sürdü. Demiralp'i yıkacak hiçbir şeye sebep vermek istemiyordu.

Kadir, aşiretteki ve aile içindeki köstebekleri sayesinde olan biten her şeyden haberdardı. Babasının aşirette *"Suçlu olan oğlumsa size kendi ellerimle teslim edeceğime dair şeref sözü veriyorum,"* demesinin üzerine artık yapacak bir şeyi kalma-

mıştı. Babası onun yaptığını gözlerinden anlardı ve sözlerini her zaman tutardı. Ortaya çıkarsa babasının onu aşirete vereceğinden emindi.

Yıllardır Demiralp'e ve çevresine yaklaşması yasaktı. Urfa olayı bile ceza almasına yeterdi. Bu yüzden Demiralp'ı yıkacak hamleyi yapmadan bir yere gitmeyecekti. Ve Naz Akad gibi bir zaaf varken ortada bu hiç de zor olmayacaktı.

21. BÖLÜM

Demiralp, uçaktan indiği gibi arabasına geçmiş, adamlarını takip etmeye başlamıştı. İstanbul'un yoğun trafiğinden sonra izbe bir mahalleye ulaşmışlardı. Arabada bekleyerek bir süre evi izlemeye başladı. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu ve temkinli olması gerekiyordu. Telefonunu sessize alıp arabanın içindeki ışıkları kapattı.

Demiralp az önce girdiği evden çıkarken sinirden kuduruyordu. Kadir burada değildi! İşin ilginç yanı bu eve hiç gelmemişti ve bir saatten fazla zamandır, geç saatlere doğru eve giren iki adamı sorguluyordu. Adamların garip bir hâlini görmese de işini şansa bırakmak istememişti. Ama adamların gerçekten de bir şey bildiği yoktu. Urfa'daki adam kendilerini satmıştı! Bir ağayı karşısına almayı göze almışsa, sonucuna da hazır olması gerekiyordu! Kadir'in boş vaatlerini kabul etmesi ne demek, Demiralp ona öğretecekti!

Mardin'in Ağası, Kadir'in tuzağına düşmüştü! Anlaşılan Kadir'in yeni bir planıyla karşı karşıyaydı. Mardin'den bilerek çıkarılmıştı ve Kadir, o yokken istediğini yapabilirdi. Hedef kendisi değilse... Aklına gelen sevdikleriyle gözleri kocaman açıldı. Ailesi! Naz! Kadir'in hedefindeki kimdi?

Her şeyden ve herkesten haberi olduğu için ilk önce Turaç'ı aradı. Açan olmayınca endişesi büyüdü. Ardından Naz'ı aradı. Yine cevap alamadı. Naz'ın kapısında duran korumasını aradı.

"Ahmet durumlar nasıl? Naz evde mi?"

Ahmet, "Ağam..." diyerek susunca Demiralp'ın yüreğine bir sızı indi. Bir şey olmuştu, hissediyordu

"Ne oldu, Ahmet? Konuş!"

"Ağam, Kadir Mardin'deymiş! Burada!" dediğinde Demiralp için zaman durmuştu. Rüzgâr sesi dahi kulağına gelmiyordu Ahmet'in söylediği son sözlerinden başka. Gecenin uğursuzluğu üstüne çökmüştü. *Naz?*

Zorlukla kendine gelip, "Naz nasıl? Onun yanına geldi mi?" diye sakince konuştu. Demiralp fırtına öncesi sessizliği yaşıyordu.

"Hanım Ağam iyi, bir şeyi yok. Turaç Ağam da burada olduğunu görünce Kadir'in peşinden gitti. O yüzden arayamadı herhâlde."

"Sen niye bana haber vermiyorsun lan?"

Ahmet, ağasının kükremesiyle yerine sindi. "Ağam, Turaç Ağam dedi ki..." derken Demiralp şiddetle lafını kesip telefonu kapattı.

Demiralp hızla arabaya binip öndeki adamına, "Havaalanına!" dedi. Sonra Turaç'ı yeniden aradı. Ancak telefonu yine açılmadı. İçindeki korku büyüyordu. Kardeşlerini aramayı düşündü ama onları da telaşlandırmak istemedi. Bir şeylerden haberi olsa Ahmet onu da söylerdi. Öfkeyle önündeki koltuğa yumruk attı. Hâlâ nasıl bu tuzağa düştüğünü anlayamıyor, böyle bir zamanda bu hatayı yaptığına inanamıyordu.

Havaalanına vardığında aldığı haber, olabilirmiş gibi daha çok öfkelenmesine neden oldu: Bir saat içinde kalkacak uçak yoktu! Çaresizlik içerisinde sanki mucize olacakmış gibi orada beklemeye başladı. Adamları sürekli kahve taşırlarken Demiralp telefonu elinden düşürmüyordu. Kısa süre sonra telefonu çaldı.

Bir hışımla açarak, "Sen beni delirtmek mi istiyorsun, Uluzar? Aklım çıktı lan! Niye açmıyorsun telefonu?" diye bağırdı.

"Sakin ol! Kadir'in peşinden gidiyordum. Telefon boşluğa düştü, gözden kaçırmamak için de eğilip alamadım."

"Sen iyi misin?"

"İyiyim, kardeşim merak etme. Sen tahmın et, yanımda kim var?"

"İyi olmana sevindim, Turaç ama şimdı bana yanında kim olduğunu değil, Naz'ın nasıl olduğunu soyle! Neler oluyor? Kadir, Naz'a yaklaştı mı?" dedi ve içindeki az da olsa rahatlamayla arkasına yaslandı.

"İyi olduğunu düşünüyorum çünkü yanına gidemedim. Kadir bir şey yapmamış ama..." Bir an sustu ve nasıl söyleyeceğini düşündü.

Demiralp içinden taşmak için bekleyen öfkeyle, "Soyle Uluzar! Ama ne? Deliriyorum burada!" dedi.

"Tamam, sakin ol. Sanırım Kadir ona bir şeyler söylemiş Ayzıt'la ilgili. Yani Kadir öyle bir şeyler geveledi ağzında. Gelince anlatırım," derken tedirgindi. Demiralp'i nasıl sakinleştireceğini bilmiyordu. Yine de kötünün iyisi, diye düşünüyordu. Naz'ın başına bir şey gelseydi, hem kardeşinin emanetini koruyamayacak hem de onun yıkılışına şahit olacaktı.

Demiralp cevap vermek, hatta kükremek için ağzını açtı ama hemen geri kapadı. Aynı hareketi birkaç kere daha yaptıktan sonra derin bir nefes aldı. Kapana sıkışmış gibiydi. Sonra çok fazla sorusu olduğu hâlde sadece birini sordu kısık ve sakin bir sesle.

"Yanındaki Kadir mi?" dedi ve gözlerini kapattı.

"Evet. Kimsenin haberi yok. Fahri'nin Harabe Konak'ına götürüyorum. Hem ağzı sıkıdır hem de orada kimse bu soysuzu aramaz!"

"Tamam! Ben sabaha orada olacağım, ben gelene kadar sağ kalsın piç! İlk Naz'ın yanına geçerim."

Demiralp, soğumuş kahvesiyle oynayıp duruyordu. Naz'ı aramaya bu sefer çekiniyordu. Olanları kendi ağzından duysun isterdi. Her şeyi o anlatmak ve tepkisini yakından

görmek isterdi. Şimdi onun neler hissettiğini bilmiyordu ve bunun olumsuz olmasından korkuyordu. Yanında olsa bu sorunu da aşabilirlerdi, zaten aşılmayacak bir mevzu değildi. Sadece... Demiralp daha fazla düşünmeyi bırakıp Naz'ı aramaya karar verdi.

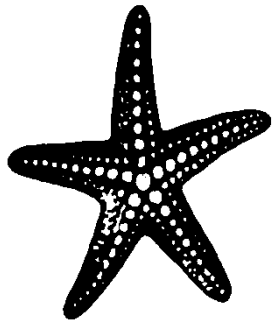
Açılan telefona sevinip, "Naz neredesin? Seni çok merak ettim," dedi.

"Neden merak ettin? Sevgilinden bana ayırdığın zamanlarda telefonunu açmayınca bir şey mi olması gerekiyor?" derken Naz'ın sesinde öfke, acı, alay, her şey vardı.

Demiralp ilk önce neler olduğunu anlayamadı. "Neler oluyor, Naz? Sevgili mi! Ne diyorsun?"

Naz ilk önce öfkeyle bağırıp, "Sen..." dedi ve anında sustu. Birden çöken dinginlikle, "Benden uzak dur Demiralp! Ben senin açıklama yapmanı beklemekten de benden bir şeyleri gizlemenden de yoruldum. Bunu bana neden yaptın, bilmiyorum ve artık öğrenmek de istemiyorum!" dedi.

Demiralp kapanan telefona, duyduklarına şaşkınlıkla bakıyordu. Naz'ın söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Kadir ne söylemişti! O soysuzun yalan yanlış şeyler söylediğini tahmin ediyordu. Çünkü sevdiği kadın bu kadar sinirlenmezdi. Ancak Naz'ın *benden uzak dur* demesini de hazmedemiyordu.

22. BÖLÜM

Gündüz...

Naz, Demiralp'in telefonundan sonra kendisini iyi hissetmediği için işi biter bitmez eve geçmişti. Ne kadar olumlu düşünmeye çalışsa da içindeki sıkıntı gitmiyordu. Eve, Demiralp'in isteğiyle Ahmet'in eşliğinde arabayla değil, yürüyerek geldi.

Güzel bir duş alıp, sıkıntısıyla birlikte akıp gitmesini istese de bu mümkün olmamıştı. Kendisine kahve yapmak için mutfağa gidip su ısıtıcısını çalıştırdı. Dolaptan fincanını alarak kahve kutusuna uzandı ancak öylece kaldı: Kahve bitmişti. Bıkkınca bir of çekip ısıtıcıyı kapattı. Canı kahve istiyordu ve bugün içecekti! Odasına gidip eşofman üzerine bir hırka alarak evden çıktı. Apartmanın kapısından adım attığı anda Ahmet yanına koştu.

"Bir isteğiniz mi var, Hanım Ağam?"

Naz bu hitaba gülümsedi. Demiralp neyse de adamlarının kendisine hizmet etmesine nasıl alışacağını bilmiyordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Markete gitmem gerekiyor," diyerek, Ahmet'in itiraz etmesine izin vermeden yoluna devam etti.

Markete girdiğinde Ahmet'in peşinden gelmemesine sevinmişti. Alışveriş sepetine iki tane çikolata ve kahve çeşitlerinden atıp, kasaya doğru yürürken, karşısına çıkan adamla ürküp yerinde kaldı.

Kadir, uzun bekleyişinin sonunda Naz'ı tek yakalamanın mutluluğuyla pis bir şekilde sırıttı. Demiralp'in *Ayzıt* diye ortalığı ayağa kaldırmasından sonra şimdi Naz'la mutlu olmasını hazmedemiyordu. "Bakın burada kim varmış? Demiralp Ağa'nın yeni oyuncağı!"

Naz, Kadir'in sözlerini duyunca hissettiği tedirginliğin yerini öfke almıştı. Bu sözlerin altında kalmak istemiyordu ama tanımadığı bir adama da kafa tutmak istemiyordu. Üstelik Demiralp de bu adam için uyarmıştı. Umursamadan yürüyüp geçmek istediğinde Kadir önünü kesmişti.

"Kaçıyor musun? Yoksa söyleyeceklerimi duymak istemiyor musun?"

Naz derin bir nefes aldı. "Ne istiyorsunuz, bilmiyorum ama bir an önce söyleyip giderseniz, ben de işime bakarım."

Kadir hainçe gülümsedi. "Senin bu resmî hâllerine bayıldım," dedi ve elini ağzına koyup tehlikeli gözlerle etrafa bakıp devam etti. "Of bayıldım falan, Demiralp Ağa sakın duymasın. Yoksa bana neler yapar?"

"Anlaşıldı, konuşmayacaksınız. O zaman çekilin lütfen yolumdan. Sizin saçmalıklarınızı dinleyemeyeceğim!" diyerek sağ tarafa bir adım attı ama Kadir yine önüne geçti.

Bugün, Naz'ın dünyasını altüst etmeden buradan gitmeyecekti. Demiralp'e yaşatacağı her şey onu mutlu ediyordu. İstanbul'da çaresizce onu ararken, burada olup biteni öğrendiğindeki surat ifadesini görmek isterdi. Onu dünya üzerinden sileceği zamanlar da gelecekti ama şimdilik ufak ufak gidiyordu.

"En çok neyi merak ediyorum biliyor musun?"

Naz'ın cevap vermediğini görünce devam etti.

"Demiralp'in tek aşkı Ayzıt olmasına rağmen nasıl onun yanında kalıyorsun?"

Naz'ın bir şey anlamadığını görünce içinden *bingo* dedi. Genç kadının yüzündeki şaşkınlık, anlam verememe ifadesi

onun bir şey bilmediğini gösteriyordu. Dişlerini göstererek gülmeye başladı. "Bilmiyorsun, değil mi?"

Naz, karşısındaki adama inanmaması ve onu dinlememesi gerekirken, gaflete düşüp, "Ayzıt da kim?" diye sordu.

"Diyorum ki..." diyerek biraz daha yaklaştı ama Naz hemen geri adım atınca Kadir'in sırıtması genişledi. "Yıllardır Demiralp'in yanında neden kimse yok biliyor musun?"

Naz yine hata ederek başını iki yana salladı ve cevap bekledi.

"Çünkü Demiralp'in kalbi dolu. Tek aşkı var, o da Ayzıt. Bana inanmıyorsan ona sor. Mesela neden sürekli şehir dışına kaçtığını sor! O Ayzıt'tan vazgeçmez!"

Naz başını *hayır* dercesine iki yana salladı. Kadir ise tam tersi şekilde *evet* diyordu.

"Ama senden de vazgeçemediğine göre..." diyerek özellikle susup baştan aşağıya doğru edepsizce Naz'ı süzdü. "... onu oldukça memnun ediyorsundur. Bir gün hatanı anlarsan ben de ateşli hâlini görmek isterim."

Naz, ahlaksız sözlerin ardından elini kaldırıp Kadir'e tokat attı. Gözleri dolarken yaptığı şey yüzünden şaşkına döndü. Bunu yapmayı planlamamıştı ama pişman değildi.

Kadir'in başı yana düşerken kendilerinden yana bakan birkaç kişi olmuştu. Naz bu ortamda daha fazla kalmamak için çıkışa yönelirken Kadir acımasızca kolunu tuttu. Öyle çok sıkıyordu ki Naz inlememek için kendisini zor tuttu. Gözlerinden yaş akmamak için direnirken korkmaya başlamıştı.

"Çok ateşlisin, kabul ama bir daha bana o ellerini kaldırırsan... Kırarım! Ayrıca aklına şunu sok: Sen, dillere destan aşkın sahibi Ayzıt'ın yanında bir hiçsin! Demiralp ona ihanet etmez!"

Sözlerinin ardından Naz'ı sertçe itekleyerek bıraktı. Naz yıkılmış bir şekilde Kadir'in çoktan çıkmış olduğu kapıya bakarken diğer kapıdan giren Ahmet yanına gelmişti. Naz onun ne söylediğini duymadı ama bir ara Kadir'in çıktığı kapıdan

çıktığını gördü. Saniyeler sonra yanına geri geldiğinde kıpırdayan dudaklarını seçebildi ama kulaklarının uğultusundan onu yine duymadı. Eli, acıyan koluna gitti ancak kalbının acısının yanında kolu hiçbir şeydi. Yaralanan kalbi az önceki sözlere inanmaya hazırdı. Kısacık zamanda yaşadığı şeyler bu sözlerin doğruluğunu kanıtlar gibiydi. Kafasını karıştıran tek şey, tanıdığı Demiralp'in bunları yapmayacağıydı. Belki de kendisini kandırıyordu. Sümeyya ne demiş olursa olsun, İstanbul'daki kadının kim olduğunu Naz bilmiyordu. Demiralp'in kendisine açıklayamadığı o kadar çok şey vardı ki Naz ne düşüneceğinden emin değildi.

Ayaklarına zorlukla emir verip marketten çıktı. Ahmet'in sorularına cevap vermiyor, veremiyordu. Elindekileri ne yaptı ya da kim aldı, hiçbir şey bilmiyordu. Aklına gelen fikirle eşofmanın cebinden telefonu çıkarıp Zehra'yı aradı. Bunu Demiralp dışında birinden duymak istiyordu.

"Efendim Naz?" diyen Zehra'ya ilk başta ne soracağını bilemedi.

"Sana tek bir şey soracağım, Zehra ve rica ediyorum, oyun falan oynama! Doğrudan cevap ver!"

"Hayırdır inşallah? İyi misin Naz?"

"Ayzıt... Ayzıt kim?" dedi zorlukla Naz ve Zehra'dan cevap gelene kadar gözlerini kapadı. Yalan olmasını istiyor ve duyacağı cevaptan ölesiye korkuyordu.

"Naz sen... Sen bunu nereden duydun?"

Zehra'nın şaşkın sesi kulaklarına dolarken sinirlenmesine engel olamadı. Demek ki böyle bir şey vardı! "Lütfen," dedi zorlukla. "Ayzıt kim? Demiralp'in kalbinde yer alan kadın mı?"

Zehra ne cevap vereceğini bilememenin şaşkınlığıyla, "Evet ama ah yani hayır, o çok eski..." derken Naz'ın kulakları uğuldamaya başladı. Telefonu kulağından çekip aşağıya duyamayacağı bir pozisyona indirdi. Eli göğsüne giderken nefes almakta zorlandı. Bunca zaman bir yalanı yaşamıştı ve

koca koca insanlar buna ortak olmuştu, öyle mı? Benay da biliyor mu, diye merak etti. Ya Zehra, o neden boyle bir şey yapmıştı? Telefonu kapatmadığının farkında bile olmadan öylece evine doğru yürüdü.

Hayatındaki herkese kızgın ve kırgındı. Ahmet'in sorularını görmezden gelip, apartmana girince telefonunun açık olduğunu, Zehra'nın "Naz!" diye seslendiğinde fark etti. Telefonu kapatıp cebine attı yine. Ardından telefon hemen yeniden çalmaya başladı ancak açmadı. Daha sonra defalarca çaldığı hâlde açmadı.

Naz ne kadar olduğunu bilmediği bir zamandır, sırtını giriş kapısına yaslamış, yerde oturuyordu. Eve girer girmez hıçkırıklarına engel olmayıp küçük bir ağlama krizi geçirmişti. Kendisini helak edene kadar ağlamış ve kafasında kurup durmuştu.

Zorlukla yerinden kalkıp, odasına giderek yatağına yattı. Kafasında en olmadık düşünceler yer alıyor, kurdukça kuruyordu. Demiralp'in orada kendisini aldattığını... Ne saçmalıyordu? İkinci kadın kendisiydi. Sinirden önce güldü, sonra ağladı.

Telefonu yeniden çaldığında bu sefer açtı. Demiralp'e az da olsa içindekileri döktükten sonra onu dinlemeden telefonu kapattı. Bitmişti işte. Bitirmişti! Demiralp onu yerle yeksan etmişti. Hâlâ bunu niye yaptığını merak ediyor, her şeye rağmen yaralı kalbi onu istiyordu.

★★★

Demiralp sonunda Mardin'e varmıştı. Uçaktan indiği gibi adamlarının getirdiği arabasına binip hastaneye doğru sürdü. Aksilik gibi uçak yarım saat gibi bir süre daha rötar yapmıştı. Saat dokuza geliyordu. Kendisi hastaneye varana kadar Naz çoktan gelmiş olurdu.

Bütün gece düşünmekten, kendini yiyip bitirmekten başka bir şey yapamamıştı. İstanbul'da çaresiz, eli kolu bağlı bir aslan gibi kafeste beklemişti. Her şeyin karıştığını hissediyordu ve bu karışıklıkta Naz'ı kaybetmek istemiyordu.

Hastaneye vardığında arabasını hemen park etti ve hızla Naz'ın odasına çıktı. Kapıyı çalmadan içeri girdiğinde Naz'la göz göze geldi. Naz'ın her hâlinden ağladığı belli olan gözlerinde gördüğü hayal kırıklığı ve öfkeyle yerinde kalakalmıştı. Naz'a doğru attığı bir adımda hiç duymak istemeyeceği sözler kulaklarına doldu.

"Sakın yaklaşma bana!"

Demiralp'i karşısında görmek, Naz'ı daha çok yaralamıştı. Bugün buraya bir haftalık rapor almaya geldiğine pişman oldu. Onunla karşılaşacağını düşünmemişti.

Demiralp biraz şaşkınlık, bolca sinirle, "Naz, neler oluyor?" diye sordu.

Naz, karşısındaki adamın rahatlığına ve hâlâ oyunu sürdürmesine sinir olmuştu. "Daha ne kadar alçalacaksın, merak ediyorum?"

Demiralp kaşlarını çattı. "Naz, hemen bana neler olduğunu anlat! Kadir sana ne dedi?"

Naz keyifsizce gülümsedi. Omuz silkip, "Aslında sana hesap vermek mecburiyetinde değilim! Burada benimle böyle konuşmana da müsaade etmeyebilirim. Ya da Kadir'le ne konuştuğumu sana anlatmayabilirim."

Demiralp sevdiği kadının bu hâlini hiç sevmemiş ve Kadir'in ne söyleyip de onu bu hâle getirdiğini merak etmişti.

"Çünkü Demiralp Gencer, benim hiçbir şeyim değilsin ve asla da olmayacaksın!"

Demiralp yüzünü ovalayıp bir adım daha attı ama aynı tepkiyi aldı.

"Sakın! Bana yaklaşmanı istemiyorum!"

"Yeter! O zaman bana neler olduğunu söyle!"

"Ne duymak istiyorsun? Her şeyi öğrendiğimi mi? Yoksa oyununun sona erdiğini mi söyleyeyim? Ya da kocamın bir yalancı ve ahlaksız olduğunu mu? Sen göründüğün kadar mert değilmişsin, Demiralp Ağa!"

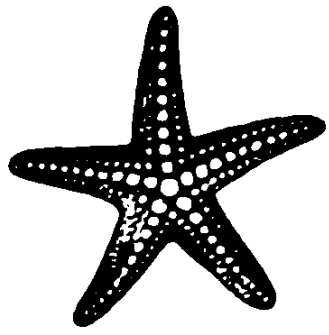
Demiralp karşısında duran kadına sanki onu hiç tanımıyormuş gibi baktı. Naz'a sadece bir günde neler olduğunu merak ediyordu. *"Kadir'e inanma, onunla konuşma!"* demişti. Bunlarla yetinmemiş, o kansızın söylediği yalan yanlış her şeye inanmıştı. İçinde zapt olmakta zorlanan bir karabasan vardı. Bütün vücudunu kaplayan öfkeyle beraber zincirinden serbest kalmak üzereydi.

Sakin kalmaya çalışıp, Naz'a doğru bir adım daha attığında onun geriye gittiğini gördü ve az önceki sözlere değil ama bu görüntüye yıkıldı.

Hayal kırıklığıyla, "Sen kendi değerini benim gözümde hiç görememişsin, Naz," dedi. "Hükmünü çoktan vermiş, beni infaz etmişsin. Keşke bana sorsaydın, keşke benimle de o soysuzla konuştuğun gibi konuşabilseydin."

Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Kapıya vardığında, omzunun üzerinden bakıp, "Bizi bitirdin diyeceğim ama... Zaten hiç olmamışız," dedikten sonra odadan çıkıp kapıyı sertçe çarptı.

Naz az önce neler olduğunu anlayamadı. İçindeki kontrol edemediği öfke birden patlamış, içinde biriktirdikleri, yeni öğrendikleriyle çatışma hâlinde ağzından çıkmıştı.

23. BÖLÜM

Naz koltuğuna çöküp, dirseklerini masasına koyarak elleriyle yüzünü kapattı. Başının ağrısı çoğalmış ve gözlerinin yanması geçmemişti. Zorlukla Benay'ı aradı ve göz damlası istedi.

Benay, Demiralp'in geldiğini gördüğü ve seslerin odadan yükseldiğini duyduğu hâlde sorunlarını çözsünler, diye hiç müdahale etmemişti. Naz, çağırınca da yanına gitmiş, destek olmak istemişti ama arkadaşı, kendisini herkese kapatmıştı. Görünen oydu ki ikisi de işleri daha da batırmıştı.

Naz, hastaneden eve gelene kadar olan yolu çok hatırlamıyordu. Birinden kaçıyormuş gibi kendini eve attığında nefes nefese kalmıştı. Eve girdiği anda durup vestiyere baktı ve her zamanki gibi mutlu olmayı, gülümsemeyi bekledi. Bekledi. Bekledi ama bir şey olmadı. Bütün öfkesiyle elindeki çantasını vestiyere fırlattı.

Sonra sakince kitap köşesine, camın önüne geçti. Başında yapması gerekeni yapıp bütün olanları en baştan düşünmeye başladı.

Saatler sonra elinde hiçbir şey yoktu. Bu zamana kadar Demiralp'in kendisine olan bir yanlışını görmemiş, yalanını yakalamamıştı. İki kadını bir anda idare edecek birine benzemiyor, bunu Demiralp'e konduramıyordu. Aklı ne kadar karışık olsa da kalbi, Demiralp'e inanmak istiyor, hatta ina-

nıyordu. Sadece yanıtı olmayan cevaplarda takılıp kalıyor, bunları Demiralp'ten duymak istiyordu.

Elleriyle yüzünü kapattı. Yanlış yapmıştı. Demiralp haklıydı. İlk önce Demiralp'i dinleyip ona sormalıydı. Bitecekse de onunla konuştuktan sonra biter... Sözlerinin sonunu düşünmek bile acı verici geliyordu. Bu söz ağzında kötü bir tat bırakmıştı.

Demiralp, kendisiyle konuşup her şeyi anlatacağını söylemişti. Belki de gerçekten de düşündüğü gibi değildi olaylar. Bu düşünce içine su serpse de ortada bir kadın olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Yüzünü yeniden ovaladı ve saçlarını geriye doğru aldı. Bütün vücudunun ağrıdığını hissediyordu. Yüzünde ıslaklık hissedince yeniden ağladığını fark etti. Akşam olduğunda karanlıkta oturmaya ve uzun bir süre daha ağlamaya da devam etti. Bu kadar güçsüz oluşuna lanet ediyordu. Her zaman, her olaya karşı dik durmasını bilen o güçlü Naz'ı bugün göremiyordu. Aslında bugün kör gözleri hiçbir şey göremiyordu.

Birden içinde her şeyden kaçma isteği belirdi. İstanbul'dan kaçtığı gibi buradan da kaçmak... Fakat İstanbul'dan kaçması gereklilikti! Burada bunu yapmayacak, sonuna kadar gidecekti. Kaçmak yoktu artık! Sadece kafasını toparlamak için bir gün uyuyup dinlenmeliydi. Düşünüp durmadan uyuması için ilaç alması, sabah kalktığında da daha sakin düşünmek için birkaç günlüğüne bir yerlere tatile gitmesi iyi olacaktı.

Mutfağa gidip, ilacını içtikten sonra bardağı tezgâha indirirken elinden kaydı ve yere düştü. Bıkkın bir şekilde eğilip düştüğü hâlde kırılmayan bardağı aldı. Tam o sırada kapısı çaldı. Yavaşça yerinde doğruldu, bardağı tezgâha bıraktı ve kapıya doğru döndü yüzünü. Kapısı hiç çalmazdı ve şu an kimseyi görmek istemiyordu. Kapı hâlâ ısrarla çalmaya devam edince kapıya doğru yürüdü.

Kısık ve titrek bir sesle, "Kim o?" dedi.

"Benim, Naz."

Naz duyduğu sesle bütün bedeninin urpermesine engel olamadı. Buraya neden geldiğini, ne istediğini bilmiyordu ama kapıyı açmak istemiyordu. Hem utanıyor hem kızıyor hem de ne tepki vereceğini bilmiyordu. Ancak âşık kalbinin sesi, aklına galip gelip bedenine öne doğru adım attırdı. Yavaşça kilidi açarken kalbi küt küt atıyordu...

Saatler Önce...

Demiralp, Naz'ın odasından çıktıktan sonra hiç kimseye bakmadan hastaneden ayrıldı. Durmadan körüklenen öfkesiyle arabasına binip, gaza bütün gücüyle yüklenerek Harabe Konak'ına doğru sürmeye başladı.

Naz'ı en çok kendisi koruması gerekirken büyük zararı yine kendisi vermişti. Naz buraları ve düşmanın ne demek olduğunu bilmezdi ki! Bilmediği için de Kadir karşısında hiçbir şey yapamaması normaldi. Ya kendi adamları? Hepsinin hesabını kesecekti!

Yol boyunca Naz'ın üzgün, kırgın ve ağlamaklı gözlerini görüyordu. Onu alıp sıkıca sarmak, *geçti* demek varken geldikleri noktayı düşündükçe, yakıp yıkmak istiyordu. Bir sevgilisi olduğuna inanıyor olması Demiralp'in kalbini yaralamıştı. Kendisinden başka bir kadın olduğuna nasıl inanırdı! Hiç mi belli edememişti kalbindeki yerini? Yine de âşık kalbi, Naz'dan gelen her şeye razıydı. Ancak o sözler... Demiralp başını iki yana salladı. Onurunu zedelemişti.

Öfkeyle direksiyona vurdu! Vurdu! Vurdu!

Yönünü değiştirip Mardin Tepesi'ne gitmeye karar verdi. Tek kalmalı, düşünmeli ve plan yapmalıydı. Bu şekilde oraya giderse Kadir'in sağ kalması mümkün değildi. Demiralp bu zamana kadar böyle güçlü kalmasını hep sabrına borçluydu. Bir yerleri yıkmak istese de barış ve insanların hayatları söz konusuydu. Kadir, namusuna dokunduğu için kanı helal olsa

da Demiralp, bu tuzağa da düşmeyecekti. Onun kan dokması, uyuyan yılanı uyandırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Tepeye vardığında, arabada boğuluyormuş gibi hemen arabadan inip tepenin kenarında bulunan ve aşağısında evler olan uçuruma doğru gitti. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Ancak kendisini rahatlatacak ve içindeki sıkıntıyı atacak huzuru bu defa bulamamıştı. Hiç iyi hissetmiyordu. Naz'a kıyamadığı, yıllar sonra kalbinin atmasını sağlayan kadına, bunu yaşattığı için kötü hissediyordu. Onun canını acıtmıştı. Üstelik onun haklı olduğunu biliyordu. Çünkü Demiralp ona hiçbir şey anlatmamış ve Kadir'den bir numaralı düşmanından yalan yanlış şeyler duyup inanmasına sebep olmuştu.

Demiralp'in kulağında Naz'ın sözleri yankılandı. *"Sevgilinden bana ayırdığın zamanlarda..."* demişti. *"Oyunun sona erdiğini..."*

Naz, ona, oyun oynadığını, kendisini aldattığını düşünüyordu. Demiralp fark ettiği şeyle Kadir'e lanet okumaya devam etti. Ardından güçlü, içinden bütün irini akıtır gibi Mardin semalarına bağırdı. Bunu birkaç kere tekrarlayıp derin derin nefesler aldı. Biraz daha iyi hissettikten sonra arkasında duran kayalardan birine oturdu.

Manzarayı boş gözlerle seyrederken bu olaydaki hatalarını kabul etmişti. Yine de kızıyordu. Hem de çok kızıyordu. Naz'ın kendisini bu kadar çabuk sildiğine, ona inanmadığına kızıyordu. Ayağa kalkıp volta atmaya ve düşünmeye devam etti. Girdiği girdaptan çıkamıyor, çıksa bile sevdiği kadını yaraladığı gerçeğini değiştirmiyordu. İçindeki öfkeyle durdu ve yanındaki kayalara bir yumruk attı. Kısa bir hissizlikten sonra elinin acısı kendini belli etmeye başlasa da kalbinin acısının yanında bu bir hiçti!

Saatlerdir burada oturmuş, öylece düşünüyordu. Aşkta, haklı haksız olmazdı ki! Daha fazla düşünmemeli, her şeyi yoluna koymalıydı. Naz'ın aşkından emindi ve gerisiyle ilgilenmiyordu. Hışımla dönüp arabasına doğru yürüdü. Bu şekilde bitmesine izin verecek değildi!

Kendisinden başka kimsenin olmadığı yolda ilerlerken Naz'ı yeniden kazanmayı umuyordu.

Naz'ın evine vardığında, arabadan inip, eve yürürken gözü Ahmet'e takıldı. Adımlarını durdurdu ve onun yanına gelmesini bekledi.

"Hoş geldin, Ağam."

Demiralp bir baş selamı verdikten sonra, "Bana neler olduğunu anlat!" dedi.

Ahmet, Ağasının kızmaması için hemen anlatmaya başladı. "Ağam, akşamüzeriydi. Hanım Ağam hastaneden yürüyerek eve geldi. Biz de takip ettik. Hanım Ağam eve girdikten sonra hiç çıkmıyor, diye Cemil arabayla bize yemek yaptırmaya gitti. Ben de kapıda beklemeye devam ettim. Kısa süre sonra Hanım Ağam markete gideceğini söylediğinde ben yardımcı olmak istedim ama istemedi. Marketin önünde volta atarken içeriden sesler geldi. Ben içeri geçecekken Turaç Ağamın konak çalışanlarından biri 'Kadir Bozan içeride,' dedi."

Demiralp'in soran bakışlarına maruz kalınca, "Aradığımızı herkes biliyor, Ağam," dedi ve devam etti. "Sonra ben markete geçtiğimde Kadir yoktu. Hanım Ağamın baktığı diğer kapıya koştuğumda Kadir arabasına biniyordu. Turaç Ağam da yeni gelmiş, Kadir'i görmüştü. Arabasına geri binip peşinden gitti. Ben de hemen markete döndüm. Hanım Ağam hiçbir soruma cevap vermedi ama Zehra yengemi aradı. Ne konuştular, bilmiyorum ama sanki daha da yıkıldı. Sonra eve çıkarken Turaç Ağam aradı zaten... Ağam, ben böyle olmasını istemezdim. Kadir belli ki oyun yaptı. Biz onu İstanbul'da zannedip, rahat ederken bütün gün peşimizdeydi."

Demiralp derin bir nefes alıp adamına baktı. Çocukluğundan beri tanırdı Ahmet'i. Babası okuldan alınca, kendisine gelip nasıl ağladığını hatırlıyordu. Silahlı saldırılarda en önde kendisini korumak için yer aldığını hatırlıyordu. Bu adamı kendisi okutmuş, bir kardeşi de onu saymıştı. Şimdi canı pa-

hasına Naz'ı koruyacağını biliyordu. O da Kadir'in kurbanı olacaktı ama Demiralp, Ahmet'e ceza kesmeyecek, bir kişiyi daha Kadir yüzünden üzmeyecekti. En sevdiğini üzmüş, kahrolmuştu zaten.

"Düşman ister yakın ister uzak olsun, Ahmet! Her daim tetikte olup sanki savaştaymış gibi hazır olacaksın!"

Demiralp'in kısık ama otoriter sözlerine karşın Ahmet başını kaldırmadı. Ağasına karşı mahcuptu.

Demiralp onun omzuna elini koyup başını kaldırmasını sağladı. Göz göze gelince, "Biz böyle kazanıyorduk, unuttun mu?" dedi.

Ahmet minnet dolu gözlerle Ağasına bakıp başını salladı. Affedildiğini biliyordu.

Demiralp apartmana doğru ilerledi ve Naz'ın katına çıktı. Kapının önüne gelince bir süre duraksadı. Elini kapıya yaslayıp sessizliği dinledi. Daldığı o sessizliğin içinden bir şeyin düşme sesini duyunca eli hemen istemsizce hareketlendi ve kapıyı çaldı. Naz uyumamıştı ve Demiralp bir an önce onun güzel yüzünü görmek, her şeyi anlatmak ve affedene kadar ondan defalarca özür dilemek istiyordu.

"Kim o?"

Duyduğu ses içine işledi. "Benim, Naz," dedi ve bekledi. Kendisine çok uzun bir süre gibi gelen, yarım dakikanın sonunda kapı açıldı. Kapı açılırken sanki uçurumun kenarından düşecekmiş gibi büyük bir heyecanla bekledi.

Gördüğü yüzle içine oturan acıya engel olamadı. Onu bu hâle kendileri getirmişti ve bunu düzeltmek için her şeyi yapacaktı.

Naz kapıda sevdiği adama bakarken kalbi ağzında atıyor ve ona kırgın gözlerle bakıyordu. Öfkesi çoktan dinmiş, suçluluk sarmıştı tüm bedenini.

Hem kırgınlık hem de suçluluk!

Bu iki duyguyu aynı anda hissetmesi mümkün müydü? Suçlu olduğu kısımları biliyor, haklılığı ağır basıyor ve Demiralp'e olan kırgınlığı büyüyordu.

Demiralp, bu kavgada tek masum olanın aşkları olduğunun bilincinde olarak, daha fazla beklemeyerek one doğru bir adım attı. "Girebilir miyim?" Şu andan itibaren tek istediği şey sevdiği kadının kalbini onarmaktı. Kendisine sunulan bu güzel aşkı kimse için heba etmeyecekti!

Naz içinde, Demiralp'e sarılma ve çekip gitmesini isteme ikilemini yaşarken, bedeni kendisinden önce davranıp kararını verdi: Kapıyı açıp kenara çekildi.

Demiralp içeri girdikten sonra Naz kapıyı kapattı ve girişte öylece durup birbirlerine baktılar. Demiralp'e saatler gibi gelen bakışmanın sonunda yalvarır gözlerle kollarını iki yana açtı.

Naz, Demiralp'in bu isteğine karşı içinden yelkenleri suya indirdi. Uyuşmasındaki etkenin aldığı ilaç olduğunu biliyordu. Ona gitmek, o kolların sıcaklığına gömülmek istiyordu. Onu durduranın ne olduğunu düşünmek istemedi. İçinden geleni yapmak, sevdiği adama son kez de olsa sarılmak istedi. Gözlerinden bir damla yaş akarken ağzından kopan hıçkırıkla yerinde öylece Demiralp'e baktı.

Demiralp, karşısında her zaman güçlü duran kadının hâline dayanamadı. Onu daha fazla üzmek istemiyordu. İkisi de aynı anda adım attılar. Naz'ın küçük ve tedirgin adımına, Demiralp büyük ve kararlı bir adım atarak karşılık verdi.

Demiralp büyük elleriyle Naz'ın sırtına baskı yapıp, kendisine katarken, yüzünü saçlarına gömerek kokusunu içine çekti. Ne kadar zamandır ayrı kaldığını hesaplayamıyordu ama çok uzun bir süre olduğunu düşünüyordu. Naz'ın hıçkırıkları, göğsünü delip geçiyordu sanki. Bu anı hiçbir zaman unutmayacak ve bir daha sevdiğine bunu yaşatmayacaktı!

Naz'ın ağlamasına, içindekileri dökmesine izin verirken, ilk gördüğü ve salon olduğunu düşündüğü odaya girip lam-

bayı yaktı. Koltuğa geçecekken, Naz'ın sendelemesiyle birlikte onu hemen kucağına alıp öyle oturdu.

Saçlarını okşayarak yüzünü seyre daldı. Hıçkırıkları kesmeye dönerken Demiralp, Naz'da bir gariplik olduğunu hissetti. "Naz iyi misin? Gözlerini..." derken Naz güçlükle sözlerini kesti.

"Ben ilaç aldım... Uyumak için," dedi ve birkaç saniye içinde yavaşça gözleri kapanıp başı Demiralp'ın göğsüne düştü.

Demiralp duyduğu sözlerle ne düşüneceğini bilemedi. Naz'ı bu duruma düşürdüğü için kendisine olan kızgınlığı gitmiyordu. Düşünmeyi bırakıp yavaşça ayağa kalktı ve Naz'ı odasına yatırmak için salondan çıktı. Şöyle bir etrafına bakıp, çatı katı olduğu için odanın yukarıda olduğunu düşünerek ikinci kata çıkmaya başladı. Naz'ı yatağa yatırıp üzerini örttü. Kendisi de yanına geçmeden önce Turaç'la görüşmesini yapmak için aşağıya indi.

Telefon açılır açılmaz, "Uluzar! Ben gelene kadar ona dokunmayın! Bulunduğunu da kimse bilmesin," dedi ve Turaç'ı dinlerken, kapının oraya giderek üzerinden çıkardığı ceketini vestiyere astı. Tam geri dönecekken vestiyerde Naz'ın çantasını dağılmış bir şekilde buldu. İçinden dökülenleri yerden alıp, çantaya koyarken hafif buruşmuş bir kâğıda gözü takıldı.

"Tamam, işte siz Haşim Ağa'nın adamlarını da yanlış yönlendirin," derken kâğıdı inceliyordu. Bulduğu kâğıdın Naz'ın izin raporu olduğunu görünce yüzünde bir gülümseme oluştu. Aklına gelen fikirle Turaç'ın lafını kesti. "Bırak şimdi bunları, sen bilirsin yapacağını. Ben birkaç günlüğüne bağ evine gidiyorum. Sen ortalığı idare et!" dedi ve aklındaki plan için Turaç'a talimatlar verdi.

Turaç'la telefonu kapattıktan sonra Ahmet'i aradı. "Bağ evi için bir haftalık hazırlık yap! Yakın zamanda gitmiştik, sıkıntı yok ama mutfağı doldur, eksikleri temin et!"

İşleri bitince yukarıya yatak odasına çıktı. Naz'ın eşyalarını hazırlamak için giysi dolabına doğru yöneldi. Birkaç tane kıyafet aldı ve aynı işlemi zorlanarak iç çamaşırları için de yaptı. Biraz bakındıktan sonra küçük bir bavul çanta buldu ve içine koydu. Başka bir şey lazım olursa alınır, diye düşünerek aşağıya indi. Vestiyerden az önce topladığı çantayı da alıp arabaya indirdi.

Ahmet verilen görevi yapmaya gittiği için Cemil, Ağasının yanına koşup, hemen elindeki bavulu alarak arabanın kapısını açtı. Eve dönen Demiralp, Naz'ın üzerine yine dolapta bulduğu ince polar örtüyü örterek, kucağına alıp evden çıktı. Cemil arka kapıyı açarken Demiralp ona evi kilitlemesini söyledi. Naz'ı arka koltuğa dikkatlice yatırdıktan sonra üzerini güzelce örttü ve direksiyon başına geçti. Cemil bu sürede anahtarı getirince Demiralp, "Takip edin!" diyerek yola koyuldu.

Yol boyu, Naz'ın uyanmayacağını bildiği hâlde sürekli kontrol edip durdu. Yolun sakin olmasını fırsat bilip dikiz aynasını Naz'a göre ayarladı ve gözünü yoldan aldıkça sadece sevdiği kadını izledi.

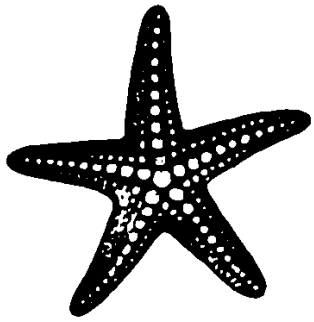
Bir saatlik yolculuktan sonra bağ evine varmışlardı. Geldikleri bağ evi, dağın eteklerinde *Taş Ev* diye adlandırılabilecek mimaride yapılmıştı. Bahçesi büyük hatta tarla denilebilecek kadar büyüktü. Kalabalık aile oldukları için babası Baran Ağa, evi iki katlı ve çok odalı yaptırmıştı. Çoğu zaman sadece oğullarıyla gelse de evin geniş olması Baran Ağa'yı mutlu eder, kendisini evinde gibi hissederdi.

Demiralp, arabadan aşağıya inip, evin kapısını açtıktan sonra ilk olarak soğuk evin sıcaklığını ayarladı. Ardından arabadan eşyaları taşıdı. En son olarak, ev iyice ısınınca, sıcak arabadan Naz'ı kucağına alıp, Naz'ı kendine ait olan odaya çıkarıp yatağına bıraktı. Tam doğrulduğu sırada kapının çalındığını duydu.

Demiralp, kapıyı açtığında Ahmet'in elinde istediği malzemelerle geldiğini gördü. Ahmet eşyaları mutfağa bı-

raktıktan sonra Demiralp, dolaba yerleştireceklerini düzenli bir şekilde koyup sonra da yukarı Naz'ın yanına çıktı. Gıyısı dolabına yönelip eşofmanının sadece altını giydi. Ardından Naz'ın yanına yattı.

Uzun bir süre yanındaki güzelliği seyretti. Bu kadın onundu ve asla kimsenin onu elinden almasına müsaade etmeyecekti!

24. BÖLÜM

Demiralp, yıllardır uyandığı saatten daha geç bir saatte gözlerini açmıştı. Tattığı bu huzur ve rahatlıkla daha da uyuyabilirdi. Burnunda sevdiğinin kokusu, kollarında sıcaklığı, göğsünün üzerinde atan kalp varken bu hayatta başka ne isteyebilirdi ki?

Naz'ı uyandırmadan üzerini örttü ve koridordaki banyoya gitmek için odadan çıktı. Bulundukları yer, Midyat'ın köylerinden biriydi ama köyün açıklarında kalan tek ev ve dağın eteklerinde olduğu için daha serindi. İşlerini bitirip aşağıya, mutfağa inip Naz'a güzel bir kahvaltı hazırlamaya başladı.

Naz son on dakikadır gözlerini açmaya çalışıyordu. Uyanmıştı ama aldığı ilaç yüzünden sersem gibiydi. Büyük bir uğraş sonucu gözlerini açtı. Birkaç defa kırptı, daha sonra sonuna kadar açtı. Yan yatıyordu. Zaten ne zaman huzursuz uyusa hep yan yatardı. Gözlerini açtığında tanımadığı bir komodinle karşılaşmıştı. Sonra bakışlarını biraz ileri kaydırdı. Tanımadığı bir giysi dolabı... Hızla yerinden kalkıp oturdu fakat başı dönünce gözlerini kapattı. Kendine biraz gelince tekrar gözlerini açtı ve etrafına baktı. Yabancı bir yerdeydi ama neredeydi? Nedenini bilmese de içinde hiçbir tedirginlik belirtisi yoktu. Belki şu an hiçbir şey hissetmediği için belki de odadaki hatta üzerindeki tanıdık kokudan dolayı...

Tanıdık koku?

Aklı aniden dün geceye gitti. Demiralp'in gelişini, onun kollarında ağlayışını hatırlamıştı. Fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın, gerisi yoktu. Herhâlde ilaç yüzünden nasıl uyuyakaldığını hatırlamıyordu. Bunu düşünmeyi sonraya bıraktı ve yerinden yavaşça kalktı.

Odadan çıkınca buranın ikinci kat olduğunu gördü. Seslerin geldiği yere, aşağıya indi. Ses çıkartmamaya çalışarak ve etrafını kontrol ederek, sesleri takip edip, mutfağa ulaştığında sırtı kendisine dönük Demiralp'le karşılaştı. Tüm olumsuzluklara ve kendi karamsar düşüncelerine rağmen içine sanki güneş doğmuş, rahat bir nefes almıştı. Yorgun bedenine inat, kalp ritmi hızlandı. Ruhu yaralanmış olsa da Demiralp buradaydı, yanındaydı ve gitmemişti.

Hatta gelmişti. Demiralp ona gelmişti!

"Ama neden?" diye düşündü Naz. İnkâr etmemiş, sevgili... Naz bunun düşüncesinin bile canını acıttığını düşündü. Kırılan gururuna, onuruna, parçalanan ruhuna rağmen bu adamı seviyordu. Hem de düşündüğünden fazla seviyordu. Kendine ait olmayan kalbi isteyecek kadar alçalmıştı. Hâlâ ne işi vardı ki burada? İlk kez aşkı tadıyordu ama sonu hüsran gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldı ve ardından, "Günaydın," dedi kısık bir sesle.

Konuşmasıyla birlikte Demiralp'in durduğunu ve kendisine doğru döndüğünü görünce nefesini tuttu. Onu mutfakta görmek etkilese de şu anda öncelikleri başkaydı.

Demiralp sevdiği kadının sesini duyunca kendisini çok iyi hissetmişti. Yanında uyumuş, yanında uyanmış ve şimdi de beraber kahvaltı edeceklerdi. Bu olanlar çok hoşuna gidiyordu. Bu asi kadınla evli olmanın muhteşem bir şey olacağını düşünüyordu. Her sabah böyle mahmur gözlerle bakması, Demiralp'in sonu olabilirdi. Bu görüntüyle bir ömür sıkılmaz, her sabah mutlulukla uyanırdı. Naz'ı her şekilde istiyordu ve alacaktı da!

"Günaydın Naz," diyerek Naz'ın yanına gitti ve yanağına bir öpücük bıraktı.

Naz, Demiralp'in umut vadeden sesine şaşkınlıkla bakarken öpücüğüyle dumura uğramıştı. Bu olanların gerçek olmasını diledi ama biliyordu ki bugün her şey bitecekti.

Naz kendi düşünce denizinde boğulurken Demiralp'in göz hapsinde olduğunun farkında değildi. Demiralp, Naz'ın yüz ifadesinden geçen duygu geçişlerini izlerken orada güvenin olmadığını gördü. Naz ona güvenmiyordu ve sonuna kadar haklıydı. Yavaşça yanına giderek elinden tuttu ve masaya doğru çekti.

Naz istem dışı elini kasıp, sıkarken, Demiralp bunu fark edip durdu.

"Lütfen sadece kahvaltı edelim. Eminim, dün de bir şey yememişsindir. Daha sonra konuşacağız!"

Naz bu sözlerle daha çok gerildi. Demiralp, Naz'ın nasıl farklılaştığını görebiliyordu. Onu bu hâle soktuğu için kendisine bir kere daha lanet etti. "Bak..." dedi ama devamında ne diyeceğini bilemedi. Derin bir nefes alıp devam etti. "Sakin ol. Düşünme! Çünkü bildiklerin doğru değil, Naz."

Naz da her şey açığa çıksın, konuşulsun istiyordu. Demiralp'in elinden elini çekip yavaşça masaya oturdu. Demiralp, Naz'ın bu tavrına bir şey demedi ve bardaklara çay doldurmaya başladı.

Kahvaltıda Naz'ın sevdiği her şey vardı. Yemek aralarında Demiralp'in kendisini sorgulayarak öğrendiği her şey! Bunları hatırlamak, Naz'ın gözlerinin dolmasına sebep oldu. Demiralp de oturunca kahvaltıya başladılar. Naz çekingen tavırlarla yese de midesine bir şeyler girdiği için mutluydu. Uzun zamandır yemek yemiyormuş gibi hissediyordu.

Kısa bir süre sonra kahvaltı bitmiş, eline çayını almıştı. Şimdi ne olacak, çok merak ediyordu. Çok beklemesine gerek kalmadı ve Demiralp masadan kalkıp iki tane kupa çıkardı. Kahvaltı boyunca Naz'ı izleyen Demiralp, onun ne kadar huzursuz olduğunu görebiliyordu. Kahveleri hazırlayıp, arkasını döndüğünde Naz'ın pürdikkat kendisini izlediğini gördü.

"Hadi gel benimle," dedi ve kupalardan birini Naz'a uzattı. Naz elindeki çay bardağını bırakıp mis gibi kokan kahveyi aldı.

Demiralp dışarı çıkmadan önce merdiven altındaki dolaptan bir tane polar battaniye aldı. Verandadaki masaya bardağını koyup Naz'ı oturttuktan sonra battaniyeyi sırtına sardı. Yerine geçip oturmadan önce kapıdaki adamlarına bakıp göz göze geldi. Ahmet, Ağasının gözlerinden ne dediğini anlayıp diğer adamlara işaret etti ve bahçeden çıkıp evin büyük kapısının önüne geçtiler.

"Naz, bana neler olduğunu tamamen anlatmanı istiyorum!"

Naz zor da olsa olanları anlatırken sanki yeniden yaşıyormuş gibi çok etkilenmiş, perişan olmuştu. Demiralp'in yanına bir kadın adını cümlede bile geçirmek istemiyordu. İçindeki kıskanç kadının yapabilecekleri kendisini korkutuyordu.

Demiralp, Naz'ın ağzından olanları ve Kadir'in adını duydukça geriliyordu. Naz'a bir şey belli etmemek için fazlasıyla kasılıyordu. Bu dünyada nefret ettiği tek insan, kadınını köşelerde sıkıştırmış; üstüne bir de laf söylemişti. Demiralp bunların acısını çıkaracağı zamanı düşünerek, sakinleşmeye çalışırken Naz devam etti.

"O sözler yüzünden öfkeme yenik düşüp ona tokat attıktan sonra yoluma devam edecektim ama sinirle kolumu tuttu..." diye devam ederken çıkan gürültüyle yerinde sıçrayarak başını Demiralp'e doğru çevirdi.

Demiralp, bütün bu olanların üstüne bir de Kadir'in Naz'a dokunduğunu duyunca, öfkeden köpürüp elindeki bardağı hızla masaya çarpmıştı. Naz'ın irkilmesini bile gözü görmemişti. Kalbi sıkışıyordu. Naz'ı koruyamadığı gibi bir de sevdiği kadına dokunma cüreti göstermişti o şerefsiz. Hışımla ayağa kalkıp, Naz'ı korkuttuğunu bilmeden, bağırarak sorusunu sordu.

"Ne dedi sana? Hangi sözler yüzünden öfkelendin? Bana hepsini anlat!" dediğinde elinde hafif kesiklerin oluştuğunun farkında değildi.

Naz başta söylemek istememişti ama karşısındaki adamın daha fazla sinirlenmesini istemiyordu. Biraz zorlanarak duyduğu bütün sözleri Demiralp'e aktardı.

Demiralp'in duyduğu her kelime öfke olarak damarlarına yükleniyordu. Sakin olması, sevdiği kadını ürkütmemesi gerekiyordu. Ancak bunu bile kontrol edemez hâle gelmişti. Elleri bile titriyor ve şu an ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kalıp Naz'a her şeyi anlatmalı mı yoksa gidip Kadir'i bu topraklara gömmeli miydi? Bir adam hayatını her anlamda nasıl bozabilirdi? Anlayamıyor ve anlamak da istemiyordu! Sadece onu dünya üzerinden yok etmek istiyordu.

Naz, Demiralp'in gözlerindeki öfkeyi görebiliyor ve biraz da korkuyordu. Şu anda ne için sinirlendiğini çok anlamamıştı. Kadir gerçekleri söyleyip oyununu bitirdiği için miydi bu kadar tantana? Naz boşvermişlikle başını öne doğru eğip battaniyesine daha sıkı sarıldı. Sanki biraz serin olmuştu.

Demiralp uzun bir süre söylenmeye devam ettikten sonra kendini Naz için sakinleştirmeye çalıştı. Naz ise onu üzgün gözlerle izledi. Demiralp'e yardım etmek isteyen yanının konuşmasına izin vermiyordu.

Demiralp, Naz'ın yanına oturup, çenesinden tutarak göz göze gelmesini sağladı. "Naz senden başka kimse yok hayatımda! İnan bana!"

Naz sadece inanmak isteyen gözlerle baktı.

Demiralp çırpınırcasına devam etti. "Sen uzun yıllar sonra kalbime giren tek kadınsın! Senden başkası yok! Olmaz da!"

Naz, bu sözlere sığınmak ve hep orada Demiralp'le kalmak istiyordu. Çok yıpranmıştı ama bu duydukları gerçek olsun, her şeye razıydı. Karşısındaki bu güzel adamı çok seviyordu ve onun da kendisini sevdiğini bilmek istiyordu.

Yorgunlukla, "Ayzıt kim?" diye sordu.

Demiralp'in gözleri acıyla doldu. Naz'ın yüzünü bıraktı. "Ayzıt... On yedi yaşındayken intihar eden, çocukluk sevgi-dam."

Naz duyduğu şeyi idrak etmekte zorlanıp bir an sersemledi. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Ancak doğru şeyi bulamadı ve geri kapattı. Hassas olan duyguları yerle bir olmuş gibi hissediyordu. Ölü birini, genç hatta çocuk olan birini mi kıskanmıştı? O soysuz adam ölmüş birini mi kullanmıştı? Yaşadığı üzüntü çok fazlaydı. Kadir, kaç gündür Demiralp'in acısının üzerinde resmen tepinmişti. Ve bilmeden kendisi de buna sebep olmuştu. Çok suçlu hissetmeye başlamış ve sonunda doğru cümleyi bulmuştu.

"Ben çok üzgünüm, Demiralp. Bunları bilmiyordum."

Demiralp dalmış olduğu geçmişten ayılıp başını kaldırdı. Naz'ın gözlerindeki suçluluk içini acıttı. Güzel kadının suçu yoktu ki... Her şeyi boş verdi ve en çok ihtiyacı olan şeyi yaptı: Naz'a sıkıca sarıldı.

"Bilemezdin. Ben anlatmasam bilemezdin. Bunları yaşamanın suçlusu benim!"

Naz kendisine sarılan adama sarılıp özlemini gidermeye çalıştı. Bu güvenli kollarda olmayı özlemişti. Demiralp'ten, "Özür dilerim," diye bir fısıltı duyduğunda gözlerinden düşen damlaya engel olamamıştı.

"Ben seni çok seviyorum, Demiralp."

Demiralp duyduğu itirafla geriye doğru çekildi. Kendisi söylemeden söyleyebilecek cesarete sahip bu kadını çok seviyordu.

"Hırçınlığım, sana olan kötü sözlerim hep sevgimdendi. Çünkü seni bu kadar severken başka bir kadını düşünmek beni öldürdü." Başını öne doğru eğip, "Ben de özür dilerim," dedi.

Demiralp onun yüzünü elleri arasına alıp dudakları birbirine çarpana kadar yaklaştı. Naz'ın kalbi kulaklarına baskı

yaparken Demiralp, "Seni seviyorum," diyerek dudaklarına kapandı.

Naz, yeniden bir büyünün içine girerken karnındaki kelebek sürüsü yerinde durmuyordu. Demiralp dudaklarına hapsettiği dudakları hırpalarcasına, operken, bir eliyle kadının ensesindeki saçını yumruğu içine alıp, baskı yaparak yüzüne doğru bastırdı. Demiralp hissettiği arzu ve tutkuyla öpüyor, bu öpüşme ona yeterli gelmiyordu. Diğer elini Naz'ın beline götürüp onu bir hamlede kucağına çekti.

Naz heyecandan nutku tutulmuş, her şeyi akışına hatta Demiralp'e bırakmıştı. Sevdiği adamın sıcaklığını, bedenindeki hareketliliğini ve vücuduna bıraktığı hissi sevmişti. Yakışıklı ağası kadar tecrübesi olmasa da altında kıpırdanan erkekliğin sebebini biliyor ve bundan büyük bir haz duyuyordu. Demiralp gibi bir adama bunu hissettirmek ona gurur vermişti. Islak dilini dudaklarında hissetmesiyle bedeninde tatlı bir ürperme oldu. Ellerini Demiralp'in ensesine götürüp, saçlarıyla oynarken onun ısrarcı dokunuşlarıyla kendisini kaybediyordu. Dudaklarından, boynuna, oradan göğüslerine ve kadınlığına yayılan alev gibi hislerle kendini istemsizce Demiralp'in erkekliğine bastırıyordu.

Demiralp sadece ufak bir öpüşmeyle, kollarında yaprak gibi titreyen ve üstünde kıpırdanıp duran bu ateş gibi bedene çok şey yapmak istiyordu. Naz'a her türlü hazzı yaşatmak, onu kadını yapmak için sabırsızlanıyordu. Bedeninde hissettiği arzu doruklardaydı ve durabileceğini düşünmüyor, durmak da istemiyordu. Eli, Naz'ın kazağının altına giderek, teniyle buluştuğunda, Naz'ın inlemesi kulağına dolarken kendi inlemesini zor bastırdı. Dudaklarından ayrılıp, çenesine ve oradan boynuna doğru öpmeye devam ederken elleri Naz'ın bedenini keşfediyordu. Kendine engel olması gerektiğini bildiği hâlde, dudakları Naz'ın göğüslerinin kazaktan görünen kısmına kadar inmişti. Genç kadının teninin kokusu kanını kaynatıyor ve bunun son bulmasını istemiyordu.

Naz'ın, "Demiralp," diye fısıldadığını duyduğunda eller daha yukarı, göğüslerine doğru çıkıyordu ancak Naz'ın ses tonundaki bir şey Demiralp'in durmasına neden oldu. Ellerini çekti, gözlerini kapattı ve sakinleşene kadar hâlâ titreyen kadının göğsüne alnını yasladı. Kalp atışları birbiriyle yarışırken nefeslerini düzene sokmaya çalışıyorlardı.

Bir süre sonra bedenlerindeki haz soğuyunca, Naz utanarak geri çekildi.

Demiralp kendisine pembe yanakları ve mahmur gözleriyle bakan güzellikle âdeta mest olmuştu. Naz'ın yanaklarını elinin tersiyle okşarken ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

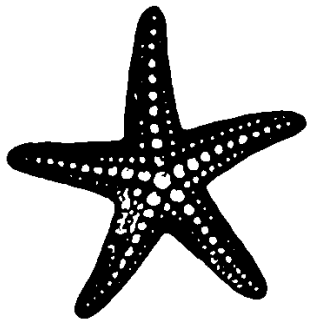
Naz, "Burada olmazdı, ben o yüzden..." diye devam ederken, Demiralp gülümseyerek, parmaklarını onun dudaklarına koyup susmasını sağladı.

"Burada değil, bu şekilde olmazdı zaten, güzelim."

Naz duyduğu şefkatli sesle, biraz merak ve şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Anlamadım?"

Demiralp, yeniden Naz'ın dudaklarına yaklaştı. Nefesi kadının dudaklarına değerken fısıldadı. "Ne kadar seni bana katmak ve benim olmanı istesem de bu şekilde mümkün değil! Çünkü ondan önce yapmam gereken çok fazla merasim var!"

Naz anladığı şeyin şaşkınlığıyla nefesinin kesildiğini hissetti. Demiralp üstü kapalı *evlilikten* mi bahsediyordu?

25. BÖLÜM

Demiralp, kucağında oturan kadının tatlı şaşkınlığından kurtulması için dudaklarına ufak bir öpücük bıraktı. Naz'ın belinden tutarak arkasına yaslandı ve üzerine doğru yatmasına neden oldu.

"Çok şaşırmışa benziyorsun?"

Naz durduğu pozisyonun aklını karıştırmasına izin vermemeye çalışarak, "Yani ben bilmiyorum," diye geveledi. Hemen ardından doğrulmaya çalıştı ancak yakışıklı ağası onu bırakmıyordu. Birden dejavu yaşadığını hissetti. Mardin Tepesi'nde olduğu gibi şimdi de sevdiği kollardan kurtulmaya çalışıyordu. "Beni ne zaman bırakacaksın?"

Demiralp'in gülümseyen yüzü soldu. Kaşlarını çatıp, "Hiçbir zaman! Bunu aklından çıkarma, bundan sonra bensiz bir hayatın yok!" dediğinde bu sefer kaş çatan Naz oldu.

"Kendinden çok eminsin, Ağam ama hâlâ konuşmamız gereken şeyler var!"

Demiralp, Naz'ın haklı olduğunu bildiği için yerinde doğrulup Naz'ı yine yan tarafına oturttu. Battaniyeyi omuzlarına alıp bir süre sessiz kaldı. Nereden başlayacağını, ne kadarını anlatması gerektiğini bilmiyordu. Anlatacaklarının Naz'ı incitmesini istemiyordu.

Demiralp'in hâlinden anlayan Naz, "İstersen Kadir'den başla," diye fikrini söylediğinde Demiralp bir hışımla başını çevirdi.

"Bir daha sakın onun adını ağzına alma! Ben sana her şeyi anlatacağım."

Şiddetli bir rüzgâr esince, Demiralp havanın bozacağını anlayıp Naz'a elini uzattı. Beraberce içeri geçip salondaki bahçeyi gören divanda oturdular.

"Beni dikkatlice dinle, Naz. Bunu son kez anlatacağım ve bir daha bu konu açılmayacak!"

Naz, acı bir geçmişin kapılarını araladığını bilerek anlayışla başını salladı.

Demiralp derin bir nefes aldı. "Ayzıt," dedi ve bir an sustu. Bu isim hep içinde kanayan yarası olacaktı. *Sevdiği kızı, genç bir kızı kurtaramamanın verdiği acı yara!*

"Ayzıt on yedi yaşındaydı tanıştığımızda. İyi kalpli, tertemiz bir genç kızdı. Kendi hâlindeydi. İnsanlardan çekinir, kimseyle konuşmazdı. Benim de Turaç haricinde yakın arkadaşım yoktu. Etrafımda çok kişi olsa da ben, Turaç'tan başkasını yanımda istemezdim. Sürekli takıldığımız yerde Ayzıt'ı ilk defa görmüştüm. Sevda gibi hisleri de ilk o zaman fark ettim. Turaç'la olan küçük dünyamıza bir de Ayzıt girmişti. Bizim buraları bilirsin," diyerek kendisini dikkatle dinleyen Naz'ın gözlerine baktı.

"Buralarda kızlar erken evlendirilir, yaşları küçüktür ama büyük bir olgunluğa sahiptirler. Çoğu okula gönderilmezdi bile... Ayzıt da öyle olgun ve ağırbaşlıydı. Çok saygılı ve nerede nasıl davranacağını bilirdi. Gerçi o zaman Turaç ve ben de öyleydik. Yaşımızdan büyük olmak zorunda kalmıştık. Neyse..." dedi ve yerinde biraz kıpırdandı.

Naz, sanki iki çocuğun masum aşk hikâyesini dinliyor gibi sakince oturuyordu.

"Ayzıt beni gördüğü anda eşi olacağımı düşünmüş. Ben, geleceğimiz hakkında planlarımı anlatırken, utanarak söylemişti... Derken bir gün Ayzıt'ın babası vefat etti. Mahmut amca, çok anlayışlı bir babaydı ve kızına liseyi okumasına izin vermişti. Ama ölümünün ardından, bu okul mevzusuna

hep karşı olan kardeşi Mehmet, Ayzıt'ı okuldan almak istedi. Ailenin artık tek söz sahibi olmasına rağmen, Ayzıt ve annesi bu duruma uzun süre karşı geldi. Ancak bir süre sonra amcası galip geldi."

Demiralp hâlâ anlatırken zorlanıyor, kelimeler bunca yıl sonra boğazında düğüm oluyordu.

"Benim yaşım gelmişti ve artık ağalık görevleriyle ilgilenmem gerekiyordu. Ağa oğlu olarak üstüme düşen neyse yapmak zorundaydım. Okuldan sonra çok vaktim kalmıyordu. Yine de Ayzıt'la bir an önce evlenip himayeme almak için çabalıyordum. Çünkü okuluna geri dönsün istiyordum. Sadece zamanını bekliyor, bu durumu babama açamıyordum. Bir gün Ayzıt okul çıkışında yanıma geldi. Gözleri ağlamaktan kızarmış, yüzünde parmak izleri vardı. Nevrim döndü! Amcası ona tokat atmıştı. Ben onu gözümden sakınırken o zarar görmüştü!"

Naz duyduğu sözlerle, Demiralp'i daha iyi anlıyordu. Bu yüzden peşinde koruma vardı ve aynı sebeple Kadir'le konuşmasını istememişti. *Buraları ben bilirim* derken haklıydı.

"Ne olduğunu hatırlamıyorum bile. Ayzıt bana bir şeyler anlatmak istedikçe, ben bir an önce gidip babamla konuşmak istiyordum. Konuşup Ayzıt'ı nasıl sevdiğimi, onunla evlenmek istediğimi söylemek istiyordum. Ayzıt'a babamla konuşacağımı, o zamana kadar kendini korumasını söyleyip eve koştum. Babama durumu anlattığımda her şey yolunda gitmişti. Ailem Ayzıt'ın ailesini çok severdi. Mutluluktan havalara uçarken Turaç geldi ve hiç beklemediğim şeyler söyledi: Ayzıt'ı dün istemeye geldiklerini, amcasının da hemen verdiğini! Amcası söz kesmiş, Ayzıt ertesi günü itiraz ettiğinde de ona vurmuş..."

Naz, Demiralp'in yutkunuşunu duyduğunda içi acıdı. Masum küçük bir kızın ne acılar çektiğini bilmek Naz'a çok uzaktı. Kendisi Ayzıt'ın yaşındayken kolejde okuyor, sorun olarak gördüğü tek şeyse, ailesinin baskıyla gönderdiği kurslar oluyordu. Oysa madalyonun diğer yüzü çok acıydı. Aslın-

da kendisi de Ayzıt'ın ailesinin bir benzeri olan gungörmüş versiyonundan kaçıyordu: Zoraki evlilikten! Başını öne doğru eğip öylece durdu.

"Bunu duyduğum an dünyam dönmeyi bırakmış, gözlerime perde inmişti. Sözlendiği kişiyi duyunca iyice kan beynime sıçradı!"

Demiralp, Naz'a baktığında onun başını eğdiğini gördü. "Kadir!" diye tıslayınca göz göze geldiler.

Naz duyduğu isimle gerildi. Kadir'in hikâyenin bir parçası olduğunu anlamıştı ama başrolünde onun olduğunu hiç tahmin etmemişti.

"Benimle olan ilişkisini biliyordu. Buna rağmen yapmış, her şeyi gizli bir şekilde ayarlamış. Onlar bizim düşman aşirettendi. Aramızda kan davası vardı. Yine de pes etmedim ama babam çoktan vazgeçmişti. Çünkü Ayzıt artık sözlenmiş, başkasının namusu olmuştu. Vazgeçmedim! Olan her şeye rağmen vazgeçmedim. Ayzıt'a kuzeniyle, ondan vazgeçmeyeceğimi, onu almak için her şeyi yapacağımı söyleyen bir mektup yolladım. Ayzıt başkasına varıp mutsuz olacağına, varsın Mardin yıkılsın dedim. Ortalığı ayağa kaldıracak, onu kaçıracaktım."

Yeniden sustu Demiralp. Artık anlatmak daha zor geliyordu. Çünkü ölen kişi kim olursa olsun, masum bir candı. Yitip giden, arkasında gözü yaşlı anasını bırakan bir evlattı!

"Kadir, Ayzıt'ın amcasına her şeyi anlatmıştı. Bu yüzden bizi biliyor ve önlem alıyordu. Ayzıt dışarı çıkmıyor, çıksa bile peşinde adamları oluyordu. Ona yaklaşamıyordum ama beni beklediğini biliyordum. Kuzeniyle mektup yollama işi de amcasına yakalandığı için bir süre sonra bitmişti. Hiçbir şey yapamıyordum. Çaresizdim. Ben bir çıkış yolu ararken amcası apar topar Kadir'le dinî nikâh kıymış. Canımın acısına bir çözüm bulamıyordum. Ayzıt'ı kurtaramamıştım. Ama... Kim derdi ki o yaşadığım acı aslında hiçbir şeymiş."

Demiralp üstünden yıllar geçse de içindeki suçluluğu hiçbir zaman gideremeyecekti. Ayzıt'ı kurtaramamanın verdiği acı hiç dinmeyecekti.

"Ben daha evlendiğini hazmedemiyorken başka bir haber geldi. Bana 'Ayzıt öldü,' dediler." Dönüp Naz'a baktı. "Kâbus gibiydi her şey! 'Ayzıt intihar etti,' dediler! Kocası kendisine dokunmasın, benden başkasına yâr olmasın diye intihar etti. 'Ayzıt öldü,' dediler! Öldü!" dediğinde Naz irkilmişti.

Demiralp yeniden susarken Naz'ın gözlerinden bir damla yaş aktı. Kendisi ailesinden kaçıp, gelirken Ayzıt istemediği bir hayata mahkûm edilmişti. Bu canilikti ama ondan da kötüsü, cinayetti! Ayzıt intihar etmemiş, öldürülmüştü!

"Bir genç kız, kirli insanların hırsına kurban gitti. Midyat'a, Mardin'e bu haber bomba gibi düşmüştü. Herkes böyle bir aşirete, zenginliğe balıklama atlardı. Ayzıt intihar edince herkeste merak oluşmuştu. Ölümünü kabullenemediğim için mezarına gitmiyordum. Gecem gündüzüm birbirini takip eden aynı günlerdi. Ayzıt'ın ölümünden bir iki hafta sonra kuzeninden elime bir mektup ulaştı. O mektup Ayzıt'ın ölümünü kabullenmemi ve mezarına gitmemi sağladı."

Naz'a acı bir tebessüm edip, "Ayzıt'ın kuzeni kimdi biliyor musun?" diye sordu.

Naz, Ayzıt'ın kuzeninin etrafında olduğunu anlayınca merakla Demiralp'in cevabını bekledi.

"Zehra!"

Naz daha ne kadar şaşırabileceğini merak ediyordu. Zehra! Demiralp'in yengesi ve kendi aşklarını destekleyen kadındı.

"Garip, değil mi? Hayat işte... Zehra o günden sonra kardeşim gibi oldu. Ve benim mutluluğum için her şeyi yaptı. Gördüğün gibi hâlâ yapıyor. Seni de çok seviyor. Seni bana bir anlatışı var, sorma," dediğinde Naz gülümsedi.

"Zehra'nın yaşı bizden küçüktü ama çok zekiydi. Yine de bu korkmasına engel değildi. Olaylardan korktuğu için mek-

tubu hemen getirmemiş. Geçen sefer de olduğu gibi Ayzıt'ın amcası takip falan eder, diye ortalık sakinleyene kadar mektubu sahip çıkmış. O mektup hayatımı değiştirdi, Naz. Aynı Ayzıt'ın ölümünün değiştirdiği gibi... Mektupta beni ne kadar sevdiğini, onun için savaştığımı bildiğini, bu yolu yarı ölümü seçmeyip beni beklese geleceğimi bildiğinden ama öyle olursa çok kan dökülecceğinden, bunlara sebep olmak istemediğinden ve kendimi asla suçlamamam gerektiğini yazmış. Hayatıma devam etmem gerektiğini, doğrusunun bu olduğunu... Bunun gibi birçok şey yazmıştı. Ama en önemlisi, bu kaderi hiçbir kıza yaşatmamam gerektiğini! Bu yüzden son isteği benim için görevden çok hayati bir önem taşıyordu. Yaptım da! Yapıyorum ama herkese yetişmem mümkün olmuyor. Kalanlar hep oluyor..."

Naz, sevdiği adamın kendisini suçlamasını haksızlık olarak gördü. Onun neler yaptığını duymuştu. Birkaçını da görmüştü ve gördüğü kadarıyla, Ayzıt'ın istediğini çok güzel yerine getirmişti.

Demiralp yavaşça Naz'a yaklaştı. Elini tutup, "Ayzıt'tan sonra ben kimseyi sevemedim, Naz. Kimseye o gözle bakamadım. Baksam onun gözlerini göreceğimden korktum ve... Ona ihanet edeceğimden. Bu duygu o zamanlar yaşadığım çocukça bir aşkı gösteriyor olabilir..." derken Naz heyecanla araya girdi.

"Hayır değil! Çocukça değil! Çok önemli, kutsal!"

Demiralp, kadınının gözlerine aşkla baktı. Onun bu anlayışına tebessüm etti.

"Ben bilmiyorum. O zamanlar hissettiğim intikamdı. O orada toprak altında yatarken ben, mutlu olmak istemedim. Sonra mektubu geldi aklıma... Eğer intikam alsaydım, Ayzıt'ın istediği hiçbir şeyi yapamazdım. Bu yüzden acımı, nefretimi kalbime gömdüm ve Mardin'i değiştirmek için çabaladım."

Naz'ın yanağını okşadı. "Sonra sen girdin hayatıma, hem de en kötü zamanımda! Sen kalbimdeki kabuk tutmuş yara-

lan aşkınla iyileştirdin. *Yüreğimin Kıyılarına* aşk tohumları serptin önce, sonra yavaşça içine sızıp kalesini ele geçiren komutan edasıyla orada dimdik durdun."

Naz'ın ellerini kalbine götürdü. "Bu kalp senin Naz! Sen benim yüreğimin kıyılarındaki aşk, içindeki sevdasın!"

Naz duyduğu aşk itirafıyla hem ağlıyor hem de tebessüm ediyordu. Yüreği Ayzıt için parçalanırken kendisi için şükrediyordu. Kendisinin bir şansı olmuştu ama Ayzıt'ın gidecek yeri olmamıştı. İntihar edecek kadar çaresiz bırakmışlardı genç kızı. İçi paramparça, duyguları altüst olmuştu. Naz yaşadığı ömrü boyunca Ayzıt'a saygı duyacaktı.

Demiralp, Naz'ın yüzüne elini uzatarak gözyaşlarını sildi. "Bunları daha önce anlatmak istedim. Ancak Kadir'den dolayı bir türlü fırsat bulamadım. Sanırım biraz da çekindim."

Naz gözlerini merakla kıstı. "Neden?"

"Yanlış anlayıp bana farklı gözle bakmandan..."

"Hayır! Bunları anlatsaydın yanlış anlamazdım," diye Demiralp'e kararlılıkla baktı.

Demiralp bu kadını bulduğu için çok şanslıydı. "Seni çok seviyorum," dedi bir yakarış gibi. Naz'a sarıldı. Anlattıkları ağır gelmişti ve koskoca adam, sığınma ihtiyacı duyuyordu. Hem de kalbinin tek sahibine.

"Ben de seni çok seviyorum, Demiralp. Ben çok korktum... Başkası var sandım. Beni sevmiyorsun sandım. Bu... Bu çok kötüydü. Çok kötü..." derken Demiralp daha sıkı sarıldı.

"Şişşt! Güzelim, tamam geçti. Seni sevmemek mümkün mü?"

Naz geriye çekildi ve ortamdaki hüznü dağıtmak için, "Yani pek mümkün değil," diyerek muzipçe güldü.

Demiralp onun yeniden güldüğünü görünce yaşama sevincini yeniden kazanmış gibi hissetti. "Demek Hanım Ağamız formunu geri kazandı."

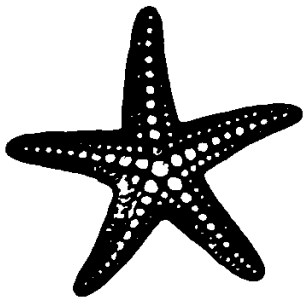
"Ne sandınız, Ağam?"

Demiralp güldü. Kaygısızca, mutlu bır şekilde güldu.

Naz yeniden ciddileşip, "Sözlerim için beni affettin, değil mi?" diye sordu.

Demiralp, onu kollarına çekerek göğsüne yasladı ve saçlarından öptü. "Geçti artık. Bunları düşünme, güzelim. Sen affedilecek bir şey yapmadın."

Bir süre öylece huzuru dinlediler. Fırtınadan sonra gelen dinginlik ikisinin ruhuna da iyi geliyordu. Ancak Naz oylesine, "İstanbul'da ne var?" diye mırıldandı.

26. BÖLÜM

Demiralp, bu sorunun geleceğini biliyordu. Gelmese bile kendisi anlatacaktı ancak mühürlü bir kapıyı açmak çok zor olacaktı. Çünkü yıllarca gizlilik içinde bunu sürdürmüşken şimdi sanki birileri kardeşini öğrenecekmiş gibi hissediyordu.

"İstanbul'da herkesten gizlediğim... Öz kız kardeşim var."

Naz bir an afallamasına engel olamadı. Bir gizlilik söz konusuydu. Bunu anlamış ve yine bu topraklar yüzünden bir şey olduğunu çözmüştü. Fakat bir kardeş fikri, aklının ucuna bile gelmezdi.

Demiralp onun nasıl şaşırdığını görebiliyordu. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"Ben çok şaşırdım. Yani... Bunu beklemiyordum."

"Biraz fazla karıştı, biliyorum."

Naz başını iki yana sallarken, "Hayır, lütfen anlat," dedi Demiralp hakkında her şeyi öğrenecek olmanın sevinciyle.

"Hepsini anlatacağım, canım. Bu da aslında Ayzıt'la ilgili," diyerek derin bir nefes aldı.

"Ayzıt'ın ölümünden kısa bir süre sonra annem hamile kaldı. Hamileliği zor geçiyordu, bu nedenle de merkezdeki doktora gidip geliyordu. Ve bebeğin cinsiyetini de o zaman öğrendik: Kız olacaktı. Bu arada o sıralar, eski aşiret büyükleri kendi çıkarları doğrultusunda bizim kan davalı olan aşiretle, yani Kadir'in ailesiyle barışmamız gerektiğini savunuyordu. Aynı şekilde karşı tarafın büyükleri de öyle. Aralarındaki o

ittifakı neden yaptıklarını hiç öğrenemedim ama onlar artık kan dökülmesini istemiyorlardı. Bana birdenbire barış istemeleri çok inandırıcı gelmese de ben kan dökülmesin diye çoktan razı olmuştum. Bu barışma için eski usul berdel olayını yapmak istediler. Aslında eskiyen bir şey yok. Hâlâ o şekilde kız alıp veren var. Onların kızı vardı. Bizdeyse doğacak kız kardeşim dışında kız yoktu. Akrabalardan olmasını da istemiyorlar, *ağa ailesinden olsun* diye şart koşuyorlar, bu şekilde barışın daha kalıcı olacağını düşünüyorlardı. Uzun tartışmalı geçen günler sonrasında karar verildi. Kardeşim doğunca onların altı yaşında olan en küçük oğullarıyla beşik kertmesi olacaktı. Onların kızı da benim bir küçüğüm Ali'yle olacaktı. Ne kadar kan dökülmesin, Ayzıt'ın istediklerini yapayım, diye düşünsem de buna asla müsaade etmedim. Masum kız kardeşimi, Ayzıt'ın katillerine veremezdim. Bu en başta Ayzıt'a ihanet, kardeşime haksızlıktı. Daha doğmadan hükmü verilecekti. Sonu Ayzıt gibi olabilme ihtimali çok yüksekti. Babam bizlerden ne kadar memnun olsa da hep kızı olsun isterdi. Biricik kızına biçilen hayat onun da hoşuna gitmemiş ama buna boyun eğmekten başka bir yol da bulamamıştı. Çünkü *hayır* demek, oğullarından birini kaybetmek demekti."

Naz merakla, "Ne yaptın, Demiralp?" dedi.

"Kardeşimin doğumuna iki ay kalana kadar her şeyi yaptım ama kimseye engel olmadım. Henüz ağa değildim ve o zamanlar ağa olsaydım da bu düzene karşı koyamazdım. Maalesef buna gücüm yetmezdi. Çünkü bu, buradaki insanların töresiydi. Sonra kardeşim için bir plan yaptım. Madem kimse beni dinlemiyordu, kimse bu iğrenç olaya *dur* demiyordu, o zaman ben de kendi hükmümü sürerdim. Daha sonra bu plandan Turaç'a bahsettim. Turaç'ın babası bizimle arkadaş gibiydi ve Turaç'ın annesine yani hayatında sevdiği tek kadına çok zor kavuşmuştu. Zorlukları bilen ve aşka saygı duyan bir insandı. Bu yüzden Turaç, babasından yardım istememiz gerektiğini söylemişti. Çok düşünme fırsatım yoktu. Bir an önce risk alıp planı, üçüncü bir kişiye anlatmam gerekiyordu.

Öyle de yaptık. Salih amca bize yardım ederek hep yanımızda durmuş ve bu, hayatımda verdiğim en doğru kararlardan birisinde büyük rol oynamıştı."

"Plan neydi?"

"Kardeşim doğduğu zaman ölü gösterip ortadan yok etmek."

"Hiii!" dedi Naz. "Buna annen nasıl dayandı?"

Demiralp, annesinin lafı geçince onun kızına hasret ama mutlu öldüğünü hatırladı.

"Annem için çok zor oldu ama o aşirete kızını vermek istemediği için *kaderin bir oyunu*, diye düşünerek ölümü kabullendi. Belki acımasızlık ya da gaddarlıktı anneme yaptığım ancak anlamalısın, Naz... Pamuklara sarıp bir dediğini iki etmediği kızı mutsuz bir hayat sürecek ve belki de sonunda Ayzıt gibi..."

Birden yerinde doğrulup kararlılıkla, "Ben doğru olanı yaptım. Bugün kardeşimin nasıl mutlu olduğunu gördükçe buna daha çok emin oluyorum," dedi.

Naz onun omzunu sıkıp okşadı. "Ben seni çok iyi anlıyorum ve bana göre de doğru olanı yapmışsın. Sadece bir kadın olarak annenin acısını düşündüm."

Demiralp annesine yaşattığı acıyı biliyordu. Bu anı sindirebilmek için kısa bir sessizlik yaşandı.

"Peki, sonra?"

Demiralp gelen soruyla devam etti. "Turaç'ın babası bir büyük olarak hep yanımızdaydı ama ben ağa olmasam da benim sözüm için etrafımda pervane olan adamlar vardı. Çok zor olsa da hastaneyi hallettik. O zamanlar benim bir öğretmenim vardı. Çocukları çok severdi. Ailemle de ailecek tanışmışlardı. Çocukları olmadığını da oradan biliyordum. Emekli olup Bursa'ya memleketine gitmişti. Ona ulaştım ve her şeyi anlattım. Başta korktu böyle bir işten ama Salih amca, onu ikna etti. Sonuçta hasret kaldığı çocuklardan birine yardım

edecekti. Uğur öğretmenim kardeşime kendi kızı gibi ve ben de Çisem büyürken hep yanında oldum."

Naz duyduğu isimle, Demiralp gibi tebessüm etti ve izler gibi Demiralp'i can kulağıyla dinliyor, sonunu merak ediyordu.

"Sonrası kolay oldu. Aşiretler arası söz verilmişti ve artık dönüşü yoktu. Bu yüzden berdel olmayınca anlaşmayı ortaklığına çevirdik. Şirketler çocuklara kalacağı için bu yolu bizlerin de fikri soruldu. Ben ve kardeşlerim tek bir şartla bul ettik. Kadir bizim olduğumuz şirkete adımını atmayacak ve benim yönettiğim işte o soysuzun söz hakkı olmayacak. Aramızdaki husumeti bilen büyükler bunu kabul etti. Kimse hatta karşı taraf bile kan dökülsün istemiyordu. Kadir'in babası Haşim Ağa, 'Oğlum davaya kurban gideceğine yerde dursun, önemli değil,' diye düşünüyordu. Çünkü o da biliyordu ki dava sırası bizdeydi! Kadir her şeyi bile bile yapmıştı ama artık kardeşimin hayatı söz konusuydu. Bu yüzden çok göze batmamak için onunla uğraşmadım. Bir şekilde bu iş böyle ayarlandı. Her yıl düzenli olarak yanına gittim. Uğur öğretmenin durumu çok iyiydi ve paraya ihtiyacı yoktu, yine de hesabına para yatırmaya devam ettim. Beni aile dostları sanıyor, çok seviyordu. Bu da bana yetiyordu."

Naz sevdiği adamla gurur duymuştu. Küçücük yaşında neler yaşamış, neler yapmıştı. Kardeşi için hayatını şekillendirmişti. Böyle bir adama âşık olduğu için mutluydu. "İstanbul'dayken psikoloğa neden ihtiyaç duydun? Kötü bir şey olmadı, değil mi?"

"O da çok ayrı bir mevzu. Son bir senedir Asmin'e ulaşamadım. Uğur öğretmenin öz yeğeni Mustafa, kardeşime biraz sıkıntı yarattı ve biz de gerekeni yaptık. Bu yüzden orada işim uzun sürdü. Başka bir zamanda da kardeşimin ve kocası Çağın'ın hikâyesini[3] anlatırım sana!"

3 Çisem ve Çağın Atalı, yazarın ilk eseri olan "Yüreğimde Saklı Sevda" kitabının başkarakterleridir.

"Az önce Çisem demiştin ama şimdi Asmin dedin. Biraz aklım karıştı."

Demiralp sevgiyle gülümsedi. "Asmin benim koyduğum isim. Çisem'i de Uğur öğretmenim verdi."

"Asmin'in anlamı nedir?"

"Bir dağ çiçeği, ufuk ve gökyüzü anlamına geliyor. O benim dağ çiçeğim!"

Naz, Demiralp'in sesindeki sevgiyi yüreğinde hissetti. Naz'ın sormak istediği bir soru daha vardı ancak Demiralp üzülür, diye tereddüt ediyordu. Yine de içinde kalmasını istemiyordu. "Demiralp..." dedi ve bir an sustuktan sonra bir çırpıda söyledi. "Annen evlat acısını nasıl atlattı?"

Demiralp annesi aklına gelince yüzünde bir tebessüm oluşsa da içindeki acı bitmeyecekti. Yutkundu ve "Aylarca atlatamadı bunu. Hatta üzüntüden hasta oldu. Onu öyle gördükçe ben kahroldum. Asmin'i geri getirmeyi bile düşündüm. Bir gün onu ağlarken gördüm. Kardeşime ördüğü patikleri kokluyordu. Dayanamadım, her şeyi anlattım. Hemen yarın gidip geri getireceğimi söyledim ama annem kabul etmedi," dedi.

Naz şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü Asmin'in geri gelmesi yaptığım oyunun ortaya çıkması demekti ve akabinde de benim ölüm fermanımın verilmesi! Annem hem kardeşimin güzel bir hayatı olsun diye hem de benim canım için bunu istemedi. Sonra bunun doğru bir karar olduğunu o da düşündü ama onu üzmek, beni her zaman çok yaraladı. Gizli gizli ona fotoğraflarını getirdim. Ancak annemi oraya götürmem mümkün değildi."

"Annen çok yüce gönüllü, fedakâr biriymiş."

"Öyleydi. Bizim buralarda sevdiğine kavuşmak biraz zor ve nadir olur. Genelde anlaşan aileler üzerine evlilikler olur. Şimdi bu durum değişse de eskiden bu çok olurmuş. Annemin bu tavrı bana onun da bir şeyler yaşadığı izlenimi vermişti hep!"

"Bunu ona sordun mu hiç?"

Demiralp başını iki yana salladı. "Sorup onu üzmek iste-medim."

Naz anlayışla karşılayıp, "Kardeşlerin bu durumu biliyor mu?" diye sordu.

"Sen, ben ve Turaç'la babası hariç bizden başka kimse bil-miyor. O zamanlar kardeşlerim anlayabilecek yaşta değiller-di, şimdi de artık çok geç oldu."

"Belki de geç değildir. İnan bana yükün daha bir hafifler Hem sular durulmuş."

"Sence duruldu mu? Kadir yine harekete geçti. Yaptıkla-rına bakılırsa zaten hiç durmamış," dedi sıkıntıyla ve devam etti. "Olmaz, Naz. Yani bilmiyorum... Ya biri öğrenirse? Ön-lenemez bir kıyametin başlangıcını yapmış olurum. Hem her-kes böyle mutlu! Çisem'in harika bir ailesi oldu. Ben de varım yanında. Yakında Ali ile Abay'ı da tanır ama daha fazlasını... Bilmiyorum."

"Haklısın ama Asmin'i düşün, o da ister bunu. Bir ara bunu düşün derim."

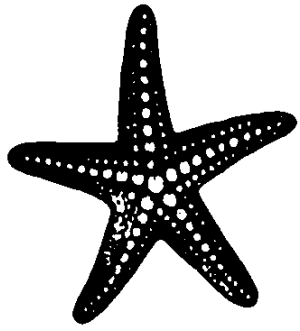
Demiralp, Naz'ın ağzından çıkan Asmin adıyla mutlu oldu. Sevdiği kadın da kendisi gibi kardeşine Asmin diyordu. Naz'a dönüp ellerini tuttu. Üzerine öpücük bırakıp gözleri-nin içine baktı. "Bunları neden gizlediğimi anlıyorsun, değil mi? Amacım seni incitmek değildi. Ayrıca kalbimde senden başka..."

Sevdiği adamın yüzünü anlayışla okşayarak susturdu. "Kimse yok, biliyorum," diyerek sözlerini kesti Demiralp'in. Onun böyle ne diyeceğini bilemez hâlleri üzmüştü Naz'ı.

"İlk duyduğumda gerçekten çok kıskandım. Hatta sen Ayzıt yaşamıyor dediğinde yaşadığım şaşkınlığı anlatamam. Kıskanmak kadınca bir duygu, engelleyemiyorsun ve sen olanları anlatana kadar kıskanmaya devam ettim. Ancak Ay-zıt'ın yaşadıklarına o kadar üzüldüm ki kendimden utandı

Sen onun mektubu sayesinde yanımdasın. Yoksa çoktan bir delilik yapmıştın."

Demiralp, Naz'ın davetkâr dudaklarına yaklaşıp, "Zaten deliliğin en büyüğünü yaptım: Sana âşık oldum!" dedi ve dudaklarına vuran sıcak nefesi öperek kesti.

27. BÖLÜM

Demiralp, Naz'ın tadını aldığından beri ondan kopmakta zorlanıyordu. Öpüşmeyi sonlandırıp son kez öptü ve geri çekildi. Naz'ın yanağını okşayarak, "Kaç saattir oturup konuşuyoruz. Akşam olmak üzere... Ahmet'e yemek getirmesini söyleyeceğim. İstediğin bir şey var mı?" diye sordu. Malzeme olsa da bugün ruhen çok yorulduklarından Demiralp yemek yapmak istememişti.

Naz biraz sarhoş bir edayla omuz silkti. "Sevdiğim şeyleri biliyorsun," diye mırıldandı.

Demiralp, Naz'ı yine öptükten sonra hep yaptığı gibi izlemekten hoşlandığı yüze baktı. Bir an aklına gelen fikirle içinde, burada sonsuza kadar kalma isteği belirdi. Ne kadar oturursa o kadar kalacağını bildiği için aniden kalkıp Naz'a elini uzattı.

"Yemek gelene kadar sen güzel bir banyo yap, kendine gel. Sonra kaldığımız yerden devam ederiz."

Naz memnuniyetle elini uzattığında gördüğüyle durakladı. Demiralp'in eli yaralanmış, yer yer kabuk bağlamıştı. "Ne yaptın eline?"

Demiralp, Naz'ın elinin üzerine elini koydu ve dudaklarına götürdü. "Üzülme. Bir şey yok. Ezilmiş sadece."

"Ne yaptın, Demiralp Ağa!"

Demiralp, Naz'ın Hanım Ağa tavrını çok sevmişti. Keyiflendiğini belli etmeden, "Seninle olanlara sinirlendim ve bir

yerleri yumrukladım. Kesikler de az önce kırdığım bardaktan oldu herhâlde," dedi.

"Bir daha sakın yapma! Sakın kendine zarar verme!"

Demiralp dayanamayıp, küçük bir kahkaha atıp Naz'ı kollarına aldı. "Hanım Ağamın geri dönmesine sevindim."

"Demiralp! Ben ciddiyim. Şimdi gel, eline bakalım."

Demiralp itiraz etmedi ancak, "Zaten bu kollarda uzun süre kalsan şaşardım," diyerek homurdandı.

Naz'ın pansuman işinin bittiğini gördüğü zaman Demiralp, yine elini uzattı. Naz'ın minik elini kendi büyük eline aldıktan sonra ters çevirip, teşekkür edercesine öptü. Sonra ayağa kalkıp, "Hadi bakalım banyo zamanı. Şöyle bir kendine gel!" dedi.

Naz bu adamın kendisini, kendinden önce düşünmesine bayılıyordu. Demiralp'in banyo kapısının önünde alnından öpüp, "Acele edip rahatsız olma sakın! Burası senin de evin. Ben aşağıda bekliyorum," dedi ve geri çekilip aşağıya inince Naz, kendisine ait küçük çantasını açtı. İçinde gördüğü kıyafetlere sevinirken dantelli küçük iç çamaşırlarıyla yüzü kıpkırmızı oldu. Elindeki iç çamaşırıyla gözlerini kapatarak sessizce güldü. Demiralp'in bunları gördüğüne inanamıyordu!

Demiralp, Naz banyodayken yanına Ahmet'i çağırıp, "Ahmet, bize birkaç çeşit yemek getir. Bu sefer Mardin yemeklerinden olsun," dedi ve verandaya geçti.

"Hangilerinden olsun, Ağam?"

"Lebeniye çorbası, soğan kebabı... Et yemeği de olsun. Maldum ve kibbe. İçli köfte al, bir de şehriyeli bulgur pilavı. İlk Zehra'nın yanına git, sembusek istediğimi söyle. Diğer yemekler hazır olana kadar Zehra bitirir hemen. Sıcak getir. Üzüm suyunu da unutma! Bir de tatlı al!"

Demiralp oturduğu divanda ayaklarını uzatıp gözlerini kapattı. Naz çıkana kadar azıcık şekerleme yapmak istiyordu. Bir süre sonra çalan telefonuyla gözlerini açıp yüzünü buruş-

turdu. *"Bu kadar huzur fazlaydı!"* diye düşünüp arayanın kimliğine baktı.

Telefonu açıp, "Allah aşkına, Uluzar kötü haber verme! Keyfim çok yerinde," dedi ve başını kapıya çevirdiğinde Naz'ı gördü. Yüzünde aşk dolu bir gülümsemeyle yan tarafına vurarak Naz'ın oturması için çağırdı. Naz oturunca, onu kollarına alıp saçlarını kokladı.

"Birazcık kötü olabilir."

"Ne oldu?" derken kollarındaki güzelliğin boynuna ufak ufak öpücükler bırakarak anın tadını çıkarıyordu.

"Kadir'in bizde olduğundan şüpheleniyorlar. Birisi haber uçurdu ya da Kadir'i yakalamadan önce kendisi plan yaptığı için adamları iş başında!"

"Sen dediğim gibi yaptın mı?"

"Evet, yanlış yere yönlendirdim ama sanırım, market olayını görenler var. Senin adamlar oradaydı, biliyorsun."

Demiralp tek kolu arasındaki Naz'ın kolunu güç almak ister gibi sıkınca Naz'dan bir inleme çıktı. Hızla geriye çekilip Naz'a baktı. Kolunu tutmuş, acıyla yüzünü buruşturmuştu Demiralp farkında olmadan, çok sıktığını düşünüp kendisine öfkelendi.

Naz, Demiralp'in bakışlarıyla tedirgin oldu. Banyoda kolunun morardığını görmüştü ve gerçekten çok acıyordu. O minicik kolunu dev gibi bir adam sıkarsa olacağı buydu, diye düşündü. Üstelik o dev gibi adama tokat atmıştı. Naz, Demiralp'i atlatmanın yolunu düşünmeye başladı. Bunu görsün istemiyordu.

Demiralp, Naz'ı izlerken başka bir şey olduğu hissine kapıldı. "Kapat Uluzar! Arayacağım ben seni," dedi ve hemen Naz'ın elinden tutup içeriye doğru götürdü. Girişi geçip salona geçerken zehir aklı çalıştı ve Kadir'in Naz gitmesin, diye kolunu tutup sıkmış olduğunu hatırladı. Öfke yine bedenini esir alırken Naz'a belli etmemeye çalıştı.

Demiralp, "Kolunu aç!" dediğinde Naz, uysal bir kedi gibi hırkasını çıkarıp kolunu açtı. Sevdiği adamı oyalamayı düşünürken bu kadar çabuk anlamasına üzülüyordu.

Demiralp, yavaşça Naz'ın yanına yaklaşıp nazikçe morarmış yere baktı. Dişlerini sıkarken nazikçe okşamaya başladı. İçinden geçen köklü fırtınalara rağmen Naz'ı ürkütmemek için kendine hâkim olmaya çalıştı.

Naz her şeyin farkında olarak elini, Demiralp'in elinin üzerine bıraktı. "Geçecek ve inan bana sorun değil."

Demiralp kızgın gözlerle Naz'a baktı. "Bu büyük bir sorun, Naz!"

Naz, gülümseyerek sevdiğinin yanağını okşadı. "Sen yanımdasın Demiralp, sorun yok!"

Demiralp iki gün içinde kötü şeyler yaşayan kadına saygıyla baktı. Her seferinde onu şaşırtıyor, kendisine hayran bırakıyordu. Naz'ın gözlerine suçlulukla baktı. Onu koruyamamıştı. Kadir yine canını en derinden yakmış, sevdiğine dokunmuştu. Onun o ellerini kırmak istedi. Naz'ı kollarına alıp, sıkıca sarıp başının üstünü öptü. Onu ömrünün sonuna kadar koruyacağına yemin etti!

"Kimsenin suçu değil. Olacağı vardı, oldu. Kaza da geçirebilirdim. Lütfen bunu büyütmeyelim." Demiralp yine sessiz kalınca Naz, geriye doğru çekildi. "Kadir sizin elinizde, değil mi?"

Demiralp kollarından çıkan kadına ifadesiz gözlerle baktı.

"Bana cevap vermeyecek misin?"

"Hayır dersem inanacak mısın?"

Naz başını iki yana salladı.

"Yemekten sonra oraya gideceğim. Gece geç gelirim ama korkma sakın. Sabah beraber uyanacağız!" Demiralp, Naz'ın ses çıkartmadığını görünce şaşırdı. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"*Gitme* dersem kalacak mısın?"

Demiralp gülümsedi. Naz'ın az önceki sözlerine gönderme yaptığını anladı. Bu kadın hiç altta kalmıyor ve Demiralp onun bu huyunu seviyordu.

"Bir şey yapma, Demiralp. Sana zarar gelsin istemiyorum."

"Aşirete teslim edeceğim."

Naz inanamayan gözlerle baktı. "Sadece teslim mi edeceksin?"

"Naz, o adam, benim olana el sürdü. Hem de bunu bütün Midyat'ın önünde yaptı. Buna sessiz kalırsam arkasından gelecek olanı engelleyemem!"

O sırada kapı çalınınca konuşmaları son buldu ve Demiralp kapıyı açmaya gitti. İçindeki sıkıntının sadece kendi kuruntusu olmasını dileyerek Naz da yardım etmek için yanına gitti.

Ahmet yemekleri mutfağa taşırken diğer adamlar da onları takip ediyordu. Demiralp adamlarının işi bittiğinde, "Ahmet, bahçede kendinize bir masa hazırlayın, sonra da gelip yemeklerinizi alın," dedi.

"Başüstüne Ağam... Ağam, bir de Abay ve Ali Ağam arayıp rahatsız etmek istememişler. Bir şeye ihtiyacın olursa, diye sordular," dedi mahcup bir sesle.

Demiralp, kardeşlerinin hiçbir zaman arama gibi bir sorunları olmadığını biliyordu. Yanında Naz olduğu için özenli davranan kardeşleriyle gurur duydu.

"Ben onları ararım. Siz soğutmadan yemeklerinizi yiyin. Turaç için de birkaç şey ayırın, özellikle sembusek."

"Peki, Ağam."

Demiralp içeri geçmek için arkasını döndüğünde kapıda duran Naz'ı gördü. Ahmet çıktığı anda Demiralp'in yanına geldi. "Sen kardeşlerini ara gel, ben de masayı hazırlayayım."

Demiralp görüşmesini bitirip, mutfağa geri döndüğünde masa hazırdı. Yöresel lezzetler hakkında sohbet edip keyifli bir yemek yemeye başladılar.

Demiralp ona önündeki yöresel yemekleri anlatırken Naz'ın gözü en son D şeklindeki böreğe takıldı. "Peki, bu ne? Böreğe benziyor ama emin değilim."

"Evet, börek ve adı sembusek. Lahmacunun kapalı hâli. Bizim burada Mardin pizzası olarak da bilinir. İç malzemesi lahmacuna benzese de hamuru farklı. Sacda ya da tavada da yapılır. Bizim buranın insanı fırında yapıyor. Zehra'ya yaptırdım. Çevremde en güzelini o yapar," dedi ve bir tane Naz'ın tabağına koydu.

Naz önüne koyulan börekten yediğinde tadını çok beğenmişti. Demiralp'e bakıp olumlu şekilde başını salladı.

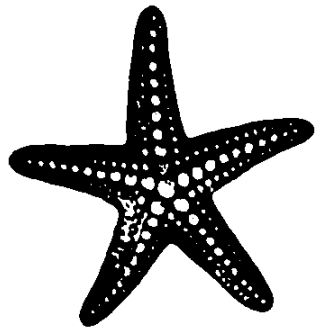
Akşam yemeğinden sonra Demiralp, Türk kahvesi yapmak için kalktığında Naz, onun elinden cezveyi aldı.

Demiralp'in şaşkın bakışlarına karşın, "Bakma öyle. Sabah sen yaptın. Şimdi sıra bende," dediğinde Demiralp gülümsedi.

"Zaten hizmet ettiğim ilk ve tek kadınsın, Naz. Ben de daha ne kadar uzun sürecek diyordum," diyerek gülümsedi.

"Vallahi ben erkeğin eşine yardım eden hâlini severim. Bence alışsan iyi edersin."

Demiralp, Naz'ın eski hâline dönmesine ve böyle içten bir şekilde konuşmasına sevindi. Zaten Naz'ın kendisini sahiplenmesini çok seviyordu. Neşesi şimdi yerine gelmişti işte. Masaya geri oturdu ve sevdiği kadının kahve yapmasını seyretti büyük bir keyifle. Bu kadına bir ömür kahve yapardı elleriyle ve hiç gocunmazdı. Yeter ki hep yanı başında olsun... Kahveler hazır olunca yeniden salona geçtiler. Demiralp koltuğa oturup, kahvesini sehpaya koyup, "E anlat bakalım hikâyeni Hanım Ağam, İstanbul'dan neden geldin?" dedi.

28. BÖLÜM

Demiralp, sevdiği kadını araştırtmış; AKAD Şirketler Grubunun tek vârisi, Özcan Akad'ın kızı olduğunu öğrenmişti. Buraya neden geldiğini irdelememiş, Zehra'nın söylediklerinden sonra o da Naz'a saygı duymuş ve bunu onun anlatmasını istemişti.

Ne kadar Mardin'de yaşıyor olsa da Demiralp, bir iş adamıydı ve birçok kişiyi tanıyor, arada sırada da olsa iş yapıyordu. Akad ailesi de ismini duyduğu ailelerdendi. Tabii bir de bu ailelerin magazin boyutu vardı ancak Demiralp, o kısmıyla hiç ilgilenmiyordu. Sadece aklını kurcalayan tek şey, Naz'ın buraya neden geldiğiydi.

"Ailenin kim olduğunu az çok biliyorum ama bana seni anlat, Naz. Bana buraya neden geldiğini, seni kimin incittiğini anlat!"

Naz şaşkınlıkla başını kaldırıp Demiralp'e baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Sevdiğim kadını araştırmayacağımı düşünmemiş olamazsın," diyerek göz kırptı.

"Ne kadarını biliyorsun?" diyen Naz'ın çekingenliğinin altında bir şeyler olduğunu sezdi.

"Hiçbir şey! Sadece aileni ve nereden geldiğini araştırdım, güzelim. Buraya neden geldiğini elbette merak ediyorum ama bunu, senden duymak için bekledim."

Naz, sevdiği adamın inceliğiyle mutlu olmuştu. "Sanırım şaşırmamam gerekiyor. Çünkü sen bunu yapar, hayatına giren birini araştırırdın."

"Ama ben senin Akadların kızı olduğunu öğrenince... Şaşırdım."

Naz bu duruma acı bir şekilde gülümsedi. Aklına gelenler hatta hiç çıkmayanlar üzdü. Demiralp'e sığınır gibi yaklaşıp kollarına girdi.

Demiralp savunmasız görünen sevdiğini sarıp göğsüne yasladı.

"Ben nasıl anlatacağımı bilmiyorum ve açıkçası istemiyorum da!"

Demiralp şaşırdı. "Neden?"

"Çünkü ailemin yaptıklarından utanıyorum."

Demiralp şefkatle gülümseyip, Naz'ın sırtında elini dolaştırarak destek oldu. "Hiç kimse mükemmel değildir, Naz. Buna ailelerimiz de dâhil. Ben hakkındaki her şeyi, İstanbul'daki Naz'ı öğrenmek istiyorum."

Naz bir süre sessiz kaldıktan sonra Demiralp'in haklı olduğunu düşünüp anlatmaya karar verdi.

"Aslında öyle abartılacak bir şey yoktur belki ama ailemin yaşam tarzı bana pek uymuyordu. Yıllarca onlar gibi ya da onların onayladıkları bir insan olmam için yaptıkları baskı bir müddet sonra ağır gelmeye başladı. Çünkü onlar *etraf ne der* diye düşünen biraz sığ insanlardır. Benim de öyle olmam için çok çabaladılar. Çocukken belki biraz öyleydim ya da üstümdeki baskıyla öyleymişim gibi davrandım, bilmiyorum ama büyüdükçe içime kapanıp kendimi onlardan soyutladım."

Demiralp kısa bir duraksamanın arasında, "Ne yapıyorlardı mesela?" diye sordu.

"En basiti, çevremiz duyar, alay konusu olur, diye her zaman derslerimde iyi olmak zorundaydım. Çünkü annemin aslında hep küçük gördüğü ama bir ortamda onlardan daha değerli insanlar yokmuş gibi davranan arkadaşlarına beni an-

latırken gurur duymalıydı! Aynı keza babam, o meşhur bağ bekü partilerinde arkadaşlarına, *benim kızımı böyle, benim kızım şöyle* diyerek gereksiz bir omuz kabartacaktı. Aralarında hiç bir zaman anlamadığım bir yarış var gibiydi. Daha küçücük bir çocukken karnemde bir zayıf getirdiğim için ağır cezalar almıştım. Yanlış bir şey yaptığımda ilk lafları, *kendilerini rezil etmek niyetinde miymişim?* olurdu."

Demiralp, Naz'ın anlattıklarıyla dişlerini sıkıyor; bunu belli etmeden saçlarını okşayarak destek olduğunu, her zaman yanında olacağını gösteriyordu.

"Kısacası onların hep kendi doğruları vardır. Onlar için karşısındaki insanın düşünceleri önemli değildir. Bir giydiğini bir daha giymemelisin, hareketlerine dikkat etmelisin, gibi vesaire vesaire... Yani bir kukla gibi olmalısın ya da onların deyişiyle, kendi sınıfından olmayan insanlarla konuşmamalısın! Yani senin de az önce gözlerinde gördüğüm şeydi onlar," dediğinde Demiralp, Naz'a yansıtmış olduğu için üzüldü.

"Onlar, sözde muhteşem hayatlarını yaşamak için beni hep bakıcılarla bıraktılar. Kısacası sevgisiz bir ailede büyüdüm. Beni kendince seviyorlardı, bunu biliyorum çünkü onları tanıyorum. Ama... Bu sevgileri aile olmaya yetmezdi, yetmedi de. Zaten bana karşı hep mesafeliydiler ancak doktor olacağımı duyduklarındaysa aramızdaki bağların hepsi koptu. Artık sadece davetlerde boy gösterip yemeklerde karşılaşıyorduk. Çok itiraz ettiler fakat kararımdan dönmedim. Onlar kendilerine karşı yaptığım bir savaş sandılar bu kararımı. Benim gerçekten doktor olmak isteyebileceğimi düşünmediler bile! Etrafta içi boş Barbie bebekler gibi gezeceğime, insanlara faydalı olmak istiyordum. Bunu daha çocuk yaştayken düşünmüş, karar vermiştim. Ben ailemin insanlara davranışının aksine onlara yardımcı olmak, onlarla mesafeli olmak yerine iç içe yaşamak istiyordum. Ailem ise yine kendi isteklerini ön planda tutmuştu. Babam şirketin başına geçmem için ekonomi, annemse arkadaşlarına hava atacağı havalı bir şey oku-

mamı istiyordu," diyerek sustuğunda Demiralp merak ettiği soruyu sordu.

"Ama doktorluk çok kutsal bir meslektir. Neden itiraz ettiler ki?" dediğinde Naz bu soruyu beklediğini fark etti.

"Öyle tabii ki... Fakat sonuçta birilerine hizmet ediyorsun. Gecen gündüzün yok," dedi alayla ve durup sesli bir iç çektikten sonra devam etti. "Yani annem de babam da şimdiki zenginliklerine çalışarak gelmediler. Çalışmak ne demek onu bile bilmezler. Babam şirkete sadece imza atmaya gidermiş. Tabii ki bu durum dedemin işlerden elini ayağını çekmesiyle değişmiş. Benim eğitimim boyunca dedem bana destek oldu ve hep beni o savundu. İşte ondan sonra da hiçbir zaman gerçek bir aile olmadık. Sadece tek bir dönem bana gerçek aileymiş gibi davrandılar. O da... Beni kandırmak içinmiş! Ben hatalarını görüp beni anladıklarını sanmış ve çok mutlu olmuştum. Yeniden aile olmak için geç değildi. En azından ben öyle düşünüyordum. Onların ise benim için yeni planları varmış... Her zamanki gibi," dedi o günü yeniden hüzünle hatırlayarak.

Demiralp, Naz anlattıkça daha çok merak ediyor ve endişeleniyordu. Naz'a istemediği bir şey yaptırdıklarını düşünüyordu. Bu endişesi merakına yansıdı. "Naz, sana ne yaptılar?"

Naz, Demiralp'in şefkatli ses tonunu duyunca derin ama titrek bir nefes aldı. "Çocukluk arkadaşım Fatih'le nişanladılar," dediğinde Demiralp, böyle bir şey beklemediği için irkilerek yerinde doğruldu.

Naz'ı göğsünden kaldırıp, yüz yüze geldiğinde bakışları ateş gibi yakıyordu. Öfke, kıskançlık, damarlarına yavaş yavaş değil, birden doluverdi. Kıskançlık, sevdiğinin yanında başkasını düşündüğü içindi. Ama öfke... Öfke kendisinin yıllardır mücadele ettiği törenin sevdiği kadının başına gelmesineydi!

"Ne diyorsun sen Naz? Seni zorladılar mı?" dedi istem dışı sesini yükseltirken.

Naz, Demiralp'in bu hâline acı bir şekilde gülümsedi. "Birkaç saat önce sen anlatırken bu kadarını fark etmemiştim ama Ayzıt'ın başına gelen, benim de başıma geliyormuş az kalsın. Gerçi geliyormuş, demeyeyim geldi desem daha doğru olur."

"Yani nişan oldu?" dedi Demiralp dişlerinin arasından, cevabı bilmesine rağmen.

"Evet. Hem de *hayır* diyemeyeceğim bir yerde emrivaki yaparak," dedi ve başını yere eğdi. Ailesinin bu tavrı onu çok üzüyordu. İstem dışı aklı yine o günlere gitti.

Demiralp, Naz'ın bu hâlini görünce yüzü öfkeden şefkatli bir hâle geçiş yaptı. Ardından hemen elini çenesine koydu ve yavaşça kaldırıp aşkla gözlerine baktı. "Üzülmeni istemiyorum. İstersen anlatma," dedi anlayışla. Ne kadar merak etse de Naz'ın üzülmesini istemiyordu.

Naz sevgiyle gülümseyip, başını iki yana olumsuz bir şekilde sallayıp anlatmaya devam etti. Her şeyi bugün anlatmazsa bir daha ne zaman anlatabilir, bilmiyordu Naz.

"Ben annemle babama bir şans daha vermeyi düşünürken onlar evlilik yıl dönümlerinin olduğu gecede, tüm gazetecilerin ve misafirlerinin önünde, bana hayatımın en büyük şokunu yaşattılar. Bütün gece gülen yüzüm, *'Bu gece güzel bir haberimiz daha var. Biz aynı zamanda kızımızın Fatih Soydan'la nişanını duyurmak istiyoruz,'* diyen annemin sözleriyle saçma sapan bir hâl almış, tek kelime edemememe sebep olmuştu. O an beni yerle bir etmişlerdi. Neye uğradığımı şaşırmış, tepki verememiştim. O an düştüğüm tuzak, ailemin nedensiz sevgi gösterilerinin sebebini anlamam, Fatih'in bu oyuna memnun bir şekilde dâhil olması... Hiçbir şey ama hiçbir şey düşünemedim. Tek isteğim bir an önce oradan kaçmaktı. Onu bile yapamamıştım. Yüzükler parmağıma takılırken, fotoğraflar çekilip, yapmacık tebrikler havada uçuşurken ben, ben değildim. Sanki her şeyi uzaktan izliyor; kendi acımı, hayal kırıklığımı, yüzümü görür gibi oluyordum. Bunun bir şaka olmasını dilemiştim. Ama olmadı. Öylece bir kukla gibi ne

yaptığını bilmeden nereye sürüklerlerse oraya gidiyordum. Ta ki Sümeyya'nın abisi Halit abim yanıma gelene kadar. Yüzümü avuçları içine aldı ve alnıma sevgi dolu bir öpücük bıraktı. Orada kendime geldim. Gözlerim doldu. Bana güçlü olmamı, burada bir şey yapmamamı söyledi. Konuşmadım. Konuşamadım. Sadece başımı salladım. Çünkü konuşursam kıyamet, sözlerime yansıyacaktı."

Naz, bir süre sessizce Demiralp'in göğsünde yatmaya devam etti. Demiralp sakinleşmesi için Naz'ın saçlarını okşayıp, kulağına güzel şeyler fısıldarken kendisini nasıl sakinleştireceğini bilmiyordu.

"Halit abim de diğer arkadaşlarım gibi çok şaşırmıştı. Fakat bir tek onun gözlerinde öfke hâkimdi. Benim istemediğimi ve ailemin oyunu olduğunu hemen anlamıştı. Ailemi ve Fatih'i hiç sevmezdi zaten. Diğer arkadaşlarım Sümeyya, Aysu, Mehtap ve Cenk de üzgün gözlerle bana bakınca hiçbirinin bu rezillikten haberinin olmadığını anladım. Gece boyunca bana destek oldular, yanımdan ayrılmadılar ama bir şey de yapamadılar. Ben ise gece boyunca hiç konuşmadım. Fatih yanıma geldiğinde bile konuşmadım. Zaten o anda bir şey yapamazdım. Fatih'in ilgisini hep biliyor ve geri çeviriyordum. Açıkçası bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Çevremize karşı arkadaşlık ilişkimizi farklı yansıtsa da sevdiğim bir arkadaşım olduğu için kırmadan yanımda tutmaya çalışıyor, ona sırtımı dönmüyordum. Son zamanlarda farklı davrandığını fark ediyordum ama onun kötü bir insan olmadığını biliyordum. Yine de bu yaptığını affedemiyorum," dedi gözleri uzağa dalmış, sanki o gecedeymiş gibi yutkunmuştu.

"Sonra gece bitti. Ailem her şeyin sona erdiğini, benim sessiz kalışımla kabullendiğimi düşünüp, zaferlerini kutlarken benim kıyametim başladı. Fatih nişanı kutlamak için kendi evinde küçük bir eğlence hazırlamış ve benim istemediğimi bildiği için sadece bizim ekibi çağırmıştı. Onlara içimdeki yangına rağmen gülümseyerek 'Gidin, geleceğim,' dedim.

Kimseye bir şey belli etmedim. Sümeyya ile Aysu kalmak istediler ama beni orada beklemelerini söyledim. Onlar gidince aileme döndüm," dedi gözleri dolu dolu. Akmaya hazır bekliyordu gözyaşları. Anlattıkça o anları hatırlıyor hatta sanki yaşıyordu. Ailesinin bu kadar pervasızca kötü olduklarını kabullenemiyorlardı.

Demiralp, elini sıkmış, şefkatle sevdiğine güç vermeye devam etmişti. Herhangi bir yorumunda, Naz'ın hıçkırıklara boğulacağını düşündüğü için sessizce dinliyordu.

Naz, Demiralp'ten aldığı güçle anlatmaya devam etti. "Gece boyunca düşünmediğim şeyler birer birer aklıma geldi. Öfke, nefret bedenimde çok rahat hareket ediyordu. Çünkü artık bu son nokta olmuştu. Ailemin beni hiçbir zaman önemsemeyeceklerini anlamıştım. Diyorum ya beni kendilerince seviyorlardı. Onlara göre evlenmem daha uygun olacaktı. Çünkü *onunla evlenirsem doktorluğu bırakıp onlar gibi onlara uygun yaşarım* diye düşünüyorlarmış. O akşam onlarla son konuşmamız oldu. Buradan gideceğimi ve bu nişanı istemediğimi söyledim. Bana ne söylediler biliyor musun?"

"Böyle bir evlat istemediklerini ve bu nişanı bozarsam artık bir ailem olmayacağını söylediler. Ne beklediğimi bilmiyordum ama duymak istediğim sözlerin bunlar olmadığını biliyordum. Zaten kim bunları duymak isterdi ki? Bir ihtimal de olsa pişman olmalarını bekledim. Fakat boşa bir çabaydı. Daha sonra eşyalarımı aldım, arabama koydum ve Fatih'in evine gittim. Üzgün gözlerle kapıyı açan Aysu oldu. Kimseye bakmadan içeri bir hışımla girdim ve bütün öfkemi Fatih'e kustum. Ben neler söylüyordum, o neler diyordu. *Mutlu olabiliriz, seni çok seviyorum*, falan diye tekrarlıyordu. Anlamıyordu söylediklerimi. Zaten sürekli onunla olmam için yapmadığını bırakmıyordu. Çevremizdeki herkes bizi sevgili bilirdi. Bir türlü aksini ispatlayamadım. Üstüne bir de benim hiç sevgilim olmayınca herkes bunu Fatih'e bağlıyordu. O gece bayağı bir kavga ettik. Sonra *gideceğim* deyince delirdi ve beni öpmeye kalktı. İşte o anda sessizce bizim kavgamızı seyreden

Halit abim dayanamadı ve araya girip Fatih'e yumruk attı. O da beni yalnız bırakmamak için gelmişti," dedi ve soluklandı.

"Sonra Halit abim, bizi aldı ve kendi evlerine getirdi. Çok öfkeliydi ve bir daha Fatih yanıma yaklaşırsa kendisine söylememi istedi. Tabii ki yaklaştı, çok rahatsız etti. Yine de söylemedim. Amacım İstanbul'da kendime ev tutup yaşamıma devam etmekti ama Fatih'in ısrarlarından artık usanmıştım. Üstelik bu nişanı istemediğimi ailesine söylememişti. Onlar bizi iki âşık sanıyorlarmış. Sonra bütün bu olanlara daha fazla dayanamadım. Orada kalırsam bu işin içinden çıkamayacağımı anladım. Hocamla görüşüp, bana başka bir şehirde iş ayarlama imkânı olup olmadığını sordum. O da buradaki hastanenin başhekiminin çok yakın arkadaşı olduğunu, onunla hemen konuşacağını söyledi. Aramış, başhekim de istersem hemen gelebileceğimi söylemiş. Hiç düşünmeden kabul ettim ve birkaç gün içinde kendimi burada buldum. Artık kendi hâlimde olmak istiyordum. Rahat ve özgür yaşamak," diyerek konuşmasını bitirdi.

Demiralp, Naz'ın konuşması biter bitmez onu sıkıca sardı. Saçlarının üzerine bir öpücük kondurup yüzünü Naz'ın boynuna gömdü ve derince soludu. Bir süre aralarında sessizlik hüküm sürdü. Kısa süre sonra Demiralp, "Peki, o adam bir daha seni rahatsız etmedi mi?" diye sordu. Fatih'in ismini özellikle anmamıştı.

"Aslında ben, bir daha aramaz zannederken o, beni yine yanıltı. Buraya ilk geldiğim zaman arkamdan geldi. *Benden vazgeçmeyeceğini, ayrılık kararını da kimseye söylemeyeceğini* söyledi. Sonra aynı gün geri döndü. Ondan sonra da sürekli aradı ama açmadım. En son sen İstanbul'dayken aradı. İlk gittiğin zaman," dediğinde Demiralp hemen araya girdi. Duydukları hoşuna gitmemişti.

"Niye aramış? Ne istiyormuş hâlâ?"

"Ailesine söylememiş ve bizi hâlâ nişanlı sanıyorlarmış. Oraya gitmemi ve bunu beraber açıklamamızı istiyor. 'Rahat ol, ben de senden vazgeçtim,' diyor ama ben yine de *oraya*

gitmeyeceğimi, isterse ailesine, kendisine ihanet ettiğimi ve beni bu sebeple terk ettiğini söyleyebileceğini söyledim. Pek ikna olmadı sanırım, bilmiyorum. Sadece gitmek istemiyorum. Artık ona güvenmiyorum."

"Gitmeyeceksin zaten Naz! Ailen için ya da kendi isteğinle gideceksen ben de gelirim seninle. Artık ben yanındayım. Seni hiçbir yere tek başına bırakmam! Ama o adam için gitmeyeceksin! Sen isteğini söyleyip ayrılmışsın. Bitti artık!" dedi kaşları çatık, otoriter bir sesle.

Naz, zaten istemiyordu ve yorulmuştu konuşmaktan, olanlardan. Bu yüzden sevdiği adamın kalbinin üzerinden başını hiç kaldırmadı. Olduğu yerde memnundu. Demiralp'in gideceği aklına gelince huzursuz oldu ve yerinde kıpırdandı.

"Gidecek misin?" diye fısıltıyla sordu Naz.

"Gitmem gerekiyor. Seni yalnız bırakmak istemiyorum ama mecburum. Aşiret onun bende olduğunu öğrenirse onların sözünü çiğneyip kendi başıma hüküm veriyorum sanırlar. Ve bu hiç kimse için iyi olmaz."

Naz anlayışla karşıladı bu durumu. Başını olduğu yerden kaldırdı ve biraz daha doğrulup Demiralp'in boynuna sarıldı.

"Lütfen, hemen gel," dedi Naz, titrek bir sesle. Sevdiği adam için endişeleniyordu.

"Sakın korkma, bir şey olmayacak. Ahmet ve diğerleri dışarıda olacak. Ben hemen gelmeye çalışacağım. Olur da bir aksilik olursa en geç sabaha burada olurum ve yanına Turaç'ı yollarım. Hem birbirinizi daha iyi tanırsınız hem de tek kalmamış olursun."

"Sen yine de hemen gel. Ama kardeşin dediğin adamla da artık dediğin gibi bir *merhabadan* öteye gidebilirim. Ne de olsa o da benim kardeşim dediğim insanla birlikte," dedi tek kaşını kaldırıp gülümseyerek.

Demiralp, Naz'ın ne demek istediğini anlayıp gülümsedi. "Tanı tabii ki ama fazla üstüne gitme. Halit'le bayağı iyi tanışmışlar," dedi keyifle.

Naz aklına gelenle birden yerinden fırladı. "Ay Sumeyya beni öldürecek! 'Aramalarına sonra döneceğim,' dedim ama unuttum," dedi yüzünü buruşturarak.

Demiralp de yerinde doğruldu. "Tamam, telefon konuşman bitince seni yatıralım," dedi ve Naz'ın yüzünü elleri arasına aldı. Üst dudağını emerek bir öpücük bıraktı. Sonra alnından derin bir şekilde koklayarak öptü ve sıkıca sarıp ayağa kalktı.

Naz bu öpücükle az önce yaşadıklarını unutmuş ve mutlulukla gülümsemişti. "Yok, bu saatte artık aramayayım. Yarın konuşurum," dedi sevdiği adama bir daha sarılıp. Demiralp'in uzattığı eli tutup onunla yatak odasına çıktı. Sanki birlikte hep uyuyorlarmış gibi sevdiği adamın açtığı yatağa uzanıp göğsüne iyice sokuldu.

Demiralp, Naz uyuyana kadar onu izledi. O Fatih denen adamın sevdiği kadına yaklaşmasına bir daha müsaade etmeyecekti. Naz, kendisine aitti ve kendisinden başka hiç kimse sevdiği kadına, başka gözle bakamazdı! Naz'ın uyuyan yüzüne son kez bakıp giyinmek için yataktan kalktı.

Demiralp, üstünü giyindikten sonra hâlâ odadayken Turaç'ı aradı ve geleceğini söyledi. Gitmeden önce Ahmet'i iyice uyardı ve aklı sevdiğinde yola çıktı. Sıra, geçmişin de şimdiki zamanın da hesabını alma vaktiydi. Bugün bu işi bitirecek ve Naz'a dokunmak neymiş, Kadir'e bizzat gösterecekti!

gitmeyeceğimi, isterse ailesine, kendisine ihanet ettiğimi ve beni bu sebeple terk ettiğini söyleyebileceğini söyledim. Pek ikna olmadığını sanırım, bilmiyorum. Sadece gitmek istemiyorum. Artık onlara güvenmiyorum."

"Gitmeyeceksin zaten Naz! Ailen için ya da kendi istediğinle gideceksen ben de gelirim seninle. Artık ben yanındayım. Seni hiçbir yere tek başına bırakmam! Ama o adam için gitmeyeceksin! Sen isteğini söyleyip ayrılmışsın. Bitti artık" dedi kaşları çatık, otoriter bir sesle.

Naz, zaten istemiyordu ve yorulmuştu konuşmaktan, olanlardan. Bu yüzden sevdiği adamın kalbinin üzerinden başını hiç kaldırmadı. Olduğu yerde memnundu. Demiralp'in gideceği aklına gelince huzursuz oldu ve yerinde kıpırdandı.

"Gidecek misin?" diye fısıltıyla sordu Naz.

"Gitmem gerekiyor. Seni yalnız bırakmak istemiyorum ama mecburum. Aşiret onun bende olduğunu öğrenirse onların sözünü çiğneyip kendi başıma hüküm veriyorum sanırlar. Ve bu hiç kimse için iyi olmaz."

Naz anlayışla karşıladı bu durumu. Başını olduğu yerden kaldırdı ve biraz daha doğrulup Demiralp'in boynuna sarıldı.

"Lütfen, hemen gel," dedi Naz, titrek bir sesle. Sevdiği adam için endişeleniyordu.

"Sakın korkma, bir şey olmayacak. Ahmet ve diğerleri dışarıda olacak. Ben hemen gelmeye çalışacağım. Olur da bir aksilik olursa en geç sabaha burada olurum ve yanına Turaç'ı yollarım. Hem birbirinizi daha iyi tanırsınız hem de tek kalmamış olursun."

"Sen yine de hemen gel. Ama kardeşin dediğin adamla da artık dediğin gibi bir *merhabadan* öteye gidebilirim. Ne de olsa o da benim kardeşim dediğim insanla birlikte," dedi tek kaşını kaldırıp gülümseyerek.

Demiralp, Naz'ın ne demek istediğini anlayıp gülümsedi. "Tanı tabii ki ama fazla üstüne gitme. Halit'le bayağı iyi tanışmışlar," dedi keyifle.

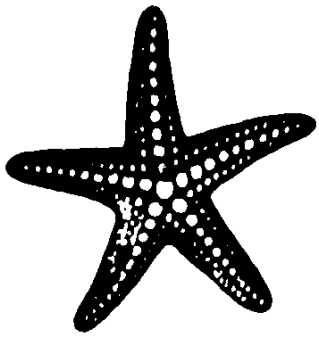
Naz aklına gelenle birden yerinden fırladı. "Ay Sümeyya beni öldürecek! 'Aramalarına sonra döneceğim,' dedim ama unuttum," dedi yüzünü buruşturarak.

Demiralp de yerinde doğruldu. "Tamam, telefon konuşman bitince seni yatıralım," dedi ve Naz'ın yüzünü elleri arasına aldı. Üst dudağını emerek bir öpücük bıraktı. Sonra alnından derin bir şekilde koklayarak öptü ve sıkıca sarıp ayağa kalktı.

Naz bu öpücükle az önce yaşadıklarını unutmuş ve mutlulukla gülümsemişti. "Yok, bu saatte artık aramayayım. Yarın konuşurum," dedi sevdiği adama bir daha sarılıp. Demiralp'in uzattığı eli tutup onunla yatak odasına çıktı. Sanki birlikte hep uyuyorlarmış gibi sevdiği adamın açtığı yatağa uzanıp göğsüne iyice sokuldu.

Demiralp, Naz uyuyana kadar onu izledi. O Fatih denen adamın sevdiği kadına yaklaşmasına bir daha müsaade etmeyecekti. Naz, kendisine aitti ve kendisinden başka hiç kimse sevdiği kadına, başka gözle bakamazdı! Naz'ın uyuyan yüzüne son kez bakıp giyinmek için yataktan kalktı.

Demiralp, üstünü giyindikten sonra hâlâ odadayken Turaç'ı aradı ve geleceğini söyledi. Gitmeden önce Ahmet'i iyice uyardı ve aklı sevdiğinde yola çıktı. Sıra, geçmişin de şimdiki zamanın da hesabını alma vaktiydi. Bugün bu işi bitirecek ve Naz'a dokunmak neymiş, Kadir'e bizzat gösterecekti!

29. BÖLÜM

Demiralp, arabasına binmiş giderken öfkesi elle tutulur cinstendi. Naz'ın yanında sakince oturmaktan yeterince kendisini kasmıştı. Vakit, hesap sorma vaktiydi! Sevdiği kadına dokunan o elleri kıracaktı!

Yine düşüncelerle dolu bir yolculuk daha bitmiş ve arkadaşı Fahri'nin harabeliğine varmıştı. Burası Midyat'a uzak, eski, kullanılmayan, yıkık dökük bir köydü. Küçük bir köy, nüfusu kadar ev olmasına rağmen burada, Fahri hariç kimse yaşamıyordu. Fahri yaz kış burada kalır, yıllar önce kaybettiği sevdası yüzünden herkesten uzakta kimseye karışmadan kendi hâlinde bir yaşam sürerdi.

Demiralp arabadan inince Fahri'yi, her zamanki yeri olan eski konağın terasında, elinde uzun sopasıyla gökyüzüne baktığını gördü. Fahri hiç söylememişti ama Demiralp, onun gökyüzüne bakıp içinden sevdasıyla konuştuğunu anlıyordu. Mardin topraklarında acı da sevda da bir başka yaşanır, bedeli ağır olurdu. Fahri'yi görünce içi yine acı bir şekilde burkuldu.

Bu topraklarda on kişiden en fazla bir kişi sevdiğine kavuşuyordu. Her taşın altında bir sevdazede vardı. Şimdi daha farklı olsa da yine de birçok yaralı âşık, özellikle de kızlar sevdasını yüreğinde yaşıyor; kimseye yansıtamıyordu. Her on kişinin dokuzu yaralıydı bu topraklarda. Bu durum Doğu'nun ne kadar adaletsiz olduğunu bir kez daha, sert bir şekilde suratlarına vuruyordu burada yaşayan insanların.

Demiralp gözlerini, sakalların ardına gizlenmiş yakışıklı yüzden ayırmadı. Genç yaşında hayata kusmuş bu adamı, asla yalnız bırakmamıştı ancak yıllar boyunca da bir kere bile güldürememişti. Fahri'yle bakışları buluştuğunda adamları da yanına gelmişti. Fahri, Demiralp'in selamını sessiz bir şekilde kabul edip başını yine çevirmişti sessiz çığlıklarını dinleyen gökyüzüne. Ne kadar belli etmese de gözleri, Demiralp'i gördüğü için mutluydu. Nasıl olmasındı ki? Demiralp eğer kendi zamanında ağa olsaydı, şimdi birçok kişiye yaptığı gibi kendisini de sevdiğine kavuştururdu. Saygısı büyüktü arkadaşına ve onu içten içe hep takdir ediyordu. İçerideki Kadir'i ise hiç merak etmiyordu. Çünkü biliyordu ki, Kadir gömülmesi gereken geç kalınmış bir hesaptı.

Demiralp, arkadaşıyla selamlaştıktan sonra adamlarının yol göstermesiyle birlikte yürümeye başladı. Vardıklarında, eski demir kapı gıcırdayarak açıldı. Demiralp içeri girip etrafına şöyle bir baktı. Fazla kötüydü. *"Tam Kadir'e göre,"* diye düşündü. Sonra gözleri sandalyeye bağlanmış adamı buldu. Bakışları öfke saçıyor olsa da yüzü, alaycı bir tebessüm içerisindeydi.

Kadir de öfkeliydi ama o, Demiralp'in aksine gülmüyordu. Çünkü yıllardır sevmediği tek adam, uzun bir zamandan sonra karşısındaydı. Aslında Kadir kimseyi sevmeyen bencil insanlardandı. Karısı ve ailesi de dâhil kimseye sevgi beslemezdi fakat Demiralp'ten daha bir farklı nefret ediyordu. Tıpkı Demiralp'in de kendisinden nefret ettiği gibi... Demiralp'in nefret nedeni Ayzıt'ın ölümünden sonra olmuşken Kadir'in nefreti çocukluktan gelen hazımsızlıktan dolayı kaynaklanıyordu. Her zaman kıskanmıştı bu ağa oğlunu. Ayzıt'ı da sevdiğinden değil, Demiralp'e hem acı çektirmek hem de kendisinden üstün olduğunu göstermek için istemişti. Aile kurup üzerinden yıllar geçmesine rağmen hissettiği nefret azalacağına daha da çoğalmıştı.

Demiralp daha fazla sessiz kalamadı ve "Yolun sonu ha Kadir?" dedi sakin fakat tehlikeli bir sesle.

Kadir bu hayatta hiçbir şeyden korkmazdı. Cahil cesareti dedikleri şey tam da Kadir'de vardı. Çünkü nerede duracağını ve kime nasıl davranacağını bilmezdi. Şu anda olduğu gibi... Yüzüne saatlerdir ilk defa bir tebessüm koyduğunda aslında yine hata yapıyordu. Çünkü yine nerede ne yapması gerektiğini bilmeyecek kadar öfkeliydi.

Demiralp, karşısındaki adamın hâlâ pişkin bir şekilde gülebiliyor olmasına daha çok öfkelendi. Az önce Fahri'nın yaşadıklarını düşündüğü için sakinleşen öfkesi yeniden alevlenmişti. İyi de olmuştu aslında. Çünkü hırsını alması gerekiyordu artık. Tam üzerine yürüyüp, yüzüne sıkı bir yumruk atacakken Demiralp'in eli havada kaldı ve başını yana çevirdiğinde elini tutan can dostu Turaç'ı gördü.

Yirmi Dakika Önce...

"Ne demek eski nişanlısı? Bir de buraya gelecek, öyle mi? Başka?" diyerek Turaç âdeta kükrüyor ve içinde sadece yırtık eski bir koltuk dışında hiçbir şey olmayan odada gergin bir şekilde volta atıyordu.

Dünden beri doğru düzgün konuşamadığı sevgilisini aramış ve hiç beklemediği şeyler duymuştu. Üstelik duyduklarıyla ciddi bir şok yaşıyordu.

"Hayatım, yarım saattir anlatıyorum ve sen hâlâ anlamıyorsun," dedi tatlı bir sitemle Sümeyya.

"Belki de anlamak istemiyorumdur, gökyüzüm. Adı üstünde eski! Burada ne işi var?" diyerek ilk defa sevgilisinin sözlerini anlayışla karşılamıyordu. Çünkü öğrendikleri sinirini tavan yapmıştı. Naz'ın daha önceden nişanlı olduğu yetmiyormuş gibi bir de adam buraya gelmek istiyordu. *"Nereye geliyordu o kendini bilmez?"* diye düşünerek Naz'ı koruma içgüdüsünü içinde kabartıyordu ister istemez. Eğer Sümeyya'nın dediği gibi o Fatih denilen adam buraya gelirse Demiralp'i kimse tutamazdı.

"Ama canım hiç yardım etmiyorsun bana. Ben sana mecbur kalıp Naz'ın özelini açıyorum. Sen bana ne diyorsun?" dediğinde ses tonu üzgün çıkmıştı genç kızın. Turaç, sevgilisinin ses tonunun değiştiğini duyunca, kendine gelip hemen konuya döndü.

"Güzel gökyüzüm benim, ilk önce o ses tonunu değiştir! Özür dilerim, ben sinirlerime hâkim olamadım. Çünkü o adam buraya gelirse Demiralp sakin kalamaz ve bu durum da Naz'la olan ilişkilerine yansır," dedi sıkıntıyla.

Sümeyya derin bir nefes aldı. "Anlıyorum seni ve ben de tam bunun için senden yardım istiyorum. Emrivaki yaptı bana. İnan çok ikna etmeye çalıştım ama hiçbir sonuç elde edemedim. Ayrıca bizle gelmesi tek gelmesinden iyidir. Cenk onu kontrol altına alabilir," dedi ve sıkıntılı bir nefes bırakıp devam etti.

"Cenk madem onu kontrol altına alabiliyor, buraya gelmesini engellesin!"

Sümeyya üzgünce, "Bu konuda başarılı olamamış. O da 'Bari yanında olalım,' diyor," dedi. Sümeyya bütün her şeyi, herkesi anlatmıştı sevgilisine. "Turaç, ne yapacağız?" dedi çaresiz bir şekilde.

"Ben halledeceğim, canım. Sen sıkma canını. Adama *buraya gelme* diyemeyiz sonuçta. Ben bir Naz'la konuşayım. Bakalım o ne düşünüyor? Ona göre hareket edelim," dedi düşünceli bir şekilde. Naz'ın ne düşündüğünü gerçekten çok merak ediyordu açıkçası. Sonra konuşmanın başından beri aklında olan şeyi söyledi.

"Ayrıca bu Aysu dediğin kızın Fatih'e âşık olduğunu söyledin. Buna rağmen Naz'ın üzülmemesi için yardım ediyor ya helal olsun ona," dedi takdir ederek.

"Öyle. Aysu çok iyi bir kızdır ve bizim de çok iyi arkadaşımız. Naz'ın neler yaşadığını biliyor. Bu sebeple yine kötü şeyler olsun istemiyor. Çünkü o da biliyor Fatih'in onu gör-

meyeceğini. Bu yüzden kendini düşünmeyi bırakalı uzun za man oldu."

"Kız için hayırlısı olmuş işte. O adamla ne yapacak?" dedi Fatih için ön yargılı davranarak. Haklı olarak az önce Naz'a yaptıklarını duyduğundan beri burnundan soluyordu ve bunu düşünüp böyle karar vermişti Fatih'in kötü biri olduğuna.

"Aslında Fatih, Naz'a olan aşkı yüzünden bu hâle geldi. Normalde harika bir arkadaştır ama işte şartlar..." dedi ve sustu.

"Öncesi beni ilgilendirmiyor, gökyüzüm. Neyse boş ver onu, ben bu konuyu halledeceğim. Peki, sen niye onlarla geliyorsun?" diye memnuniyetsiz bir tonda sordu.

"Turaç yapma canım ya!"

"Tamam tamam. Sizinkiler ne dedi bu duruma?" diyerek gözlerini kapatıp başını koltuğa yasladı. Artık sakinleşmişti.

"Aslında abim izin vermedi. 'Ben de geleceğim, Naz'ı özledim,' deyip durdu. Naz'ı ne kadar gerçekten özlese de niyeti belli biliyorsun. Neyse ki Meloş olaya el attı da sorun çözüldü," dedi keyifle.

"Bir an önce gel, özledim seni. Hem Naz'ın da morali yerine gelir," dediği anda Sümeyya'nın gülen yüzü düştü.

"O ne demek öyle? Biliyordum! Bir şey oldu, değil mi? Naz'ın telefonlarımı açmamasından anlamalıydım. Her zamanki kafa dinlemelerinden biri sandım. Of! Ben ne kadar kötü bir arkadaşım. Israrla aramam lazımdı..." diye kendine kızarken Turaç da sevgilisinin sesini gözleri kapalı bir ninni gibi dinliyordu. Hemen sonra dışarıdan gelen seslerle gözlerini açtı ve yerinde dik bir konuma geldi. Aynı zamanda kırık, yarı açık olan kapısı vuruldu.

Turaç, kapıdaki adamıyla göz göze geldi ve elini kaldırıp beklemesi için işaret yaptı. Sonra telefondaki sevgilisine dönerek konuşmasını böldü. "Güzelim, benim şimdi kapatmam lazım, acil bir işim çıktı," dediğinde Sümeyya akşam vaktine

işi olduğunu merak etse de hiç istememesine rağmen kabul etmek zorunda kaldı. Karşılıklı vedalaştıktan sonra telefonlar kapandı ve Turaç, kapıda elleri önde birleşmiş bir şekilde bekleyen adamına döndü.

"Beyim, Demiralp Ağam geldi," dediğinde Turaç hemen harekete geçti.

Turaç, başından beri Demiralp'in Kadir'e bir şey yapmasına izin vermeyecekti. Bunu telefonda söyleyip arkadaşını daha fazla öfkelendirmek istememişti. Demiralp'in yakıp yıkıp geçen öfkesini biliyordu ve bunu Kadir'in üzerinde görmek istemiyordu. Çünkü böyle bir şey olduğu anda ortada barış namına bir şey kalmazdı!

Turaç da en az Demiralp kadar öfkeliydi. Hem Ayzıt hem de Naz'a yaklaşmaya cüret eden bu adama haddini bildirmenin zamanı gelmişti. Yine de Kadir'in son oyununa gelmeyecek, hırs ve öfkelerinin kurbanı olmayacaklardı. Mesele Demiralp'i ikna etmekti ki biliyordu, bu çok zor olacaktı. Aslında arkadaşına hak da veriyordu. Sonuçta böyle bir şey kendi başına gelse, Sümeyya zarar görse... Düşünmek bile istemiyordu. O da Demiralp'ten farksız olmazdı. Ama... Hep bir ama vardı işte. Kan davasının yeniden başlamasına göz yumamazdı. Özellikle can dostu, hayatının aşkını bulmuşken... İşte bu yüzden o eli tutmuştu ve asla da bırakmayacaktı. Her ne olursa olsun!

"Neler oluyor, Uluzar?" diye öfkeyle tıslադı Demiralp. Zaten sinirliydi, bir de arkadaşının bu tavrı bunu ikiye katlamıştı. Turaç, Kadir'in ve adamların önünde konuşmak istemedi. Çünkü tartışacaklardı ve Kadir, bunu kullanıp ortamı kızdıracaktı. Buna izin vermemek için Demiralp'in kulağına eğilip fısıldadı.

"Konuşmamız gerek. Önemli!" dedi üstüne bastırarak.

Demiralp geri çekilip arkadaşının ciddi yüzüne baktı. Onun önemli olmasa bu ana karışmayacağını biliyordu. Bu

sebeple sadece başını sallayıp Turaç'ın önden gitmesi için eliyle kapıyı gösterdi. Kadir'in bulunduğu odaya uzak olan az önce Turaç'ın oturduğu odaya girdiler.

"Anlat artık Uluzar! Neler oluyor?"

"Söyleyeceklerimi sinirlenmeden sakin bir şekilde dinlemeni istiyorum." Demiralp'in onaylamasını bekledi.

"Anlaşıldı. Yine hiç istemediğim şeyler oluyor," diyerek yüzünü sıvazladı. "Söyle Uluzar, sakinim," dedi ve elleri bellinde her an saldıracak bir aslan gibi durdu.

Turaç, "Kadir'e dokunmadan aşirete veriyoruz!" dediğinde Demiralp'in beklediği bu değildi. Turaç, susup arkadaşının vereceği tepkiyi bekledi. Bugünkü görevi onu sakinleştirmekti.

Demiralp ise Turaç'ın ilk başta ne söylediğini anlamadı. Aslında anlamak istemedi. Duyduğu şeyin saçmalığından dolayı kaşlarını çattı. Ardından komik bulduğu bu duruma güldü çünkü şaka olduğunu düşünüyordu. Komik, çirkin bir şaka!

"Şaka bu, değil mi?"

"Bak, seni en iyi anlayan benim. O yüzden neler hissettiğini biliyorum..." dediğinde Demiralp devam etmesine izin vermedi.

"Madem anlıyorsun, madem hissediyorsun, şu an nasıl delirdiğimi de görüyorsun! Peki, neden engelliyorsun?" diye bağırdı kendine hâkim olamayarak.

Turaç da bu durumdan memnun değildi, bu yüzden bağırarak karşılık verdi. "Önce bir sakin ol! Herhâlde keyfinden engel olmuyorum. O ite senin kadar ben de haddini bildirmek istiyorum. Ama bizden şüphe duyan kişi Bedir Ağa!" dedi aşiretin en büyüğü, Demiralp'in babasının arkadaşı olan ağadan bahsederek. "Kadir'in bizde olduğundan neredeyse emin ve biz onun güvenini sarsamayız," dedikten sonra derin bir nefes alarak daha sakin devam etti.

"Adamın bize ne kadar yardımcı olduğunu, birçok töreyi kaldırırken yanımızda yer aldığını çok iyi biliyorsun. Bana doğrudan, 'Kadir'e bir şey olmasın!' dedi. Yani kesin bir şeyler biliyor. Biz de bunu yapmak, Kadir'i sağlam teslim etmek zorundayız. En azından bunu Naz için yap. Artık hayatında senden öte biri var. Kardeşlerin, yeğenlerin de senden öte... Ama onlar bir aileye sahip. Artık senin de bir ailen olacak! Ve bu olay bittiğinde sahip olacağın aile için bunu yapman gerek. İleride doğacak çocuğun için yeniden kan davasını başlatamazsın!" dedi itiraz istemez bir tonda. Demiralp'in pes etmeye yakın olduğunu görüyordu, bu yüzden arkadaşının iyiliği için devam etti.

"Bak kardeşim. Bize bir bak," dedi ellerini iki yana açarak. "Bu olaylar yüzünden kaç yaşına geldik, fark edemedik bile... Aşkı, sevdayı yeni tadıyoruz. 38 yaşındayım, aşkı yeni öğreniyorum. Abay şanslıydı, sevdiğiyle evlendi. Peki ya Ali? Babanın isteğiyle aldığı karısına, gördüğü anda âşık olmasaydı ya da Suna yengenin derdi ağa karısı olmak olsaydı, sence o konakta huzur kalır mıydı? Şanslısın ki iki yengen de tertemiz kalbe sahip. Ya kardeşlerini mutsuz etselerdi? Biz bu toprakların kurbanıyız. Burada doğduysak zaten bir sıfır yenik başlıyoruz hayata.

Çünkü kararlarımızı biz veremiyoruz!

Çünkü korumamız gereken insanlar var!

Çünkü kendimizden önce yaşatacaklarımız var! Çisem gibi, yeğenin Yasemin gibi, Naz gibi..." dedi bir nefes daha alıp, Demiralp'in konuşmasına izin vermedi.

"Sen yıllardır bu topraklara huzur getirdin. İmkânsızı başardın. Babalarına iş verip kızların tarlada çalışmak yerine okumasını sağladın," dediğinde karşısında dimdik duran Demiralp'in kısık sesini duydu.

"Beraber yaptık."

Turaç başını salladı.

"Yeniden mi kan dökülsün? Yine kızlar erkenden koca mı varsın? Çoğu adam para peşinde biliyorsun. Sen olmasa küçücük çocuklarını başlık parası adı altında satmışlardı. Yine bunlar mı olsun? Sen başlarında olmazsan bunlara izin vermiş olacaksın. Naz! Naz seni bırakmaz. O cesur aşkını gözlerinde gördüm. Ama her gün korkarak mı açsın yeni güne gözlerini? Yapma! Şu dışarıdaki itin yıllardır bu düzeni bozmasına izin vermedin. Şimdi yapma! Naz'a, aşkına kavuşmuşken yapma! Naz'a zarar verdi. Tamam. Ben olsam ben de senin gibi davranırım. Ama... Bu amalar bizim sevdiklerimiz için var. Boş ver, Kadir'e de haddini bildirmeyelim. Bu sefer bütün lafları yiyelim. Hazmetmesi zor ama değmez mi asi güzeline?" dedi ve konuşmasını bitirdi.

Demiralp, yirmi dakikadır dinlediği arkadaşının her sözünü zaten biliyordu. Ama öfkesi hep galip geliyor ve bu düşünceler arka tarafa itiliyordu. Şimdi bu gerçeklerle tekrar yüzleşmek öfkesini silip süpürmüştü. Her zaman olduğu gibi kardeşi yine kendisini koruyordu. Gülümsedi. Keyifliydi gülümsemesi ama içinde bir yerler bu durumu hazmedemiyordu. Bunu Turaç da biliyordu. Demiralp gibi bir adamın kendini frenlemesi çok zordu. Yine de Demiralp'in doğru karar verdiğini gözlerinden anlamıştı.

"Hep soruyorum ama sen ne okumuştun, Uluzar? Amma çene yaptın! Avukat yapsaymışız ya seni... Baksana içeridekı idamlık iti ipten aldın!" diye acıyla tısladı dişlerinin arasından. "Yine bir şey yapamadım! Yine hiçbir şey yapamadım!"

Turaç anlayışla Demiralp'e yaklaşıp, destek verircesine omzuna vurdu. "Doğru olan bu, kardeşim. Aslında şu an hiçbir şey yapmayarak çok şey yapıyorsun. Hem Naz seni bekliyor, hadi şu işi halledip hemen gidelim," dedi ve kapıya doğru giderken uyarırcasına devam etti. "Yalnız bak, içeride Kadir ne derse desin, gaza gelme! Onun amacı son bir gayret barışın bozulması. Oyununa gelme de yüzünde bir iz bile olmadan bir an önce aşirete teslim edelim. Yoksa Haşim Ağa oğlunu kurtarmak için bu açığımızı kaçırmaz."

"Turaç, senin acil Sümeyya'nın seansına ihtiyacın var, kardeşim. Bu ne çene böyle? Bir hafta gitmedin, bak ne hâle geldin!" dediğinde Demiralp'in sözlerine gülen Turaç aklına gelenle gerildi ama Demiralp, bunu fark etmedi.

"Gitmeme gerek yok, hafta sonu gelecekler zaten..." dedi ve devamını getiremedi. Çünkü şimdi söylerse bütün hırsını Kadir'den alırdı. Hem bu nişanlılık olayını Naz'ın kendisi söylemeliydi. Turaç, Demiralp'in bunu bildiğinden habersiz gizlemeye çalışırken Demiralp duyduğu sözlerle adımlarını durdurdu.

"Gelecekler derken?" diye merakla sordu.

"Ya işte Naz'la kendisinin ortak arkadaşları da gelecekmiş. Hem tatil yapacaklarmış hem de Naz'ı özlemişler," dedi sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi.

Demiralp'in aklı hemen Fatih'e gitmişti. Gelebilir miydi? Böyle gereksiz bir cesaret gösterir miydi ki? Naz'ın o adamla karşılaşmasını istemiyordu. Kendisi karşılaşabilir ve hatta gerekli konuşmayı yapabilirdi ancak Naz'la görüşemezdi! Geldi mi üst üste geliyordu her şey.

Yarım Saat Sonra...

"Ben Ağamıza bir saat dil döküyorum. Ama Ağamız sanki ben hiç konuşmamışım gibi adama tekme tokat giriyor. Allah aşkına, kardeşim söylediklerimin hangi kısmını anlamadın?" diyen Turaç, harabeleri inleten bir öfkeyle bağırıyordu. Bu sefer Demiralp'ten bile öfkeliydi.

Demiralp, yüzünde ciddi bir ifade ama içindeki hırsı az da olsa atabilmenin keyfiyle elindeki sargıyı düzeltiyordu. Kadir'den aldığı hırsla elinin acısını bile unutmuştu. Başını kaldırdı ve her zaman çok fazla konuşmayan ama bugün çenesi durmayan arkadaşına baktı.

"Söylediğini yaptım, Uluzar. Neden bu kadar sinirlendin? Anlamıyorum," dedi ve elindeki sargıyı sarmaya devam ederken arkasındaki yıkık kapı pervazına yaslandı.

"Ben o kısmı kaçırmış olmalıyım Ağam, affedersin Ar, ba hangi dediğimi yaptın?"

Demiralp hafif bir gülümsemeyle Turaç'a bakmaya d vam etti. "Yok, yok Sümeyya senin ayarını bozdu. Sen yar git, olmadı beraber dönersiniz. Ayrıca sen, 'Yüzünde hiçbir iz olmasın,' dedin. Ben de vücuduna çalıştım işte. Hem o kansız elleri açık olduğu hâlde benden dayak yediğini kimseye söy lemez. Olur da öğrenirlerse yakalarken ufak bir kaza atlattı dersiniz," diye uzun bir açıklama yaptı ama öfkeden yerinde duramayan Turaç'a bu yetmedi.

"Madem kaza, 'Yüzünde niye iz yok, Ağam?' demezler mi?"

Demiralp arkadaşına sinirle baktı. "Amma uzattın, Uluzar! Yanağına bir yumruk kondurdum ya o yeter işte. Ayrıca o itin vücudunu açıp acaba yumruk darbesi var mı, diye araştırmayacaklar. Hadi hadi Naz'ın yanına git, seni tanımak istiyordu zaten. Ben aşirete götürürüm. Zaten sabaha ancak toplanırlar," dediğinde, Turaç'ın itiraz etmek üzere ağzını aç tığını görüp devam etti.

"Uzatma Uluzar! Git, çenen bir işe yarasın. Hem Zehra sembusek yaptı. Sana da var, git sen, yarın öğlene gelirim," dedi ve Fahri'nin yanına çıktı. Turaç, *ağasıyla* daha fazla uğ raşılmayacağını anladı ve *ya sabır* diyerek arabasına doğru ilerledi.

Turaç, gecenin ıssızlığında bağ evine erken varmıştı. Ka pıdaki adamlar hemen koşup, selam vererek saygıda kusur etmemişlerdi. Turaç'ı içeride Ahmet karşılamış ve Naz'ı sor ması üzerine Ahmet, "Hanım Ağam yeni uyandı, içeride," demişti. Turaç geç bir saat olduğu hâlde Naz'ın uyanık oldu ğuna şaşırmadı. Demiralp'i merak etmiş olmalıydı.

Kapıyı çaldığında içeriden Naz'ın, "Kim o?" diyen ürkek sesine tebessüm etti. Kim derdi ki bu kısık sesli kadının içinde dişi bir aslan yattığını? Demiralp, Kadir'i benzetirken, "Benim

bulunun tokadı nasıldı, Kadir? Ne olacak senin bu hâlin Kadir be? Sürekli ya laf yiyorsun ya dayak!" dediğinde Naz'ın Kadir'e tokat atmasına Turaç bayağı şaşırmıştı.

"Hanım Ağam, benim Ahmet. Turaç Beyim geldi," diyerek Turaç'ın dalmış olmasından dolayı kendisi konuştu. Kapı yavaşça açıldı ve Ahmet, "İyi geceler," diyerek geri yerine geçti. Naz, Turaç'ı görünce buruk bir gülümseme bahşetti. Çünkü Turaç geldiyse Demiralp gelmeyecek demekti.

"İyi geceler, Naz Hanım," dedi Turaç, Naz'ın gülümsemesine karşılık vererek.

"İyi geceler. Ama lütfen hanımı kaldıralım," dedi Naz, kapıyı sonuna kadar açıp içeri davet ederken.

"Tamam, itirazım olmaz. Çünkü resmiyeti hiç sevmem," derken salona geçiyordu.

"İstersen mutfağa geçelim? Sen yemeğini yerken ben de kahve hazırlarım."

Turaç o kadar acıkmıştı ki hiç itiraz etmeden mutfağa geçtiler. Naz'ın bu düşünceli hâlini sevmişti.

Naz, masaya yemekleri hazırladıktan sonra cezveye kahveyi hazırlayıp bıraktı ve fincanları çıkardı. Ardından masaya oturup, "Demiralp gelmeyecek, değil mi?" diye cevabını bildiği soruyu sordu.

Turaç, ikinci böreğini yerken gelen soruyla birlikte başını kaldırdı ve gülümsedi. Naz'ın aklından geçenleri tahmin ediyordu. "Korkmana gerek yok. Demiralp, Kadir'e pek bir şey yapmadı. Yani yapılması gerekeni yapmadı desek daha doğru olur," dediğinde Naz anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. Bunu gören Turaç devam etti. "Kısacası Kadir'i sabah aşirete teslim edecek. Bunu bil yeter," dediğinde Naz'ın mutlu bir şekilde gülümsemesine şahit oldu.

Yemek bitip, kahveler hazır olunca fincanlarıyla birlikte salona geçtiler. Turaç, Demiralp gelmeden bir an önce Naz'la konuşmak istiyordu. Çünkü arkadaşından bir şey gizlemek istemiyordu.

"Naz, ben seninle bir şey konuşmak istiyordum aslında," diyerek konuyu açtı.

Naz kahvesinden bir yudum alıp, "Tabii ki," dedi şaşkın bir o kadar merakla.

"Gelecek hafta Sümeyya geliyor. Biliyorsundur?" dediğinde, Naz'ın olumlu şekilde başını salladığını görüp devam etti. "Sümeyya ile birlikte bazı arkadaşların da geliyormuş," dediğinde Naz heyecanla lafını böldü Turaç'ın. Gelenlerin Halit ağabeyi, Mehtap ya da Aysu olabileceğini düşündü.

"Öyle mi? Kimler geliyormuş?"

Turaç sıkıntıyla, "Aysu, Cenk ve... Fatih," dediğinde Naz'ın gözleri büyüdü. Turaç'ın ağzından ilk Aysu çıktığında devamındaki isimlerden öyle emindi ki. Ama yanılmıştı.

"Fatih mi?" dedi kısık bir sesle.

"Evet, Fatih. Ne yapmayı düşünüyorsun?" dediğinde Naz da ne yapacağını bilmiyordu.

"Ben bilmiyorum... Bir dakika sen... Fatih'i biliyorsun?"

"Biliyorum."

"Demiralp mi anlattı?" dediğinde bu sefer şaşırma sırası Turaç'taydı.

"Hayır, Sümeyya anlattı. Seni aramış ama açmamışsın, benden yardım istedi. Demiralp biliyor anladığım kadarıyla?"

"Evet, bugün anlattım. Of! Niye geliyormuş ki? Hem Sümeyya karşı çıkmamış mı? Demiralp delirecek!" dedi sıkıntıyla.

"Dur, sakin ol, halledeceğiz. Sümeyya'nın da canı sıkkındı. Demiralp'le aranın bozulmasından korkuyor ve ne yapmışsa Fatih'i bu fikrinden vazgeçirememiş."

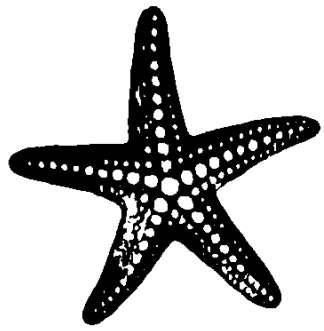
Naz, ayağa kalkıp salonda dolaşmaya başladı. Aysu'yu düşündü önce. Fatih'i yıllardır sevdiğini çok yeni öğrenmişti. Arkadaşı adına üzülüyordu ve yine bir şeylere şahit olacağından korkuyordu. Çünkü Aysu'nun incinmesini istemezdi. Fatih keşke kendisi yerine Aysu'yu sevebilseydi.

"Tam her şey yoluna girmişken şu olanlara bak," dedi Naz hâlâ odayı adımlarken. İkisinin de canı sıkkın olduğundan açılan kapının sesini duymamışlardı.

"İlk önce şöyle bir otur, sakinleş. Fatih tek gelmiyormuş. Yani Demiralp'i bu sakinleştirebilir," dedi anlayışla Turaç. Ama kardeşini durdurmanın zor olacağını biliyordu. Hem de bugünkü olaydan daha zor!

Naz, "Fatih'i anlamıyorum. Yani onunla her şeyi konuştum. Neden hâlâ gelmekte ısrar ediyor..." derken lafı, içeri büyük bir öfkeyle giren Demiralp'in gök gürültüsünü andıran sesiyle kesilmişti.

"FATİH NEREYE GELİYORMUŞ?"

30. BÖLÜM

Demiralp, Fahri'nin yanında sessizliği dinliyor, aynı zamanda iki tek atarlarken aşiret büyüklerinden olan Bedir Ağa'nın yanına yolladığı adamlarından haber bekliyordu. Gecenin bir vakti telefon açmak istememiş ve Bedir Ağa'nın sağkoluna haber göndermişti. Kadir'in kendisinde olduğunu ve sabah teslim edeceğini söyletmişti. Ama Bedir Ağa'dan gelen haber, Urfa'da olduğu ve sabah gelip aşireti toplayacağı yönündeydi.

Bu yüzden Demiralp, burada beklemek yerine bağ evine gidip sevdiğini kollarına almak istemişti. Artık her şey yoluna girdiği için içi rahattı. Kısa zaman sonra Naz'la yuvasını da kurduğu zaman her şey daha güzel olacaktı. Bu güzel hayalleriyle eve vardığında sadece iki adamı uyanıktı.

Turaç Bey'i geldikten sonra ve Kadir'in de Ağasının elinde olduğunu bilmenin rahatlığıyla, Ahmet birkaç saat dinlenmek için arabaya geçmişti.

Demiralp, Ahmet'in arabada uyuduğunu görünce, sesini çıkarmadan eve geçti. Onun şu son günlerde nasıl yorulduğunu biliyordu. Haftaya ona izin vermeyi aklına not etti eve doğru yürürken.

Salonun ışığının yandığını görünce Turaç'ın oturduğunu, Naz'ın da hâlâ uyuyor olduğunu düşündüğü için anahtarla yavaş bir şekilde kapıyı açtı. Açar açmaz kulağına dolan tartışma gibi seslerle, kapıyı yavaşça kapatıp aynı yavaşlıkta salona doğru ilerledi. Naz uyanmış ve Turaç'la hararetle bir şeyler konuşuyordu. Aslında adımları hızlı ve içini bir endişe

kaplaması gerekirken, tam tersi bir durumla merak duygusu kabarmış, Turaç'la Naz'ın ne konuştuklarını duymak istemişti. Fakat duyduğu isimle, kan beynine sıçramış ve büyük bir hışımla içeri dalarak kükremişti.

Demiralp'in sözleriyle neden olduğunu bilmediği bir korku Naz'ın içine gelip yerleşti. Turaç da ilk defa bu kadar tedirgin hissetmişti kendisini. Demiralp'i nasıl sakinleştireceğini ya da ne söylerse sinirinin geçeceğini bilirdi. Bu sefer söyleyecekleri, pek etkili olacak gibi durmuyordu. İlk anda sessiz kalışı bu yüzdendi. Naz'ın yardım dileyen ve ne yapacağını bilemez bakışlarıyla karşılaşınca hemen konuya hâkim olması gerektiğini anladı.

"Size bir soru sordum! Fatih nereye geliyormuş?"

"Kardeşim, önce bir sakin ol. Bak, Naz'ı ürkütüyorsun!" diye kelimeleri bastırarak söyledi ve aynı zamanda gözüyle, endişeyle Demiralp'e bakan Naz'ı gösterdi.

Demiralp'in siniri kolay kolay geçmezdi ama Turaç'ın işaret ettiği yere bakınca az önce göremediği, şimdi farkına vardığı manzarayla kendisini sakinleştirmek zorunda kaldı. Çünkü sevdiği kadın korkmuş bir şekilde duruyordu. Sadece saatler önce anlattıklarından sonra onun nasıl hassas olduğunu bir an unutmuştu. En azından bugün hiçbir şey konuşmayıp onun için susabilir ve yanında olarak bugünün stresini atmasını sağlayabilirdi. Fatih'le ilgili duyduğu şey ne kadar içini kemirse de mecburen biraz erteleyecekti. En azından Naz tekrardan uyuyana kadar!

Naz'a yavaşça yaklaştı ve kollarına alıp sarıldı. Turaç'a bir bakış attıktan sonra Naz'ı tek koluna alıp yürümeye başladı. "Artık uyu güzelim, geç oldu. Bugün yeterince yoruldun," dedi şefkatle.

Naz, Demiralp'in öfkesini bugünlük daha fazla görmediği için mutluydu ve bu yüzden bu teklife *hayır* demedi. Bu durumu Turaç'ın anlatabileceğini düşündü.

Odaya vardıklarında, Demiralp Naz'ın elini bırakmadan yatağa yaklaştı. Yatağa geçtiklerinde, Demiralp Naz'ı kollarına alıp, saçlarını koklayarak gözlerini tavana dikti. Sonra yavaşça fısıldadı. "Hiçbir şey düşünme. Rahatça uyu. Yarın konuşacağız!" dedi itiraz istemez bir tonda.

Naz, Demiralp'in *bir şey düşünme, yat* demesi üzerine susup yatacakken, *sabah konuşuruz* demesi üzerine tedirgin olup yerinde doğruldu ve yerinden kıpırdamayan ama merakla bakan sevgilisine sitemle bakarak konuşmaya başladı.

"Herhâlde sen beni meraktan uyutmak istemiyorsun. Madem konuşacağız, o zaman şimdi konuşalım!" dedi sesini yükselterek.

Demiralp, Naz'ın elinden çekip bir hamlede yanına yatmasına neden oldu. Naz biraz geri çekilince Demiralp bu duruma kaşlarını çattı. "Uyu Naz! Emin ol, şimdi konuşmak istemezsin. Bu yüzden sus ve yat, sabah konuşacağız!" dedi bu sefer gerçekten sert ses tonuyla.

Naz'ı kırmak istemiyor, bu sebeple konuşma işini yarına bırakıyordu. Naz'ın hislerini ve onun bir suçu olmadığını biliyordu. Yine de bu sinirlenmesine engel değildi. Zaten konuştukları andan beri Fatih ismi aklında dönüp duruyordu. Bir de az önce duydukları sinir sistemini âdeta çökertmişti. Onu delirten Fatih'in kendisiydi ve bu kadar sinirliyken konuşup yanlış bir şey yapmak istemiyordu. Kıskançlık içini kemiriyor, Naz'ın yanında kimseyi düşünemiyordu.

Naz, sevdiği adamın kendisini nasıl tuttuğunu görüyordu. Daha fazla üstelemek istemedi ve anlayış gösterip sessiz kaldı. Dudaklarını büzüp, tekrar Demiralp'in sıcaklığına sokularak onu kollarına almasına izin verdi. Demiralp, dudaklarını büzen sevgilisine kayıtsız kalmadı ve kollarına yattığı an hafifçe üstüne gelecek şekilde doğrulup yüzünü Naz'ın yüzüne yaklaştırdı. Naz kalbi heyecanla çarparken, kıpırdamadan sevdiği adamı bekledi. Demiralp burnunu Naz'ın aralanmış dudaklarına sürtüp, gözlerini kapatarak nefesini içine çekti ve bir süre öyle kaldı.

Naz heyecanla öpülmeyi bekliyordu ama şu anda Demiralp'in yaptığı şey inanılmaz romantik ve tahrik edici geliyordu. Ona bu kadar yakın olmak çok güzel olduğu kadar tehlikeliydi de. Ateşle barut misali...

Demiralp gözlerini açıp, Naz'ın gözlerine bakarken dudaklarına bir öpücük bıraktı. Bir diğer öpücuğu dudağının kenarına bırakıp yavaşça öpmeye başladı. Bu sırada iyice Naz'ın üzerine ağırlığını vermeden uzandı.

Naz'ın da kendisine istekli karşılık verdiğini görünce, öpücüğünü derinleştirip sevdiğinin ağzını diliyle talan etti. Dudaklarından yavaşça çenesine, yine aynı yavaşlıkta boynuna doğru indi öpücükleri. Naz'ın içgüdüsel olarak başını geriye atıp boynunu ortaya çıkarmasıyla, Demiralp'in ağzından hırıltılı bir ses çıkarmasına neden oldu ve boynuna daha çok gömülüp derin bir şekilde soluyarak öptü.

Demiralp'in hareketleri tamamen sevgi içeriyor ve nazikçe incitmeden hareket ediyordu. Çünkü en son istediği şey Naz'ı incitmekti. Bir eli kendisinden bağımsız, içindeki arzu yoğunluğuyla genç kadının göğsünü buldu ve aynı anda Naz irkildi. Demiralp yavaşça okşayıp, altındaki bedeni sakinleştirerek dudakları boynunda dolanmaya devam etti. Naz tenine temas eden dudaklar ve ne yaptığını bilen sıcacık ellerle kendisini kaybetmiş, mırıldanmaya benzer sesler çıkartmaya başlamıştı.

Demiralp, ne kadar durmak istemese de sabah söylediği şeylerde haklı olduğunu biliyordu. Bu yüzden zor da olsa kendisini durdurdu ve başını Naz'ın boynuna gömülü bırakıp orada soluklandı. Aldığı koku sakin kalmasını daha da zorlaştırdığı için başını yavaşça kaldırıp, Naz'ın dudaklarını son bir kez içine çekercesine, öperek gözlerine baktı. "Seni çok seviyorum..." dedikten sonra bedenini yan tarafa devirdi. Naz yanında olduğu sürece kendisine hâkim olmakta zorlanıyordu. Naz'ı göğsüne çekip, "Uyu güzelim," diye nefessiz kalmış gibi boğuk sesiyle konuştu. Naz hiç itiraz etmedi. Az

önceki temasın etkisiyle bedeni sızlıyordu. Yine de gözleri sevdiği adamın kollarında kapatıp huzurlu bir uykuya daldı.

Demiralp kollarında uyuyan güzelini, kirpiklerinden saçlarının teline kadar aklına kazır gibi uzun bir süre izledi. Saçlarını yavaşça okşadı ve arasına bir öpücük bırakıp kolunu Naz'ın başının altından çekti. Yataktan kalktıktan sonra üstüne ince pikeyi örttü.

Aşağıya indiğinde Turaç'ın salonda oturduğunu gördü. Kapıya yaklaşırken, "Dışarı gel Uluzar," dedi. Ardından arkasını dönüp verandaya çıktı. Ayakta durup yanına gelen Turaç'a soru dolu bakışlarını yöneltti.

Turaç bunu gördüğü hâlde sesini çıkartmadı.

Bunun üzerine sakin kalmakta zorlanan Demiralp bağırdı. "Sen beni bugün delirtmeye mi..." dedi ve sustu. Üst kata refleksle bir bakış atıp, sesini kısarak devam etti. "Hemen anlat! Yoksa delirmem an meselesi," dediğinde karşısında oturan Turaç hâlâ çok rahat davranıyordu.

"Anlatınca delireceksin zaten. Otur şöyle, Naz'ı uyandırma. Kız zaten senden bu konuda çekiniyor," derken zaman kazanıp Demiralp'i sakinleştirmeye çalışıyordu.

Demiralp, *ya sabır* der gibi yukarıya baktı. "Bütün günün bana sakin ol demekle geçti, Uluzar. Belli ki bir yerde patlayacağım. O yüzden bu kadar bela beni buluyor," derken aklına yine Kadir geldi. Kadir yetmiyormuş gibi bir de şimdi de Fatih çıkmıştı. Sıkıntıyla bir "Of!" çekti.

"Haklısın, son zamanlarda bela mıknatısı gibi oldun. Otur şöyle, anlatacağım."

Demiralp bu isteğine uyup oturduktan sonra Sümeyya ile olan telefon konuşmalarını anlattı ve beklediği gibi arkadaşı delirdi.

"Ne yüzle gelecekmiş? Hâlâ ne istiyormuş ki? Tatile geliyor ha? Gelsin, ben ona tatili göstereceğim!" diyerek Turaç'ın anlatmasının üzerinden on dakika geçmesine rağmen söyleniyordu. Arada yüzünü sıvazlayıp, elini saçlarının arasından

geçirerek volta atmaya devam ediyordu. Sonra sanki Turaç'ın anlattıklarını yeni duymuş gibi, "Adamdaki yüzsüzlüğe bak sen!" dedi. İçindeki öfke bir türlü dinmek bilmiyor, her şey üst üste geldiği için artık boğuluyordu.

Turaç arkadaşının bu hâline üzülmeden edemedi. Bir türlü rahata erip mutlu yaşayamıyordu. *"Ama bu son,"* diye düşündü içinden. Yaşayacakları son sınavdı bu. Aslında Turaç, Fatih'i gözünde çok büyütmüyordu. Ona göre son sınav Kadir'di ve o da sabah bir şekilde bitecekti.

"Bak, tamam sürekli *sakin ol,* diyorum ama artık sakin olmak zorundasın. Çünkü Naz'ı üzmemen gerekiyor. Fatih adını duyunca nasıl bir hüzün yerleşti gözlerine görmeliydin," dedi ve Demiralp'in durulduğunu görünce doğru yolda olduğunu anladı. "Belli ki arkadaş olarak seviyormuş ki Sümeyya da öyle söyledi ve bu olanlar onu hem üzüyor hem de bir zamanlar arkadaşı olan adamı kaybetmenin hayal kırıklığını yaşıyor. Çünkü ailesinden görmediği sevgiyi arkadaşlarından görmüş ve şimdi onların yanında değil," dediğinde, Demiralp birkaç adım atıp karşısına oturdu.

"Peki, bu söylediklerini ben gördüğüm hâlde neden sakin kalamıyorum?" derken gerçekten ciddi bir şekilde soruyordu.

Turaç arkadaşının bu hâline gülümsedi. "Çünkü senin yerinde ben olsam, ben de göremez ve sakin kalamazdım. Ama birimizin sakin kalması ve ortalığı toparlaması gerekiyor ki bu durumda o ben oluyorum," diye gülümseyerek kendi kendiyle azıcık böbürlendi.

"Neyse ne... Ben şimdi ne yapacağım? Onu söyle!"

"İlk önce bir gelsinler bakalım. Kim nasıl davranıyor? Ne niyetle geliyor? Bir görelim. Fevri davranıp zararlı çıkmayalım."

Söylenen sözler mantıklı geldi Demiralp'e. "Peki öyle yapalım, yapalım da o adam geldiğinde nasıl sakin kalacağım? Şimdi bile hâlim belli. Üstelik Naz yanımda olacak, onun için ekstra sakin olmam gerekiyor," derken sıkıntılıydı.

"Naz'la birlikte ben giderim. Zaten Sümeyya için gide-cektim. Adamın tavırlarını gözlemlerim. Sen şimdi sağduyu-lu olamazsın."

"Olmaz! Orada olmam lazım. Benim kim olduğumu bil-meli ve ona göre hareket etmeli. Ayrıca öğrendikten sonra tavırlarını görmeliyim..." derken Turaç lafını kesti.

"İşte tam da bu yüzden ben gitmeliyim. Fatih denilen adam olur da haddini bilmezse sen kendini tutamazsın ve bu çok kötü olur. Çünkü o, Naz'ın geçmişi, yani arkadaşı ve ver-lecek olan arkadaşça bir selama bile senin tepkini biliyorum," diye lafını bitirdiğinde Demiralp bir süre sustu. Düşünceli ama aynı zamanda sıkıntılıydı.

"Ben Naz'ın yanında olmasına bile katlanamam ki... Bir de arkadaşça selamdan bahsediyorsun!" diye sinirli bir sesle tıslադı. Sonra sesi mırıltı gibi kısık çıktı. "Belki geri kafalılık, belki bencil bir düşünce gibi görünebilir ama umurumda de-ğil. Umurumda olan tek şey Naz ve o, benim! Kimsenin ona yaklaşmasını istemiyorum!" dedi çaresizce ve ardından ekle-di. "Ama ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

"Bunda bilmeyecek ne var? Evleneceksin ve her şey bite-cek," dedi Turaç arkasına yaslanıp rahat bir şekilde.

"Evlenince nasıl bitecek, Uluzar? Herkese, ben evlendim, artık kimseyle konuşamam mı yoksa bana artık yaklaşmayın, kocam kıs-kanıyor mu, diyecek?"

"Yok, o söylemeyecek. Senin karın olması, Naz'ın önünde herkesin saygıyla eğilip bir metreden fazla kimsenin yanına yaklaşmaması demek," dedi arkadaşına Demiralp Ağa oldu-ğunu hatırlatarak.

"Doğru söylüyorsun ama herhâlde Naz'ı alıp bir yere ka-patsam daha güzel olur," dedi kendi hâline gülerek.

"Seni böyle gördüm ya ölsem de gam yemem artık!" di-yerek arkadaşına takıldı Turaç.

Demiralp, Turaç'ın dalga geçmesine hafif bir sinirle, "Sen gam yeme, diye seni öldürürdüm ama işte Sümeyya'ya üzü-

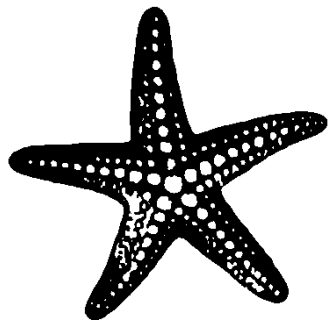
lüyorum," dedi ve hemen ardından ekledi. "Yani kız ne kadar hata yapıp senin gibi bir adamı sevmişse de... Üzülmemek elde değil," dedi ve ayağa kalktı. "Hadi artık birkaç saat de olsa uyuyalım. Sabah çok işimiz var," dedi ve Turaç'tan son hamle geldi.

"Tabii uyuyalım. Günlerce uyumazsa gözünü kırpmayan ağamızın uykusu gelmiş. E haklısın tabii, Sümeyya yukarıda olsa ben seni bu kadar bile dinlemez, çoktan odada olur..." derken Demiralp'in kükreyip atağa geçmesiyle, Turaç gecenin karanlığında çoktan ortadan kaybolmuştu.

"Ulan ben seni yakalamayayım!" diye hâlâ arkasından söyleniyordu Demiralp bağıra çağıra. Arkasını dönüp, içeri gireceği zaman kapıda uykulu hâliyle bile geceye ışık saçan Naz'ı görünce bir anlığına zaman durdu. Onun kapıya başını yaslayıp gözlerini açık tutmaya çalışmasını bir rüyada gibi seyretti. Ama sevdiği kadının uykulu sesiyle o rüyadan çıkıp kendine geldi.

"Neler oluyor? O ses neydi?" diyerek önüne gelen bir tutam saçını kulağının arkasına aldı Naz. Hâlâ çok uykusu vardı. Gecenin sessizliğinde bağrışmaları duyunca, merak edip aşağıya inmişti.

Demiralp, büyük bir şefkatle Naz'a yaklaştı ve yüzünü avuçları içerisine alıp alnından öptü. "Özür dilerim, güzelim. Turaç'la konuşuyordum. Sanırım biraz yüksek çıktı sesimiz," dedi ve sonra kollarına alarak devam etti. "Hadi gel, uykunu kaçırmayalım," diyerek adımlarını içeriye doğru yönlendirdi. Naz hiçbir şey demeden Demiralp'e sarıldı ve sevdiği adamın yönlendirmesiyle merdivenlere doğru yürüdü.

31. BÖLÜM

Demiralp, sabah yanındaki soğuklukla uyandı. Saate baktığında geç olduğunu görmüş ve nasıl bu kadar uyuyabilmiş olduğuna şaşırmıştı. Yataktan kalktı ve yüzünü yıkamak için odadan çıkıp banyoya gitti. Ev fazla sessizdi ve Naz'ın nerede olduğunu merak ediyordu. Banyoda işini bitirdikten sonra üzerine eşofman üstünü alıp aşağıya indi. Merdivenlerden inerken, seslerin dışarıdan geldiğini duyunca adımlarını verandaya doğru yönlendirdi.

Dışarı çıktığında, Naz'la Turaç'ı kahve içerken gördü.

"Günaydın," dedi gür sesiyle. Ardından da Naz'ın yanına oturup, tek koluyla sararak yanağına bir öpücük bıraktı.

Naz aldığı öpücük ve sevgi dolu gülümsemeyle çok mutlu olmuştu. Sabah uyandığında yanında sevdiği adamı görmek ona tarifi imkânsız duygular hissettirmiş, bu duygu yoğunluğuyla yataktan huzurla kalkıp, aşağıya inerek kahvaltı hazırlamak istemişti. Mutfağa girdiğinde, Turaç'ı sofrayı hazırlarken görmüş ve hemen ona yardım etmişti. Sonra beraber, sabah kahvesi içmek için verandaya çıkmışlardı. Sohbetlerine Demiralp'in katıldığını görmek, Naz'ın yüzünde güller açtırmıştı.

Demiralp, sevdiği kadından günaydın karşılığını alınca Turaç'a döndü. "Birkaç saate aşiret toplanır. Bir an önce gidip şu işi bitireyim. Sen burada kal," dediğinde, Turaç başını sallarken Naz söze girdi.

"Kahvaltı hazırladık, kalmayacak mısın?"

Demiralp kahvaltıya kalmayı düşünmüyordu ama Naz'ın üzgün gözlerine kayıtsız kalamadı. "Beraber kahvaltı edelim, öyle giderim. Zaten çok sürmez, hemen geri gelirim."

Bu sözlerle birlikte Naz yeniden gülümsemişti. Demiralp, sevdiği kadının gülümsemesini soldurmamak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Kahvaltıdan sonra Demiralp, hemen yola koyulmuş ve son anda bir aksilik olmaması için kendisi harabeliklere gidip Kadir'i almıştı. Baba konağına vardığında Bedir Ağa, Kadir'in babası Haşim Bozan, Bozan aşiretinden birkaç kişi daha, diğer ağalar ve kendi kardeşleri Ali ile Abay dâhil herkes toplanmıştı. Demiralp besmele çekip avluya girdi ve "Selamünaleyküm ağalar! Hepiniz hoş geldiniz," dediğinde hep bir ağızdan Demiralp'in selamına karşılık verildi.

"Sen de hoş gelmişsen, Demiralp Ağa," dedi Bedir Ağa, oğlu gibi sevdiği, arkadaşının yadigârına.

Demiralp sert yüz ifadesinden taviz vermeden, "Hoş bulduk, Bedir Ağam," dedi. Arkasına bakıp, Kadir'i tutan adamlarıyla göz göze geldiğinde adamları sözsüz emirle aşağı katlarda bulunan boş odalardan birine Kadir'i götürdüler.

Oturma yerleri U şeklini almış, sağında Bozan aşireti, solunda diğer aşiret ağaları yer almıştı. Ali ve Abay ise başköşedeki kendi koltuğunun her iki yanında oturuyorlardı.

Bedir Ağa, Turaç'ın yokluğunu fark edip hemen dile getirdi. "Turaç oğlum nerededir?"

Demiralp, ilk defa arkadaşının olmadığı bir aşiret toplantısında değilmiş gibi rahat bir tavırla, "Turaç bugün aramıza katılamayacak. Önemli bir işi var," dedi.

Oğlunun en iyi hâlde bile sürgün cezası alacağını bilen Haşim Ağa öfkeliydi. Asla barış bozulsun istemiyordu ancak yine de oğlunun uzakta yaşama fikrini kabul edemiyordu ki uygulanırsa bu en hafif cezaydı. İçinden sürekli dua ederken aynı zamanda Demiralp'e diş biliyor ve hiçbir şey yapama-

yacağını bilmek onu daha çok sinirlendiriyordu. Özellikle az önce oğlunun yaka paça götürülmesinden dolayı öfkesi katlanmıştı. Bu yüzden huzursuzluğunu ortama yaymaktan kaçınmadı.

"Aşiretten önemli iş mi olur, Demiralp Ağa?"

Demiralp tam konuşmaya başlayacağı sırada gelen soruyla bakışlarını, diğer tüm ağalar gibi Haşim Ağa'ya çevirdi. Ali'nin dişlerinin gıcırtısını duyan Demiralp, gözleri Haşim Ağa'nın üzerindeyken sağ elini kardeşinin bacağına koyup sessiz bir uyarı yaptı. Kısa bir süre öylece durup baktıktan sonra olmayan vasfıyla onun ne yapmaya çalıştığını anlayan Demiralp'in yüzüne, yavaşça keyifli bir gülümseme hâkim oldu.

"Sen de haklısın, Haşim Ağa. Yetiştirip bu zamana kadar getirdiğin oğlunun *aşiret asla çiğnenemez* sözüyle bir böcek gibi ezilecek olmasını, Turaç'ın da görmesini istersin. Ama söylediğim gibi..." diyerek gözlerini kıstı. "...senin insanların namusuna göz diken oğlundan çok daha önemli bir işi var!" diyerek geriye doğru yaslandı.

Söylenen sözler üzerine Bozan aşiretindeki kıpırdamayı ve Haşim Ağa'nın öfkesinin büyümesini gören Demiralp, yüzüne ölümcül bir ifade yerleştirerek avluda oturan her bir ağanın içini titreten bir sesle devam etti. "Şimdi! Gereksiz konuşmalarınıza bir son veriyor ve toplantıyı başlatıyorum! İtirazı olan?" dedikten sonra tehditkâr gözleri Bozanları buldu.

Kimseden ses çıkmaması üzerine toplantı başlamadan önce adamlarına bakıp, "Baran Ağa'nın geleneği yine bozulmasın ve ikramlar başlasın," dedi.

Yarım asırlık baba geleneği olan, konaktaki kadınların elleriyle yaptığı baklava ve şerbetler erkekler tarafından dağıtıldı. Adamlar ayakaltından çekilince, Demiralp bir besmele daha çekip aşiret toplantısını başlattı!

İki saatlik bir toplantıdan sonra Kadır konusu bir kara-ra bağlanmış ve bu karardan Bozanlar dâhil herkes memnun ayrılmıştı. Demiralp, Bozanlar karşı çıkmasın ve yeniden aralarında huzursuzluk olmasın, diye onları köşeye sıkıştıracak bir karar vermişti.

"Benim namusuma dokunmaya kalkan adamı, ben öldürürüm! Siz ne yaparsınız, ağalar?" dediğinde bütün ağaların sesi birbirine karışıp olumlu cevaplar vermişti. Ne kadar oğlu da olsa Bozanlar da söz konusu namus olunca mecburen olumlu cevap vermişti.

Demiralp herkesin hemfikir olmasına şaşırmadı. "O zaman sonuç belli," dediğinde Haşim Ağa'dan beklediği atak gelmişti.

"Başka bir çözüm olmalı! Hemen ölüm deyip, kestirip atamazsınız!" diyerek evladını korumak isteyen her baba gibi çaresizce panikledi.

Demiralp kendisi konuşurken birden söze giren ve beklediği sözleri söyleyen Haşim Ağa'ya baktı. Düşmanı da olsa kimsenin ölmesini istemiyordu. Aslında artık hayatında ölüm istemiyordu. Ağlayan anne ya da baba görmek hiç istemiyordu. Bu sebeple hem Kadir'e cezasını verecek hem ailesinin yüreği yanmayacak hem de bu beladan kendisi kurtulacaktı. Çünkü biliyordu ki Kadir ne kadar kansız da olsa aşiretin sözüne karşı gelemezdi. Toplum içinde itibarı yok olmasın diye verdiği sözü çiğnemezdi.

"O zaman ne yapalım, Haşim Ağa? Bırakalım, bir şey yapmayalım da başka namussuzluklar mı yapsın? Biliyorsunuz ki böyle bir durumda sizi toplamam bile hata..." dedi ve daha da sert bakıp net bir şekilde devam etti. "...doğrudan kafasına sıkmam lazımdı!" dediğinde yine uğultular başladı. "Ama! Ben yine insaflı davranıp bunu sizlere sordum. Şimdi sen söyle, Haşim Ağa! Benim yerimde sen olsan ne yapardın? Dur, ben söyleyeyim, kafama sıkmak için vakit kaybetmezdin," dedi alaylı gözlerle.

Haşim Ağa bakışlarını kaçırdı. Demiralp'in doğru söylediğini biliyordu. Yine de pes etmedi ve o korktuğu sürgün hükmünü kendisi sundu. Oğlunun ölmesinden iyidir, diye düşünüyordu.

"Bir şans daha ver Demiralp Ağa, merhametini göster. Bu sefer ben kefilim. Yurt dışına gönderirim ve bir daha bu topraklara adımını atmasına asla izin vermem. Eğer atarsa ben kendi elimle öldururüm. Söz veriyorum. Haşim Ağa sözü," dedi ve son kararı verecek olan Demiralp'e gururunu yerle bir edip yalvaran gözlerle baktı.

Kararı çoktan belli olan ve planı tıkır tıkır işleyen Demiralp, bir süre düşünürmüş gibi yaptı. Uzun bir süre daha durduktan sonra bakışlarını Haşim Ağa'dan çekip diğerlerine döndü. "Siz ne dersiniz, ağalar?" dediğinde diğer ağalar da Demiralp'in kararını verdiğini, sadece formaliteden sorduğunu biliyorlardı. Bu yüzden hepsi onayladı.

"Tamam, o zaman Haşim Ağa, senin babalığına duyduğum saygı için o sefili affediyor ve sürgüne gitmesine izin veriyorum. Ama aksi olduğu takdirde bir daha bu aşiret toplanmaz!" dedi Kadir'in son şansı olduğunu ima edip ve son sözünü söyleyerek.

Yarım saat sonra herkes gitmiş, adamlar etrafı toplarken Demiralp kardeşleriyle ufak bir sohbet yapmıştı. Daha sonra gitmek için ayaklandığı zaman Abay söze girdi.

"Abi," dedi ve durdu.

Oturduğundan beri kardeşinin bir sıkıntısı olduğunu anlayan Demiralp, Abay'a anlayışla baktı.

"Biliyorum, bu aralar yoğunsun ve yengeyle ilgileniyorsun ama Yasemin..." diyerek yeniden sustu.

Demiralp'in duyduğu isimle bedeni bir irkilme yaşadı. Nasıl da unutmuştu biricik yeğenini! Her gün onu görmeye gelirken şimdi bir iki haftadır görmüyordu. Daha önce gelmeyeceği zaman haber veriyor ve hediye alacağını söylediği için küçük yeğeni sorun çıkartmıyordu. Onun hassas olduğunu bildiği hâlde bu hatayı nasıl yaptığını aklı almıyordu. Hemen telaşla ve tabii ki bir parça da mahcup bir sesle yeğenini sordu. "Nerede şimdi? İyi mi? Ben onu tamamen unuttum, Abay. Biliyorsun başımdaki olayları," dediğinde gerçekten çok üzgündü.

"Üzülme, abi biliyorum. Ben zaten gereken söyledim ama biliyorsun bizim ufaklığın sana olan duşkunluğunu," dedi gülümseyerek.

"Bilmez miyim? Nerede şimdi?" dedi merakla. Bir an önce küçük perisini görmek istiyordu.

"Burası kalabalık olacak, diye onları Suna yengemle birlikte alışverişe gönderdim. Şimdi gelirler, adamlar almaya gitti," dediğinde Demiralp'in aklına güzel bir fikir gelmişti.

"Abay, ben diyorum ki, Yasemin'i birkaç günlüğüne bağ evine götüreyim. Hem gönlünü almış olurum bıcırığın hem de vakit geçiririz. Ne dersin?" dedi keyifle.

Abay istediği zaman her şeyi yapabileceğini bilen abisine, kendi babalığına saygı duyup izin aldığı için minnetle baktı. "Olur, abi hatta harika olur. Bunu duyunca çok mutlu olacak," derken kapı sonuna kadar açılmış, içeri evin hanımları girmişti.

Yasemin amcasını görünce, ilk başta gülümseyip, hemen ardından suratını asarak odasına koştu. Demiralp onun bu hâline gülümseyip yengeleriyle merhabalaştığı sırada Zehra'nın kendisine mahcup bir şekilde bakmasına şaşırdı.

"Hayırdır Zehra, bir sıkıntın mı var?" dediğinde herkesin bakışları Zehra'yı bulmuştu.

Zehra biraz yerinde kıpırdandıktan sonra bir çırpıda söyledi. Kaç gündür kendisini yiyip bitirdiği konuyu uzatmak istemiyordu. "Abi, Naz'la aranızın düzeldiğini biliyorum ama ben o gün telefonda panik yaptım ve daha gerçeği söyleyemeden telefonu kapattı..." derken Demiralp gülümsedi.

"Dert ettiğin şeye bak, Zehra. Senin yüzünden olmuş bir şey yok. Kafana takma," dedi ve ayağa kalktı. "Hem sen geçen günkü yaptığın börekle çoktan kendini affettirdin. Hadi şimdi bana Yasemin için bir çanta hazırla, ben de yanına gidip gönlünü alayım," diyerek konağa doğru yürüdü.

Bir saat sonra Demiralp yola koyulmuş, yine Yasemin'in bitmek bilmeyen sorularına cevap veriyordu. Yeğenini ikna etmesi çok zor olmamıştı. Çünkü amcasına âşık Yasemin bu inatçı bir çocuk değildi. Şimdi yeğeniyle beraber mutlulukla sevdiği kadına gidiyordu. Bir de şu Fatih kafasını kurcalamasa her şey daha iyi olacaktı. Hayatındaki kadınlar çoğalıyor ve bu duruma çok mutlu oluyordu.

Demiralp bahçeye girdiği zaman kucağındaki Yasemin'in çığlığıyla irkildi ve onun baktığı yere bakarken kucağından inmeye çalışan yeğenini serbest bıraktı.

Yasemin, "Nazzz!" diyerek koşmaya başladı.

Naz, Turaç'la sohbet ederken, kapının açılıp içeriye sevdiği adamın girmesiyle çok mutlu olmuştu. Mutluluğunu ikiye katlayan ise Yasemin'in çığlığıyla kendisine koşmasıydı. Küçük kızı kucağına alıp yerine oturdu ve ona sıkı sıkı sarıldı.

"Naz, sen burada ne yapıyorsun? Ben geleceğim, diye mi geldin?" dedi ve gözleri Turaç'ı bulunca devam etti soru sormaya. "Yoksa Turaç amcam hasta mı? Onun için mi geldin?" dediğinde, Naz tam ağzını açacağı zaman Demiralp'in konuşmasıyla sustu.

"Yasemin, yanıma gel, güzelim," dedi Demiralp ve yeğeninin Naz'ın kucağından inip kendi kucağına oturmasını izledi. Yeğeninin kumral saçlarını kulağının arkasına alırken, "Sen Naz'ı seviyor musun?" diye sordu.

Yasemin yüzünde mutlu bir gülümsemeyle ellerini iki yana açarak cevap verdi. "Hem de çok seviyorum! O benim melek doktorum."

Demiralp aldığı cevaba sevindi. "Peki, Naz hep bizimle kalsın ister misin?" diye sordu. Yasemin gelen soruyla amcasının ne demek istediğine şaşırırken, Naz sevdiği adamın ne yapmaya çalıştığını anlamış, gülümsüyordu. Demek ki aileye ilk başta bu minik şirineden onay alarak giriş yapacaktı. Kalbi heyecanla çarpmaya ve Yasemin'den gelecek olan cevabı merakla beklemeye başladı.

"İsterim ama... Amca, Naz'ın evi mi yok? O yüzden mi bizle kalacak?" dediğinde herkesten bir gülme sesi geldi.

Turaç araya girerek, "Yok, minik fare sizinle değil, amcanla kalacak," dedi. İşleri biraz zorlaştırmak isteyen arkadaşına Demiralp, sertçe baktıktan sonra gözleri urkekçe bakan sevgilisini bulmuştu.

"Neden seninle kalacak Naz? Yoksa hasta olan sen misin?" diyen Yasemin'in sesiyle bakışlarını Naz'dan alıp yeğenine baktı.

"Hayır, hasta değilim ve Naz artık benimle yaşayacak."

Yasemin anlamaya çalışır gibi bir an düşündü ve sonra elini ağzına koyarak, "Hiii, yoksa siz evlenecek misiniz?" diye sordu.

Demiralp, yeğeninin olan biteni anlamasına şaşırarak, "Sen bunu nasıl bildin?" diye sordu.

Yasemin dudaklarını büzerek, "Anneme *evlilik nedir* diye sorduğumda, *bir erkekle bir kadının aynı evde kalması* demişti. E siz de aynı evde kalacaksınız, işte ben oradan anladım," dedi.

Naz, bambaşka bir dünyada sevdiği adamın dudaklarından dökülen sözlerle meşguldü. Hayatını Demiralp'le geçirmek istediğine emindi ve sevdiği adam da bunu birçok kez ima etmişti ancak bu kadar açık yüreklilikle söylediğini duymak, bambaşka hislere boğmuştu ürkek kalbini. Mutluluk, sevgi, aşk, şefkat, şaşkınlık... Karmakarışık olsa da şu anda en çok mutluluk hissediyordu ve duyduklarıyla karşısındaki koca adamın yüreğini çok net görebiliyordu.

Yasemin kısa bir sessizliğin ardından, "Peki, sana yemek de yapacak mı?" diye sorduğunda kimse böyle bir soru beklemiyordu.

Demiralp, yeğeninin nereye varmaya çalıştığını merak etti. "Tabii ki yapacak ama bunu neden merak ediyorsun?"

Yasemin minik elini amcasının boynundan çekip yüzüne koydu ve yavaşça okşamaya başladı. "Sen hep tek yaşıyorsun. Yemek yapan yok sana. Hep annem gönderiyor. Artık

evinde yemek olacak, bu yüzden çok mutlu oldum. Naz sana bakacak," dedi tüm masumiyetiyle.

Demiralp bu kadar güzel yürekli yeğeni olduğu için önce Allah'a şükretti, sonra kardeşlerini takdir etti böyle duyarlı bir evlat yetiştirdikleri için. Demiralp şefkatle gülümseyip yanağından öptü Yasemin'i. Naz duyduklarıyla çok duygulanmıştı.

"Sen Naz'ı seviyor musun amca?" dediğinde Demiralp bakışlarını sevdiği kadına çevirdi.

"Hem de çok seviyorum," diye aşkla cevap verdiğinde, Yasemin amcasının nasıl cevap verdiğine bakmadan yeni bir soruya geçmişti.

"Peki, ben Naz'a yenge demek zorunda mıyım? Naz diyemez miyim?"

Bu sırada Demiralp'in telefonu çalmaya başladı.

Naz, "Bana içinden nasıl geliyorsa öyle seslenebilirsin, tatlım," dediğinde Demiralp ekrandaki isimle yeğenini kucağından indirdi ve ayağa kalkıp verandanın korkuluklarına doğru yürüyüp telefonu mutlulukla açtı.

"Efendim Asmin'im?" diye cevap verdiğinde, Turaç'ın yanına giden Yasemin çok ilgilenmedi amcasının söylediği isimle ama Demiralp'in sesindeki mutlulukla Turaç ve Naz kim olduğunu anlamışlardı.

Demiralp birkaç dakika sonra kaşlarını çatıp, sessiz kaldıktan sonra nerede olduğunu unutup bağırmaya başladı. "HEYYYT BE! ALLAH'A ŞÜKÜRLER OLSUN!"

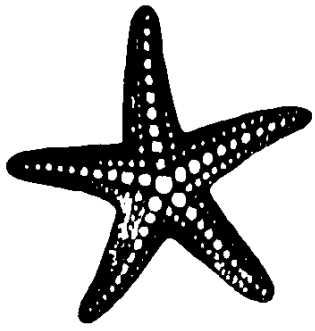
Arkasında bıraktığı insanların şaşkınlığını görmeden dayı olacağının mutluluğuyla kardeşiyle konuşmaya devam etti.

Konuşması bittikten sonra telefonu kapatıp, Yasemin'in orada olduğunu unutup keyifle arkasını döndü ve kalbinden diline gelen şeyleri söyledi.

"Dayı oluyorum, Naz! Asmin hamileymiş!" dedikten hemen sonra ortama bomba gibi düşen soruyla, sesin sahibine döndü Demiralp.

"Asmin kim, amca?" diyerek Yasemin bu soruyu sorduğunda, diğerleri daha bu şoku atlatamamışken bir diğer soruyla daha çok çıkmaza girdiler.

"Nasıl dayı oluyorsun, amca?"

32. BÖLÜM

Demiralp duyduğu sözlerle kısa bir şok yaşıyordu. Yasemin'i unutup böyle bir şey söylediğine inanamıyordu. Sessizlik büyürken, bakışlarını yeğeninden ayırmadan ona doğru yürüdü. Kucağına alıp yüzünü Yasemin'in yüzüyle aynı hizaya getirdi.

"Dayı olacağım, perim çünkü İstanbul'da yani başka bir şehirde benim iş ortaklarım var, biliyorsun. Çok sevdiğim bir ortağımın eşi hamileymiş. Eşini de kardeşim gibi çok severim. Bana hep *abi* der. Şimdi bebeği olacağı için ben de bir yerde dayı oluyorum. Yani ondan öyle dedim," dedi ve merakla Yasemin'den gelecek cevabı bekledi.

Yasemin amcasını dikkatle dinledi ve anlamayıp kafası karışınca soru sormaktan vazgeçti. Çünkü hem açıkmış hem de çok yorulmuştu. Bu yüzden konudan çok alakasız bir cevap verdi. "Amca, ben çok acıktım," diye dudaklarını büktü. Demiralp, gelen cevaba şaşırsa da diğerleri gibi rahat bir nefes almıştı.

Naz, sevdiği adama yardımcı olmak için hemen müdahale etti. Demiralp'in yanında diz çöküp Yasemin'le göz göze geldi. "Gel tatlım, biz içeride seninle masayı hazırlayalım. Sonra hep beraber oturur yeriz, olur mu?"

Yasemin neşeyle el çarpıp, "Olur!" diyerek çığlık attı. Ardından hemen amcasının kucağından aşağıya inip, Naz'ın elini tutarak içeriye doğru ilerledi. Aynı zamanda bitmek bilmeyen sorularına yeniden başlamıştı.

"Naz, ben sana yardım mı edeceğim?"

"Evet, tatlım."

"Ben yumurta yapmasını biliyorum, biliyor musun?"

Naz'la Yasemin uzaklaşırken Demiralp, derin bir nefes daha aldı ve Turaç'la göz göze geldi. Nasıl yıllar sonra bu kadar büyük bir hata yaptı, anlamıyordu. Neyse ki kolay atlatmıştı. Şimdi tek duası hiçbir şeyi unutmayan yeğeninin bu olayı unutmasıydı.

Bir Hafta Sonra...

Demiralp, kardeşinin hamile olduğunu öğrendiğinden beri içindeki mutluluk dışarı taşmak için her an tetikte bekliyordu sanki. *Dayı oluyordu.* Sürekli aklında bu iki kelime dönüyordu. O gün akşam Yasemin uyuduktan sonra sevdiği kadın ve can dostuyla birkaç kadeh içerek kendi aralarında küçük bir kutlama yapmışlar, bağ evinde çok güzel vakit geçirmişlerdi. Bir an Naz'la evli olduğunu hissedip, Yasemin'i çocukları olarak görmüştü. Bu görüntü ve yaşadıkları Demiralp için tarifi olmayan bir mutluluktu. Yıllardır içten içe beklediği ama hiçbir zaman olmasına ihtimal vermediği yuvaya sahip olacaktı çok yakında. Hatta olmuştu bile. Gerisinin ne önemi vardı?

Bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitmişti. Bütün bir haftayı Naz'la geçirmek, gece olunca kollarına almak... Demiralp için unutulmayacak bir tatil olmuştu. Bu süre içerisinde aşiret Kadir'i ve ailesini yurt dışına göndermişti ve olur da geri dönerse sonu ölüm olacaktı! Aşiret kesin bir şekilde asla af olmayacağını açıkça söyleyerek konuşmuştu. Kadir'e de büyük yemin ettirdikleri için Kadir de dönemezdi. Çünkü yemine rağmen dönerse kapısında çalıştığı adam bile artık sözüne güvenip kendisine itibar etmezdi.

Kadir konusu bu şekilde kapanmış, şimdi de Fatih defteri açılmıştı. Biri bitmeden diğeri başlıyordu ve Demiralp, artık huzur bulmak istiyordu. Şu anda Fatih'in Mardin toprakla-

rına giriş yaptığını biliyor olmak, onu huzurdan çok uzak tutuyor ve âdeta kıskançlıktan kudurtuyordu. Turaç konuş tuğu gibi yapmış, havaalanına Naz ve Ahmet'le birlikte gel mişti. Turaç ilk önce Fatih'in ne niyetle geldiğini öğrenme ve çıkabilecek tatsızlıkta Naz'ın üzülmesini engellemek için Demiralp'i ikna etmişti.

Demiralp onlar gittiğinden beri yerinde duramıyor ve ofisinde dönüp duruyordu. Arada düşünüyor, sonra yeniden devam ediyordu volta atmaya. İçindeki sıkıntı gitmiyordu ve biliyordu ki Naz'ı yanında, kollarında görmeden de gitme yecekti. Kafasında türlü türlü senaryolar kuruyor, Fatih'in Naz'a yaklaştığını, sarıldığını düşündükçe kalbi sıkışıyordu. Birden yerinde durup, "Neden Uluzar'ı yolladım ki?" dedi kendi kendine ve devam etti yürümeye. Turaç çok sakin ve sabırlı bir insandı. Damarına basılmadıkça öfkeli tepki ver mezdi. Şimdi orada Fatih'e sadece sözleriyle müdahale ede cekti ve bu durum, Demiralp'in içine hiç sinmiyordu.

Demiralp ofisinde kendini yiyip bitirirken Turaç, Sümey ya'yı göreceği için heyecan ve biraz da gerginlikle bakışlarını uçaktan inen yolcular arasında dolaştırıyordu.

Naz ise bağ evinde geçirdiği kısa tatilin sonunda şimdi de havaalanında Sümeyya ve arkadaşlarını bekliyordu. Heyecan kadar gerginlik de had safhadaydı. Kötü şeyler olmaması ve Fatih'in sadece arkadaşça bir ziyaret yapıyor olması için dua ediyor, Demiralp'le araları bozulsun istemiyordu. Turaç'ın her şeyi ele alıp Demiralp'i kontrol altında tutması, kendisiy le bir ağabey edasıyla konuşması Naz'ın içini rahatlatıyordu Turaç'ın her şeyi güzellikle halledeceğini, sakin olmasını ve kendisi ne diyorsa yapmasını söylemesi Turaç'a olan güveni ni arttırmıştı.

Düşüncelere dalmışken, "Geldi," diye konuşma sesi du yunca, sadece Sümeyya gelmiş gibi konuşan Turaç'a dönüp, gülümseyerek baktı. Gözlerinde gördüğü saf aşka mutlu oldu. Sonra kendisine doğru gelen arkadaşlarına döndü. Hepsinde

gözlerini tek tek özlemle gezdirdi. Bakışları Fatih'te durunca özlemin yerini kırgınlık aldı. Bu canını acıtıyor, bir zamanlar en iyi arkadaşlarından biri olan adama böyle hissetmek hoşuna gitmiyordu.

Gülen gözlerle ilk yanlarına varan Aysu olmuş, hemen Naz'a sarılmıştı.

Bu arada Turaç, Sümeyya'yı kollarına hapsetmiş, burnunu boynuna gömmüştü. İki haftadır görmüyordu sevgilisini ve hasretinden delirecek duruma gelmişti. Bu ayrılık işine bir an önce çare bulması gerekiyordu. Daha fazla böyle uzak kalmak istemiyordu. Sümeyya'nın kulağına, "Çok özledim," diye fısıldarken, yan tarafından gelen sesle hemen sevgilisini bırakıp geri çekildi.

"Aysu, Naz'dan bize de kalacak mı?" diyen Cenk, Aysu ile Naz'ın sarılması uzun sürünce sahte bir bıkkınlık göstermişti.

Bunun üzerine Turaç sevgilisinin elini tutup, anında yanlarında yer alırken Aysu ve Naz da birbirlerinden ayrılmışlardı. Sümeyya olacakları anlamış gibi yerinden kıpırdamıyor, sadece izliyordu. Henüz Naz'a *merhaba* bile dememişti. Ortamdaki gerginlik elle tutulacak kadar yoğundu ve cevap Naz yerine Turaç'tan gelmişti.

"Kalmayacak ne yazık ki," derken onların Naz'a sarılmasından rahatsız olacağını yumuşak sözlerle söylemiş olsa da bakışları her iki adama da uyarı niteliğindeydi. Cenk söylenen sözleri şaka olarak algılamak istedi ve üstünde durmadı ama Fatih, bir şeyler olduğunu hemen fark etmişti. Cenk, Naz'a doğru giderken, arkalarında duran Ahmet bir adım attığında Turaç'ın bakışlarıyla anında durmuştu. Buralarda bu durum ne kadar hoş karşılanmasa da onlar Naz'ın yaşadığı şehirden geliyorlardı ve arkadaşıydılar. Bu yüzden Cenk'le sarılmasına ses çıkartmadı. Bu durum Sümeyya ve Fatih'in gözünden kaçmamıştı.

Fatih sinirle gözlerini kısıp, Turaç'a bakarken karşısındaki adamdan aynı karşılığı alıyordu. Fatih, Cenk'ten sonra

gülümseyerek gözlerindeki aşkla Naz'a merhaba demek için hareket ettiği sırada, önüne aynı anda Turaç geçmiş ve onun bu hareketiyle Ahmet hemen Naz'ın yanında yer almıştı.

Fatih ve diğerleri bu duruma şaşırırken Sümeyya ve Naz Turaç'ı anlamıştı. Turaç, Fatih'in kendisine öfkeyle bakarken odağı Naz olunca, o bakışların nasıl değiştiğini görüp müdahale etme gereği duymuştu. O bakışları tanıyordu çünkü kendisi de âşık bir adamdı. Fatih'in buraya ne sebeple geldiğini an itibarıyla da anlamış, kardeşinin bir kere daha haklı çıkmasına şaşırmamıştı.

Fatih bu duruma tepki vereceği sırada önüne uzatılan eli görünce durdu.

"Ben Turaç Uluzar!"

Fatih verilen tepki nedeniyle biraz gerilmişti. Karşısındaki adamın kim olduğunun merakıyla, bıkkın bir şekilde, "Yani?" dedi. Çünkü gerçekten bu adamın kim olduğunu merak ediyordu. Sümeyya'nın elini tutmasından ya da ona sarılmasından Sümeyya'nın sevgilisi olduğunu anlamıştı da Naz'a neden karışıyordu?

Turaç gülümsedi ve "Yani..." diyerek sevgilisiyle birleşmiş ellerini gösterip, "Sümeyya'nın sevgilisi, Naz'ın sevdiği adamın en yakın dostu ve artık Naz'ın da arkadaşıyım," dediğinde ortama bomba gibi düşen sözlerle herkes iyice gerilmişti. Cenk'in ağzı açık kalmış, Aysu'nun yüzüne şaşkınlığının ardından bir gülümseme eklenmişti. Fatih ise şoktaydı. Turaç hâlâ Sümeyya'nın elini kaçacakmış gibi tutarken, Fatih'in havada kalan elini tutup, "Sen kimsin?" dedi alay eder gibi. Bu soruya Naz, Sümeyya ve Aysu gülümsemişlerdi.

Fatih duyduğu şeyi hazmedememişken, yeni gelen soruyla öfke nöbetine tutulmuş gibi Turaç'ın elini sertçe sıkıp, "Ben, Naz'ın nişanlısıyım. Sen nasıl sevdiği adamın..." derken, Turaç Fatih'in elini sanki kâğıt buruşturuyormuş gibi çevirerek sıkınca, Fatih beklemediği hamleyle yüzünü buruşturarak susmak zorunda kaldı. Fatih de Turaç'la aynı boylardaydı ve birbirlerinin gözlerine öldürecekmiş gibi bakıyorlardı. Turaç

akışlarını Fatih'ten ayırmadan, sevgilisinin elini bırakıp Ahmet'e seslendi.

"Ahmet, Naz'la Sümeyya'ya benim arabaya kadar eşlik et. Misafirlerimizi de senin arabaya al. Biz birazdan geliyoruz," dediğinde, Ahmet verilen emri yerine getirirken Cenk itiraz etti.

"Ben kalıyorum. Kızlar siz gidin," dedi arkadaşını yalnız bırakmamak için. Turaç'ı ilk gördüğünde samimi bulmuş olsa da arkadaşını onunla bırakmak hoşuna gitmemişti.

Turaç, "Cenk Bey, siz de geçin lütfen, biz birazdan geliyoruz!" derken gözlerini Fatih'ten çekmemişti ve kızlar hareket etmeye başlamıştı.

Cenk, "Turaç Bey, kızlar gitsin, ben kalıyorum!" diye kararlı bir şekilde konuşunca Turaç, Ahmet'e başıyla işaret verdi ve kızları arabaya doğru gönderdi.

Fatih, kızların gittiğini görünce sinirle tısladı. "Sen hangi hakla bana..." derken Turaç bu sefer öfkesini gizlemeden lafını kesti.

"Kes LAN!" derken hâlâ elini sıkıyordu.

Cenk, Turaç'ın birdenbire değişmesiyle birlikte tetikte durmaya başladı. Fatih'in ufak bir derse ihtiyacı olduğunu bilse de fazlasına müsaade etmezdi. Bu yüzden her an müdahale edecekmiş gibi onlara yakın durdu.

"Bana bak. Buraya sadece ufak bir tatil için geldin! Aksini bana düşündürtme bile! Şimdi akıllı uslu git, tatilini yap ve sakın unutma... Burası benim memleketim, ufacık bir hatanda seni buraya gömerim. Sakın! Sakın ola Naz'a yaklaşayım deme!" diye sözlerini tamamladı ve gözdağı verir gibi elini bir kere daha sıkıp bıraktı. "Aksi olacaksa şimdi geldiğin gibi geri git!" dedi ve arkasını dönüp arabasına doğru yürüdü.

Ahmet'in yanına varınca sessizce, "Sen misafirlerimizi hazırladığımız konağa götür. İtirazları kabul etme! Zaten biz de orada olacağız," dedi ve az ileride Naz'la hasret gideren sevgilisinin yanına gitti.

Fatih, Turaç gittikten sonra etrafında bir tur dönmüş, ellerini saçlarından öfkeyle geçirmişti. Bu nasıl olabilirdi? Bu nirden köpürüyordu ve bunu Cenk'e yansıtmaktan hiç çekinmedi.

"Duydun değil mi? Sevgilisi varmış," dedi ve histerik bir şekilde güldü. Hâlâ elleri durmuyor ve oradan oraya hareket ediyordu. "Sevgilisi var-mış!" diye tekrar edip üzerine basarak söyledi. Sonra aynı öfkeyle devam etti. "Benimle nişanlıyken hem de!" dediğinde onun sinirinin geçmesini sakin bekleyen Cenk, bu söz üzerine dayanamamıştı.

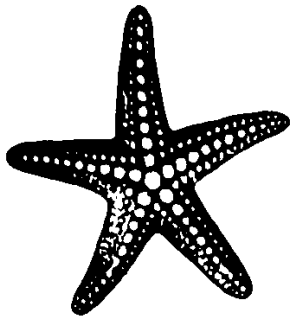
"Saçmalama Fatih! Naz, seni o gözle hiç görmedi ve asla temedi! Onu oyuna getirdiğin hâlde kız seninle konuştu, konuşmaya devam etti. Senden kaçıp buraya geldi. Kabul et artık, sen onun hayatında değilsin!" Şu anda Fatih'ın öfkesini ikiye katladığını biliyordu ama artık bazı şeyleri anlaması için Naz'ın mutlu olması için onu rahat bırakması gerekiyordu. Az önce de bu yüzden Turaç'la olan konuşmasına karışmamıştı. Zaten son bir yıldır arkadaşına neler olduğunu da anlamıyordu. Fatih böyle biri değildi. O sevdiklerine zarar vermezdi. Veremezdi...

"Sen şimdi bana bu ilişkiyi onayladığını mı söylüyorsun? Adamı görmedin bile!" derken Cenk'i öldürecek gibi bakıyordu.

"Sakin ol! Adamı görmem gerekmiyor. Naz o adamı seçmiş, belli ki sevmiş. Sevmese birlikte olmazdı, bunu biliyorsun. Bu sebeple, Naz'dan uzak duracak ve güzel bir tatil geçireceksin! Bu takıntı hâline getirdiğin sevdadan vazgeç artık!" Ardından Fatih'e söz hakkı tanımadan arabaya doğru ilerledi. Cenk için Fatih çok önemliydi. Onun için üzülüyor ve ona yardımcı olmak istiyordu. Ancak Naz bir başkasını seviyorsa o da bu sevdadan vazgeçecekti. Yoksa bu şekilde herkes mutsuz edecekti.

Fatih, arkadaşının arkasından bakarken bu sevdadan vazgeçemeyeceğini biliyordu. Çünkü Naz olmadan yapamıyordu. Bu kalbi yıllardır Naz için atmıştı. Naz sevip karşılık

vermese bile o, çok seviyordu. Naz'ın kendisini sevmediğini bildiği hâlde bu kalbi neden hâlâ Naz diyordu? Bilmiyordu. Bunları düşünürken birden aklına az önce Cenk'in söyledikleri geldi. Gerçekten de Naz'ı takıntı mı yapmıştı? *"Hayır! Hayır!"* dedi içinden ve farkında olmadan başını iki yana salladı. Kaç yaşında adamdı. Hislerinin ne olduğunu biliyordu. Ayrıca bunun aşk olduğundan da emindi. Bu saçma düşünceyi hızla aklından attı. Madem kendi arkadaşı bile vazgeçmesini söylüyordu. O da herkese öyle gösterecek ve buradan Naz'ı almadan gitmeyecekti!

33. BÖLÜM

Kızlar arabaya binmiş, kendi aralarında sohbet ederken içten içe strese girmişlerdi. Naz Sümeyya'ya belli etmese de Turaç'ın Fatih'le neler konuştuğunu çok merak ediyordu.

Turaç ise arabaya yaslanmış, Fatih'in gelip gelmeyeceğini bekliyordu. Eğer gelecekse bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyor ve gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Cenk'in ardından kısa bir süre sonra Fatih'in de geldiğini görünce yaslandığı arabadan morali bozulmuş bir şekilde doğruldu ve Fatih'e uyarıcı bir bakış fırlattıktan sonra arabasına bindi.

Turaç, aklı düşüncelerle dolu bir şekilde arabada dikiz aynasından sevgilisine bakarak, araba sürerken Sümeyya ve Naz da gerginliklerini üzerlerinden atamasalar da güzel sohbetlerine devam ediyorlardı. Turaç, sevgilisini yaşadığı topraklarda görmenin sevincini bile doğru dürüst yaşayamamıştı. Bu yüzden sabırla gerginliğin geçmesini bekliyor ve sevdiğini kollarına almanın hayalini kuruyordu.

Arkalarından gelen arabada ise sessizlik vardı. Ta ki büyük ve görkemli konağın önünde durana kadar! Arabadan inen Fatih ve diğerleri şaşkınca etrafına bakıyorlardı.

Fatih memnuniyetsizce, "Buraya neden geldik? Ben otele internetten gördüm, bir Konak Otel değildi," diye sorarak Turaç'a bakıyordu.

Turaç, Fatih'e kısa bir bakış attı ve onu önemsemeden Ahmet'e döndü. "Adamlar nerede? Gelip valizleri alsınlar!" Ardından ilerleyecekken, Sümeyya'nın elini sıkmasıyla du-

rıp sevgilisine baktı. Bakışlarındaki anlamı çözerek hiç istemese de derin bir nefes alıp Fatih'e döndü.

"Demiralp, sevgilisinin değer verdiği *arkadaşlarını* en güzel şekilde ağırlamak istedi. Bu yüzden tatiliniz bitene kadar kendinizi evinizde gibi hissedin, diye sizlere bu konağı tahsis etti. Ayrıca burası bir Konak Otel değil. Demiralp'in mülklerinden biri," derken karşısında duran kendine göre gereksiz adama, rehber gibi uzun bir açıklama yaptığı için yüzünü buruşturdu. Sonra Sümeyya'ya dönerek *oldu mu* der gibi baktı. Karşılığında güzel bir gülümseme alınca kendisi de karşılık verdi. Sevgilisinin yüzünde bu gülümsemeyi görmek için Fatih'e akşama kadar açıklama yapardı. Turaç'ın gülümsemesi, kendi tabiriyle gereksiz bulduğu Fatih konuşunca yüzünde soldu.

"Biz otele gitmek istiyoruz! Böyle bir şeye gerek yok!"

Fatih, Naz'ın isminin yanına *sevgili* kelimesinin gelmesiyle iyice sinirlerini gererken bir de onun sevgilisi tarafından ağırlanmak ağır gelmişti. Bu yüzden hata yaparak arkadaşlarına bakmadan doğrudan konuşmuştu. Çünkü Fatih bu sözleri söylerken Cenk, Naz, Sümeyya ve Aysu meraklı gözlerle tarih kokan konağı memnuniyetle gözlemliyorlardı. Turaç onlara bakarak gülümsedi ve yeniden alaylı gözlerle Fatih'e baktı.

"Sen bilirsin. Bizim için gitmen daha hayırlı olur. Ama arkadaşların bu durumdan memnun," dediğinde Sümeyya bu soğuk savaş alevlenmesin ve bu konu uzamasın, diye hemen müdahale etti. Turaç'ın elini bırakmadan Fatih'e doğru birkaç adım attı.

"Fatih uzatma artık. Buraya tatile geldik. Naz'ın üzülmesini istemiyorum," dediğinde Fatih'in gözleri hemen Naz'ı buldu. Ona aşkla bakarken Turaç öfkeyle, "O gözlerin yerinde dursun yoksa..." derken, Sümeyya Turaç'ın elini sıkarak yeniden konuşmaya kendisi dâhil oldu.

"Fatih, lütfen sorun çıkartma ve Naz'ı rahat bırak. Hazır mutluluğu bulmuşken yeniden mutsuz etme," dedi ve Tu-

raç'ı resmen sürükleyerek diğerlerinin peşinden gitti. Fatih Sümeyya'nın sözlerinden sonra hışımla arkasını döndü ve orada duran adamlardan birine odasını sordu. Aslında oteli gidebilirdi fakat Naz'a uzak olmak istemiyordu.

Fatih kendisine yol gösteren adamı takip ederken Ahmet Ağasını aramış; rapor veriyordu. Ahmet gördüğü kadarını anlatırken Demiralp, Turaç'ın Fatih'le ne konuştuğunu merak ediyordu. Duyduklarına oldukça sinirlenmiş, oraya gitmemek için kendisini zor tutuyor ve Turaç'ı aramak, her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğrenmek istiyordu. Şimdi arasa hiçbir şey öğrenemeyeceğini de biliyordu. Bu yüzden içindeki öfkeyi dindirebilecek tek kişiyi aramaya karar verdi. Telefondan *Asi Esmerim* ismini bulup hemen arama tuşuna bastı. İkinci çalışta kulaklarına dolan sesiyle çoktan öfkesini unutmuş ve bütün sinirleri gevşemişti.

"Canım," diyerek telefonu açan Naz, arkadaşlarından uzaklaştı ve arka avluya doğru yürüdü.

Demiralp, "Nasılsın? Mutlu musun?" derken arkadaşlarının gelişini ima ediyordu.

"İyiyim ve çok mutluyum! Çok özlemişim onları. En çok da Sümeyya'yı," derken sesi neşeli çıkıyordu.

Demiralp, "Sevindim," dedi ve Naz yeniden heyecanla atıldı.

"Demiralp, Turaç'la Sümeyya'yı görmen lazım. Ben ilk defa bir arada gördüğüm için mi bilmiyorum ama çok tatlılar," diyerek bir iç çekti.

Demiralp sevgilisinin bu heyecanlı hâline gülerken, "Sen daha tatlısın," dedi. Naz tam cevap verecekken yukarıdaki küçük balkondan kendisini izleyen Fatih'in aşk dolu sesi duyuldu.

"Naz! Hayatım, odama gelip bana yardımcı olur musun? Kıyafetlerimi beraber yerleştirelim."

Naz, telaş içinde telefonun ağzını kapatırken ne yapacağını bilmiyordu. Fatih'e ters bir şekilde bakıp, tekrar telefona döndüğü sırada telefondan ses gelmediğini fark etti. Daha büyük bir telaş yaptı ve ön avluya doğru koştu.

Fatih sevdiği kadının ağzından başkası için *canım* kelimesini duyunca dayanamamış, böyle çirkin bir oyun sergilemişti. Fakat pişman değildi. Yüzünde hoşnut bir ifadeyle balkondan içeriye girip yatağına uzandı.

Naz, Fatih'e yaptığının hesabını sormak için yanına çıkmayı düşünmemişti bile. Çünkü çok daha önemli bir sorunu vardı: Demiralp! Panik içinde ön avluya geçtiğinde, Turaç ve diğerlerinin sedirlerde oturup kahkaha attıklarını görmüştü. Onların keyfini bozmamak için büyük dış kapıya doğru yöneldi ve Ahmet'i görünce, "Ahmet, Demiralp'in iş yeri nerede? Beni oraya götürür müsün?" diye içindeki panik duygusuyla korkarak sordu.

Ahmet bir şeyler olduğunu anlamıştı ama sorma gibi bir hakkı olmadığı için soramadı. Onun yerine kendilerine doğru gelen Turaç Ağasına bakıp yardımcı olmak için Naz'a döndü. "Tabii ki Hanım Ağam. Turaç Ağama söyleyeyim, hemen gidelim," dediğinde, Naz itiraz etmeye hazırlanırken Turaç yanlarında belirmişti bile.

"Neler oluyor, Naz? Bir sorun mu var?"

"Turaç, çok kötü bir şey oldu! Demiralp buraya geliyor. Onun buraya gelmesini engellememiz lazım," dedi telaşla gözü açık olan kapıdan dışarı bakarken.

"Neden? Ayrıca Demiralp geliyorsa varmak üzeredir. Ofisi buraya çok yakın," dediğinde Naz iyice paniklemiş, Turaç da daha çok endişelenmişti.

Naz, Turaç'a olanları anlatırken diğerleri de gelmiş ve olanları duymuştu.

Cenk'in sıkıntıyla eli saçlarına giderken ne yapacağını bilmiyordu. Hiç bilmediği topraklara daha yeni gelmişken uslanmaz arkadaşı yine yapmıştı yapacağını. Zaten bu tatilin

sakin geçeceğini düşünmek aptallık olurdu. Çünkü sevgili arkadaşı bile bile belaya lades diyordu. Aslında yukarı çıkıp Fatih'in çoktan hak ettiği o dayağı kendisi atsa fena olmayacaktı. Bunları düşünürken koluna dokunan elle birlikte sağ tarafına döndü ve gözleri endişe içinde kendisine bakan Aysu ile karşılaştı. İçi büyük bir şefkatle doldu. Çocukluğundan beri tanıdığı, kardeşi gibi sevdiği arkadaşının Fatih'le olmasını en çok kendisi isterdi. Düşüncelerini, Aysu'nun tekrar kolunu sıkmasıyla bir kenara attı. Aysu'nun böyle küçük bir kız çocuğu gibi ürkmüş olması içini onu koruma içgüdüsüyle kapladı. Bilmediği topraklar ve etraflarında silahla dolaşan adamlar onu korkutmuş olabileceğini düşündü. Hemen kollarına alıp başının üzerine bir öpücük bıraktı.

Turaç duyduklarından sonra daha Fatih'e doğru hareket geçemeden Demiralp'in arabası büyük bir fren sesiyle kapıda durmuş ve etrafı ölüm sessizliği kaplamıştı.

Herkes korkuyla nefesini tutarken Turaç'ın öfkesi gitmiş, hemen aklından Demiralp'i sakinleştirmeyi hedef hâline getirmişti. Önünde panik hâlinde duran Naz'a ve onun koluna destek vermek için giren sevgilisine baktı. Ardından, "Naz'ı da al, içeri gir, canım," dedi ve kapıya doğru ilerledi.

Naz bu isteğe uymadı ve kötü şeyler olmasın, diye dua etmeye başladı.

Kapıdan bir hışım giren Demiralp, âdeta etrafına ateş saçıyordu. Görkemli duruşuyla otoritesi ortama yansıyan Demiralp'i gören adamları, kapıya doğru yönelmiş ve ağalarını büyük bir saygıyla karşılamışlardı.

Aysu, karşısında böyle manken gibi yakışıklı bir adam beklemiyordu. Üstelik adamların ağzından çıkan *ağa* hitabıyla da şaşırmıştı.

Cenk ise Demiralp'i hemen tanımıştı. Aylar önce iş dünyasına bomba gibi düşen bir ihaleyi, Atalı Holding, yeni ortağı Demiralp Gencer'le beraber kazanmıştı. Şu sıralar Çağın Atalı'yla yeni bir şirket kurduğunu biliyordu. Çok şaşırmıştı bu duruma ama biraz da sıkıntı duymuştu. Çünkü bu olayı

Fatih'in en büyük rakibi Çağın Atalı'nın duymasını istemiyordu. Bundan da önemli olan şeyse bu adamın Fatih'e ne yapacağıydı? Arkadaşına bir şey olmasına asla izin vermezdi ama bu kadar adamla nasıl başa çıkacağını da bilmiyordu. Farkında olmadan gerilmiş ve bunu hâlâ kollarında olan Aysu'ya yansıtmıştı.

Demiralp'in geldiği, hizmetliler tarafından konuşulurken Fatih'in kulağına gitmiş ve duyduklarıyla içini tarifi imkânsız bir öfke kaplamıştı. Demiralp'in bir ağa olduğunu öğrenmekse âdeta çıldırmasına neden olmuştu. *"Naz'ın kendisi yerine seçtiği bir ağa bozuntusuydu, öyle mi?"* diye düşünürken hızlı adımlarla aşağıya iniyordu.

Turaç, hemen arkadaşının yanına varıp olacak şeylere engel olmak istemişti. Fakat Demiralp'in öfke saçan gözleri ve elini kaldırmasıyla bir an yerinde durmuştu. Birazdan kötü şeylerin olacağından emin olduğu için Demiralp'in bu hareketini umursamayıp devam etti yoluna. Bir adım daha atmıştı ki bu sefer de Demiralp'in buz gibi sesiyle karşı karşıya kaldı.

"Kal orada Turaç!" Ardından, "Ahmet! Naz Hanım'ı hemen buradan götür!" dediğinde anında Naz'dan bir itiraz geldi.

"Hayır! Beraber gidelim lütfen," diyerek Demiralp'in yanına geldi. Demiralp bu sefer sert bakışlarını Naz'a çevirdi.

"Uzatma Naz! Hemen şimdi buradan gideceksin!" dedi ve gözü Cenk'i buldu. Hiç düşünmeden bir adım atarak, "Fatih sen misin?" dedi ölümcül bir sesle. Cenk tam cevap vereceği sırada arkadan alaylı bir şekilde gülümseyerek Fatih göründü.

"Aradığın kişi benim," dediğinde yüzünün aksine gözleri nefret saçıyordu. Demiralp'i görmediği hâlde ona büyük öfke duymaya birkaç saat önce başlamıştı ve karşısında filmlerdeki gibi şalvarlı bir adam beklerken bu gördüğü adamla kıskançlık da öfkesine eklenmişti. Adamın neredeyse kusuru yok gibiydi. Üstelik onu tanımıştı. Bu durum içindeki öfke olabilirmiş gibi daha da katlanmıştı.

Fatih olduğunu öğrendiği adama daha fazla düşünmeden adımlarını attı ama koluna sıkı sıkı tutunan Naz ve önüne geçen Turaç engeliyle karşılaştı. Demiralp'in bu sefer kimseyi dinlemeyeceğini anlamışlar ve bu yüzden çok korkuyorlardı. Buz gibi bakışlarının içinde olan savaşı Turaç gibi Naz da fark etmişti. Yine de çaresizce bir adım atmışlardı.

Onlar, Demiralp'i tutmaya çalışırken Cenk, Demiralp'in hareket etmesiyle çoktan Fatih'in yanında yer almıştı. Fatih ise öfkesiyle doğru düşünemiyor, Demiralp'in ağa olması ve bu tavrıyla onu küçük görüyordu.

"Bak sen, Ağamız bir de şiddet yanlısıymış," dediğinde herkes şaşkınlıkla Fatih'e bakıyordu.

Demiralp avını gözünden ayırmayan bir aslan gibi yerinde durmuş, zamanını bekliyordu.

Fatih ise her şeyi göze almış gibi devam ediyordu. "Allah aşkına, Naz benden sonra böyle çobanmış, ağaymış..." dedi ve şöyle bir Demiralp'i süzerken birkaç saniye bekledi. Bu sırada Cenk sessizce arkadaşını susturmaya çalışıyordu.

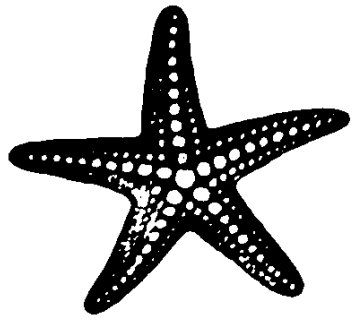
Turaç, Fatih'in alaycı konuşmalarıyla, arkadaşının önünden büyük bir öfkeyle çekilerek Ahmet'e baktı. Bu bakış *hazır ol* demekti. Çünkü bu sözlerin kimse için affı yoktu! Bunu en iyi Turaç biliyordu. Bu nedenle olacakları sıkıntıyla bekledi. Bu duruma gelmemek için neler yapmıştı ama Fatih, kendisi kaşınmıştı. Ve sonrasında Fatih'ten gelen sözler herkesi dönülmeyen bir girdaba soktu.

Fatih, Naz'a bakarak yarım kalan cümlesini devam ettirdi. "Çok mu aradın sen bunu? Ben sana yetemedim..." diye konuşmaya devam ederken bütün konağı inleten bir kükreme duyuldu ve Fatih bile refleksle soluğunu tuttu. Herkeste bir anda korku oluşmuş ve ortam iyice gerilmişti.

Demiralp, benliğini zincirlerinden koparan son sözleri duyunca yaralı bir hayvan gibi bağırdı. Bu sırada Naz ürkerek, geri çekilince, Demiralp hiç düşünmeden ileri atıldı ve önüne çıkıp kendisine engel olmak isteyen Cenk'i öfkenin

verdiği güçle kolaylıkla yere doğru fırlattı. Ardından bütün gücüyle yumruğunu Fatih'in suratına geçirdiği an, kızlardan bir çığlık yükseldi. Aynı anda Naz ileri atılacakken Turaç onu belinden tuttu. Ahmet, Cenk'in yanına gönderdiği iki adama işaret verince Cenk'in yerden kalkmak üzere olan iri bedenini tuttu ve Aysu ağlarken Sümeyya da korku içinde ona doğru bir adım attı.

Bundan sonrası Fatih'in kendi eliyle sonunu hazırlamasıydı!

34. BÖLÜM

Demiralp, bir yumruktan sonra sersemleşen Fatih'in üzerine ölüm meleği gibi dikilip, nefes almasına izin vermeden vurmaya devam etti. Gözü hiçbir şeyi görmüyor, kulakları ne Naz'ın çığlıklarını ne de Cenk'in bağırtılarını duyuyordu. Sadece namusuna dil uzatan soysuzu öldürmeye odaklanmış gibi işine programlanmıştı. Demiralp vurdukça yumrukladığı adamın Mustafa, Kadir olduğunu da görüyor, yılların hıncını tek bir adamdan alıyordu.

Cenk iki adam tarafından tutulmaya devam ederken, Turaç, Naz'ın ağladığını görünce, belini tuttuğu eliyle genç kadını kendisine doğru çekip sakinleştirmeye çalıştı. Bugünün geleceğini, arkadaşının sonunda bir yerde patlayacağını biliyordu.

Aysu, Turaç gibi güçlü duran Sümeyya tarafından destek görüyordu. Çünkü Aysu da bir şey yapamadığı için perişan bir hâldeydi. Fatih'in canının yanıyor olması onun da canını yakıyor ve ağlıyordu.

Naz hâlâ ağlarken, hıçkırıkları arasında başını Turaç'ın göğsünden kaldırıp, kısa sürede ağabeyi gibi sevdiği adama umut ederek baktı ve yardım etmesi için yalvardı. "Turaç, Yalvarırım, ne olur bir şeyler yap!" dediğinde, Turaç'ın ifadesiz bakan gözlerini görünce hayal kırıklığıyla başını yeniden eğdi ve alnını Turaç'ın göğsüne yaslayıp, "Lütfen," dedi sesi titreyerek çaresizce.

Turaç, Fatih'in bunu çoktan hak ettiğini düşündüğü için bu olanlara aradan çekilerek izin vermişti. Çünkü duydukları

rına en az Demiralp kadar sinirlenmişti. Üstelik Fatih'ın son sözlerini duymadan önce bile Demiralp'e engel olmaktan vazgeçmişken, o son sözler ölüyü bile yerinde ters döndürecek kadar ağırdı. Turaç bu yüzden olanları soğuk ve sakın gözlerle izliyordu. Yine de Naz'ın ağlaması bütün direncini yıkıyordu. Göğsünde ağlayıp, yardım dileyen bu güzel esmeri kız kardeşi olarak kalbine almıştı bir kere! Nasıl kıyardı ona? Bakışlarını Demiralp'e doğru çevirdi. Ona da engel olmak istemiyordu. Bu yüzden en doğru kararı verip Naz'ı bıraktı.

"Bir tek sen durdurabilirsin. Hadi," dedi başıyla Fatih'in suratını tanınmaz hâle getiren Demiralp'i göstererek.

Naz hiç düşünmeden koşarak ilerlerken, Cenk onu görünce bağırtılarını ve çırpınmalarını kesip Naz'ın Demiralp'i durdurabilmesi için dua etmeye başladı.

Naz, hızla Demiralp'in yanına geldiğinde ilk önce ona durmasını söyledi. Deli gibi ağlıyor ve Fatih'in ölmesinden çok korkuyordu. Çünkü Demiralp bu dünyada değilmiş, sanki transtaymış gibiydi. O an karşısındaki sevdiği, âşık olduğu adam değil de sadece işine odaklanmış bir robot vardı. Bu görüntü Naz'ı çok korkuttu. Demiralp'in öfkesinden, daha kötü şeyler olmasından korktu.

Hıçkırıklarının arasından yine, "Demiralp," diye güçsüzce seslendi. Ağlaması şiddetleniyordu çünkü Fatih kendinden geçmiş, baygın ve yüzü tanınmayacak bir hâlde duruyordu. Naz bu görüntüyle kendine geldi ve hızla atılıp Demiralp'in Fatih'in yüzüne inecek olan elini yakaladı. Demiralp elindeki temasla başını çevirdi ve bomboş gözlerle karşısındaki odaklanamadığı kadına baktı. Naz'ın, "Lütfen!" deyişini duymadı ve acı bir şekilde ağladığını görmedi. Kısa bir an sonra karşısında ağlamaktan perişan olmuş yüzü daha net görmeye başlayınca yavaş yavaş kendine geldi ve Naz'ın sesini uzaktan duymaya başladı.

Naz, Demiralp'in durumunu fark edip, yanına eğilerek yaklaştı ve elini yüzüne koyarak, "Lütfen yeter. Ölecek," dedi. Bu sözlerle birlikte Demiralp, tamamen kendisine geldi.

Bir hışımla ve dinmek bilmeyen öfkesiyle Fatih'in üzer... ayağa kalkınca Naz yerinde aniden gerileti. Demiralp ... na göz gezdirdi ve sonra Naz'a döndü.

"Bunu mu düşünüyorsun?" diye gözlerindeki ha... rıklığı ve kanlı eliyle Fatih'i göstererek sordu. Naz ... soruyla ayağa kalkıp cevap vereceği sırada Demiralp ... müsaade etmeden devam etti. "Ben zaten öldürmeye çal... rum, Naz!" dediğinde Turaç ve adamları hariç herkes ... donmuştu.

Naz, Demiralp'i tanıyordu ve bu söylediğinin doğru madığını, bunu istese bile kendisi için yapmayacağını ... yordu. Yine de ağzından bu kadar kolay ölüm kelimesi ... çıkması onu korkuttuğu kadar üzüyordu da. Düşünceler ... bir kenara atıp, hemen müdahale etmek için yeniden Fatih ... doğru eğildiği sırada Demiralp tarafından hızla kaldırıldı ... ona doğru çekilip bedenine çarptı. Saçları hızın etkisiyle sa... rulurken, şaşkınlıktan gözlerini alabildiğince irice açtı.

"Sakın Naz!" Naz'ın Fatih'e dokunmasını istemiyord... Naz'la bu olanları sonra konuşacaktı. Şu anki kafa karışık... ğıyla yanlış bir şey yapmak en son isteyeceği şeydi. Kendi... Naz'ı sınırlarına aldıktan sonra Cenk'e bakarak konuşma... devam etti.

"Benim topraklarıma, benim kadınımın arkadaşları o... rak geldiniz!" dedi otoriter sesiyle ve hemen ardından yerd... yatan Fatih'e doğru tiksinerek baktı. Sonra başını kaldırıp eliyle Fatih'i işaret edip, "Onun kim olduğunu bildiğim hâld... Naz'a saygı gösterip uzak kaldım. Huzursuzluk çıksın ist... medim. Benim bu saygıma karşılık o ne yaptı? Benim evimd... benim topraklarımda benim kadınıma asıldı. Bu şeref yoks... nu arkadaşın beni kendisiyle karıştırdı ve hiç olmayacak şe... kilde rahat davrandı. Sizin oraları bilmem ama buralarda bi... kadının elini bir erkek tutuyorsa bir diğeri ona bakmaz! Baka... maz! Üstelik bu benim kadınımsa asla bakamaz!" diye öfke... le tısladı ve hızlı nefesini düzenlemek için başını gökyüzün... kaldırıp derin bir soluk çekti içine. Nefesini geri bırakırke...

güç almak için Naz'ın elini sıktı. Sakinleşmesi lazımdı. Bunun için de hayatını adadığı kadının varlığını hissetmesi yeterdi. Biraz daha sesini kontrol altına aldıktan sonra devam etti.

"Arkadaşın hoşgörümü suistimal etti. Siz istiyorsanız burada kalabilirsiniz ama o buradan gidecek! HEM DE HEMEN! YOKSA YARIM BIRAKTIĞIM İŞİ ZEVKLE TAMAMLARIM!" diye son sözlerini söyledi ve Naz'ı tuttuğu eliyle çekerek konağın dış kapısına doğru yürüdü. Hemen arkasından Ahmet, Hanım Ağasının yanında Ağası da olsa peşlerinden gitti.

Demiralp, Naz'ı arabaya az önceki vahşi hâlinin aksine çok büyük kibarlıkla, sanki bir yerine bir şey olacakmış gibi yavaşça bindirip kemerini bağladı ve ardından kendisi de yerine geçti. Ahmet de diğer arabaya geçip Ağasını takip etti.

Arkada bıraktığı insanlar, geç de olsa bu bitmiş olan öfke için rahat bir nefes almışlardı. Cenk'in yeniden hareket etmesi ve "Bırakın!" diye bağırmasıyla birlikte onu tutan adamlar ellerinin baskısını arttırıp daha sıkı tutarak Turaç'a bakmışlar ve Turaç'ın bir baş işaretiyle hemen serbest bırakmışlardı.

Aysu hâlâ ağlayarak, yerinden kıpırdamazken, Cenk hızla Fatih'in yanına çöküp nabzına baktı ve hemen bağırdı. "Biriniz yardım etsin! Ambulans çağırın!" dedi acıyla.

Adamlar, Turaç'a bakıp, onay beklediğinde Cenk öfkeyle, "Hemen diyorum Allah'ın cezaları!" diye bağırmaya devam etti. Turaç adamlara yeniden başıyla onay verdi ve Aysu'nun yanında boş gözlerle olan bitene bakan Sümeyya'nın yanına doğru ilerlemeye başladı.

Aysu hiç kıpırdamıyordu ve gözyaşları yüzünden süzülüyordu. Fatih'in hastaneye götürülmesi için adamlar hareket ettiğinde Aysu yerinde sendeledi ve bunu gören Turaç, yönünü Sümeyya'dan hemen Aysu'ya doğru çevirip son anda kucağına düşmesini sağladı. Sümeyya istemeden bir çığlık atıp hemen sevgilisine yardım etmek için harekete geçti.

Cenk, kapıdan çıkarken, Sümeyya'nın çığlığını duyup arkasına baktığında Aysu'nun bayıldığını gordu. Fatih'i arabaya yerleştiren adamlara bir bakış atıp hızla geri dondu. Turaç'ın elinden Aysu'yu kendi kucağına aldı. Turaç'la göz göze geldiğinde, "Eşyalarımızı gideceğimiz hastaneye yollayın! Fatih kendine gelince gideriz!" dedi sertçe ve kapıya doğru yürüdü.

Turaç birkaç adım atıp, Cenk'in kolunu tutarak, "Bırak Aysu burada kalsın. Kendine gelince ben getiririm. Sen arkadaşınla ilgilen," dedi anlayışla.

Cenk, Turaç'ı ilk gördüğü andan beri sevmişti ama Fatih'e dayak yerken bir şey yapmadığı için çok kızgındı. Evet, arkadaşının haksız olduğunu biliyordu. Söylediği sözler ise çok ağırdı ve yine acı da olsa Demiralp'e hak veriyordu. Onun beraber olduğu kadına kendi evinde asılmıştı ve hiç olmayacak laflar söylemişti. Bu çok alçakça bir durumdu. Demiralp'in söylediği her söz doğruydu ve Fatih'in savunulacak bir tarafı yoktu ancak bu kadarını hak etmediğini düşünüyordu. Bu yüzden kızgınlığı ön plandaydı.

"Gerek yok, ben hallederim," diyerek, Turaç'ın teklifini geri çevirip, kucağında Aysu'nun narin bedeniyle Fatih'i götüren araba dışında başka bir arabaya binip o evden çıktığı için derin bir nefes aldı.

Turaç, her şeyi adamlarının halledeceğini bildiği için Cenk çıktıktan sonra, olanlar karşısında güçlü bir tavır sergileyip Aysu'ya destek olan sevgilisinin yanına ilerledi ve hiçbir şey demeden kollarına alıp sıkıca sardı. Saçlarının kokusunu içine çekerken beline dolanmış ellerin gerginliğini hissedebiliyordu. Etrafına baktı ve kimsenin olmadığını görünce sevgilisini biraz da olsa iyi edebilmek için kucağına alıp konağa doğru ilerledi.

Sümeyya'nın arkadaşlarının yanına gitmek isteyeceğini düşünerek, "Gel, biraz konuşalım, sonra hastaneye gideriz," dedi.

"Olur ama ilk önce Naz'ı arayalım mı? Çok merak ediyorum," dedi mırıldanarak. Demiralp'in o hâli Sümeyya'yı korkutmuştu.

"Şimdi aramayalım, gökyüzüm. Demiralp'le konuşsunlar," diye yumuşak bir tonda açıkladığı hâlde Sümeyya'nın içi rahat etmedi.

"Demiralp... Naz'a zarar verir mi?" dediğinde Turaç adımlarını durdurdu. Sevgilisinin böyle düşünmesine şaşırsa da olanlardan sonra hak vermişti. Çünkü Demiralp'i iyi tanımıyordu.

"Biliyorum, az önce yaşananlar kötüydü ve sen de biliyorsun ki Fatih'in sözleri karşısında hiçbir erkek sakin kalamazdı. Demiralp durup dururken bunları yapmadı. Yani Naz'a asla zarar vermez," dedi sevgilisini de anlayarak.

"Ben bilmiyorum. Sadece çok korktum," derken sevdiği adamın iyice göğsüne sokuldu. Hiçbir şey yapmadığı hâlde kendisini yorgun hissediyordu. Ne kadar güçlü ve sakin görünürse görünsün, aslında çok fazla korkmuştu. Şimdi güven duyduğu kollara sığınıp olanları mümkün olmasa da kısa bir süreliğine unutmak istiyordu. Çünkü Fatih'in o hâli gözünün önünden gitmiyor ve canını yakıyordu.

"Düşünme sen bunları. Demiralp; İstanbul'da gördüğün adam, başkası değil," dedi ve bu sürede vardığı odaya girdi.

Birkaç saat sonra Sümeyya kendini iyi hissettiğinde Turaç, onu hastaneye getirdi. Tedavi edilen ve hâlâ baygın olan Fatih'in başında Aysu bekliyordu. Sümeyya arkadaşının tanınmayacak kadar kötü olmasına çok üzülmüştü. Turaç'a döndüğü sırada karşıdan elinde bir bardak kahveyle gelen Cenk'i görünce hemen ona doğru birkaç adım attı. Sonra tereddüt içinde kalıp durdu. Cenk'in gülümseyip, boş elini açmasıyla o da gülümseyip arkadaşına doğru ilerledi ve sıkıca sarıldı.

Turaç, Cenk'i garip bir şekilde benimsemişti ve sevgi
nin de arkadaşlarına nasıl değer verdiğini biliyordu. Bu
den karşısındaki görüntüye tebessüm ettiğinde Cenk'le
göze geldi. Cenk bir saat öncesine göre daha sakin olduğu
Turaç'a doğru ilerleyip, "Sağ ol geldiğin için," dedi. Turaç
da olumlu cevap alınca, odanın önünden ayrılıp oturma
tuklarına geçtiler.

Aysu, Fatih'in yanında oturmuş, elini belki de böyle
fırsatı bir daha hiç olmayacağı için sıkı sıkı tutuyordu. İçi
gınlardaydı ve hâlâ gözlerinden yavaşça gözyaşları suzu
yor, Fatih'e bir şey olmasını istemiyordu.

Fatih saatler sonra biraz kendine geldiğinde elinin üz
rindeki sıcaklığın Naz'a ait olmadığını biliyordu. Gözleri
hiç açmadan ve kıpırdamadan öylece duruyor, son olanla
düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra gözlerini aralayıp yavaşça başını çe
virdi ve elini okşayarak derinlere dalmış kıza baktı. Aysu çok
güzel bir kızdı. Bugüne kadar onun bir sevgilisi olmadığını
biliyordu. Çünkü kendisi nasıl küçük bir çocukken Naz'a âşık
olduysa, Aysu da kendisine âşık olmuştu. Bunu biliyordu.
Kendisi gibi karşılıksız bir sevdaydı.

"Mutluluk yakın mı bari?" diyerek Aysu'nun eline daldı
ğını gördüğü için el falını ima etmişti.

Aysu, sessiz odada Fatih'in sesiyle irkilmiş ve hızla başını
çevirmişti. "Uyandın!" dedi heyecanla ve ardından, "Dokto
ru çağırayım," diyerek, ayağa kalktığında, Fatih elini sıkarak
onu durdurdu.

"İyiyim, otur. Şimdi onları çekemem," dediğinde Aysu
itiraz etmeye hazırlanıyordu ki Fatih'in bakışını görünce
vazgeçip tekrar yerine oturdu. "E cevap vermedin? Mutlu
luk yakın mı?" diye tekrar sorarken yüzündeki yaraların üzer
verdiği kadar gülümsedi. Aysu onun ne demek istediğini an
lamadığı için şaşkınlıkla bakınca Fatih elindeki narin eli biraz
sıktı. Aysu bu hareketle Fatih'in ne demek istediğini anlayın
ca hızla elini çekti ve panikle konuşmaya başladı.

"B-ben sana destek olmak için tutmuştum. Kusura bakma," dediğinde başını öne eğmişti. Bu duruma Fatih'in gülümsemesi genişledi. Yıllardır tanıdığı arkadaşını ilk defa utanmış ve ne yapacağını bilemez hâlde görüyordu. Elini Aysu'nun çenesine koydu ve yavaşça kaldırdı.

"Aşkına karşılık alamamak çok acı veriyor mu?" diye sorduğunda Aysu'nun vücudu taş kesilmişti. Bir süre hiçbir şey söyleyememiş, sadece karşısındaki âşık olduğu adamın uslanmayan gözlerine bakmıştı. Fatih'in biliyor olması... İçini acıtmıştı.

"Ne zamandır biliyorsun?"

"Çok uzun zamandır. Belki yıllardır. Bilmiyorum. Sadece seni ne zaman görsem bana farklı baktığını görebiliyordum. Tıpkı benim bakışlarıma benziyordu. Benim Naz'a baktığım gibi bakıyordun," dediğinde Aysu içinde daha ne kadar bu acıya dayanabileceğini sorguluyordu. Bakışlarını Fatih'ten çekmek istedi ama Fatih'in çenesindeki eli yeniden kendine bakmaya zorladı. "Seni üzmek için söylemedim. Buna rağmen seni uzun zamandır üzdüğümü biliyorum," dedi pişmanlıkla.

Aysu kendine hâkim olamayıp hışımla ayağa kalktı. "Demek biliyordun? Biliyordun ve bana bir şey belli etmedin! Çünkü bu hoşuna gitti, değil mi?"

Fatih karşısındaki kadını anlayabiliyordu. "Sakin ol lütfen! Benim için arkadaşlığın çok kıymetli, bunu kaybetmek istemedim," dediğinde Aysu daha çok öfkelendi. Gururu incinmişti ve bunu âşık olduğu adam yapmıştı.

"Tabii ya arkadaşlık! Aysu zaten başka ne işe yarar? Senin Naz için fikir soracağın, ağlayacağın omuz olur!"

"Öyle düşünme lütfen. Sen çok değerlisin."

Aysu yerinde duramıyor ve aptallığına kızıyordu. Bu adam onun aşkını bile bile Naz için sürekli fikir alıp onu elde etmeye mi çalışmıştı? Şimdi söylediği sözler ise Aysu'nun bu kadar yıl boyunca ahmak olduğunun kanıtıydı. "Senin beni

görmeni beklerken sen zaten biliyor ve üstüne dalga geç gibi beni aracı olarak kullanıyordun! Fatih, sana bir şey soya yeyim mi?" dedikten sonra bir saniyeliğine durup histerik şekilde gülümsedi. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Çünkü benim hiçbir sözümü hak etmiyorsun!"

Sözlerinin ardından çantasını alıp odadan çıkacağı zaman durdu.

Fatih, "Aysu lütfen konuşalım!" derken Aysu başını iki yana salladı ve zor da olsa tebessüm etti.

"Artık hiçbir şeyin önemi yok! Senin yanımda olma bana yetiyordu ama bu öğrendiklerim, beni her manada küçük düşürüyor ve biliyorum ki senden daha iyisine layığım. Bence sen de öyle yap! Naz'ı bırak, mutlu olsun ki sen gelene kadar mutlu görünüyordu! Sen beni nasıl sevemiyorsan o da seni sevemiyor! Bunu anla ve bırak artık!" dedi acı içinde. Ardından çıkıp gitti.

Fatih, hayatındaki güzelliklerinden birini daha kaybetmenin acısıyla kendisine lanet etti. Dakikalar sonra içeriye giren Cenk'le, Fatih başını yeniden pencereye doğru çevirdi.

"Kardeşim, ne yapıyorsun sen?"

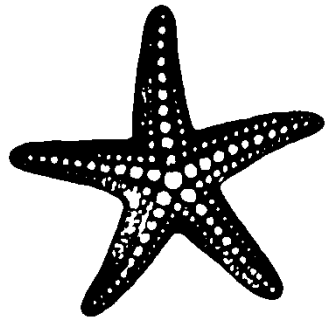
"Kardeşim diyorsun ama hâlimi sormuyorsun?"

"Orasını geç abiciğim, kötüye bir şey olmaz ve sen bunun en büyük kanıtısın. Şekilde görüldüğü gibi," derken eliyle Fatih'in yatmakta olan bedenini göstermişti. "Aysu niye ağlıyordu ve kıza ne dedin de İstanbul'a geri dönmeye karar verdi?"

Fatih üzüntüyle gözlerini kapattı. "Bırak gitsin, biz de gideceğiz zaten."

Cenk, "Ne yaptın, Fatih?" diye sorarken öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu. Çünkü arkadaşlarının bu şekilde dağılması hoşuna gitmiyordu.

"Bana âşık olduğunu bildiğimi söyledim. Buna öfkelendi. Saydı, sayıştırdı, gitti! Bak, sorun yoksa beni yalnız bırak!"

35. BÖLÜM

Turaç, sevgilisiyle birlikte Aysu'yu havaalanına götürmek isteyen Cenk'e eşlik etmişti. Aysu'yu hüzünle yolcu eden sevgilisine destek olup, arabaya yürürken, telefonu çalınca durdu. Turaç ekrana bakıp gülümsedi ve Sümeyya'ya bakarak konuşmaya başladı. İkisi de arabanın yanında duruyorlardı. Cenk ise arabaya binmişti.

"Efendim ufaklık?" dediğinde Turaç, Sümeyya kim olduğunu hemen anlamıştı.

"Sen gerçekten iyice gıcıklaştın. Tam affediyorum, 'Irem kızım baltalarını sakla,' diyorum ama sen illa bir şeyler yapıyorsun. Ufaklık ne ya? Büyüdüm ben büyüdüm. Anla artık," diye nefes almadan konuştuktan sonra derin bir nefes alıp Turaç'ın kahkahasını bekledi. Sadece saniyeler sonra da beklediği oldu.

Turaç kuzeninin bu huyuna bayılıyordu. Ne zaman olursa olsun, yer mekân fark etmez, kimseden çekinmeden mutlaka aklına geleni söylerdi.

"Güzelim, sen benim için hep ufaklık olarak kalacaksın. Ne yapayım şimdi?"

"Yok, sen ortalarda gezerken baltalarımı falan saklamayacağım. Nasıl olsa Sümeyya da geldi, değil mi? Bence ser benden kork. Şahsen ben olsam korkardım benden. Sana da tavsiye ediyorum..." diye devam ederken, Turaç konuşmanın sonu gelmeyeceğini düşünerek araya girdi.

"İrem! Sen neden beni aramıştın, ufaklık?" dediğinde İrem tıslar gibi bir ses çıkardı ve ardından sınırlı bir şekilde cevap verdi.

"Hay ben senin o ufaklık diyen... Neyse... Meryem annem dedi ki: 'Yemek bir saate hazır olur, hemen gelinimi getirsin.' Ama bence getirmesen de olur," dedi en kıskanç hâliyle.

"Tamam, şimdi merkezdeyiz. Zaten anca bir saate geliriz," diye gülümseyerek, konuştuğunda cevap gecikmemişti.

"Umarım benzinin biter, yolda kalırsın!" diye bir hışımla söylenip ardından hemen telefonu suratına kapattı.

Turaç alıştığı bu duruma sadece gülümsedi. Sümeyya'ya bakarak, "Her zamanki İrem işte... Seni kıskanıyor ve bunu hırçınlığa vuruyor. Ayrıca annem yemek hazır, diye haber göndermiş. Daha hava yeni kararda ve Meryem Sultan bu kadar erken hazırladığına göre seni tanımak için sabırsızlanıyor demektir. Bence hemen gidelim," dedi.

Sümeyya, "Tamam canım," dedikten sonra devam etti. "Naz'dan haber var mı?"

"Demiralp'le bağ evindeler."

Sümeyya arkadaşını merak ederek iç çekti ve arabanın kapısını açtı.

Arabaya bindiklerinde, Turaç Cenk'e dönerek, "Ailem yemeğe bekliyor, bize eşlik etmek ister misin?" diye sordu.

Cenk, Turaç'ın kibar teklifine memnun oldu. "Teşekkür ederim, Turaç. Fatih hastanede tek başına, yanına gitmek istiyorum."

Turaç arabayı çalıştırırken, "O zaman seni hastaneye bırakıyorum," dedi.

"Evet, iyi olur."

"Sizin için oda açtırmıştım. Arkadaşın gitti ama senin odan duruyor. Adamlarımdan biri de bir şeye ihtiyacın olur, diye orada bekleyecek. Lütfen çekinme ve rahatına bak!"

Cenk, Sümeyya adına çok mutlu olmuştu. Turaç iyi bir adama benziyordu ve Cenk arkadaşları için en iyisini isterdi. "Zahmet etmişsin, Turaç. Sağ ol."

"Lafı olmaz."

Kısa bir yolculuğun ardından Cenk'i hastaneye bırakıp yoluna devam eden Turaç, sevgilisinin gerginliğini fark ederek elini tuttu. "İyi misin?"

"Her şey üst üste geldi. Ben de nasıl olduğumu bilmiyorum ama sanırım biraz korkuyorum."

Turaç şaşkınlıkla sevgilisine baktı. "Çok haklısın, gökyüzüm bu olanlar üzücü ama neden korkuyorsun?"

"Ailenle tanışmak için erken değil mi? Beni severler mi sence?"

Turaç durumu anlayınca, içi rahatlayarak gülümsedi. Arabayı kenara çekip durdurdu. Ardından Sümeyya'ya dönerek, "Güzel gökyüzüm benim. Ben seni gördüğüm ilk an sadece kalbimde oluşturduğun kıpırtıyla bile hemen hayatıma katmak istedim. Şimdi bu kadar büyük bir aşkla düşünüp neler yapmak istiyorum. Seninle evlenmek istediğimi, hem de hemen şimdi olmasını istediğimi biliyorsun. Sadece seni için bekliyorum," dedi ve kendini ifade etmenin rahatlığıyla Sümeyya'dan cevap bekledi.

"Ben bunu biliyorum ve sanırım şu an sen evlenme teklifi ediyorsun?" dedi gergince gülerek ama aslında soru sormuyordu. Çünkü bundan emindi.

"Çok zeki bir sevgilim var. Hemen de her şeyi anlıyor."

Sümeyya, Turaç'ın omzuna bir tane vurup, "Dalga geçme benimle," dedi.

Turaç sevgilisine gülümseyerek, "Ben ciddiyim, çok zeksin. Ayrıca evet, o bir evlenme teklifi ama şimdilik ağzını arıyorum. Emin olur olmaz gerçeği gelecek," diyerek göz kırptı.

Sümeyya, Turaç arabayı çalıştırırken düşüncelere daldı. Turaç'a güveniyordu ama evlilik işinden biraz korkuyordu. Ve biliyordu ki Turaç bu korkunun farkındaydı.

Kısa süre sonra eve vardıklarında bütün aile onları kapıda karşılamıştı. Meryem Hanım oğlunun ilk defa bir kızı eve getirmesine çok memnundu. Bu yüzden çok mükellef bir sofra hazırlamış ve Sümeyya'yı çoktan gelini olarak görmüştü.

Sümeyya herkesle merhabalaştıktan sonra memnuniyetsizce duran İrem'i sarıp kulağına, "Seni tanıdığıma sevindim, ortak," dedi.

İrem, karşısındaki kadını bu kadar samimi beklemiyorken bir de duyduğu sözlerle içine ılık bir şeyler akmış, istemeden tebessüm etmişti.

Sümeyya geri çekildikten sonra göz kırptı ve elindeki çikolata paketini İrem'e uzattı. İrem şaşkınlığı daha geçmemişken, bir de üstüne çikolata paketini görünce şaşkınlıktan açılan ağzını kapadı. "E yok artık!" dedi keyifle ve ardından ekledi. "Sen hem Turaç'a karşı benimle ortak ol. Üstüne bir de beni can evimden vurup yaşam enerjisi getir. Ya ben sana bayıldım ki! Sen bu adama fazlasın bence!" diyerek Sümeyya'nın boynuna atılıp sarıldı.

Sümeyya dâhil ortamdaki herkes kahkahayla gülerken İrem gerçekten çok mutluydu. Çünkü hayatta en değer verdiği insanı kaybedeceğini düşünürken bu gördüğü içten gülen güzel kadınla yanıldığını anlamıştı ve ilk defa yanıldığı için çok mutluydu. Turaç'ı ondan uzaklaştıracak bir kadın yoktu ortada. Bu yüzden İrem'in korkmasına da gerek yoktu.

Turaç önünde yürüyen ikiliye sevgiyle baktı. Hayatının kızlarını böyle görmek onu tarifsiz bir şekilde mutlu etmişti.

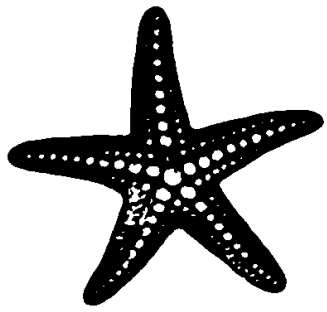

Naz, bağ evinin bahçeyi gören penceresinin yanında dizlerini kendine çekerek oturmuş, dalgın bir şekilde dışarıyı izliyordu. Demiralp'le bir saat önceki sessiz araba yolculuğu bittiğinde kendini bağ evinde bulmuş ve sevdiği adam, "Biraz yalnız kalıp sakinleşmem gerek," diyerek gitmişti.

Demiralp, Fatih bu şehirde olduğu süre boyunca Naz'ın yanında kalması içini rahatlatacağı için burada kalmaya karar vermiş, Naz da Başhekim tanıdık olduğu için Demiralp'in yardımıyla iznini uzatmıştı. Arkadaşlarına Mardin'i kendi tanıtmak istiyordu. Kıskanç sevgilisini anladığı için onu kırmamış ve bağ evinde kalmaya karar vermişti.

Şimdi de üstünü değiştirmiş ve içi bomboş bir şekilde düşünmeden dışarıyı seyrediyordu. Gerçekten hiçbir şey düşünmüyor ve bunu yapmak için de kendini zorlamıyordu. Çünkü artık yorulmuştu. Hayatı bu kadar sevgisiz geçtikten sonra seveceği ve kendisini deli gibi seven bir adam bulmuştu ama mutlu olmasına burada da izin vermemişlerdi. Canı çok yanıyordu ve yorgun aklı olanları düşünmeyi reddediyordu.

Ne kadar süre öyle oturduğunu bilmiyordu. Havanın kararmaya başladığını fark edince, yerinden kalkıp yatmak istedi. Kimseyi görmek ya da kimsenin sesini duymak istemiyordu. Telefonunu kapatmıştı. Ne Fatih'in durumunu merak ediyordu ne de bir başkasını... Sadece bencil olup bir defa kimseyi düşünmeden sessiz ve yalnız kalmak istiyordu. Her zamanki gibi yalnız... Yukarıya çıktı ve örtüyü açıp içine girdi. Bir robot gibiydi hareketleri. Hissiz ve yapılması gereken görevi yerine getiriyor gibi... Gözlerini kapadı ve çok güzel bir güne gözlerini açmayı isteyerek ufak bir dilekte bulundu.

36. BÖLÜM

Demiralp her zamanki gibi asi esmerinin yanında sakinleşebilir, iyi hissedebilirdi. Ancak derdi sakinleşmek ya da iyi olmak değildi. Derdi; öfkesine yenilip, sevdiği kadının önünde elini kana bulayıp hayvana dönüşmesiydi. Naz'ın yanında elindeki kirle daha fazla kalmak istememişti. Bu tür topraklarda böyle şeyler hep yaşanır, Demiralp elini hep pisliğe bulardı. Fakat insanın kalbi aşka düştüğü zaman yaptığı her şey gözüne sevdiğine yetemezmiş gibi geliyordu. Demiralp, Naz'ın gözünde değişmekten çok korkuyordu. Yine de her şeye rağmen yaptığından pişman değildi. Ne kadar Naz'ın önünde vahşi bir hayvana dönüştüğü için kendine kızıyor ve sevdiği kadının bu anlara şahit olduğunu bildiği için deliriyor olsa da pişman değildi.

Haklıydı! Fatih'e daha fazlasını yapacak kadar haklıydı. Ne yazık ki haklı oluşu, Naz'ın önünde gözü kararmış bir canavara dönüştüğü gerçeğini yok etmiyordu. Naz'ı kaybetmek istemiyordu ve onun kendisine farklı bir gözle bakma düşüncesi bedeninin canlı canlı ateşlerde yanmasına neden oluyordu. Bu yüzden arabada yolculuk boyunca hiç ona bakmamış ve olumsuz bir şey söyler, diye korkmuştu. Naz daha önce eşkıyaya benzetmişti. Şimdi muhtemelen daha beter düşünüyordu. Onu bağ evine bırakıp hemen kaçması da bundandı.

Arabayı durdurduğunda etrafına baktı. Nereye geldiğini bilmiyordu bile. Ne kadar yol gelmişti? Kaç saattir araba sürüyordu, hiç bilmiyordu. Sadece sürmüştü. Kafası boşalsın, azıcık olsa da rahat düşünsün diye ama olmamıştı. Naz'dan

uzak oldukça içindeki sıkıntı büyümüştü. Şimdi Naz'ının yanında olmalıydı ve kendisini sevdiği kadın iyi etmeliydi. Ne yapmıştı? Yine onu yalnız bırakmıştı.

Fatih'in sesini ve telefondan o sözleri duyduğu anda, sıcak kafasından aşağı birisi kaynar su dökmüştü. O an gözü bir kararmıştı ki, Fatih yanında olsaydı hiç düşünmeden elleriyle boynunu kırardı. Şirketten ne zaman çıkmıştı? Koray'a nasıl gelmişti? Hiçbir şey hatırlamıyordu. Tek bildiği Fatih için düşündüğü değişik ölüm çeşitleriydi. Eğer Naz olmasaydı da öldüreceği kesindi.

Kendisi için korkan ve onu her anlamda düşünen kadının yanında olmalıydı. Arabayı çalıştırdı ve geldiği yolu hızla geri dönmeye başladı. Bağ evine vardığında hava çoktan kararmıştı. Hemen arabadan indi ve kapı önünde bekleyen Armet'e anahtarı attı. Sonra aynı hızla eve doğru koştu. Lambaların kapalı olması içini bir sıkıntı kaplamasına neden olsa da kapıyı açıp salona geçti. Orada bulamayınca, başka bir yere bakmadan doğruca yatak odasına çıktı.

Koridorun lambasını açıp odaya girdi. Girdiği gibi o çok sevdiği koku burnuna doldu. Naz'ın yanına gitmeden önce geri dönüp banyoya geçti ve elindeki kanları yıkadı. Ardından odaya geri dönüp yatağa doğru ilerledi. Naz'ın yanına uzanıp sanki uzun yıllardır görmüyormuş gibi hasret kaldığı yüze baktı ve şefkatli bir şekilde yavaşça yanağını okşadı. Naz'ın gözlerini açtığını görünce sevgiyle gülümsedi.

Naz gülümsemedi. Donuk gözlerle kırgın bir şekilde bakıp öylece yatmaya devam etti. Demiralp bu bakışlarla bedeninin buz kestiğini, kalbinin üşüdüğünü hissetti. Neden öyle baktığını biliyordu. Onu yalnız bırakmıştı. Yine hata yapmıştı! Naz'a *her şeyi beraber yaşayacağız* derken kendisinin bunu yapması affedilir gibi değildi.

"Özür dilerim, güzelim," dedi yanağını okşarken. "Seni yalnız bırakmamalıydım. Beni elimdeki kanla görmen çok rahatsız etti ve galiba biraz... Korktum. Beni böyle yanında istemezsin ya da bu konu için benimle tartışırsın diye. Her-

hâlde bunları duymaktan korktum... Bilmiyorum. En kötüsü bir daha beni görmek istememen olurdu. Bu yüzden..." diye devam ederken, Naz parmaklarını Demiralp'in dudaklarına bastırıp susmasını sağladı.

Gözleri yeniden aşkla bakmaya başlamıştı. Sonra yavaşça yaklaşıp parmaklarını çekti ve onun yerine dudaklarını bastırdı. Sevdiği adamdan karşılık gecikmedi. Sakin, sevgi dolu, ilaç gibi bir öpüşme yaşıyorlardı. Sanki ikisi de dudaklarından güç alıp yaralarını sarıyormuş gibi birbirlerini tedavi ediyorlardı. Demiralp, Naz'ı daha iyi öpebilmek için hafifçe doğrulup, bedeninin yarısını üstüne ağırlığını vermeden çıktı ve öpmeye devam etti. Başka hiçbir eylemde bulunmadı. Sadece sevdiğinin sıcaklığını hissedebilmek adına öptü. Kalplerinde fırtına koparken dudaklarındaki ateş ikisinin de ruhlarındaki kırgınlıkları iyileştiriyordu.

Nefes almak için geri çekildiğinde bir nefeslik mesafede duran güzel yüze baktı ve içindeki aşkla birlikte bir sıcaklık aktı kalbine.

"Bu güzellik benim!" diye yine içinden geçirdi. Şu an yaşadığı duyguyu çok seviyordu: Kalbinin sıcacık olup Naz'a akmasını! Bir süre daha öylece bir şaheser izler gibi Naz'ı izledi. Eliyle yavaşça yanağını okşadıktan sonra yüzünü tutup yeniden bayıldığı dudaklarına bastırdı dudaklarını. Aldığı tat, hissettiği duyguyu bu dünyada hiçbir şeye değişmezdi. Demiralp, kendini zorlukla yana doğru attığında yeniden Naz'a döndü ve kızarmış dudaklarını görmezden gelip doğrudan gözlerine odaklandı.

"Bir şey söyle, Naz. Konuş benimle," dedi çaresizce. Naz'ın yeniden aşkla baktığını görmüştü ama konuşmasını, sesini duymayı istiyor, ne düşündüğünü merak ediyor ve sessiz olması hoşuna gitmiyordu. Bir kelime de olsa bir şeyler söylesin istiyordu. Naz'ın dudaklarını açtığını görünce konuşacağı için yüzünde bir tebessüm oluştu.

"Yarın sabah erkenden Fatih'in yanına gitmek istiyorum."

Demiralp duyduğu sözlerle âdeta taş kesilmişti. Yan... anladığını düşünerek yerinde doğruldu ve gözlerini ayıra... madığı sevgilisine bakmaya devam ederek tedirgin, biraz da öfkeyle, "Ne dedin sen?" diye sordu.

Naz, Demiralp'in öfkelendiğini görebiliyordu. O da sakin bir şekilde yerinden doğruldu ve derin bir nefes alarak cevap verdi. "Fatih'i görmem gerek..." dediğinde daha cümlesi bit... meden Demiralp sabırsızca araya girdi.

"Neden?" dedi kendisini sakin tutmak için ekstra bir özen göstererek.

Naz, onun bu hâlini anlayıp elini tuttu ve gözlerinin içine bakmaya devam etti. İkisi de yatağın üzerinde karşılıklı otu... ruyorlardı.

"Canım. Ne düşündüğünü biliyorum. Haklısın da. Ama Benim onunla yüzleşmem lazım. İçimdeki öfke uzun süredir tutsak ve öyle kalmaya devam ederse ben şu hâlimden daha kötü olacağım. Kendime gelmem ve artık arkadaş olarak bile olsa Fatih'i hayatımda bırakmamam lazım. Ona uzun zaman... dır hak ettiği lafları söylemem gerekiyor," dedi ve başını eğdi.

Fatih'ten duyduğu sözler çok ağırdı. Bunu bildiği hâlde bu yapacağı için çok üzülüyordu. Fatih yıllardır ona çok iyi bir arkadaş olmuştu. Son bir yıl hariç ona hiç zarar verme... mişti ve ailesinden sonra arkadaşlarını da kaybetmek onu çok üzüyordu. Çok sabır göstermiş ve Fatih'in yaptığı birçok şeyi görmezden gelmişti. Demiralp'le mutlu olmak için Fatih'in hayatından çıkması gerekiyordu ve Naz, Demiralp'i düşü... nünce bu yapacağından asla bir kararsızlık duymuyordu.

Demiralp, Naz'ı çok iyi anlıyordu. Neler düşündüğünü ve nasıl zorlandığını biliyordu, yine de bunu yapması kanuna dokunuyordu. Fatih'le hiçbir sebepten dolayı yakın olmasın ve ne olursa olsun, yüz yüze gelmesini istemiyordu. Naz'ın çenesine elini koydu ve başını kaldırarak göz göze geldi.

"Seni anlıyorum. Ben yine de onunla konuşmanı ve yan... yana gelmeni istemiyorum!"

Naz biliyordu ki sevdiği adamın bu sert ses tonu kendisi için değildi. Bu yüzden Demiralp yanına geldiğinden beri ilk defa gülümsedi. Demiralp'in aşkından öyle emindi ki artık. Ona çok güveniyordu. Elini kaldırıp avuç içini sevdiği adamın yüzüne koydu ve sevgiyle yavaşça okşadı. Şu anda aralarında oluşan bağ çok özeldi.

"Demiralp, ben seni çok seviyorum," dediğinde Demiralp'in gözleri sevgiyle doldu ve şefkatle cevap verdi.

"Ben de seni seviyorum, güzelim," dedi ve o da elini Naz'ın saçlarına götürdü.

Naz oldukça donuk bir şekilde sakindi ama mutlulukla tebessüm etmeye devam etti. Ardından yanağındaki eliyle Demiralp'i kendine çekerek yerinde hafifçe doğruldu ve dudağına bir öpücük bıraktı.

Demiralp, geri çekilmesine izin vermeyerek, saçlarındaki eliyle ensesine bastırıp öpücüğü derinleştirdi. Birkaç dakika süren öpüşmeyi, Demiralp kendini kaybetmenin sınırına geldiği için istemeyerek bitirdi ve başını Naz'ın saçlarına gömerek bayıldığı kokusunu içine çekti. Naz geri çekilip sevdiği adamın yüzüne baktı ve heyecanla dudağından öptü. Sonra aklına gelenle gülümsemesi silindi ve başını yeniden öne doğru eğdi.

Demiralp onun neyi düşündüğünü anlayıp, saçlarını okşayarak, "Seni rahatlatacaksa yarın gideriz," dedi memnuniyetsizce.

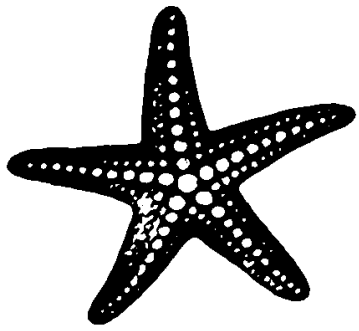
Naz başını kaldırıp buruk bir tebessüm yolladı. "Her şey daha güzel olacak. Onunla son kez konuşacağım. Sonra kendimi daha özgür hissedeceğim," dedi ve bir süre bakıştıktan sonra devam etti. "Seni çok mu yoruyorum?" Aslında çok başka bir şeyler söyleyecekti ama Demiralp'in gözlerine baktığında, Fatih'le olan bu konuşmayı hiç istemediğini görüp bu durumdan huzursuz oldu.

Demiralp, Naz'ın bu sözlerine şaşırmıştı. Ona böyle mi hissettirmişti? "O nereden çıktı? Öyle bir şey yok! Sen beni na-

sıl yorarsın, öyle olsa bile ben bundan nasıl şikâyet ederim?" dedi ve kollarına alıp sıkıca sararak saçlarına bir öpücük bı. raktı. "Nazlı güzelim benim. Ben senin mutlu olman için hey şeyi yaparım," dedi ve daha sıkı sardı.

Naz, sevdiği adamın sıcaklığında huzuru bulmanın key. fini çıkarırken Demiralp, Fatih'in hemen bu şehirden gitmesi. ni diliyordu.

Demiralp, uzun denecek bir süre yatakta oturur vaziyette ve göğsünde sevdiği kadın öylece kaldı. Daha sonra Naz'ın uyuduğunu görünce, yavaşça yerine yatırıp üzerini örttü. Yu. züne gelen saçları geriye attı ve elinin tersiyle yanağını ok. şadı. Yatakta oturmaya devam ederek saatlerce Naz'ı izledi. Yarın Naz'ın son kez Fatih ile konuşmasına izin verecek ve bir daha hayatlarına girmesine asla izin vermeyecekti...

37. BÖLÜM

Naz, Demiralp'ten önce uyanmış ve gece Demiralp'in yaptığı şeyi sabah kendisi yaparak bir süre onu izlemişti. Demiralp sabaha karşı uyuduğu için henüz kalkmamıştı. Naz bir süre sonra sevgilisini izlemeyi bırakıp odadan dışarı çıktı ve banyoya giderek rutin işlerini halletti. Daha sonra aşağıya inerek kahvaltı hazırlamak için mutfağa geçti.

Yarım saatin sonunda da istediği kahvaltı masasını hazırlamıştı. Sabah Ahmet'in getirdiği ekmekleri ve sıktığı portakal suyunu da masaya koyarak geriye birkaç adım attı ve son kez bir eksik var mı, diye baktı. Ahmet'in de kahvaltısını vermişti ve masanın da tamam olduğunu görünce Demiralp'i uyandırmak için arkasını döndü. Döndüğü gibi yüzü sert gövdeye çarparak tanıdık kokuyla buluştu. Aldığı kokuyla başını hiç kaldırmadı ve sıkıca sarıldı sevdiği adama.

Demiralp huzurlu bir sabaha uyanmanın keyfini, beline sarılan Naz'la ikiye katlamıştı. Demiralp biraz geri çekilip, alnından öperek, "Günaydın sevgilim," dedi.

Naz gülümsedi. "Günaydın canım. Ben de seni uyandırmaya geliyordum," diyerek elinden tutup masaya doğru çekti. Masaya oturduktan sonra Naz çayları doldurdu ve keyifli bir sohbet eşliğinde kahvaltılarını yapmaya başladılar.

Kahvaltıdan sonra Naz ve Demiralp hazırlanıp, arabaya bindiklerinde sessizlerdi. Hazırlanırken de hiç konuşmamışlardı. Nereye gideceklerini bildikleri için gerginlerdi. Demi-

ralp ekstra olarak öfkeliydi. Hâlâ bu durumu hazmedem... du.

Arabadaki sessizliği Naz'ın telefon melodisi bozdu. Ya na baktığında Sümeyya'nın aradığını gördü. Onunla da doğ ru düzgün ilgilenmediği için huzursuzdu. Telefonu açt... "Efendim canım?" diyerek Sümeyya'ya cevap verdi.

"Naz, canım seni çok merak ettim. Nasılsın?"

"İyiyim, canım merak etme. Şimdi hastaneye gidiyoruz dedi ve göz ucuyla Demiralp'e baktı. Onun yola baktığını ve aynı zamanda direksiyonu sıktığını gördü.

"Nasıl yani? Neden geliyorsun? Hem Demiralp nasıl bı rakttı?"

Naz derin bir nefes alıp, "Sakin ol. Demiralp yanımda beraber gidiyoruz. Siz hastanede misiniz?" dedi.

"Evet, sabah İrem'i dershaneye bıraktık ve buraya geldik Naz... Neden geliyorsun?" derken sesi endişeli çıkıyordu Çünkü Naz'ın daha fazla zarar görmesini istemiyordu.

"Fa-Fatih'le konuşmam gerekiyor," dedi zorlukla Naz Çünkü Demiralp onun adını duyup daha fazla üzülsün iste miyordu.

"Anladım ama buna gerek yoktu, Naz. Daha fazla üzül meni istemiyorum," dedi ama o da bu konuşmanın gerekli olduğunu biliyordu.

"Neyse gelince konuşuruz, canım. Sen Turaç'ta mı kal dın? Az önce İrem dedin?" diyerek konuyu değiştirdi.

"Ha yok canım ya. Meryem teyze çok ısrar etti ama ko nakta kaldım. Yalnız kalmamak için de İrem benimle kaldı Sabah dershaneye bıraktık. Sınavlara hazırlanıyor, biliyorsun Sonra da hastaneye geldik işte," dedi ve aklına gelenle devam etti. "Senin çalıştığın hastaneye getirmişler. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, canım. Sabah Demiralp öğrendi," dedi ve Sü meyya ile biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapattılar ve Demiralp'le sessiz yolculuklarına devam ettiler.

Hastaneye vardıklarında Demiralp, Naz'ın elini sanki kaçacakmış gibi tutmuş, Naz bunu sorun etmeden asansöre binene kadar gördüğü arkadaşlarına ya da hemşirelere sürekli selam vermişti. Fatih'in bulunduğu kata vardıklarında odanın önünde diğerlerini gördüler ve bakışları buluşunca onlar da hemen ayağa kalktılar.

Sümeyya arkadaşına sarılırken Cenk de arkada bakışlarını Demiralp'e dikmiş, Naz için bekliyordu.

Turaç, arkadaşına selam verip sessizce kenara çekildi. Demiralp'in bakışları da kendisini izleyen Cenk'e takılmıştı. Sümeyya geri çekilince, Cenk kendisine sertçe bakan Demiralp'i umursamadan Naz'ı kollarına aldı. Demiralp bu durumdan rahatsız olsa da Naz için sesini çıkarmadı ve sakin kalmaya özen gösterdi.

Cenk, Naz'ın gözlerine şefkatle baktı. Bu güzel gözlü kızın daha fazla üzülmesini o da istemiyordu. Hastanede olduğu süre boyunca bir an bile aklından gitmemişti. "İyi misin Naz?"

Naz arkadaşının bu hâline gülümsedi. "Çok iyiyim, merak etme. Sen nasılsın?"

"Beni, bizi boş ver. Onu buraya getirmemeliydim, karşı çıkmalıydım. Ama olan oldu işte. Yine hayatının mahvolmasını ya da incinmeni istemiyorum. Sümeyya söyledi. İstersen içeri girme. Seni kötü etkileyecekse yapma!"

Demiralp olanları sessizce izliyordu. Cenk'in bu hâline, tavrına şaşırmıştı. Gerçekten Naz'a değer veriyordu ve bu davranışıyla sadece Fatih'in arkadaşı olmadığını göstermişti. Bu sebeple Cenk'e kötü bakış açısını değiştirdi. Sonra Naz'ın sesiyle kendine geldi.

"Dediğin gibi olan oldu. Yaşanması gerekiyordu ve yaşandı. Ona karşı içimde olan arkadaşça olan hislerimi bile bana çok görüp elimden aldı. Artık onu hayatımda hiçbir şekilde görmek istemiyorum!" dedikten sonra etrafındaki arkadaşlarına bakıp, "Sizin bizim iyiliğimizi düşündüğünüzü ve

aramızda bir taraf tutamadığınızı biliyorum. Bunu ... rum da ama lütfen bu sefer bana engel olmayın," dedi.

Ardından kimseye bakmadan odaya doğru yürüdü. Odaya girdiğinde yüzü darmadağın olan Fatih'in ... gördü.

Naz'ın gelmesini hiç beklemiyordu. O gelmek ist... o ağa bozuntusunun izin vereceğini düşünmemişti. Naz... neden geldiğini merak etse de yüzündeki yıkılmışlık ... mahvediyordu. Naz'a çok kötülük yaptığını bilse de ... zanmak için aynı şeyleri yapacağını biliyordu.

Naz, kendini hiç iyi hissetmiyordu. Küçük, savunma... bir kız çocuğu gibi hissediyordu. Fatih'e bakınca onda ... düğü, mutsuz çocukluğunun yanında onu mutlu etmek ... uğraşan ve sürekli gülen bir arkadaştı. Lisede kendisinden ... üst sınıf olsa bile her teneffüs arkadaşlarını bırakıp soluğu ... nında alan, her anını ona feda eden bir dosttu. Ama en önem... lisi bir yaş büyük de olsa Sümeyya, Cenk, Aysu ve kendisi... aile olması, kol kanat germesiydi. O dedikodu kazanı ol... insanları sürekli hakir gören ve sosyete diye etrafta dolaş... gönül fakiri insanlara karşı hep yanında olmasıydı, yani ger... çek bir aile olmasıydı! Bunu neden bozmuştu ki? Naz, Fati... çok severdi.

Bugüne kadar bu sebepten dolayı hep alttan almıştı ama artık bu sondu. Hayatında kendisini seven ve kendisinin de deli gibi âşık olduğu adamı kimse yüzünden kaybetmeyecekti. Naz gereken şansı defalarca vermişti. Bundan ötesi yoktu. Bir adım daha yaklaştı ve Fatih'in yatağına bir adım kala durdu.

"Bu hâline üzülmem gerekiyor, biliyorum ama ben, artık sana karşı ufacık bir şey bile hissetmiyorum. Neden..." dedi kısık bir şekilde ve sözlerini yarım bırakıp sustu Naz. Söyleyeceklerini toparlamaya çalışıyordu. "Neden böyle oldu?" diye sordu az önce yarım kalan cümlesini tamamlayarak. Sonra cevap beklemeden devam etti. "Niye bana bunu yaptın? Hayatımdaki güzelliklerden birisinin *arkadaşlarım* olduğun...

biliyordun. Ailemin beni hapsettiği sosyetede günbegün öldüğümü biliyordun. Görüyordun. Nasıl mutsuz olduğuma bire bir şahit oluyordun. Beni iyi etmek, olanları, onların sevgisizliğini unutturmak için her şeyi yapan sen, neden sonra bana en büyük darbeyi vurup hayatımdaki iki güzellikten birini aldın?" diye sordu.

Diğerleri odanın hemen önünde bekledikleri için Naz'ın sesini duyuyorlardı. Naz farkında olmadan ilk cümlesinden sonra yüksek sesle konuşuyordu. Kısa bir nefes aldı ve kendisine cevap vermeyen Fatih'e öfkelendiği için iyice bağırarak, "Cevap ver?" diye sordu ve sadece saniyeler sonra dışarıda yerinde duramayan Demiralp içeri daldı. Ardından diğerleri. Kimse bir harekette bulunmadı ya da konuşmadı.

Demiralp, Naz'ın hâlâ konuştuğunu görünce bir şey yapmak istemedi. Yüzünü görmemişti ama iyi olmadığını biliyordu. Ağlamayacağını da bildiği gibi... Sevgilisinin çok güçlü bir kadın olduğunu, Fatih'in önünde zaaf göstermeyeceğini ve buradan çıkınca kollarına sığınacağını da biliyordu. Fatih ise içeri girenleri görmemişti bile. Naz'a odaklı bir şekilde, yıllardır korumaya çalıştığı kadını kendi elleriyle ne hâle getirdiğini izliyordu.

Naz biraz ses tonunu düşürdü ama aynı sinirle devam etti. "Onlarla... Ailemle görüştüğünü biliyorum. O gece biz tartışırken annem ağzından kaçırdı. Ben yine de inanmadım. Fatih, ailemin bana yaptıklarını bildiği hâlde bana bunu yapmaz dedim! O gün bunun üstünde bile durmadım. Ben sadece beni istediğin için bu oyuna ortak oldun sandım. Ama sen! Sen arkadaşlarım yetmezmiş gibi Naz'ın elinden diğer güzelliği de alayım dedin. En sevdiğim şeyi! Yapmaktan büyük keyif aldığım, ailemle savaşıp kazandığım, hayatımdaki kendimi iyi hissettiğim mesleğimi elimden alacaktın, öyle mi?" dedi Naz ve bir an nefretle baktı. Fatih bunu gördüğü an büyük bir acıyla gözlerini kapattı.

"Aç gözlerini, gör eserini! İstediğiniz buydu! Beni mahvetmek... Ne düşündün? O gece ailemin isteğine boyun eğe-

rek nişanlanacak ve doktorluğu bırakıp holdingin başına geçecektim, öyle mi? Bunu düşündünüz mü gerçekten? Hem ailem beni tanımıyordu, ya sen?" dedikten sonra daha fazla sinirlenip şöyle bir etrafında döndü. İşte o zaman odadakileri gördü ve Demiralp'le göz göze geldi. Onu görünce söyleyeceği her şeyi unuttu. Yüzü yumuşadı ve kollarına atılmak için büyük bir istek duydu. Bu yüzden bir an önce bu odadan çıkmak için arkasını döndü ve Fatih'in gözlerine bakarak devam etti. Fatih, Naz'ın sesini duyunca gözlerini açtı ve yeniden göz göze geldi.

"Aslında boşuna konuşuyorum. Beni tanıdığı hâlde bunları yapan insana başka ne denir ki?" Naz yutkundu ve bir çırpıda asıl isteğini söyledi. "Ben artık seni hayatımda arkadaş olarak bile istemiyorum. Bir daha sakın karşıma çıkma!" dedi ve arkasını dönüp Demiralp'in yanına gitti. Elini tutup dışarı çıkacağı zaman Fatih'in sesiyle arkasını dönmeden durdu.

"Naz!"

Naz'ın elinin o adamın elinde olduğunu görmediği hâlde biliyor ve yanlışlıkla bile olsa görmemek için Naz hariç her yere bakmıyordu. Naz'ın durduğunu görünce sevindi ama arkasını dönüp kendisine bakmayınca canı, yüzündeki yaralardan daha çok yandı. Naz'ı kendisinden nefret eder hâle getirmişti. Görebiliyordu. İçindeki acıyı görmezden gelip konuşmaya devam etti. Ne olursa olsun söylemeliydi. Bunun son görüşmeleri olduğunu acı da olsa biliyordu.

"Ben... Ben bir faydası olmayacağını ve geç kaldığımı biliyorum... Yine de çok özür dilerim. Neden bu hâle geldiğimi ve onların... Yani ailenin sözlerini de neden dinlediğimi bilmiyorum. Çok fazla pişmanım. En çok da senin arkadaşlığını kaybettiğim için... Sen, bende hep ufacık şeylerle mutlu olan ve doktor olmak için savaş veren, yaşadığı şeylere karşı herkesten fazla umut saçan bir dost olarak kalacaksın. Çünkü senin de dediğin gibi biz her şeyden önce dosttuk ve ben bunu çok geç fark ettim. Affet Naz. Senden, sana hissettiğim duygulardan değil ama yaptıklarım için af diliyorum. Affet..." dedi bütün

bir pişmanlıkla. "Arkadaş olarak hayatımda kal, Naz. Affet?" dedi son bir umutla ama acı gerçeği biliyor, Naz'ı tanıyordu. Affetmeyecekti. En azından içindeki acı dinene kadar.

Ve öyle de oldu. Fatih'in sözlerini arkası dönük dinleyen Naz başını kaldırdı ve gözlerinden tek damla yaş düştü. Kendi kendine buruk bir tebessüm etti ve başını yavaşça olumsuz anlamda iki yana salladı. Fatih'i affedemezdi. Yapamazdı. Affetse bile hayatında kalmasını istemiyordu. En azından şimdi öyle düşünüyordu. Başını yanında kendisini büyük bir sabırla bekleyen ve hâlâ elini tuttuğu Demiralp'e çevirip gözleriyle *gidelim* dedi.

Demiralp bunu anladı ve Naz'ın elini sıkıca kavrayıp hızla odadan çıktı. Ardından Turaç ve Sümeyya da çıktı. Hastaneden çıkana kadar kimse konuşmadı. Bahçeye çıktıkları anda Naz, Benay'ın seslenmesini duymadığı gibi kimseye bakmadan arabaya geçti. Demiralp, Turaç ve Sümeyya'ya döndü. "İşiniz yoksa siz konağa geçin. Biz de birazdan geliriz."

"Zaten Cenk'in eşyası hâlâ konakta, birazdan Cenk gidip alacak. Hem de bizle vedalaşacak, bugün gidiyor. Naz'ın orada olması iyi olur. Bir saate İrem'i alıp biz de konağa geçeriz," dedi Turaç.

Demiralp, "Tamam," dedi ve o da arabaya geçti.

Demiralp yakın olur, diye merkezdeki kendi evine geçmiş ve eve gelene kadar ikisi de konuşmamıştı. Naz kendinde değil gibiydi. Bu sebeple hiç konuşmuyordu. Demiralp ise Naz'ın ağlamaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu yüzden sabredip bir şey dememişti.

Naz, Demiralp'in evine ilk defa geliyordu ve etrafına bakıp ilgilenecek gücü yoktu. Demiralp'in yönlendirmesiyle iki katlı müstakil eve girmişti. Konak gibi taştan bir görünümü vardı ama konak kadar ağır bir havası yoktu ve o kadar büyük de değildi. Bu ev tamamen mütevazı bir yapıya sahip olduğu gibi aynı zamanda samimi döşenmiş tam bir erkek eviydi.

rek nişanlanacak ve doktorluğu bırakıp holdingin başına çecektim, öyle mi? Bunu düşündünüz mü gerçekten? ailem beni tanımıyordu, ya sen?" dedikten sonra daha sinirlenip şöyle bir etrafında döndü. İşte o zaman odadan gördü ve Demiralp'le göz göze geldi. Onu görünce söyleceği her şeyi unuttu. Yüzü yumuşadı ve kollarına atılmak büyük bir istek duydu. Bu yüzden bir an önce bu odadan mak için arkasını döndü ve Fatih'in gözlerine bakarak de etti. Fatih, Naz'ın sesini duyunca gözlerini açtı ve yeni göz göze geldi.

"Aslında boşuna konuşuyorum. Beni tanıdığı hâlde b ları yapan insana başka ne denir ki?" Naz yutkundu ve bi pıda asıl isteğini söyledi. "Ben artık seni hayatımda arka olarak bile istemiyorum. Bir daha sakın karşıma çıkma" de ve arkasını dönüp Demiralp'in yanına gitti. Elini tutup d çıkacağı zaman Fatih'in sesiyle arkasını dönmeden durdu

"Naz!"

Naz'ın elinin o adamın elinde olduğunu görmediği hâ biliyor ve yanlışlıkla bile olsa görmemek için Naz hariç yere bakmıyordu. Naz'ın durduğunu görünce sevindi arkasını dönüp kendisine bakmayınca canı, yüzündeki ralardan daha çok yandı. Naz'ı kendisinden nefret eder getirmişti. Görebiliyordu. İçindeki acıyı görmezden gelip nuşmaya devam etti. Ne olursa olsun söylemeliydi. Bu son görüşmeleri olduğunu acı da olsa biliyordu.

"Ben... Ben bir faydası olmayacağını ve geç kaldığını liyorum... Yine de çok özür dilerim. Neden bu hâle geldiğ ve onların... Yani ailenin sözlerini de neden dinlediğimi miyorum. Çok fazla pişmanım. En çok da senin arkadaşl kaybettiğim için... Sen, bende hep ufacık şeylerle mutlu ve doktor olmak için savaş veren, yaşadığı şeylere kar rafa umut saçan bir dost olarak kalacaksın. Çünkü sen dediğin gibi biz her şeyden önce dosttuk ve ben bunu ço fark ettim. Affet Naz. Senden, sana hissettiğim duygula değil ama yaptıklarım için af diliyorum. Affet..." dedi b

bir pişmanlıkla. "Arkadaş olarak hayatımda kal, Naz. Affet?" dedi son bir umutla ama acı gerçeği biliyor, Naz'ı tanıyordu. Affetmeyecekti. En azından içindeki acı dinene kadar.

Ve öyle de oldu. Fatih'in sözlerini arkası dönük dinleyen Naz başını kaldırdı ve gözlerinden tek damla yaş düştü. Kendi kendine buruk bir tebessüm etti ve başını yavaşça olumsuz anlamda iki yana salladı. Fatih'i affedemezdi. Yapamazdı. Affetse bile hayatında kalmasını istemiyordu. En azından şimdi öyle düşünüyordu. Başını yanında kendisini büyük bir sabırla bekleyen ve hâlâ elini tuttuğu Demiralp'e çevirip gözleriyle *gidelim* dedi.

Demiralp bunu anladı ve Naz'ın elini sıkıca kavrayıp hızla odadan çıktı. Ardından Turaç ve Sümeyya da çıktı. Hastaneden çıkana kadar kimse konuşmadı. Bahçeye çıktıkları anda Naz, Benay'ın seslenmesini duymadığı gibi kimseye bakmadan arabaya geçti. Demiralp, Turaç ve Sümeyya'ya döndü. "İşiniz yoksa siz konağa geçin. Biz de birazdan geliriz."

"Zaten Cenk'in eşyası hâlâ konakta, birazdan Cenk gidip alacak. Hem de bizle vedalaşacak, bugün gidiyor. Naz'ın orada olması iyi olur. Bir saate İrem'i alıp biz de konağa geçeriz," dedi Turaç.

Demiralp, "Tamam," dedi ve o da arabaya geçti.

Demiralp yakın olur, diye merkezdeki kendi evine geçmiş ve eve gelene kadar ikisi de konuşmamıştı. Naz kendinde değil gibiydi. Bu sebeple hiç konuşmuyordu. Demiralp ise Naz'ın ağlamaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu yüzden sabredip bir şey dememişti.

Naz, Demiralp'in evine ilk defa geliyordu ve etrafına bakıp ilgilenecek gücü yoktu. Demiralp'in yönlendirmesiyle iki katlı müstakil eve girmişti. Konak gibi taştan bir görünümü vardı ama konak kadar ağır bir havası yoktu ve o kadar büyük de değildi. Bu ev tamamen mütevazı bir yapıya sahip olduğu gibi aynı zamanda samimi döşenmiş tam bir erkek eviydi.

Demiralp, Naz'ın hâlini gördüğü için elini bırakmadan onu salona doğru çekti. Bej rengi koltukların üzerine oturtuktan sonra bir bardak su getirdi. Naz birkaç yudum içtikten sonra Demiralp elinden bardağı alıp, önündeki sehpaya bırakarak Naz'ın elini tuttu.

"Naz, bir şey söyle. Ya da söyleme. Sadece kendini bırak, sıkma. Ağla, canım rahatlarsın," dedi ve gözleri her an akacakmış gibi duran sevgilisine baktı. Sonra kendine doğru çekip göğsüne yatırdı.

Naz hemen sığındı güvendiği limana ve gözlerinde tutmak için savaş veren yaşlar sonunda kazanıp yavaşça süzülmeye başladı. Sessiz iç çekmeleri ve hıçkırıklarıyla uzun süre ağladı. Ağlamayı her zaman bir terapi gibi düşünür ve her ağladığında içindeki sıkıntının akıp gittiğini hissederdi. Şimdi de öyle olsun, içinde kendisini sıkan sıkıntıları yok olsun istiyordu. Aklından, vicdanından Fatih'i atmak istiyordu. Onu affetmek istemiyordu ama bunu yapmadığı için kendisini kötü hissediyordu.

Demiralp'i buradan alıp gitmek istiyordu. Ya da bu evde kalıp kimseyi görmek istemiyordu. Bazen böyle karamsar oluyordu ve şimdi o anlardan birindeydi. Ama bu sefer kendini bırakmayacak, her zamanki gibi güçlü olacak ve bunu sevdiği adam için yapacaktı. Bu yüzden sakinleşmeye çalıştı ve ağlamasını kesti. Kısa bir süre sonra geriye sadece hafif çekmeleri kaldı.

Demiralp, Naz'ın sakinleştiğini görünce çok rahatladı. Sevdiği kadını ağlarken görmek istemiyordu. Naz ağladıkça içinden sanki bir parça kopuyor ve kötü hissediyordu.

Bunları düşünürken birden aklına gelen fikirle keyiflendi. Kardeşi Çisem, Mardin'e geldiğinde beraber güzel bir gezi ayarlayıp bütün Mardin'i gezebilir ve İstanbul'a dönerken de yine beraber gider, oradaki evde vakit geçirebilirlerdi. Bu fikir kafasına o kadar çok yatmıştı ki içi rahatlamıştı. Şimdi geriye kalan tek şey, Naz için izin süresini uzatmasıydı. Ona Demiralp için çocuk oyuncağıydı.

Demiralp kısa bir süre sonra, "Kendini nasıl hissediyorun?" diye sordu.

Naz, "İyiyim ve daha iyi olacağım," dedi gülümsemeye alışarak.

Demiralp, onun bu çabasına buruk bir tebessüm yolladı. 'Daha iyi olmanı sağlayabilirim."

Naz gayriihtiyari, "Nasıl olacak o, Ağam?" dedikten sonra aklına gelenle yerinde doğrulup gözlerini kocaman açtı.

Demiralp onun bu tavrından sözlerini yanlış anladığını anladı. "Öyle bakma, güzelim. Biliyorsun, ne kadar çok istesem de evlenmeden sana dokunmayacağım. Bu yüzden rahat ol," dediğinde Naz utançla başını önüne doğru eğdi.

Demiralp elini Naz'ın çenesine koydu ve yavaşça kaldırıp dudaklarından öptü. Önce yavaş yavaş sonra daha tutkulu ve derin... Demiralp gün geçtikçe durmakta zorlanıyor, Naz'ı daha çok arzuluyordu.

Demiralp geri çekilip fısıldadı. "Ben diyorum ki Çisemler gelince Mardin'in her yerini gezelim ve hiçbir şey düşünmeden harika vakit geçirelim. Sonra da onlarla birlikte İstanbul'a gidelim. Hem benim uzun zamandır düşündüğüm ve hayata geçirmek istediğim bir fikrim var. Onu da gitmişken hallederiz. Ne dersin? Tek sorun senin izin süresini uzatmak. Onu da ben hallederim," dedi ve merakla gelecek olan cevabı bekledi.

Demiralp'in onu her koşulda düşünüp böyle sürprizler yapması Naz'ın çok hoşuna gidiyordu. "Ne fikri bu? Ben de öğrenebilir miyim?"

Demiralp, Naz'ın söylediği o kadar şeyden sadece buna takılmasına güldü. "Öğrenebilirsin tabii. Ben Mardin'e çok kapsamlı büyük bir hastane yaptırmak istiyorum. Buradaki bazı hastaneler ve içindeki cihazlar yetersiz. Bu yüzden çoğu insan mağdur oluyor. Ben bunun olmasını, o insanların mağduriyetini görmek istemiyorum," diye söyleyeceklerini bitirdiğinde Naz'ın kendisine sevgi dolu baktığını gördü.

"Sen nasıl bir şeysin böyle ya?" diyerek boynuna sar
Sevdiği adamın harika olduğunu biliyordu

"İmkânı olan herkesin yapması gereken şeyler bunlar
nuçta o bir tarafa bir şey götüremiyoruz," dedi keyifle
kafasını biraz dağıttığı için mutluydu.

"Peki, bunun İstanbul'la alakası nedir?"

"Tanıdık bir mimar olmasını ve bu işlerde beni yorma
cak birisini istiyorum. Burada da iyi mimarlar var elbet
ben bu hastaneye çok önem veriyorum. Bu yüzden istedi
gibi ve nazımın geçeceği biri olsun istiyorum," dediğinde
miralp, Naz devam etmişti.

"Bu sözlerden tanıdığın biri olduğunu çıkarıyorum?"

"Evet, var biri. Çisem'in kocasının kuzeni Efe Can
Kendisi mimar ve biz çok iyi anlaşıyoruz. Beni anlayabile
ğini düşünüyorum," dediğinde Naz'ın aklına gelenle göz
parladı.

"Aslında tam da şu anda birkaç kilometre ilerimizde İs
tanbul'un en iyi mimarlık şirketine sahip biri var ve emin
ki senin derdini çok iyi anlar," dediğinde Demiralp ona a
lamsız gözlerle baktı.

"Kim? Hem İstanbul'daysa burada ne işi var?"

"Çünkü buraya beni görmeye geldi," dedi ve Demira
cevap vermeden devam etti konuşmaya. "Cenk işinin en u
sidir. Bir sürü ödülleri var. Ayrıca daha önce de bir hasta
yaptı ve ödül aldı. Sanırım... Yani yanlış hatırlamıyorsa
öyleydi. Her neyse yani işinde çok iyi ve böyle bir işe a
hayır demez. Kendisi de bu konuda çok duyarlıdır. Ailesi
zimkiler gibi sosyeteden olsalar da çok mütevazı insanlar
Birçok insana yardımda bulunur..." diye anlatmaya deva
ederken Demiralp lafını kesti.

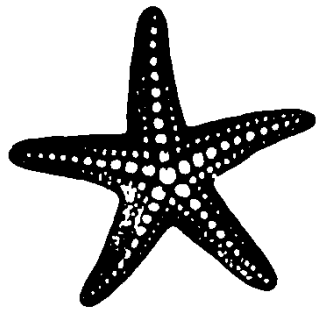
"Naz, canım olmaz," dedi ve Naz'ın şaşkın bakışlar
aldırmadan devam etti. "Cenk olmaz. O adamın arkadaşı
dediğinde bu sefer Naz, kaşları çatık bir şekilde araya gir
ti.

"O benim de arkadaşım," dedi ikna edici bir sesle. Bu işi Cenk'in yapmasını çok istiyordu. Eğer bu işi Cenk yaparsa bir arkadaşı uzun süre burada, yanında bulunacaktı. Bu onu çok mutlu etmişti.

"Tamam, canım haklısın. Hem o da işin içinde benim olduğunu öğrenince kabul etmez," dedi Fatih'le yaşadıklarını ima ederek.

"Cenk'i tanımıyorsun ve onun bu işler için ne kadar hevesli olduğunu, doğal olarak sadece önemli olanın işi olduğunu bilmiyorsun. Hadi konağa gidelim. Oraya eşyalarını almaya gelecekti. İstanbul'a dönmeden konuşalım," dedi gülümseyerek heyecanla.

Demiralp, Naz'ın aklını başka şeylerle meşgul etmeyi başarmıştı. Evden çıkıp arabaya binerken Naz'ın nasıl heyecanlı ve mutlu olduğunu görüyordu. Bunun bozulmaması için dua ederken, İstanbul'a gitmişken Naz'ın ailesiyle görüşeceğini söylemeyi sonraya bırakmaya karar verdi.

38. BÖLÜM

Demiralp, Naz'la konağa geldiğinde Cenk'in daha gelmediğini görmüştü. Naz'ın arkadaşlarını Fatih'le aynı kefeye koymak ve tavır almak istemiyordu. Ancak Cenk'in *dostum* dediği adamı burada gözünün önünde dövmüştü ve ister istemez ondan bir tepki bekliyordu. Arada Naz olmazsa bu durumu umursamazdı. Naz üzülmesin diye gereken her şeyi yapardı. Fakat Fatih'in arkadaşı olan adamla iş yapmak istemiyordu ve bunu Naz'a nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. O kadar hevesle söylemişti ki Demiralp ona *hayır* diyememişti. Tek umudu, Cenk'in de kendisi gibi düşünüp bu işe hayır demesiydi.

Demiralp'in düşünceli hâli arkadaşının gözlerinden kaçmadı. Turaç, "Hayırdır kardeşim? Sorunlar çözüldü. Rahat olman gerekirken sanki aklını kurcalayan bir şeyler var?" dedi.

Demiralp kendisini bu kadar iyi tanıdığı için arada sırada arkadaşını pataklamak istiyordu. "Hiçbir şeyi kaçırma, Uluzar! Aldığım nefes sayısını da biliyor musun?" dediğinde Turaç büyük bir kahkaha patlatmıştı. Tam o sırada Naz'la Sümeyya mutfaktan çıkıp yanlarına geldi.

Sümeyya sevgilisinin yanına oturup, "Allah neşenizi daim etsin," diye mutlulukla konuştu. Turaç'ı böyle görmeyi seviyordu.

Turaç, Sümeyya'ya bakıp gözleriyle sevdiğini söyledi. Nerede nasıl davranacağını bilen bu kadına bayılıyordu. Neye güldüğünü merak edip sormamıştı bile ve bunun sebebinin Demiralp'le özeli olduğunu bildiği içindi. Çok düşün-

celi, sevgi dolu bir sevgilisi vardı. Hep sorgulardı kendisini: *"Yıllardır Çisem'i aradıkları için mi aşkı bulamamışlardı?"* Artık cevabını biliyordu. Vakitleri olsa bile gerçek aşkı bulmaları mümkün değildi. Çünkü onların kısmeti yıllardır onları bekliyordu ve şimdi bu güzelliklere sahip olmak sadece Allah'ın bir lütfuydu. Turaç, Naz'ın sesiyle aşk dolu bakışlarını sevgilisinden çekti.

"Yemekleri söyledik, hazırlıyorlar. Biz de yardım edelim, dedik ama 'Olmaz, Hanım Ağam. Demiralp Ağam, ne der sonra!' dediler. Bu işte bir parmağın olabilir mi canım?" diye Demiralp'e sorarken çok hesapçı görünüyordu Naz.

Demiralp, Naz'ın bu hâline gülümsedi ve kolunun altına alıp alnına bir öpücük bıraktı. "Sen daha güzel bir konağın hanım ağası olacaksın. Ama her şeyden önce sen benim hanım ağamsın!"

Naz muzip bir şekilde gülümseyerek, "Büyük olsun tabii. Bana hanlar, konaklar yakışır," dedi ve kendini tutamayıp kahkaha attı. Kendisiyle birlikte hepsi gülmeye başlamıştı. Demiralp ise kendine daha çok çekip saçlarını kokladı.

Demiralp'in yüzü Naz'ın saçları arasındayken adamların açtığı kapıdan avluya Cenk girdi. Turaç'ın, "Hoş geldin," demesiyle Naz da Demiralp de aynı anda doğruldu.

Demiralp'in istemeden de olsa suratı düştü. Ancak kendi evine geldiği için kusur etmeden Cenk'i karşıladı ve ilk el uzatan kendisi oldu. Cenk bu eli geri çevirmedi. Ardından herkesle merhabalaştıktan sonra tam Turaç'ın gösterdiği yere oturacakken gözü merdivenlere takıldı. Aslında merdivenlerden söylene söylene inen güzelliğe...

İrem yine tatlı krizine girmişti ve gözü hiçbir şey görmüyordu. Merdivenlerden inerken kimseye bakmıyor, sadece adımlarını takip ediyor ve misafirleri görmeden söyleniyordu.

"Hayır, anlamıyorum. Sen Sümeyya ablam yokken de böyle unutkandın. Şimdi her şeyi daha bir unutuyorsun.

Acaba Alzheimer falan başlangıcı mı? Çikolata olmadan ya pamıyorum işte. Sınav zamanı ve ben stresteyim ama yo düşünen kim? Buraya attı gitti beni. 'Bir tane kardeşim var gideyim ona çikolata stoklayayım, strese girmesin, istediğ zaman yesin,' desin ama nerede... Abimizin yüzünü zor gör yor..." diye devam ederken, merdivenin sonuna gelip, başın kaldırdığında, kendisine gülümseyerek bakan ev ahalisi bir de yabancı bir adamı gördü. Bu kadar insanın önünde bun ları söylediği için utandı ve yüzü kızardı. Yine de tavrından taviz vermeyip, Turaç'a söylenmeye devam edecekken, gözü Cenk'in kendisine dalıp giden gözlerine takılı kaldı.

Turaç'ın kendisine gülerek, "Bu kadar konuşacağına gidip kendin alsan daha az yorulurdun," dediğini duymamıştı. Karşısındaki adamın kendisine neden böyle baktığını bilmiyordu ama kendisi de gözlerini tanımadığı bu adamdan alamıyordu.

Turaç, kuzenindeki sessizliğe şaşırıp tekrar yüzüne baktığı zaman onun gözünü kırpmadan garip bir ifadeyle karşısına baktığını gördü. Bakışlarını takip ettiğinde bütün beden öfkeden kasılmıştı. İrem ve Cenk birbirine donup kalmış gibi bakıyorlardı. Turaç yerinden kalkıp, kuzenine doğru yürüyerek bu bakışmayı kesmek istedi. Düşüncelere dalmış olduğunu gördüğü kuzeninin omzuna elini atıp, "İrem, bana bak güzelim, iyi misin?" dediğini İrem duymadı.

Cenk, Sümeyya'nın kendisine dokunmasıyla ilk arkadaşına, sonra onun işaretiyle karşısına yeniden baktığında bakışları Turaç'la kesişti. Onun çok sert ve sinirli olduğunu gördüğünde bunun neden olduğunu hemen anlamıştı. Kaç dakikadır adamın kardeşi olduğunu düşündüğü kıza bakıyordu.

Sümeyya ortam daha fazla gerginleşmesin, diye İrem'in yanına gidip koluna girdi. "Gel, canım. Turaç yine ne yaptı da seni bu kadar sinirlendirdi? Söyle bakalım?" dediğinde sedirlere doğru ilerlediler. Hemen ardından Turaç da yerine

geçerken bakışlarını Cenk'ten ayırmadı. Hâlâ hangi cesaretle böyle baktığını düşünüyordu.

İrem, ağabeyinin bakışlarını görüp kendisini soru yağmuruna tutmasın, diye neşeli hâline geri dönmeye çalıştı. "Yine çikolatamı unutmuş! Ben size demedim mi stresliyim, sınavım var, ancak çikolata yiyince kendime geliyorum! Ama yok, dinleyen kim?" dedi ve misafiri unutmaya çalıştı.

Turaç kuzeninin bu hâliyle az önceki gerginliği unuttu ve gülümsedi. "Dün sana Sümeyya bir kutu getirmedi mi? Ne yaptın o kadar çikolatayı? Hayır, kilo da almıyorsun, sivilce de çıkmıyor. Ne tür bir insan türüsün sen ufaklık?" dediğinde Turaç, İrem konuşmayı dinleyip tam cevap vereceği sırada son duyduğu şeyle sinir tam tepesine çıkmış, söyleyeceklerini unutmuştu.

"Ne dedin sen? Yanlış duydum, değil mi?" diye dişlerinin arasından tısladı.

Turaç, İrem'i sinirlendirdiğini bildiği hâlde sözlü saldırısına devam etti. Kuzeniyle uğraşmaya bayılıyordu. "Ha sen ufaklığı diyorsun. E ufaklık dedim," diye gülümseyerek, söylediğinde İrem'den bir tıslama daha geldi.

"Ben senin o ufaklık diyen dilini var ya..." diye devam ederken artık ortamdaki herkes gülmeye başlamıştı.

Demiralp, yeniden Naz'ı sarıp, mutlulukla gülümserken, Sümeyya Turaç'a yaklaşıp gözleriyle *yapma* der gibi muzip bir şekilde güldü.

İrem bu gülmelere bozulup, yeniden ciddi ifadesine bürünerek, "Ayrıca bilgin olsun, diye söylüyorum. Bu dünyaya benden bir daha gelmez. Ne kilo alıyorum ne de pürüzsüz cildimde sivilce var," dediğinde gülüşmeler devam etti. İrem bu gülmelere daha fazla takılmayıp Demiralp'e baktı. "Demir abiciğim, bütün çikolatalarımı senin o sırık yeğenin yedi. Aslında bana sen borçlusun," dediğinde Demiralp şaşırdı.

"Kim? Yıldıray mı?" dedi aynı şaşkınlıkla.

"E ama aşk olsun abi! Başka sırık mı var ailede?" derken Demiralp'in de keyfi yerine gelmiş, gülüyordu. "Dersharege yanıma geldi, istediğim bölümle ilgili beni hayallere daldırıp kandırdı. Yani can evimden vurdu yoksa kanmazdım," dediğinde Turaç ve Demiralp onun hangi mesleğe zaafı olduğunu bildiği için anlayışla başını salladı.

Naz merak ederek, araya girip, "Hangi bölümü istiyorsun, İrem?" diye sordu.

İrem, Naz'ın eğitimiyle ilgilenmesine çok sevinmişti. Bu İstanbul güzelleri bir başka güzeldi ve ağabeyleri çok şanslıydı. Naz'a gülümsedi. "Ben mimarlık okumak istiyorum," dedi içindeki büyük heyecanla. Resmen mimarlığa âşık bir kızdı.

Naz arkadaşını göstererek, "Bizim Cenk de mimar," dediğinde İrem'in gözleri parlarken Demiralp konu açılacak diye yeniden gerildi. Cenk'e bakıp devam etti. "İrem, Turaç'ın amcasının kızı," diyerek İrem'e baktı. İrem, "Memnun oldum," derken Naz yeniden konuştu. "Cenk, aslında Demiralp seninle bir şey konuşacaktı," deyince Demiralp sıkkın bir nefes verdi.

Demiralp mecburen, "Evet öyle! Mimar olduğunu duydum. Bir projem var. Aslında bu iş için İstanbul'a gidip mimar araştıracaktım... Neyse Naz senin bu işte çok başarılı olduğunu söyledi," dedi.

Cenk herkes gibi Demiralp'in söylediklerine dikkat kesilmişti. Onun böyle bir istekte bulunmayacağını ve bu işin arkasında Naz'ın olduğunu anlamıştı. Söz konusu işi olunca gerisi kendisini ilgilendirmezdi ama ne kadar Demiralp'i haklı da bulsa arkadaşını döven bu adamla iş yapmak istemiyordu. Yine de ilk önce dinlemeye karar verdi.

"Sizi dinliyorum," dedi sadece. Demiralp bu kısa cevapla daha da gerilmişti. Cenk'in gözlerinde *hayır* diyeceğini görmüştü. Yine de Naz için anlatmaya başladı.

"Ben Mardin'e bir hastane yaptırmak istiyorum. Buradaki insanların çevre illere gidip mağdur olmasını istemiyorum. Tabii ki hastanelerimiz var ama yeterli gelmiyor ve ben tam teşekküllü bir hastane istiyorum. Bu yüzden en iyisi ve beni anlayan bir mimara ihtiyacım var," dedi ve gelecek cevabın olumsuz olduğunu bile bile bekledi.

Ama Cenk az önceki gibi düşünmüyordu. Karşısındaki adam çok gizemli biriydi. Fatih'i döven adamla ilgisi yok gibiydi. Fatih arkadaşı olduğu için haklı haksız fark etmeden taraf oluyordu. Ancak Naz da arkadaşı olduğu için bu konağa geri gelmiş ve şu anda bu masada Demiralp'le birlikte oturuyordu. Duyduklarından da çok etkilenmişti. Sadece insanlar mağdur olmasın diye hastane yaptırıyordu. Böyle duyarlı insanları çok sever ve hep onlarla iş yapmaktan keyif alırdı.

"Açıkçası kabul edeceğim bir proje olduğunu düşünmüyordum. Ama böyle projeler her zaman yapmak istediğim şeyler arasında ilk sırada yer alıyor. Bence bu tarihî şehre aynı kendisi gibi harika bir hastane yapabiliriz. Kafamda çoktan canlandı bile. Fakat hemen başlayamam. Elimde bitirmem gereken bir otel var. Ancak 3-4 ay sonra yani martta gelebilirim. Bu süre içerisinde çizimlere başlarım ve arada size..." diye devam ederken İrem heyecanla araya girdi.

"Başlama! Yani başlayın tabii de, buraya martta geldiğinizde başlasanız olmaz mı?" diye şirinlikle söylediğinde Turaç onun derdini anlamış, mutlulukla gülümsemişti. Kuzeninin derslerinde bu kadar başarılı olup bir meslekte karar kılmasına ve işini aşkla yapmak istemesine çok seviniyordu.

İrem, Cenk'in *hayır* diyeceğini anlayınca, tamamen masum bir şekilde düşünüp *ağabeyleri ikna eder* diye Demiralp'e dönmüştü. "Abi, ne olur o zaman geldiğinde başlasın..." diye devam ederken Cenk bir sinirle lafını kesmişti.

"İşlerimi sizin şımarık keyfinize göre ayarlayamıyorum ne yazık ki! Abinize küçük bir çocuk gibi söyleseniz de ben istemediğim sürece hiçbir şey olmaz!" dediğinde herkes şaşırdığı bu tepkiyle sessizliğe bürünmüştü.

İrem duyduklarıyla kısa bir şok yaşadı. Yavaşça başını bir robot gibi Cenk'e çevirdi. Gülümsemesi yüzünde donmuştu. Ne demişti ki bu sözleri hak edecek? Turaç ağabeyine baktı, ardından onun konuşacağını anlayınca elini kaldırdı *dur* der gibi ve başını dikleştirip keskin bakışlarıyla kendisi konuştu.

"Ben ne şımarığım ne de küçük bir çocuk! Bu davranışınızın nedenini anlayamadım. Sadece bir mimar adayı olarak çizimlerinizi yakından görmek istemiştim. Neyse ki yanlış kişiden bir şeyler öğrenmek üzere olduğumu fark ettirdiniz," dedi ve ayağa kalkıp Turaç'a döndü. "Abi, söyler misin ben Yıldıray'ın yanına bıraksınlar. Yarınki doğum günü partim için birkaç şey alacağız," dediğinde sesindeki hüznü Turaç fark etmişti.

Turaç, İrem'in yeri geldiğinde ufak bir çocuk gibi olduğunu kabul ediyordu ama aslında çok olgun bir kızdı. Sadece yıllar önceki hüznünü neşeye çeviriyor ve oradan oraya atlayarak bir çalı kuşu gibi davranıyordu. Turaç ses tonundan değil, *ağabey* deyişinden üzgün olduğunu anlamıştı. Çünkü İrem üzgün olmasa asla ağabey demezdi. Onun bu hâline üzülüp Cenk'e geçmemiş olan siniri yeniden harekete geçti. Sadece artık daha fazla gerginlik istemediği ve Sümeyya'ya ayıp olmaması adına susmuştu.

İrem'e döndü ve böyle göndermek istemediği için bir bahane buldu. "Tamam, güzelim gidersin ama ilk önce yemek yiyelim," dediğinde Turaç ayağa kalkmış, kuzeninin yanına yürüyordu.

İrem burada daha fazla kalmak istemediği için, "Ama abi..." diye itiraza hazırlanırken, Turaç'ın bakışlarını görüp sustu ve "O zaman yemeğe kadar yukarıdayım," dedi ve merdivenlere yöneldi. İnişinin aksine yavaş ve mutsuz bir şekilde yukarı çıktı.

Cenk olanlar karşısında kendisi de şaşırmıştı. Sözler ağzından çıktığı anda geri alamamış ve donup kalmıştı. Özür dilemek istediği hâlde bir türlü ağzı açılmamıştı. Sümeyya'nın konuşması, daha doğrusu bağırmasıyla kendine geldi.

"Cenk ne yapıyorsun, Allah aşkına? Niye böyle davrandın? Kız bir şey demedi ki!" derken Turaç yeniden yanına oturdu. Turaç sevgilisinin tavrını görünce mutlu olmuştu. İrem'i savunması ailesini benimsediğini gösteriyordu. "Neden öyle davrandın? Neler oluyor, bir garipsin?" diye biraz öfke biraz merakla devam etmişti Sümeyya.

"Ben özür dilerim, Turaç. Yani mesleğim söz konusu olunca biraz fazla hassas oluyorum. Kardeşinin böyle bir şey isteyeceğini düşünmemiştim. Amacım onu kırmak değildi," dediğinde Turaç fazla uzatmamak adına geçiştirmek istedi.

"Önemli değil. İnsanlık hâli, hepimiz gerginiz. İrem çok neşeli bir kızdır, kafasına kolay kolay bir şey takmaz. Birazdan unutur!" dediğinde söylediğine kendisi inanmıyordu. Evet, İrem kolay üzülen bir kız değildi ama onu ilk defa bu kadar üzgün görüyordu. Cenk bu sözlere sadece başını salladı. Gerçekten canı çok sıkılmıştı. Yine düşüncelere dalmak üzereyken bu sefer Demiralp'in sesiyle kendisine geldi.

"O zaman anlaşmayı hazırlayalım, Cenk. Ne dersin?"

Konunun değişmesiyle herkes rahat bir nefes alırken Cenk, "Olur. Yani arazi, izinler falan hazırsa olur," dedi sakin bir sesle. Aklını çok toparlayamıyordu.

"Arazi benim zaten. Gerekli izinleri almam kolay çünkü devlete bağışlayacağım. Ama ismini ben koyacağım," dediğinde Naz merakla sormuştu.

"Ne koymayı düşünüyorsun?"

"Babamın adını: Baran Gencer Devlet Hastanesi."

Bir Hafta Sonra...

Turaç, Sümeyya'yı iki gün önce uğurlamıştı ve o günden beri sevgilisini çok özlüyordu. Tek isteği bir an önce evlenme teklifini kabul etmesiydi.

Demiralp'le Naz olanları çabuk atlatmış ve aşklarını doludizgin yaşamaya devam etmişlerdi. Bu sürede Naz, Demiralp'in babaevine gidip kardeşleri ve büyük yengesiyle

tanışmış, Yasemin ve Zehra'yla da bolca vakit geçirmişti. Demiralp ise Çisem'in gittikleri tatilden döndüğünü duyunca hemen yanına gitmek istemişti. Çünkü hamile olan kardeşini deli gibi merak ediyor, yanında olmak istiyordu. İstanbul'a giderken Naz'ı da götürmeyi teklif etmişti ama Naz, bu hakkını Çisemlerle beraber dönerken kullanmak istemiş ve işinin başına dönmüştü.

Demiralp'le Turaç İstanbul'a vardıkları gibi soluğu Çisem'in evinde almışlardı. Demiralp, birkaç gün burada kalıp kardeşiyle vakit geçirmek istiyordu. Şimdi oturmuş, kendisini en iyi şekilde ağırlamak isteyen kardeşinin oradan oraya koşturmasını izliyordu. Karısının bu hâliyle kalbi ağzında atan Çağın artık müdahale etme gereği duydu.

"Çisem, meleğim. Hani söz vermiştin, daha dikkatli olacaktın?" dediğinde Çisem muzip bir şekilde gülümsedi ve kocasının uyarılarından kaçmak için etrafına bakındı. Salona yeni giren Turaç'ı görünce hızla ona doğru yürüdü.

"Turaç, gel seninle Sümeyya hakkında konuşalım," diyerek koluna girdiği adamı salondan geri çıkardı.

Demiralp, Çağın'ın endişesine gülümserken, "Korkma bu kadar, acemi baba," dedi.

"Allah aşkına, Ağam bir de sen başlama!" dedi Çağın bıkkın bir şekilde.

"Pek bir dertli gördüm seni. Hayırdır, başka kim uğraşıyor seninle?" diye alayla sordu.

Çağın bunu fark etti ve gözlerini devirip, "Sence?" dedi.

"Bende hata soruyorum. Çınar'dan başka kim olabilir ki?" dediğinde ikisi de gülüyordu. Tam bu sırada Demiralp'in telefonu çaldı. Arayanın Abay olduğunu görünce açmak için bahçeye çıktı. Kısa bir konuşmanın ardından canı sıkkın bir şekilde içeri girdi. Bu durum Çağın'ın gözünden kaçmadı.

"Hayırdır, bir sorun mu var?" diye merakla sordu.

"İşlerde bir sıkıntı oluşmuş. Hemen geri dönmem gerekiyor. Birkaç gün kalacaktım ama işler işte. Siz hemen hazırlanabilir misiniz?" dedi beraber dönecekleri için.

"Çisem zaten bir çanta hazırlamıştı. Şimdi kalanını hazırlarız," diyerek Çisem'i bulmak için ayağa kalktı.

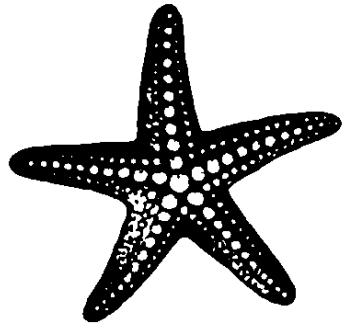
Yarın sabaha bilet alındı ve çantalar hazırlandı. Turaç, Sümeyya'yı kısa da olsa görmek ve akşam yemeğini dışarıda yemek için gitmişti. Diğerleri de Çağın'ın teyzesi Berrin Hanım'ın hazırladığı harika yemekler eşliğinde keyifli bir akşam geçirmişlerdi.

Sabah olduğunda, erkenden kalkıp, havaalanına gittiklerinde de Demiralp sessizdi. Uçağa bindiklerinde de bu sessizlik devam etmiş, kardeşini doğduğu topraklara götürürken sürekli düşünmüştü. Kardeşlerine ortaklarının geleceğini söylese de biraz tedirgindi. Duyguları karmakarışıktı ve biraz da korkuyordu. Demiralp Ağa söz konusu sevdikleri olunca hep korkuyordu.

Çisem burada doğmuştu, ağabeyleri buradaydı ama buraları da ağabeylerini de ilk defa görecekti. Bir de Yasemin vardı. Haftalar önce duyduğu şeyi hatırlamamasını diliyordu. Bu sebeplerden dolayı duyguları inişli çıkışlıydı.

Bunları düşünerek geçirdiği zaman içerisinde Mardin'e varmış, uçaktan indiklerinde adamları karşılamıştı.

Demiralp ve Çağın tedbirler için konuşmaya başlayınca, Turaç, Çisem'i koluna takıp yürümeye başladı.

39. BÖLÜM

Havaalanından çıktıktan sonra hep beraber Demiralp'ın Çisem'e hediyesi olan konağa geçmişlerdi. Artık kardeşinin burada kendine ait bir evi olacaktı. Çisem'i çalışanlarla tanıştırdıktan sonra yarın kardeşleriyle tanıştığında fazla tepki vermemesini, başka kimseyle tanıştırmayacağını ve ufacık bir hataya bile yer olmadığını da söylemiş; sonra da dinlenmeleri için evden ayrılmıştı.

İlk önce Midyat'a, fabrikaya gidip Abay'ın söylediği sorunu çözmesi gerekiyordu. Yurt dışına gönderdiği mallarda ne gibi sorun olmuş, merak ediyordu. Bir an önce o işleri halledip daha sonra da baba konağına giderek hazırlıklara bakacaktı.

Kardeşlerine, ortaklarının kendisi için çok kıymetli olduklarını söylemiş, ağırlamakta kusur etmemelerini rica etmişti. Aslında biraz cesareti olsa ve duyulur diye korkmasa, gerçeği söylemek ve tam bir aile olmak istiyordu.

Gerçekten de kurulu düzeni bozmak isteyen birçok düşman vardı. Bu olay öğrenildiği takdirde çok kötü olaylar olur ve Mardin'de taş üstünde taş kalmazdı. Çünkü Demiralp kardeşi için dünyayı yakar, ona bir zarar gelmesin, diye her şeyi yapardı.

Naz, evinde dolaşıyor ve heyecandan yerinde duramıyordu. Demiralp'in daha önce anlattığı her şeyi bir masal gibi dinlemişti. Şimdi o masal karakteri gelmişti ve bugün onunla tanışacaktı. Bu yüzden fazla heyecan yapıyordu. Aslında magazin haberleriyle çok ilgilenmese de Çisem'in eşi Çağın'ı çok duymuştu. Şirketin başına geçerken, annesi öldüğünde ve aldığı başarılarla sürekli kendi ailesinin dilindeydi. Tabii Fatih'ten de duymuştu, rakibi olduğu için. Zaten ailesi herkesi konuşur, herkesin hayatını didiklerdi. Bu can sıkıcı konuları düşünmekten vazgeçip mutfağa doğru ilerledi. Kendine bir kahve yapsa fena olmayacaktı.

Kahvesini hazırladıktan sonra geri salona dönerken, zilin çaldığını duyunca hemen bardağı arkasında kalan masaya bıraktı ve hızla kapıya koştu. Tam tahmin ettiği gibi gelen sevdiği adamdı ve hiç vakit kaybetmeden kollarına atıldığında Demiralp'in gülmesine neden oldu.

"Ben de seni çok özledim, güzelim."

Naz, duyduğu sözlerle biraz geri çekildi ve Demiralp'in yüzüne baktı. Gözlerinde oynaşan muzip pırıltıları görünce, "Ben seni özlediğimi söylemedim ki," dedi ve arkasını dönüp salona gitmek için adım attı. Ancak Demiralp hiç vakit kaybetmeden, arkadan kendisine doğru çekip belinden sarıldı.

Dudaklarını kulağına yaklaştırıp, fısıldayarak Naz'ın tüm bedenini titretti. "Evet, söyledin. Bana sarıldığında bedenin fısıldadı, ruhun ruhumu sarmaladı ve çok özlediğini söyledi," dedikten sonra yanağına bir öpücük bıraktı ve salona doğru yürüdü.

Naz az önce sevgilisinin söylediklerini toparlamaya çalışıyordu. Resmen sersemlemişti. Başını iki yana salladı ve o da Demiralp'in peşinden gitti. Her seferinde Demiralp'in yanında bu kadar güçsüz olmasına şaşırıyordu. Demiralp'e bir bakış attıktan sonra bir kahve daha yapmak için mutfağa geçti.

Demiralp koltuğa başını yaslayıp gözlerini kapattı. Gün boyu koşuşturmaktan çok yorulmuştu ve huzur bulduğu kadınının yanında biraz dinlenmek istiyordu.

Akşam olduğunda Demiralp, kardeşini ve Çağın'ı almak için konağa Naz'la birlikte gitmişti. Naz sabahki heyecanından hiçbir şey eksiltmeden Çisem'i görmeyi bekliyordu. Adamların kapıyı açmasıyla birlikte avluya girdiler ve el ele merdivenlerden inen çifti gördüler. Çisem'in gözü doğrudan ağabeyinin elini tuttuğu Naz'ı buldu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onlara yaklaştılar.

"Hoş geldiniz," diyerek ilk Naz'ın yanına gidip çekingen bir şekilde elini uzattı. Naz'ı ağabeyinden duyduğu kadarıyla biliyordu. Demiralp sevdiği kadına her şeyi anlatmıştı ancak kardeşinin yaşadıklarından dolayı ona anlatmaya fırsat bulamamıştı. Naz sanki yıllardır tanıyormuş gibi hissettiği Çisem'in uzattığı ele elini uzattı ve tutup kendine doğru çekerek sarıldı. Çisem bu duruma şaşırsa da Naz'ın samimiyetinden çok memnun olmuştu.

"Merhaba. Demiralp'in anlattığından çok daha güzelmişsin," diyerek Çisem'in yüzünün pembeleşmesini izledi.

"Sen de öyle. Çok samimi ve sıcaksın. Aynı abimin anlattığı gibi," dedi içten bir şekilde.

Naz duyduğu sözlerle Demiralp'e bakıp gülümsedi. Ardından Çağın'a dönerek, "Merhaba Çağın Bey. Hoş geldiniz," dedi.

Çağın gülümsedi. "Hoş bulduk. Ama resmiyete gerek yok. Artık aileyiz," dedi ve muzipçe Demiralp'e baktı.

Demiralp sahte bir şekilde öksürüp, "Hadi hazırsanız çıkalım," dedi.

Mardin'in en ünlü restoranlarından birine gitmek yerine, Çisem'in isteği üzerine, daha salaş bir mekân olan Demiralp'in arkadaşının yerine gelmişlerdi. Yöresel yemeklerin de olduğu menüde Naz, öğrendiği kadar Çisem'e anlatıyor ve anlattıkça Çisem'in gözlerinin nasıl parladığını görmüyordu. Çağın ne kadar Demiralp'le konuşsa da gözü karısında olduğu için o görüyordu. Naz'la Çisem sonunda ne istediklerine karar verip, Demiralp'le Çağın'a söyleyerek lavaboya gitmek

için müsaade istediler. Kızların arkasından bakmaya devam eden Çağın'ı gören Demiralp, kendisini daha fazla tutamadı.

"Geldiğinden beri kulağın bende, gözün Çisem'de. Az rahat ol, bak yan yanayız, bir şey olmaz."

Çağın, Demiralp'in konuşmasıyla yanındaki adama baktı ve dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Bebeğimin doğmasından çok, sizin dalgalarınızın bitmesine sevineceğim neredeyse," dedi tebessüm ederek.

"Yorgun görünüyorsun," diyerek konuyu birden değiştirdi Demiralp. Çağın'ı gördüğünden beri gözündeki mutlulukla birlikte yüzündeki yorgunluğu da fark etmişti. Çağın sadece güldü ve cevap vermedi. Demiralp endişeyle ciddileşerek, "Çisem'in sağlığı iyi, değil mi? Bir sorun yok?" dedi.

"Sakin ol. Çok şükür iyi. Sadece ben biraz fazla evham yapıyorum," dediğinde, Demiralp ilk birkaç dakika durup anlamaya çalıştı. Sonra kafasında çakan şimşekler alaycı bir şekilde gülümsemesine neden oldu.

"Şaka yapıyorsun? Bütün gece bir şey olacak, diye uyanık kalmıyorsun, değil mi?" diye şaşkınlıkla sordu.

Çağın *of* çeker gibi bir nefes alıp ciddi bir yüz ifadesiyle cevap verdi. "Kimse beni anlamıyor ya da anlamak istemiyor. Ben hayatımda çok değerli bir varlığa sahibim ve aylar sonra bir değerli varlığım daha olacak. Bunun için her gün Allah'a şükrediyorum. Aynı zamanda dikkatli davranıyor, onu her şeyden korumaya çalışıyorum. Onlara gözüm gibi bakıyorum ki daha sonra vicdan azabı çekmeyeyim. Evet, gece uyumuyorum. Çünkü hâlâ arada kâbus görüyor ve iki canlı olduğu için o anın etkisinde bir şey olur, nefesi kesilir..." derken gözlerini kapadı birkaç saniye. Geri açtığında gözleri kararmıştı. Böyle bir ortamda patlaması iyi olmamıştı. "Abi, sen benim kusuruma bakma," dedi az önceki çıkışına istinaden.

Demiralp, Çağın konuşurken dikkatle dinlemişti. Çağın'ın aşkının büyüklüğünü biliyordu. Başlarına gelenleri bizzat yanlarında yaşadığı için zor olduğunu da görmüştü.

Ama... Çağın'ın aşkının sandığından daha buyuk olduğunu yeni öğreniyordu. Ona saygısı gittikçe büyuyordu. Böyle sevmek, sevebilmek... Herkesin harcı değildi. Ömrunde boyle sevgi görmemişti. İçinden bu âşıkları birbirine bağışlaması için Allah'a bir dua gönderdi. Sonra bu sözlerin uzerine soylenecek tek bir sözü bile uygun bulmadı. Bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Çok gururlu olmalısın?"

"Öyle. Sevdiğim kadından bir bebeğim olacak. Nasıl gururlanmam?" dedi ve Çisem nerede kaldı, diye lavabo kısmına baktı. Baktığı an göz göze geldi ve gülümsedi. Yerinden kalkıp oturması için karşısındaki sandalyeyi çekti. Çisem mutlu bir şekilde gülümserken yerine oturdu ve Çağın başına bir öpücük kondurdu. Naz, Çisem ve Çağın'ı izliyor onları kısa sürede nasıl sevdiğini düşünüyordu. İkisinin de gözlerinde samimiyet ve gerçek aşkı görebiliyordu. Kendisini benimseyip seven bu ailenin bir parçası olmak Naz'ı mutlu ediyordu.

Demiralp de kardeşlerini düşünüyor ve bu ortamda onları görmemek canını sıkıyordu. Son zamanlarda sürekli bu konu hakkında düşünüyor ve bir arada olmak istiyordu. Sonra bu kadar yıllık emeğin boşa gitmesinden korkup vazgeçiyordu. Bir gün mutlaka kardeşlerine söyleyecekti. Yeğenlerine hiçbir zaman söylemeyi düşünmüyordu ama yengeler öğrenebilirdi.

Yemekler bitince Demiralp kardeşine gösterecekleri olduğu için kahveleri evde içmek istedi. Eve vardıklarında, Çağın kahveleri çalışanlara söylemek için mutfağa giderken, Naz da onları yalnız bırakmak için Çağın'ın peşinden gitmişti. Demiralp yalnız kaldıklarını görünce kardeşinin yanına oturdu ve arabadan inerken yanına aldığı zarfı Çisem'e uzattı. Çisem ağabeyinin uzattığı zarfı alıp açtı ve karşısına çıkan eski bir fotoğrafla soru dolu gözlerle yeniden ağabeyine baktı. Demiralp, "Annemiz," dedi ve Çisem'in tepkisini bekledi.

Çisem ağzı açık bir şekilde kalakalmıştı. Böyle bir şey beklemediği için biraz şok olmuştu. Gerçek annesini, onu doğuran kadını görmek etkilemişti Çisem'i. Kendisine hasret kalarak ölen bir annesi vardı. Ağabeyine kızmıyordu çünkü şu an yaşadığı hayatı o vermişti ona ama... Annesini, ağabeylerini tanımak isterdi. Fotoğraftaki esmer kadının yüzünde elini gezdirdi. Gözleri dolarken tebessüm etti. Onu tanımasa da yakınlık hissediyordu çünkü kendisi annesine benziyordu. Farkında olmadan bir hıçkırık kaçtı boğazından. Hiç tanımadığı annesine, babasına ağladı. Belki de diğer ağabeyleriyle aile olamayacaklarına ya da yaşadığı son bir yıla... Ağladı. İçi katıla katıla ağladı. Demiralp'in onu kollarına alıp sardığını çok sonra fark etti.

Kısa bir süre sonra sakinleşince, ağabeyinin kollarından çıkmadan biraz doğruldu ve diğer fotoğrafları çıkardı. Eline ilk gelen yaşlı ama yaşlılığına rağmen oldukça yakışıklı dimdik duran bir adamdı. Bu adam babasıydı, hemen tanımıştı. Çünkü ağabeyine benziyordu. Dönüp Demiralp'e baktı onaylamak için. Demiralp olumlu anlamda başını sallarken, "Babamız Baran Ağa," dedi gururla. Demiralp'in de gözleri dolmuştu.

Çisem ağabeyinin sesindeki tınıyı hemen fark etmişti. Babasına baktı. Acaba Uğur babası gibi o da sever miydi kendisini bu kadar, diye merak etmeden duramadı. Demiralp sanki kardeşinin ne düşündüğünü anlamış gibi konuşmaya başladı.

"Seni büyük bir mutlulukla bekliyorlardı. Babamız erkek çocuklarını ağalık ya da soyu devam etsin, diye istiyordu. Kız çocuklarına her baba gibi daha düşkündü. Bu yüzden sen onun için çok farklı olacaktın. Seni prensesler gibi büyütecekti, eminim bundan. Sen de emin ol, yaşasaydı bu yaptığım için beni kutlardı. Çünkü soyunun devamını biz erkek evlatları sürdürüyor olsak da asla bizim için seni feda etmezdi. Huzur için daha fazla kan dökülmemesi için evet demişti o işe ama her gün gelip nasıl bu işten çıkacağını düşünüp durmuştu.

Seni daha doğmadan sevip koruyorlardı," dedi huzurla. O günleri hatırlayınca çok kötü olmuştu.

Çisem, ağabeyinin sözlerinden çok etkilenmişti. Daha sonra diğer fotoğrafları çıkardı. Dört küçük çocuğa, iki kadın ve iki adama ait fotoğraflardı. Gözü hemen birisini annesine ve diğerini de Demiralp'e benzeyen adamlara bakmıştı.

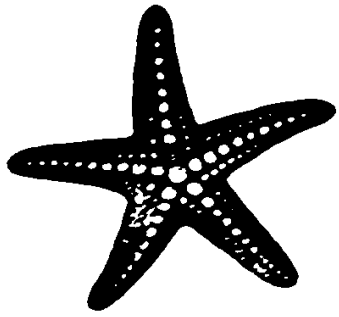
Farkında olmadan, "Bunlar abilerim mi?" diye sesi titreyerek sordu. Onları tanımayı çok istiyordu. Bu sırada Çağın ve Naz salona girmiş, kenarda oturuyorlardı. Çisem'in bu hâli ikisinin de içini sızlatmıştı. Çağın, karısını kollarına alıp sarmak istiyordu fakat bu anı bozmamak için sessiz kalmayı tercih etti. Demiralp kardeşinin sorusuna yine başını olumlu şekilde salladı ve diğerlerinin de kim olduğunu söyledi. Çisem hepsine hüzünle baktı. Yeğenleri bile vardı. Hiçbiri ona hala diyemeyecekti. Bu düşünce içini daha çok sıktı ve yeniden ağabeyine döndü.

"Onlarla hiç mi abi kardeş olamayacağım?" dedi bir damla gözyaşı eşliğinde.

Demiralp, daha fazla dayanamadı ve kollarına alıp sıkıca sardı. "Üzgünüm, Asmin'im. Biliyorsun," dedi zorlukla.

Bu söz üzerine Çisem birden durdu ve geri çekildi. Fotoğrafları sert bir şekilde ağabeyinin kucağına bırakarak ayağa kalktı. Sinirle, "Benim uykum geldi. Size iyi geceler," dedi ve yatak odasına gitmek için salondan çıkıp merdivenlere yöneldi.

Çağın, hemen arkasından giderken Demiralp, çaresizlik içinde kalmıştı. Naz sevdiği adama destek olmak için yanına oturdu ve elinden tuttu. Ancak Demiralp o an orada değil gibiydi. Kardeşinin bu hâli içini parçalıyordu. Elini okşayan kadına baktı ve o an Naz'ın aylar önce söylediği sözler aklına geldi. Kardeşlerine söylemeli ve sırtındaki yükü azaltmalıydı.

40. BÖLÜM

Demiralp aldığı kararla rahat bir nefes alırken, Naz'ı kollarına çekip alnından öptü.

"Hadi güzelim, biz de gidelim," dedi ve ayağa kalktıklarında Çağın, Çisem'le birlikte içeri girdi.

Çisem ağabeyine mahcup gözlerle baktı. Kocasının sözlerini haklı bulmuş, ağabeyine haksızlık ettiğini kabul etmiş ve bu yüzden salona geri dönmüştü.

Demiralp ondaki pişmanlığı görüp, kollarını açınca, Çisem kocasının ellerini bırakıp hızla ağabeyine sarıldı. "Sakın üzülme Asmin'im! Ben her şeyi halledeceğim. Yalnız sen gittikten sonra... Sen buradayken fevri tepkiler verebilirler ve bu da tatsız sonuçlar doğurabilir. Onlarla tek konuşmak istiyorum. Bana biraz müsaade et, olur mu?" dediğinde Çisem duyduğu sözlerin şaşkınlığıyla geri çekildi. Aynı şaşkınlığı Naz ve Çağın da yaşıyor, Demiralp'e merakla bakıyorlardı.

"Hayır, abi benim yüzümden kendini mecbur..." diye devam ederken Demiralp kardeşinin lafını kesti.

"Senin yüzünden değil. Zaten olması gereken buydu. Ben sanırım senin hayatını mükemmel yapmaya çalışırken bu önemli detay için geç kaldım," dedi pişmanlıkla.

Korkuları olmasa unutmazdı belki ya da unutmaktan çok... İstemediği için aklına bunu hiç getirmemişti. Ama şimdi ailesi için adım atmalıydı. "Sen hiçbir şey düşünme! Sadece yarın gerçekten ortaklarım gibi mesafeli davranın. Siz İstanbul'a dönerken biz de Naz'la geleceğiz. Orada biraz işim var.

Sonra geri döndüğümüzde abilerinle konuşacağım," dediğin de dünyalar Çisem'in olmuştu.

Demiralp, konaktan ayrıldıktan sonra Naz'ı evine bırakıp arabasını kendi evine sürdü. Yolda giderken gözüne takılan konağa baktı ve arabayı durdurdu. Az kalmıştı. Bu evin ışıkları yakında, hem de çok yakında yanacak ve içinden neşeli kahkahalar yükselecekti. Belki de daha ileriki zamanda da çocuk sesleri... Yüzündeki tebessümün farkında olmadan arabasını yeniden çalıştırdı ve Naz'ı tanıdıktan sonra artık ona oldukça karanlık gelen evine doğru gitti.

Ertesi gün Demiralp, Naz'ı evinden alıp işe bıraktıktan sonra kardeşinin yanına gitmiş, onları alarak kahvaltı yapmaya götürmüştü. Naz'ın izin işini kolaylıkla halledeceğini söylediği hâlde sevgilisi, İstanbul'a gideceği zaman izin almak istemiş ve bu kadar zaman işinden ayrı kalmak istememişti. Demiralp onun İstanbul'a gideceği için huzursuz olduğunu biliyordu. Bu yüzden çok üstüne gitmek istememişti.

Kahvaltıdan sonra akşam konakta olacak olan yemeğe kadar gezmişlerdi. Demiralp, kardeşini görmesini istediği her yere götürme sözü verince Çisem ilk önce ailesinin mezarını ziyaret etmek istemişti. Her ne kadar ailesini tanımasa da onlara karşı sevgi beslemesine, ağabeyinin anlattığı kadarı yetiyordu.

Daha sonra Ayzıt'ın mezarına gitmiş ve içten içe ona duyduğu saygıyı göstermişti. Ardından Midyat'tan çıkmadan önce okudukları okul, ailesinin sürekli dolaştıkları yerleri görmüş, sonra bağ evine götürmüş, babasının burada neler yaptığını anlatmıştı. Çisem her gittiği yerde fazla kalıp, fotoğraf çekerek vakit öldürüyordu. Tabii ki arada yemek molaları da vardı. Bu yüzden tatillerinin ikinci gününde bile Midyat'tan çıkamamışlardı.

Çağın'ın panik hâlleri, Çisem'in isyanları, Demiralp'in bu duruma gülmeleriyle gün bitmiş; akşam olmuştu. Çağın'e

Çisem hazırlanmak için evlerine giderken Demiralp de hastaneye Naz'ı almaya gitmişti.

Herkes çok gergindi. Çisem ise fazladan olarak heyecanlıydı. Arabada gergin bir bekleyiş, sessiz bir yolculuk vardı. Çisem ne yapacağını, nasıl davranacağını hiç bilmiyordu. Her bir aile üyesine İstanbul'dan aldığı hediyeleri getirmişti yanında. *Demiralp hediyeleri fazla samimi bulmuş ve bir şeyler anlayacaklar* diye korkmuştu ama sonra bu düşüncenin ne kadar paranoyakça olduğunu fark edip susmuştu. O kadar çok geriliyordu ki artık ne düşüneceğini bilmiyordu. Bu da bazen saçmalamasına neden oluyordu. Tek isteği bu akşamı sorunsuz halletmesiydi.

Bir saatin sonunda konağa varınca kapıdaki adamlar hemen kapıları açmış ve hepsi arabadan inmişti. Kapıda onları Ali ile Abay karşılamıştı. Çisem ağabeylerini görünce donup kalmıştı ama Çağın'ın belinden sarıp içeri doğru yürütmeye başlamasıyla kendine gelmişti. Ali ve Abay ellerini sıkarken Çisem'in yüzüne fazla bakmamışlardı. Çisem dikkatli olması gerekirken, her iki ağabeyine de gözlerini dikip bakmıştı. Çok garip hissediyor ve bu hissin ne olduğunu çözemiyordu. Hiç tanımadığı insanlara karşı özlem duyabilir miydi? Ya da sevgi hissedebilir miydi? Bilmiyordu. Belki de psikolojikti. Aslında şu anda hisleri alınmış gibiydi. Bu düşünceler ve karmakarışık duygularıyla birlikte içeriye girmişlerdi. İçeride yengeleri ve yeğenlerini de görmüştü. Hepsiyle tanıştıktan sonra yerlerine oturdular. Güzel tatlı bir sohbet başlarken birçoğu gerginlikten çatlayacaktı.

Demiralp ve Çağın'ın gözleri, sürekli Çisem'in üzerindeydi. Bir şey olmasın, diye her an tetikte bekliyorlardı. Bakışlarını Çisem'den ayırmayan bir kişi daha vardı: Zehra!

Zehra, Çisem'i birine benzetiyor ve bir türlü çıkartamıyordu. Yüzü çok tanıdık geliyor ama hatırlamıyordu. Bakışlarını, *nasıl olsa hatırlarım,* diyerek Çisem'in üzerinden çekti ve yemekleri hazır etmelerini söylemek için mutfağa indi. Hemen peşinden de Demiralp ayağa kalktı.

Demiralp, Yasemin'in uyuduğunu öğrenince bir şey ol-
mayacak, diye çok sevinmişti. Herkesin ifadelerini tek tek iz-
lerken bu sefer de Zehra'nın garip bakışlarını yakalamıştı. Bu
sebeple Zehra'nın kalktığını gördüğü gibi kendisi de hemen
peşinden gitti. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak is-
tiyordu. Mutfağa varmadan Zehra'yı durdurdu.

"Zehra bir sorun mu var?" dedi tedirgin bir şekilde.

Zehra'nın aklı zaten az önce takıldığı yüzle doluyken bir
de ağabeyinin sorusuyla şaşırdı. Tam cevap vereceği sırada
Abay ve Demiralp'i terletecek sorusu yanlarında belirdi.

"Abi, içerideki ortağının eşini birine benzetiyorum ama
bir türlü çıkartamıyorum. Gözleri çok tanıdık geliyor," dedi-
ğinde Zehra kıskanmaktan çok, uzak düşünceli bir hâlde öy-
lece kaldı. Kocası da aynı şeyi fark ediyordu, üstelik ağabey-
tedirgindi, hem de geçen gün kızının söyledikleri... Tabii ya
bir de o vardı! Nasıl unutmuştu? Demiralp ne diyeceğini dü-
şünürken Zehra şüpheci gözlerle Demiralp'e baktı.

"Abi, biz bu içerideki kadını tanıyor muyuz? Geçen gün
Yasemin bana Asmin diye bir ortağından bahsetti. Sana *abi* di-
yormuş. Bu kızın adıysa Çisem," dediğinde Demiralp ne söy-
leyeceğini bilmiyordu ve ilk defa ağabeylerini bu hâlde göre
karı koca şaşkınlıkla karışık bir merakla bakıyorlardı.

Abay, "Abi, neler oluyor?" derken Zehra, "Bir şeyler var
değil mi abi?" dedi. Demiralp şimdi söylerse kardeşlerinin
hışmına uğrayacağını ve Çisem'in hiç görmemesi gereken bir
gerginliğe şahit olacağını bildiği için sonra söyleme kararına
sadık kaldı.

Tedirgin hâllerinden çıkıp otoritesiyle, "Evet, bir şeyler
var ama bu akşam bir şey sormayın! Sadece misafirlerimizle
en iyi şekilde ilgilenin. Ben size sonra anlatacağım!" dedi ve
yengesiyle kardeşine sertçe baktı. Biliyordu ki kardeşleri bu
hâlinden çekinirlerdi.

Abay ve Zehra sadece başlarını olumlu bir şekilde salla-
mışlardı. Her ikisi de neler olduğunu çok merak ediyor ve bu

fikirde bulunamıyorlardı. İçeride misafir varken daha fazla burada durmak istemedikleri için sessiz bir şekilde Abay salona, Zehra mutfağa doğru ilerledi.

Merdivenlerdeki ufak dama doğru açılan açıklıkta yalnız kalan Demiralp, hayatı boyunca çok nadir böyle korkmuştu. Yapısına ters bir hareket olsa da ailesi için duyguları her zaman açıkça ortadaydı. Şu anda otoritesinde büyük bir sarsılma vardı ve bunu kardeşlerine yansıtmıştı. Bu sır ve yaşanan onca şey artık sırtında çok büyük bir yüktü. Bu sırlar her ortaya çıkmak istediğinde canı çok acıyordu. Abay ile Zehra'nın onu anlayabileceğine inanıyor ve asıl sorunu Ali'nin çıkaracağını düşünüyordu.

Yemekler hazır olduğunda herkes masada yerini almış, yemekten önceki sohbet nedeniyle samimi bir ortam oluşmuştu. Abay ve Zehra, Çisem'e garip bir şekilde bakmaya devam ederken Ali, Çisem'le çok güzel bir sohbete tutulmuştu. Hatta yaşı nedeniyle küçük gördüğü bu kızı çok benimsemiş, sevmişti. Karısı Suna, kocasının ilk defa bir kadınla bu kadar samimi olduğunu görüyor ve çok şaşırıyordu. Kıskanması gerekirken ki arada kıskanıyordu ama ne zaman Çisem'le göz göze gelse içinden bir şeyler bu küçük kıza akıyordu. Çok masumdu ve içinde hiç kötülük yok gibiydi. Gözleriyse... Hüzünlüydü. İstemsizce nedenini merak etti.

Yemekler keyifle yenilmiş, kahveler içilirken Demiralp dakikalardır babaevini nasıl Çisem'e gezdireceğini düşünüyordu. Daha sonra uygun olmayacağına karar verip bu düşüncesinden vazgeçmişti. Kısa bir süre sonra gitmek için kalktıklarında Çisem, her şeye rağmen çok mutluydu. Demiralp'in düşüncelerinden habersiz en azından onları görmüş ve tanımış olduğu için şükrediyordu. Geldiğinde nasıl mesafeliyse giderken o kadar samimi vedalaşmıştı.

Eve vardıklarında, Demiralp arabadan inip Çisem'in yanına yaklaştı. Yüzünü avuçları arasına alıp, "Çok güzel idare ettin, Asmin'im. Sana söz veriyorum, bir dahaki gelişinde abi

kardeş olarak sarılacaksınız," dedi ve alnına opucuk kondu. Geri çekildiğinde Çisem gülümsüyordu.

"Ben sana güveniyorum, abi. Hiçbir şeye kendini zorlama. Ben böyle de mutluyum," diyerek ağabeyini mutlu etmek istemişti. Demiralp gibi herkes biliyordu ki Çisem, gerçek bir aile olmayı çok istiyordu.

"Hadi içeri girin. Üşüme daha fazla ve hiçbir şey düşünme!" diyerek tekrar öptü ve Çağın'ın da elini sıktıktan sonra Çisem'le vedalaşan Naz'ın binmesi için kapısını açtı.

Arabada Naz'ın evine giderken sessizlerdi. Demiralp ne yapması gerektiğini düşünürken Naz bu akşam gördüğü bir bütün olan aileyi çok benimsemişti. Çisem'i düşününce ise içi sıkılmıştı. Onun açısından zor olduğunu biliyordu. Bugün onun gözlerinde hüzünle karışık mutluluk gördüğünde Çisem için bir şeyler yapmak istemişti ve biliyordu ki sevdiği adam yapacaktı. Her konuda olduğu gibi bu konuda da çok güveniyordu yakışıklı ağasına.

"Ne düşünüyorsun, Naz?" diye Demiralp'in sorusuyla düşüncelerinden çıkıp, başını pencereden sevdiği adama doğru çevirip gülümsedi.

"Çisem'i. Senin onun için gerekeni yapacağını bildiğim hâlde aklıma takıldı. Ben Çisem'i çok sevdim, Demiralp. O çok masum, hüzünlü, iyi niyetli bir kız. Ona bakınca bu kızın olan her şeyi hak ediyor diyorum. Çok farklı ama bir o kadar tatlı."

"Tabii ki tatlı çünkü abisi benim," diyerek işi gırgıra vurdu Demiralp. Bu sözleri için de omzuna ufak bir darbe yedi.

Kahkahalar eşliğinde Naz'ın evine varmışlardı. Araba durdurdu ve sevdiği kadına döndü. Bir eliyle elini tutup diğeriyle saçlarını okşadı. "Artık seni burada bırakıp eve yalnız dönmek çok korkutucu geliyor. Sanki o evde yıllarca tek başamamışım gibi bana çok yabancı duruyor ve sensiz olmuyor. Seni hayatımın her köşesinde istiyorum," dedi ve Naz'ın gözlerinin dolduğunu gördüğünde gülümsedi. Ardından da

daklarına yapıştı. Dilini ateş gibi dudaklardan içeriye kaydırıp, kısa sürede arzularını sergileyerek talan etti. Bedenindeki ürpermeler ciddi hareketlenmelere dönüşüyordu. Bu kadın onun ezberini bozuyordu. Dokunduğu an bağımlılık yapıyor ve bırakmak istemiyordu. Naz'ı ömrüne katmak, bir an önce kendisinin yapmak istiyordu. Geri çekilmeden önce dudaklarından çenesine ve oradan boynuna öpücüklerle inip orada bir süre soluklandı. Aldığı koku sakinleştirmek yerine arzularını katlayınca hızla geri çekildi ve alnından öptü.

Hemen sonra beklemeden arabadan indi. Soğuk hava yüzüne çarpınca biraz kendisine geldi. Naz'ı yukarı çıkarıp, evine bıraktıktan sonra aşağıya inerek kapının biraz ilerisinde duran Ahmet'e bir baş selamı verdi ve arabasına binip evine gitti.

Daha sonraki günler Demiralp işi gücü bıraktı ve Çisem'le Çağın'a her gün Mardin'in birkaç güzel yerini gezdirip her türlü yöresel yemekten tattırdı.

Mardin kenti, temel yapım malzemesi olarak kolay işlenebilen sarı kalker taşının kullanıldığı, çeşitli motiflerle bezenmiş geleneksel evleriyle ünlüydü ve Demiralp bu özel yerleri, yaşadığı şehir olarak değişik bir gururla anlatmış, her yere götürmüştü kardeşini.

Bir akşam küçük yeğeni Yasemin ve Turaç'ın ailesiyle de tanıştırmıştı. Turaç'ın babası Salih Bey Çisem'i ayrı merak ediyordu. Çünkü onu en son gördüğünde daha birkaç günlük bir bebekti. Arada sırada Turaç'ın getirdiği fotoğraflarda görüyordu ama karşısında genç bir kadın görmek daha bir başkaydı. Çisem'in mutlu olduğunu görmek çabalarının boşa olmadığını göstermiş ve yaşlı kalbini mutlu etmişti.

Çisem ise hayatının en mutlu bir haftasını geçirmişti. Dönme zamanı gelince kendi bavulunun yanına üç bavul faz-

ladan eklenmişti. Çağın, karısının bu kadar mutlu olduğunu gördükçe içi rahatlıyor ve kendisi de mutlu oluyordu. İstanbul'a dönerken ağabeyleriyle vedalaşmak istediği için baba evine bir kere daha gitmiş ve çok duygusal anlar yaşamıştı. Kendine hâkim olamayıp ağladığında zaten şüphelenen Aba ve Zehra bir şeylerin döndüğüne daha fazla emin olmuşlardı. Ali ile Suna ise Çisem'in ağlamasını hamileliğine ve kendilerini çok sevmesine bağlamış, üstünde durmamışlardı.

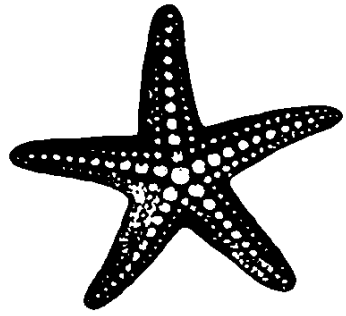
Şimdi uçakta hep beraber İstanbul'a gidiyorlardı. Aralarına Turaç da eklenmiş ve *Halit'i mi özledin* diye Demiralp'in dalga konusu olmuştu.

Çisem kocasının kollarında uyurken Naz çok fazla duygu karmaşası yaşıyordu. Heyecan, korku, tedirginlik, ne yapacağını bilememe... Uzun zaman olmuştu İstanbul'u görmeyeli. Aslında sevdiği şehir için değil, ailesi için bu hisleri besliyordu ama bir türlü dile dökemiyordu. Canı yanıyordu. Bu süre içerisinde hiç arayıp sormamışlardı. Hiç mi merak etmiyorlardı? Nasıl bir anne evladına bu kadar kayıtsız kalabilirdi? Babasını geçmişti artık ama annesi, dokuz ay karnında taşıdığı annesi nasıl böyle umursamaz olabiliyordu? Bir türlü akıl alamıyordu. Acaba ailesini görür müydü? Yanlarına gitmeyi düşünmüyordu. Sadece ne yaptıklarını merak ediyordu. Mardin'e gittiğinden beri onlarla ilgili haberlere daha fazla mutsuz olmamak adına kulaklarını tıkamıştı. İşte şimdi aklına düşmüşlerdi. Demiralp'in omzunda camdan dışarı bakarken Demiralp'in saçlarını okşamasıyla başını ona doğru çevirdi.

Demiralp, Naz'ın yine düşüncelere daldığını görünce huzursuz olmuştu. Ne düşündüğünü biliyordu ve bu durum daha çok canını sıkıyordu. Halledecekti. Zaten İstanbul'a gitme sebebi buydu. Her ne olursa olsun, Naz'ın ailesinden izin almadan evlenme teklifi etmeyecekti. Tabii ki onlar izin vermese bile Naz'la evlenecekti. Sadece yapısı gereği önce şansını deneyip gerekeni yapacaktı.

Kendisine aşkla bakan Naz'a, "Düşünme! Hiçbir şeye de üzülme! Her şeyi halledeceğiz. Hem de beraber. Çok gü-

zel bir hayatımız olacak. Sen sadece bunu düşün, güzelim," dedi ve başını göğsüne yatırıp saçlarından öptü. Naz sevdiği adamla gurur duyuyordu. Başında o kadar dert, sırtında bir o kadar yük varken bir de kendi sıkıntısı ekleniyor ve bundan hiç şikâyet etmiyordu. Üstelik kendi morali bozulmasın, diye bir sürü şey yapıyordu. Demiralp onun en büyük şansıydı ve Naz bu şansı ömür boyu kaybetmeyeceğine emindi. Çünkü göğsünde yattığı ve saçlarına yıldız konduran bu adamı çok seviyordu...

41. BÖLÜM

İstanbul'a vardıklarında Demiralp, Naz'ı da alıp buradaki evlerine geçmişlerdi. Turaç ise vakit kaybetmeden, kendisine ait olan arabayı alıp Sümeyya'yı görmeye gitmişti. Sümeyya arkadaşının ve Turaç'ın İstanbul'a geleceğini bilmiyordu. Bu yüzden ona sürpriz olacaktı. Sümeyya'nın çalıştığı hastanenin önüne gelince arabasını park etti ve hemen inerek sevgilisini aramak için telefonunu çıkardı.

Sümeyya'nın normalde hastaneden geçen ay ayrılmış olması lazımdı ama kendi kliniğini açana kadar, birkaç ay daha burada kalmaya karar vermişti. Şimdi mesai bitimine on dakika kala hastaları bitmiş ve masasında oturarak bilgisayardaki işlerini hallediyordu. Masasının üzerindeki telefonun çalmasıyla hafifçe yerinden sıçradı. Eline telefonu alıp, baktığında ekranda gördüğü isimle yüzünde mutlu bir gülümseme oluştu.

Telefonu heyecanla açıp, "Aşkım," dedi.

Turaç duyduğu mutlu sesle birlikte gülümseyerek hastaneye girdi. "Nasılsın, gökyüzüm?" derken çok da bilinçli değildi. Çünkü etrafa bakıp insanların arasından geçmeye çalışıyordu.

"İyiyim. Hastanedeyim işte. Birazdan çıkacağım ve çok açım, yemeğe gideceğim. Sen neler yapıyorsun?" derken yazdıklarını kaydetti ve bilgisayarı kapattı. Sonra ayağa kalkıp pencere tarafına doğru yürüdü.

"Ne olsun işte, ben de yemek yemeye gidiyordum. Tek gitmeyeyim, dedim," dediğinde Sümeyya'nın odasına varmıştı.

Sümeyya, Turaç'ın söylediğiyle kaşlarını çatarak, "Kimle gidiyorsun?" derken neden böyle huysuzca sorduğunu düşündü.

Turaç sevgilisinin bu sorusuna gülümsedi. "Çok güzel bir bayanla," dediğinde karşı taraftan ses kesildi. Sonra temkinli bir ses duydu.

"İrem'le birlikte mi?" diye sorduğunda Sümeyya, tamamen öyle olmasını istiyordu. Çünkü şaşırmıştı. Bu zamana kadar Turaç'tan, başka bir kadın için güzel bir kelime kullandığını duymamıştı. Bu duruma canı sıkılmış, biraz da kıskanmıştı. Bu yüzden bu güzel bayanın İrem olmasını istiyordu.

"Hayır, canım. Benim hayatımda bir güzellik daha var. Hem de bu güzellik benim hayatımın kadını," dediğinde Turaç, Sümeyya neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Turaç kendisi haricinde kime böyle söylüyordu? Burada olsaydı kendisi için olduğunu sanabilirdi ama... Sonra birden aklına gelenle telefondan gelen sesleri dinledi. Anlamadı. Hemen arkasını döndü ve kapıya baktı. Olabilir miydi? Turaç ona sürpriz yapmış olabilir miydi? Hızlı adımlarla kapıya yürürken Turaç, Sümeyya'nın neden sustuğunu düşünüyordu. Böyle bir şeye inanmamıştı, değil mi?

"Sümeyya, gökyüzüm orada mısın? Neden cevap vermiyorsun?" dediğinde kapı açıldı ve Sümeyya ile karşı karşıya geldi.

Aslında Sümeyya emin değildi ama karşısında gördüğü yüzle istemsiz bir çığlık attı ve Turaç'ın şaşkın yüzüne aldırmadan boynuna sarıldı. Turaç da şaşkınlığını hemen attı ve bu sarılmaya gülümseyerek karşılık verdi. Burnunu sevgilisinin saçlarına gömerek hasret kaldığı kokusunu içine çekti.

"İnanmıyorum, buradasın! Neden haber vermedin?" diye sorduğunda hâlâ boynuna sarılıydı.

Turaç, Sümeyya'nın sorusuyla geri çekilip etrafındaki kalabalığa baktı. Sümeyya'nın elini tuttu ve içeri geçerek odanın kapısını kapattı. Sonra hiç vakit kaybetmeden sevgilisinin dudaklarına kapandı. Turaç, sevgilisini her öptüğünde hayatın bundan daha güzel bir şey olduğuna inanmıyordu. Turaç için Sümeyya vazgeçilmezdi.

Verdiği öpücüğün karşılığını aynı tutkuyla aldıktan sonra geri çekilip, "Sürpriz yapmak istedim ama benim zeki sevgilim hemen anladı," dedi keyifle.

"Anlarım tabii. Çünkü senin hayatının tek kadını benim" dedi uyarıcı bir tonda.

Turaç onun bu hâline hafif bir kahkahayla karşılık verdi. "Bak sen! Benim uysal sevgilime ne yaptınız, Psikolog Hanım?" diyerek muzip bir şekilde sevgilisine takıldı.

"Bilmiyorum, az önceki oynadığınız oyundan dolayı kaçmış ve yerine beni bırakmış olabilir."

Turaç, bu cevaba gülümsedi ve altında yatan mesajı da hemen aldı. "Anlaşıldı, tamam. Şaka da olsa bir daha senin adını vermeden *kadınım* kelimesini kullanmayacağım. Hadi şimdi yemeğe gidelim. Aç bırakmayalım seni. Aç bir Sümeyya nasıl olur merak etsem de bence bunu daha sonra deneyelim," diyerek kollarına alıp bir daha sardı ve Sümeyya hazırlandıktan sonra kahkahaları arasında odadan çıktılar. İlk tanışmalarında olduğu gibi yine Sümeyya'nın arabasını bırakıp Turaç'ın arabasıyla yemeğe gittiler.

Yemeklerini de ilk karşılaştıkları mekânda yemeyi tercih etmişler ve o günü yâd edecek bir sürü konudan bahsederek çok fazla eğlenmişlerdi. Bu konulardan hariç Çağın ve Çisem, Mardin'e geldiğinde neler yaptıklarını ve Çisem'in hamileliğinden de konuştular. Daha doğrusu Çağın'ın nasıl bir baba olacağından uzun uzun konuştular(!)

Yemekten sonra kahvelerini de içtiler ve mekândan ayrılıp biraz sahilde dolaşmak istediler. Bir banka gelip oturduklarında Turaç, Sümeyya'yı kollarına alıp sırtını göğsüne

yasladı ve karşılarında duran denizi huzurun sessizliğinde seyrettiler.

Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Artık biz de evlenelim?" dedi Turaç birden.

Gelen soruyla Sümeyya hemen kollarındaki adama döndü. "Turaç, tanışalı daha kaç ay oldu? Niye acele ediyoruz ki? Hem konuşmuştuk bunu."

"Evet, konuştuk ve sen de istiyorsun. Sadece biraz daha bekleyelim, diyorsun. Neden beklemek istediğini sen bile bilmiyorsun," dedi sabırsız bir şekilde.

"Turaç..." dedi Sümeyya ne diyeceğini bilmeden. Turaç sevdiğinin yüzünü avuçları arasına aldı.

"Gökyüzüm benim. Sümeyya'm yapma! Niye bekliyoruz ki? Birbirimizi biliyoruz, seviyoruz. Hem de çok! Artık *hayır* cevabını verme lütfen. Bizim de Çisem ve Çağın gibi bebeğimiz olsun," dedi ve Sümeyya gözlerini kaçırdı. Böyle konuşmasından utanıyordu ve Turaç bunu bildiği hâlde üstüne geliyordu.

"Benden utanma! Şimdi cevap ver bana, güzelim. Evlenelim mi?"

Derin bir nefes aldı Sümeyya. Belli ki Turaç, Çağın'ın baba olacağından dolayı etkilenmişti. Az önce yemekte konuşurken bunu anlamıştı aslında. Artık bir yuva kurmak istiyordu ki bunu Sümeyya çok iyi biliyordu ve o da istiyordu. Bunun için kalbinden geleni söyledi.

"Tamam, olur," dedi Sümeyya. Zaten neyi beklediğini gerçekten de bilmiyordu.

Turaç bir an için duyduğu sözlere inanamadı. Yine *hayır* demesini bekliyordu. Ama *evet* demişti işte. Bunu anladığı anda gülümseyerek Sümeyya'nın alnını sıkıca öptü ve içine katmak ister gibi sevdiğine sarıldı.

"Evet, dedin! Evet, dedin!" diye farkında olmadan sürekli fısıldıyordu. Sonra geri çekildi ve Sümeyya'nın gülen yüzüne baktığında Turaç aklına gelenle kaşlarını çattı.

"Bu şekilde olmadı. Ben her seferinde *hayır* dediğin için hazırlık yapmamıştım. Tamam, bu defa biraz daha umutluydum ama..." diye devam ederken, Sümeyya'nın parmakları dudaklarını örttüğünde onun tatlı kıkırdamasını büyülenmiş gibi izledi.

Sümeyya, Turaç'ın söylediklerini duyunca mutluluktan havaya uçacağını sanmıştı. Sevdiği adamdan bu sözleri duymak bile yeterdi. Sümeyya için her zaman sözler daha önemli olmuştu. Ayrıca sevdiği adam onun için her şeyi yapardı ayrıca kendisinin de yapacağı gibi.

"Hiçbir şeye gerek yok, sevgilim," diye fısıldadı sanki biri duyacak gibi. Sonra gülümsemesine rağmen dolan gözleriyle sesi titreyerek devam etti. "Sen... Sen bana en güzel teklifi kalbinle yaptın," dedi elini kalbine koyarak. "Ben buna sahibim. Sana sahibim ve bu bana yeter. Sen bana bir ömür yetersin, sevdiğim," dedi ve mutlulukla göğsüne başını koyup belinden sarıldı.

Turaç, dakikalar sonra geri çekildi ve sevdiğinin yüzunu elleri arasına aldı yeniden. Gözlerine baktı ve kalbindeki aşkı gözlerinden, sözlerinden yansıtmak adına derin bir şekilde bakmaya devam etti.

"Seni çok çok seviyorum, gökyüzüm," dedi sesinde şefkat, aşk, sevgi ve daha birçok duyguyu barındırarak. Sonra alnından öptü ve elinden tutarak ayağa kalktı. Sümeyya'nın bir şey demesine izin vermeden hemen arabaya doğru ilerledi.

"Turaç dur, lütfen. Nereye gidiyoruz?" dediğinde Turaç durdu ve sevgilisine döndü.

"Madem bir karar verdik, hemen uygulamalıyız. Gidip Haldun amcaya söyleyelim. Sonra da babamları ararız, amcamı ve İrem'i de alır, gelirler. Sonra nikâh işlemlerine başlarız," derken, Sümeyya daha dinlerken yorulmuştu.

"Canım, bu dediklerini yarın da yapabiliriz. Neden bu kadar acele ediyoruz?" dediğinde Sümeyya, Turaç kaşlarını çattı ve iyice yaklaştı sevgilisine.

"Sen neden heyecanımı bölüyorsun? Karar verdik, hemen yapacağız. Beklemeye gerek yok! Ben kaç zamandır senden bu cevabı bekliyorum. Şimdi istediğime kavuşmuşken neden bekleyeyim?" dediğinde, Sümeyya son adımı atıp yavaşça yaklaştı ve elini yanağına koydu.

"Ben senin bu heyecanını çok seviyorum. Sadece biraz daha seninle kalmak istemiştim. Herkese söyledikten sonra abim olağanüstü hâl ilan edecek ve biz evlenene kadar çok sık görüşemeyeceğiz," dedi ve elini aşağıya indirdi.

Turaç, Sümeyya'nın derdini anlamış ve mutlu olmuştu ama son sözlerden sonra sevinmeyi unutmuştu. Sinirlendi ve dişlerinin arasından, "O biraz zor, sevgilim. Kimse ama hiç kimse seni benden alamaz!" dedi ve Sümeyya'nın elini yeniden çekiştirerek arabaya doğru yürüdü.

Sümeyya, gülümsedi ve başını iki yana inanamıyormuş gibi salladı. Turaç'ın sanki birileri onları ayırmak istiyormuş gibi davranmasına şaşırmıştı. Bazen sevgilisi ağabeyiyle olan atışmasını gerçekten abartıyordu. Sesini çıkarmadı ve Turaç'ın kendisini yönlendirmesine izin verdi.

★★★

Demiralp, önceden evi talimat verip hazırlattığı hâlde evde yemek yaptırmamış ve dışarı yemeğe çıkmışlardı. Şimdi karanlık çökmüş, akşamın tatlı esintisiyle yemeklerini yiyorlardı. Demiralp, Naz'ın yorgun olduğunu bilse de aklındakini söylemek zorundaydı.

"Naz," dedi ve yemeğini yiyen Naz'ın kendine bakmasıyla devam etti. "Ben buraya sadece iş için gelmedim," dediğinde sıkıntıyla bir nefes aldı ve meraklı gözlerle kendisini

bekleyen sevgilisine baktı. "Ben ailenle görüşmek istiyorum! Hem de bu akşam," dedi kararlı bir sesle.

Naz elindeki çatal bıçakla donup kaldı. Demiralp'ın gerçekten de iş için geldiğini sanıyordu. Ailesiyle neden görüşmek istiyordu ki? Naz bunları düşünürken, Demiralp onun şaşırmış olmasını anlayışla karşılayıp devam etti.

"Biliyorum, tatsız şeyler yaşadın. Ama ben, evlenmeden önce ailenin onayını almak istiyorum. Cevapları olumsuz olsa bile bu bizim evliliğimizi etkilemeyecek. Ben sadece haber vermek istiyorum."

"Ben... Çok şaşırdım. Yani böyle bir şeyi beklemiyordum," dedi ve bir an sustuktan sonra devam etti. "Onları görmek istediğimden emin değilim. Yine canımı yakacaklar," dediğinde Naz, Demiralp hızla elini Naz'ın masadaki eline uzattı ve şefkatle konuşmaya başladı.

"Ben yanında olacağım. Sadece ailen değil, ben yaşadığım süre boyunca hiç kimse sana zarar veremez. Ne kadar zorlansan da ben bunu yapmak zorundayım!" diyerek durdu. Naz'ı götürmekten vazgeçmişti. "Turaç'ı arayayım, seni alsın. Ben tek gitmeye karar verdim," dedi ve cebinden telefonunu çıkardı.

Naz hızla atıldı ve "Hayır!" dedi. Ardından kararlı bir şekilde devam etti. "Ben de seninle gelmek istiyorum."

Demiralp telefonu masaya koydu ve yeniden Naz'ın elini tuttu. "Böyle şeyleri kafana takmanı istemiyorum. Tek gitmenin daha doğru olacağını düşünüyorum," dedi sıkıntıyla.

"Ben de gelmek istiyorum, Demiralp lütfen. Ben varken bile sana saldıracaklardır. Ben yokken kim bilir neler yaparlar?" dediğinde ailesi hakkında böyle konuştuğu için yüzünü buruşturdu. Demiralp sevdiği kadının yüzüne bakıp gülümsedi. Amacı, gülümsemesiyle onun da gülümsemesini sağlamaktı.

"Tamam, beraber gidiyoruz ama dediklerimi unutma, ben varken kimse seni üzemez!" dedi ve yemeklerine devam ettiler.

Yemekten sonra Naz'ın ailesinin evine gelmişlerdi. Demiralp önündeki sessiz, sadece ışıkları yanan, soğuk müze gibi yalıya bakarken Naz'ın bir zamanlar yaşadığı evi inceliyor ve şimdiki hayatını düşünüyordu.

Naz büyük bir gerginlikle yerinde duruyordu. Uzun zaman sonra yine bu eve gelmek... Korkutuyordu. En son kötü ayrılmışlardı ve şimdi nasıl karşılayacaklarını merak ediyordu. Demiralp'in hareket etmesiyle birkaç adım atmıştı ki arkadan kendisine seslenen emektar ve bahçeyle ilgilenen İhsan amcasıyla göz göze geldi. Hızla Demiralp'in elini bıraktı ve gidip adamın elini öptükten sonra sıkıca sarıldı. Ailesi bir çalışanın elini öptüğünü görseydi biliyordu ki bu tartışma aylarca sürerdi. Kim ne derse desin, o dedesinin torunuydu ve dedesi ona bunu öğretmişti.

"Nasılsın İhsan amca?" diyerek geri çekildi.

Yaşlı adam gülümseyerek, "İyiyim güzel kızım, sen nasılsın? Özlettin kendini! Bu defa gelmen çok uzun sürdü?" diye merakla sordu.

"Öyle oldu, İhsan amca. E bizimkilerde ne var ne yok?" dedi Naz hâlâ gülümseyerek. Demiralp ise hemen arkasında duruyor, sevdiği kadının her hâlini izliyordu.

"Aynılar, kızım bir değişiklik yok. Ama sende varmış. Fatih Bey'le ayrılmışsınız," dedi yaşlı adam Naz'ın adına sevinerek. Çünkü duydukları hiç hoş şeyler değildi.

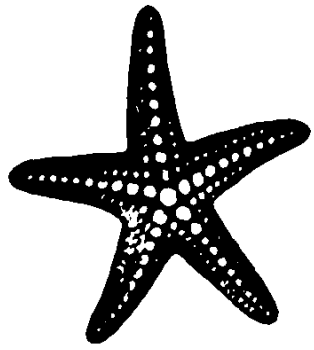
Naz şaşırarak, "Sen nereden biliyorsun, İhsan amca?" dedi merakla. Çünkü ailesi bunu kabul etmiyordu. Fatih de gelip söylemeyeceğine göre... Düşünceleri yaşlı adamın konuşmasıyla bölündü.

"İki üç gün önce Fatih Bey geldi. Özcan Bey'le konuştular. Bahçede konuştukları için kulak misafiri oldum. O soysuz

seni aldatmış ve çok üzmüş, o yüzden de ayrılmışsınız," dediğinde Naz büyük bir şok yaşıyordu. Bunları Fatih mi söylemişti? Hem de kendisini küçük düşürerek! Başını Demiralp'e çevirdiğinde onun ifadesiz bir şekilde durduğunu gördü. Bu konuyu hemen kapatmak istedi. Belli ki Fatih gerçekten pişmandı ve kendini affettirmek için adımlar atıyordu.

"İhsan amca, bunları sonra konuşuruz. Bak, seni sevdiğim adamla tanıştırayım. Demiralp," dedi ve birbirleriyle tanıştırdıktan sonra ailesiyle konuşmak için eve doğru yürümeye başladılar.

İkisi de Fatih konusunu sonraya bıraktılar ve ikisi de biliyordu ki Fatih gerçekten de bir şeyleri düzeltmeye çalışıyordu. Bu, Demiralp'in umurunda değildi. Çünkü hiçbir zaman Naz'la onu bir arada görmeyi istemiyordu!

42. BÖLÜM

Demiralp ve Naz, yalının kapısını çaldıklarında kapıyı, yıllardır burada çalışan ve hizmetlileri de yöneten kırklarının sonunda olan Helga açtı. Helga, Naz'ı gördüğü gibi mutlulukla gülümsedi ve her zamanki mesafesini koruyup, "Hoş geldiniz, Naz Hanım," dedi aksanlı konuşarak.

Naz, Helga'nın her zaman disiplinli olduğunu ama bu mesafenin ailesinden kaynaklandığını biliyordu. "Merhaba Helga. Annemler nerede?"

"Salondalar, Naz Hanım. Buyurun lütfen," diyerek eliyle yol gösterdi.

Naz, Demiralp'in elini tutmak istiyordu ama daha ilk dakikadan konuşmanın gergin geçmemesi için bunu yapmıyordu. Zaten Demiralp de elini bıraktığına göre öyle düşünüyordu.

Demiralp, Naz'ın ailesiyle ne kadar anlaşamadığını ve o ailenin nasıl olduğunu bilse de sevdiği kadın için birazdan karşılaşacağı insanlara saygı duyuyordu. Bu sebeple karşılarına en saygılı şekilde çıkmak istiyordu.

Salona vardıklarında Naz, babası ve annesinin bir köşede kahvelerini içtiklerini gördü. İçeri adım attıkları anda babasıyla göz göze gelmiş ve ağzına götürmek üzere olduğu kahve fincanı havada kalmıştı. Annesi ise kendisine bakmış ve donup kalmıştı ama gözlerinden bir an için özlemin geçtiğini görmüştü. *"Neden açıkça göstermiyor, hemen duygularını saklıyordu ki?"* diye içinden geçirdi.

Sevil Hanım, kızını görmenin şaşkınlığını hemen üstünden atıp gözleri kızının yanındaki adama kaymıştı. Özcan Bey, elindeki kahveyi önündeki cam sehpaya bıraktı. Sert bakışlarla o da gözlerini Naz ve Demiralp üzerinde gezdirdi. Hâlâ kızının yaptıklarını kabullenemiyordu.

Ortamdaki tuhaf sessizliğe son veren Naz'ın annesi Sevil Hanım oldu. Ayağa kalkıp, "Hoş geldin, Naz," dedi. Daha sonra Demiralp'e dönerek, "Siz de hoş geldiniz," dedi.

Naz bu mesafeli konuşmaya alayla gülümsedi ve o da, "Hoş bulduk," dedi sadece.

Demiralp, "İyi akşamlar," dedikten sonra Naz ilerledi ve annesini öptü. Hatta annesi fazlasını yapıp sarıldı. Bu duruma şaşırsa da üstünde durmadı. Babasına dönüp ilerlediğindeyse babası hiç istifini bozmadan bakmaya devam etti. Naz, babasının bu bakışını biliyordu, bu sebeple hiç yaklaşmadı. Adımlarını durdurdu ve geriye dönüp Demiralp'in yanına geçti.

Özcan Bey, kızının gelmekten vazgeçip adımlarını durdurmasına içi sızlasa da önemsemiyor gibi bir tavır takındı. Kızını çok fazla özlemişti ama önceliği nişan mevzusuydu. Fatih hatalı olsa bile yaptığı hatayı kızının çekip gitmesine bağlıyordu. Belki gitmese her şeyin daha farklı olacağını yani istediği gibi olacağını düşünüyordu. Aslında Özcan Bey, ihanetin hiçbir türlüsünü savunmaz ve bahanesini hoş görmezdi. Bir daha Fatih'le beraber olmasını Naz istese de kendisi kabul etmezdi. Asıl mesele kızının tavırları olduğu için bu konuda onu suçluyordu. Belki de sadece biricik kızı uzaklara gittiği için suçlayacak bir bahane arıyordu.

Demiralp, Naz kendisini tanıştırana kadar uzak durmayı seçmiş, sadece iyi akşamlar demişti. Naz ise babasının bu hareketine çok takılmadı. İçinde bir yerler acıyordu, her zaman acırdı ve alışkındı ailesinin bu tavırlarına ama Demiralp'in yanında buna devam etmelerine çok kızmıştı.

Özcan Bey daha fazla kendini tutamayarak, "Ne zaman döndün?" diye sordu.

"Bugün geldim ama dönmedim, baba! Birkaç güne geri döneceğiz," dedi kelimelerin üstüne bastırarak.

Naz'ın çoğul kelime kullandığını duyunca Özcan Bey'in gözleri yeniden Naz'ın yanında oturan Demiralp'i buldu.

"Beyefendi kim, kızım?" diye kocasının da merak ettiği soruyu soran Sevil Hanım'dı.

Naz, gelen soruyla sevdiği adama baktı ve gözlerine kadar ulaşan bir gülümseme yüzünü kapladı. Kızının bu bakışları Sevil Hanım'ın gözünden kaçmamış ve bu duruma şaşırmıştı. Naz, elini sıcaklığını özlediği iri ellere bırakınca Sevil Hanım'ın şaşkınlığı büyüdü. Naz ise sevdiği adamın bakışlarından onay alınca ailesine döndü.

"Demiralp benim sevdiğim adam, anne. Biz evlenmek istiyoruz. Buraya da Demiralp sizden onay almak için geldi," dediğinde ne Sevil Hanım ne de Özcan Bey böyle bir şey bekliyordu. Kızları her zaman ne istediğini bilen cesaretli biriydi. Yine de yanındaki adamın evlenmek istediği adam olabileceğini hiç düşünmemişlerdi. Aslında en çok şaşırdıkları kızlarının evlenmek istemesiydi.

İlk şaşkınlıktan kurtulan Özcan Bey oldu. "Ne demek sevdiğim adam? Bir de evlenmeye karar verdiniz, öyle mi?" derken hiç de dost canlısı gibi durmuyordu. Yerinden kalkmadan doğruldu ve hafifçe öne doğru geldi. Sesiyse sakin ama tehditkârdı ve bu ses tonunu Naz tanıyordu. Derin bir nefes aldı. Şimdiden gerilmişti. Demiralp'in elini sıkmasıyla ona baktı. Gözlerindeki güveni görünce içi rahatladı.

"Evet, baba doğru duydun. Demiralp'le evleneceğim! Demiralp sizinle tanışmak için Mardin'den geldi," dediğinde, bu sözleri hazmedemeyen Özcan Bey, ne olduğunu anlamaya çalışırken yine soru soran Sevil Hanım oldu.

"Mardin derken kızım?" diye annesi sorduğunda Naz artık çileden çıkmıştı.

"Anne, baba biliyorum, anladığınız hâlde kabullenmek istemediğiniz için tekrar tekrar soruyorsunuz. Ne söylediy-

sem o! Demiralp benim sevdiğim adam ve evlenme kararı al dık. Buraya da sizinle tanışmak için geldi. Ve evet Mardin'de yaşıyor," derken sakin kalmaya çalışıyordu. Demiralp'ın elini yavaşça okşamasıyla kendini biraz daha iyi hissetti.

Demiralp hiç konuşmuyor, Naz'la ailesi arasına girmek istemiyordu. İlk önce sorunlarını halletsin istiyor ama ailesinin pek olumlu yaklaşmadığını görüyordu. Tam da tahmin ettiği gibi bir aile çıkmıştı. Böyle olduğunu biliyordu, yine de Naz için denemek istemiş ve sevdiği kadına duyduğu saygı yüzünden arası bozuk olsa da ailesini ezip geçmek istememişti...

Özcan Bey, "Mardin yeterli bir tanımlama olmadı, Naz," dediğinde kızlarının getirdiği adamın kim olduğunu merak ediyordu. Demiralp artık konuya girmesi gerektiğini fark edip kendisi söze başladı.

"Sorunuza ben cevap vereyim, Özcan Bey! Ben 38 yaşındayım ve Mardin'de yaşıyorum. Ailem ve ben toprak sahibiyiz. Burada Atalı Holding, Mardin'de Uluzar Lojistik ve Uluzar Gayrimenkulün ortaklarından biriyim. Yine Mardin'de Bozanlar Holdingin ortağıyım. Ayrıca Gencer İplik ve Tekstil Fabrikalarıyla, Gencer İnşaat Şirketlerinin sahibiyim. Annem ve babam hayatta değiller. Ama iki erkek kardeşim var ve evliler. Kalabalık bir aileyiz. Bunları neden anlattığıma gelince durumum belli, ailem belli ve ben kızınızı çok seviyorum. Evlendiğimiz zaman çok rahat ve mutlu bir hayat yaşayacak. Size bunu garanti ederim! Buraya sizinle tanışmak ve onay almak için geldim. Ama onay vermeseniz de Naz'ın isteğiyle evleneceğiz! Umarım düğün günü siz de yanımızda olursunuz!" dedi sakin bir şekilde ama sesindeki otorite bütün evi halkı tarafından hissedilmişti.

Özcan Bey ne kadar istemese de aslında karşısında duran, kendinden emin adamı takdir etmiş ve beğenmişti. Duruşu, kararlılığı etkilenmesine neden olmuştu. Kızına böyle bir adam yakışırdı. Demiralp'in konuşurken arada söylediği bazı imalı sözlerden anladığı kadarıyla kızıyla arasındaki so-

runu biliyordu. Kendilerine karşı olan bu korumacı tavrı da beğenmişti. Yine de ne olursa olsun, çevresindeki insanların kızı için kötü konuşmalarını istemiyordu. Aynı düşüncelerde olan karısı çoktan konuya giriş yapmıştı bile.

"Ay, biri tüm bunların berbat kötü bir tiyatro sahnesinden ibaret olduğunu söylesin! Yani sen şimdi yaşadığın güzelim hayatı, sana sunduğumuz imkânları, mevkiyi bırakıp istemediğin için gittin ve..." diyerek sustu. Söyleyeceklerinden vazgeçip, derin bir nefes alarak devam etti. "Kızım, yaşadığınız şehirler bile farklı. Kültürleriniz, ortamlarınız... Ben birbirinize uygun olduğunuzu düşünmüyorum," derken bu evliliği onaylamadığını açıkça gösteriyordu.

Adamın yakışıklı ve zengin olduğunu hatta çok takdir ettiği Atalılarla ortak olmasını büyük bir memnuniyetle kabul ediyordu ama sonuçta bir itibarları vardı. Naz'ın kendi camialarından biriyle evlenmesi gerekiyordu. "Biz senin camiadan biriyle evleneceğini düşünürken... Bizim böyle bir evliliğe onayımız yok!" dedi kararlı bir şekilde.

"Anne! Sen ve babam, sevdiğim adam hakkında lütfen düzgün konuşun! Size karşı saygımı bozmak istemiyorum. Bunu bir defa yaptım. Arkamdan iş çevirip, yakın arkadaşımla iş birliği yaparak nişanladığınız gece size saygısızlık yaptım! Şimdi aynı şeyler yaşansın istemiyorum. Ben bu adamı seviyorum ve evleneceğim! O sosyete budalası aileyle benim değer verdiğim adamı kıyaslamaya kalkmayın bile! Şimdi kararınız nedir?" dediğinde son derece sinirliydi ve elleri titriyordu.

Sevil Hanım, kızının bu tavrıyla ağzı açık kalırken Özcan Bey sinirle ayağa kalktı. Özcan Bey'in ayağa kalkmasıyla Demiralp de Naz'ın yanında yerini aldı. Özcan Bey, Demiralp'in bu tavrına bir an bakıp kızına döndü.

"Bu ne saygısızlık? Kaç yıldır başına buyruk yaşıyor, istediğini yapıyorsun. Bu şımarıklığının sebebi sesimizi çıkartmadığımız için mi? Ne demek siz izin vermeseniz de evlene-

ceğim? Ben seni bu konuma getirdim. Şimdi bana karşı mı geliyorsun?" diye öfkeyle bağırdı.

"Bana şaka yaptığını söyle baba! Benim ne şımarıklığım gördün? Bu zamana kadar senin istediğin gibi bir evlat olmak için yaşadım. Yaranamadım. Sen hep önüme engeller çıkardın. Benim bu okula gitmemem için neler yaptın. Dedemle aran bu yüzden bozuldu ve seninle küs bir şekilde gözlerini hayata kapadı. Her şeyin sebebi senken şimdi nasıl böyle konuşursun?" diye Naz da bağırdı.

Özcan Bey, kızından aldığı karşılıkla neye uğradığını şaşırdı. Babası içinde büyük bir acı, pişmanlıkken şimdi kızının bunu dile getirmesiyle, geçmişte kendisine olan kızgınlığı, kızının yaptıklarını örttü ve yönünü acısını bastırmak için öfkeye döktü. Ne yaptığını bilmeden Naz'ın üstüne doğru yürüdü ve elini kaldırdı. Aynı anda Sevil Hanım histerik bir çığlık atıp, eliyle ağzını kapatırken Demiralp de sevdiği kadına kalkan eli tuttu.

Demiralp az çok neler olacağını anlarken, hamlesini yapıp, Naz'ı arkasına alırken bakışlarını Özcan Bey'in gözlerinden ayırmadı. Hâlâ Özcan Bey'in elini havada tutarken biraz sıkarak aşağıya indirdi ve "Yaptığınız şeye bu kadar sakin duruyorsam bilin ki size olan saygımdan değil, kızınıza olan sevgimdendir. Eğer bir daha bu elin ona kalktığını görürsem bu kadar sakin olmam!" dedi ve adamın elini sinirle iterek devam etti. "Sizlere sevdiğim kadının ailesi olarak saygı duyup buraya kadar geldim. Sizden izinsiz bir şey olmasın istedim. Hayatınızda tek evladınızın mutluluğunu görün istedim. Buna değemeyeceğinizi ne yazık ki görüyorum. Ben Naz'la evleneceğim! Size zamanı gelince davetiye yollarım. Gelip gelmemek size kalmış. Ama size bir tavsiyem olacak. Çevre *ne der* diye yaşadığınız bu hayat geçici. Şimdi gülüp eğlendiğiniz insanlar, yarın başkasıyla gülüp eğlenir. Çıkar dünyası... İleride, yanınızda ona ne yaparsanız yapın, kızınızdan başka kimse olmayacak. Aile her zaman önemlidir, eğer babanızla aranızda olan şeyi kızınızla da yaşamak iste-

miyorsanız... Önlemini alın derim. Sizlere iyi akşamlar!" dedi ve Naz'ın bırakmadığı elinden çekerek, salon kapısına doğru yürüyüp, Sevil Hanım'ın titrek sesini duymadan çıktılar.

"Kızım," dedi gözleri yaşlı bir şekilde Sevil Hanım. Daha fazla olanlara dayanamamıştı. Evet, hatalıydı. Bunu az önce genç adamın söylediklerıyle değil, kızının gözlerinde gördüğü yıkılmışlıkla fark etti. Sevdiği adama bakarken gözlerinde gördüğü ışığın babasının söylediklerinden sonra nasıl söndüğünü gördü. Bu, içinde bir yerleri yıktı. Kızının nasıl acı çektiğini gördü. Ve... Demiralp'in söyledikleri aslında ne kadar da haklı olduğunu gösteriyordu. Bu kadar zamandır nasıl da gözleri kör olmuş ve sadece kendi hayatıyla ilgilenmişti ki? Kızını kaybettikten sonra bu hayatı olsa ne olurdu? Ya da arkadaşlarının içinde gülüp eğlense ne olurdu? Geç kalmıştı... Kızı için, hatalarını görmek için geç kalmıştı!

Özcan Bey hâlâ yerinde duruyor ve az önce kızına yapmak üzere olduğu iğrenç şeyi hatırlıyordu. Demiralp'in dedikleri zaten içini yakarken bir de kızına yaşattıkları... Başka bir adam onun mutluluğu için uğraşırken kendisi neler yapıyordu? Bir baba olarak, yanında kendisi olması gerekirken her zaman kendi babası kızının yanında yer almıştı. Kızı her mezuniyete dedesiyle katılmış ve babası kızının yanında olduğu için kendisi ona teşekkür etmek yerine sırt çevirmişti. Şimdi yaptığı da farksızdı. Kızını tanımadığı bir adama mı bırakıyordu? Yıllar boyu ne kadar çok hata yapmıştı? Şimdi bunu telafi edebilir miydi? Geç mi kalmıştı? Bunları düşünürken karısının elini omzunda hissetti. Ona baktı. Aynı şeyleri mi hissediyordu, bilmiyordu ama bildiği bir şey varsa o da bu akşam yaşananların canını çok yaktığıydı...

Yıllar boyunca göremediğimiz, görmek istemediğimiz şeyleri bazen tek bir söz bazen de tek bir davranışla görür, gözlerimiz açılırdı ve bazen zamanında yetişirdik hayata bazen de çok geç kalırdık yaşama...

Demiralp, Naz'ın elini yalının bahçesinden çıkana kadar bırakmadı. Arabaya yaklaştı ve Naz'ı nazik bir şekilde bindirdi. Daha sonra kendisi de yerine geçerek arabayı çalıştırdı ve hiç konuşmadan devam etti.

Kısa bir süre sonra Demiralp arabayı sahil kenarında durdu. Hava soğuk olduğu için arabadan çıkmadı ve arabaya bindiğinden beri camdan dışarı bakan sevdiğine doğru döndü. İyice yaklaştı ve elini uzatıp çenesinden tutarak kendisine çevirdi. Göz göze geldiklerinde Demiralp, zorlukla tebessüm etti. Biliyordu iyi değildi, ruhu yara almıştı ama iyi olsun istiyordu.

"İyi misin hayatım?" diye tereddütle sordu.

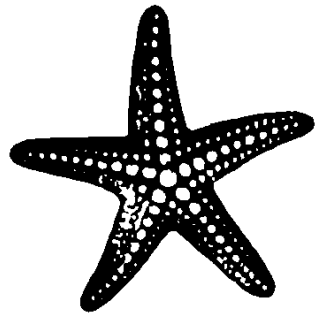
Demiralp'in üzülmesine dayanamasa da yalan söylemek istemiyordu. Bu yüzden başını olumsuz anlamında iki yana salladı ve aynı anda gözlerinden bir damla yaş düştü.

Demiralp gördüğü yaşla kahroldu. Hemen elini tutan eliyle akan yaşı sildi ve daha da yaklaşıp kollarına alarak göğsüne bastırdı. "Ağlamana dayanamıyorum, güzelim. Yapma böyle. Sen çok güçlüsün," dedi ve saçlarını okşayıp bir öpücük bıraktı.

Naz, Demiralp'ten gördüğü şefkatle daha çok kendini bırakıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Ne kadar umudu olmasa da ailesini yanında istediği için her şey düzelsin istiyordu. Çok kötüydü. Ailenin varken yok olması, sevgilerini göstermemesi, dışlamış gibi hissettirmeleri... En kötüsü de yalnız olduğunu bilmek! Ailesi olmayınca insan, çevresi ne kadar kalabalık olursa olsun, yalnız hissediyordu. Demiralp olmasaydı ne yapardı, hiç bilmiyordu. Tek başına kocaman aile olmuştu kendisine! Güçlü durmaktan yorulmuştu. Her insan gibi aile sıcaklığına, sevgiye muhtaçtı. Annem dediğinde gerçek bir annesinin olmasını isterdi insan. Yaşı kaç olursa olsun, başını annesine yaslamak isterdi. Çok kötü hissediyordu. Yine karamsarlığa kapılmıştı. Bu aralar ne kadar çok kötü şeyler düşünür olmuştu? İçindeki çocuk yanı *anne* diye tutturmak istiyordu. Annesini yanında istiyordu. Kocaman bir

kadın olmuştu ama içindeki yaralı çocuk annesini istiyor, *baba* diye ağlıyordu.

Demiralp kollarında ağlayan sevdiği için bir şey yapamıyordu. Her şeyden korumak isterken her olayın sonunda böyle olmasından dolayı büyük bir üzüntü duyuyordu. Bunun son olmasını diliyordu. Artık sevdiği kadını böyle görmek istemiyor, onu çok mutlu etmek istiyordu. Ve başaracaktı da...

43. BÖLÜM

Demiralp, Naz'ı da alıp, eve gittiğinde, Turaç'ı salonda televizyon seyrederken bulmuş ve içeri geçtiği gibi Turaç'la göz göze gelmişti.

"Beni bekle, birazdan geleceğim," diyerek yüzünü göğsüne yaslamış olan Naz'ı, yukarıya kendi odasına götürdü. Odaya geçtiklerinde yatağa doğru ilerledi ve yavaşça oturttu. Yüzüne gelen saçlarını kulağının arkasına aldı. "Daha iyi misin?"

"Seni sorunlarımla çok yormaya başladım, değil mi?" diye sordu haftalar önce sorduğu gibi kısık bir sesle.

Demiralp kaşlarını çattı. "Anlaşıldı. Sen bugün iyi değilsin ve çoktan düşünme kotanı aştın. Şimdi seni uyutuyoruz ve sabah yeni düşüncelerle uyandırıyoruz," diye muzip bir şekilde konuşunca Naz gülümsedi.

Demiralp bunu görünce içi bir nebze de olsa rahatladı ve ayağa kalkıp Naz'ın eşyalarından bir pijama takımı çıkardı. Naz'a uzatıp, "Yardımcı olmamı ister misin?" diye sordu.

"Yok, canım ben hallederim. Sanırım bir duş alsam iyi olur. Hadi sen Turaç'ı bekletme," dedi ve Demiralp'in elinden pijamaları alıp onun çıkmasını bekledi.

Demiralp, Naz'ın alnına bir öpücük bırakıp, "Ağlama! Ve hiçbir şeye üzülme! Her şey çok güzel olacak," dedi kendinden emin bir şekilde. Sevil Hanım'ın salondan çıkarken kızım dediğini duymuş ama o an durmanın doğru olmadığını düşünmüştü. Annesi yumuşamış olsa da siniri hâlâ yerinde olan

Özcan Bey'le Naz'ı bir daha karşı karşıya getirmek istememişti. O an yanlış kararlar verilebilirdi. Yine de biliyordu ki Sevil Hanım'ın yumuşaması bir şeyleri duzeltecekti ve bunun için sadece düğün davetiyelerini yollaması yeterdi.

Daha sonra Naz'ı banyo yapması için yalnız bırakırken aşağıya indi. Tam o sırada Turaç mutfaktan elinde iki kahve bardağıyla çıktı. Turaç'ın elinden kendi kahvesini aldı ve salona geçtiler.

"Neler oldu? Naz'ın neyi var?" dediğinde Turaç'ın sesi bir ağabey gibi endişeli çıkıyordu.

Demiralp kahvesinden bir yudum aldı. "Ailesinin yanına gittik. Tahmin edersin ki kötü geçti," dedi ve daha sonrasında her şeyi anlattı.

Turaç duyduklarına çok fazla sinirlenmişti. Nasıl bir aile olduklarına şaşırmadan edememişti. "Yok, abiciğim bizim işlerimiz normal gitmez ki! Sanki her işimiz zor olsun, diye birileri kapıda bekliyor," diye sitemli bir şekilde konuşunca Demiralp bir sorun olduğunu hemen anlamıştı.

"Hayırdır, bir sorun mu var? Sümeyya iyi değil mi? Seni görünce ne yaptı?" diye sorunca Turaç son soruyla gülümsedi.

"Çok iyi ve beni görünce havalara uçtu. Hiç beklemiyordu. O da benim beklemediğim bir şey yaptı," dedi mutlulukla.

Demiralp, Turaç'ın böyle mutlulukla konuşmasıyla çok meraklanmıştı. "Ne oldu, oğlum? Anlatsana!" dedi sabırsız bir şekilde.

"Evlenme teklifimi kabul etti," deyince Turaç, Demiralp bu kadar olayın içinde mutlu bir haber aldığı için çok sevinmişti. Gülümsedi ve ayağa kalkıp kendisiyle birlikte kalkan Turaç'a sarılarak kutladı.

"Tebrik ederim, kardeşim. Peki, sen neden sinirlisin?"

İkisi de kalktıkları koltuğa geri oturdular ve Turaç sıkıntılı bir, "Of!" çekti. "Sence benim mutluluğumu kim baltalayabilir?" diye devam etti.

Demiralp gülümserken, "Bence Halit seni sevdi. Bu kadar düzgün olduğun ve sorun çıkartacak bir şey bulamadığı için de senin mutlu anlarına sarıyor," dedi muzip bir şekilde.

"Bence çok rahatlama. Çünkü Halit en son *Naz'ın sevgilisi mi var* diye Sümeyya'yı sıkıştırıyordu," dediğinde Demiralp'in gülümsemesi yarım kaldı.

"Aman uzak dursun. Yeterince sorun var başımızda, bir o eksik kalsın. Yoksa ben onu sorun yaparım," derken son derece ciddiydi. Sonra derin bir nefes alıp devam etti. "Naz'a evlenme teklifi edeceğim."

Turaç bunu duyunca çok sevindi. "Geç bile kaldın, abi. Naz çok mutlu olacak. Var mı aklında bir şeyler? Benim gibi hazırlıksız yapma da," derken içi sıkılmıştı. Ne kadar Sümeyya memnun kalsa da, o anın duygusallığını kendisi de sevse evlilik teklifini daha romantik, Sümeyya'ya yakışır bir şekilde yapmak istiyordu. Olmamıştı ve kalbi yüce sevgilisi her şekilde kendisini kabul etmişti.

Demiralp, "Var bir şeyler," dedikten sonra düşüncelere daldı. Aslında aklında harika bir şey vardı. Naz duyunca çok şaşıracaktı. Hem de aylar önce iddialaştıkları konunun açıklığa kavuşacağını düşünüyordu. Evet, düşünceleri aklına yatmıştı. Bu aldığı en güzel karardı.

Bu düşüncelerle birlikte yukarı çıktı. Odaya girdiğinde Naz'ın çoktan uyuduğunu görmüştü. Yanına uzandı ve başına bir öpücük bıraktı. Saçlarının hâlâ nemli olduğunu görünce oda ısısını biraz daha arttırdı. Sonra yanına iyice yaklaşıp, kollarıyla sıkıca sararak uykuya daldı.

Demiralp sabahın ilk ışıklarında uyanmıştı. Hâlâ kollarında hiç kıpırdamamış olan sevdiğine baktı. Başını saçlarına yaklaştırdı ve derin derin soludu. Yakında her sabah bu kokuyla uyanacağını bilmek içine tarifi imkânsız bir mutluluk dolmasına sebep oluyordu. Yavaşça sevdiği kadını kollarından ayırdı. Henüz saat çok erkendi ve uyanmasını iste-

miyordu. Odanın banyosuna geçerek rutin işlerini halletti. Sonra çıktığında, Naz'a bir kere daha bakıp aşağıya mutfağa indi. Kahvaltı için daha erken olduğunu düşünüp kendisine bir kahve yaptı. Salona geçip, oturduğunda aklını düşünceler sarmıştı.

Döndüğünde ailesiyle konuşacağı iki konu olmuştu. Sonrasında da Naz için eksiksiz mükemmel bir düğün ayarlamalıydı. Salondaki hareketlilikle başını kaldırdı ve karşı koltuğa baktı. Daha yeni oturan Turaç'la göz göze geldi.

"Günaydın. Erkencisin?" diye sordu Turaç.

"Günaydın. Düşünceler çok, Uluzar," dedi sıkıntılı bir sesle.

"Dün en son evlilik teklifi diyordun ve mutluydun. Şimdi canını sıkan ne?" dediğinde koltukta geri yaslandı.

"Naz için her şey kusursuz olsun istiyorum. Birkaç güne Sümeyya'yı istemeye gideceğiz. Naz da böyle bir şey ister. Nasıl yapacağım, onu düşünüyorum," dedi ve derin bir nefes aldı. Turaç işin bu kısmını hiç düşünmemişti. Hemen ne yapabilirler, diye düşünmeye başladı. Sonra birden aklına gelenle Demiralp'e döndü.

"Mardin'e döndüğümüzde kendinizi ayarlayın. Bize Naz'ı istemeye geliyorsunuz. Biliyorsun, babam hep bir de kızı olsun isterdi. Zaten İrem'e de bu yüzden düşkün. Emin ol, çok hoşuna gidecek bu durum," diye gülümseyerek konuştuğunda Demiralp arkadaşına minnetle bakıyordu.

"Naz böyle bir şeyi istemez ki," dedi sıkıntıyla.

"Zaten Naz'a söylemeyeceksin, sürpriz olacak. O gün geldiğinde İrem bir şekilde bize çağırır. Hallederiz, sen merak etme, kardeşim," dedi keyifle. Hemen ardından, "Tabii abisi olarak ben verir miyim, bilmem," dediğinde Demiralp kaşlarını çattı.

"O sıkar biraz, Uluzar!" dedi tıslar gibi. Turaç bu laf üzerine kahkahalarla gülerken merdivenlerde Naz göründü. Tu-

raç şefkatle gülümserken Demiralp aşkla bakıyordu. Hemen ayağa kalktı.

"Neden kalktın? Daha çok erken bir saat," diye sordu ve yanına varınca hemen kollarına aldı.

Naz sabah uyandığında, yanında Demiralp'ı göremeyince zaten uykusu hemen açılmıştı. Uyumak istememiş ve bir süre aşağıdan gelen sesleri dinlemişti. Ne konuştukları anlaşılmıyordu ama keyifli olduklarını anlamıştı. Aşağı indiği gibi sevdiği adamın kollarında olmak çok iyi hissettirmişti. Demiralp'i yeterince üzdüğünü düşünüyordu, bu sebeple olanları düşünmemeye çalıştı ve gülümsedi.

"Çok iyiyim. Uykumu aldım ve size katılmak istedim," deyince Turaç hemen ayağa kalktı.

"O zaman kahvelerimizi tazeleyelim, sonra da kahvaltı ederiz. Erken kalkacağını bilmediğimiz için filtre kahve hazır değil," dediğinde alayla Demiralp'e bakmıştı.

Naz bunu duyunca şaşkın bakışlarını Demiralp'e çevirdi. "Şaka yapıyorsun? Birkaç günlüğüne geldik," dedi hayretle.

"Bakma öyle. Birkaç günlüğüne gelmiş olabiliriz ama bu ev de bizim. Bu yüzden kahve makinen burada da olacak. Ayrıca iyi ki hatırlattın. Hazır işimiz yokken evdeki değiştirmek istediğin eşyaları seç ya da komple değiştirelim. Sen nasıl istersen," dedi konuyu değiştirerek. Naz kahve makinesinin üzerinde durmadı. Çünkü artık alışması gerekiyordu. Sevdiği adam onun için her şeyi düşünüyordu. Gülümsedi ve parmak uçlarında yükselip hâlâ kollarında olduğu adamın yanağından öptü. Turaç ise çoktan mutfağa doğru ilerlemeye başlamıştı.

Demiralp, Naz'ı bırakmadı ve dudaklarına kapandı. Sabah öpücüğünü aldıktan sonra geri çekildi ve Naz'dan cevap gelmeyince yeniden sordu.

"E ne dersin? Evi komple mi değiştirsek?"

"Aslında ev çok güzel, masraf etmeye gerek..." diye devam ederken Demiralp lafını kesti.

"Naz, bu evde bir şeyler değişecek! Bu ev senin ve buraya geldiğimizde rahat et istiyorum," dediğinde Naz hemen cevap verdi.

"Ama ben rahatım zaten," dedi mutlu bir tonda.

"Kahvaltıdan sonra gideceğiz, güzelim! Sen de bak bakalım, nerede ne değişiklik istiyorsun. İstersen ek oda falan, kütüphane yok mesela. İstersen ona da bak," dedi ve alnından öptükten sonra elinden tutarak mutfağa doğru ilerledi.

Naz, söz konusu Demiralp ve kararları olunca artık susması gerektiğini biliyordu. Çünkü yanındaki bu adam sadece onu düşünerek kararlar alıyordu ve bu durumda hiçbir sakınca görmüyordu.

Naz, Turaç'ın Sümeyya'yı istemeye gideceğini Sümeyya ile buluşunca öğrenmişti. Turaç özellikle söylememiş ve bunu sevgilisine bırakmıştı. Naz ailesiyle olanları bu güzel haberlerle birlikte unutmuştu. Sümeyya ile Naz sohbet ederken Demiralp ve Turaç, Demiralp'in akşamki sürprizi için kısa bir zaman yanlarından ayrıldılar.

Naz, Sümeyya ve Turaç gittikten sonra Demiralp'in bahsettiği evdeki değişiklikler için birkaç bir şey bakmaya karar vermişti. Şimdilik çok değişiklik yapmak istemiyordu. Bu yüzden sadece yatak odasında ve aşağı katta bir odada değişiklik yapıp kütüphane yaptırmayı düşünmüş, bunun için de gerekli hazırlıklara başlamıştı.

Daha sonra Demiralp onu bir mağazaya götürüp akşam yemeği için güzel bir kıyafet almasını söylemişti. Yemekten sonra özel bir yere götüreceğini, ona göre bir elbise seçmesini söylemiş ve Naz merak ettiği hâlde Demiralp, hiçbir ipucu vermemişti. Naz mağazadan içeri girdiğinde etrafına baktı. Elbiselerin olduğu yere gitmek isterken, Demiralp'in hareket etmemesiyle dönüp ona baktı. Sevgilisinin kendisine bakmak yerine bir noktada takılı olduğunu gördü. Kendi bakışlarını da o yöne çevirdiği anda Demiralp yürümeye başladı. Naz

yaklaştıkça, Demiralp'in dalıp gittiği şeyi yani elbiseyi daha iyi gördü ve kendisi de çok beğendi.

Demiralp, yürürken gözlerinin takıldığı elbiseyi Naz'ın üzerinde hayal ettiği için bir süre dalıp gitmişti. Beyaz, V yaka, kolları dirseklerine kadar ve dizlerinin hemen üzerinde biten, bütün bedenini sıkıca saran sade bir elbiseydi ve Naz'ın üzerinde çok asil duracağını biliyordu. Tek isteği Naz'ın da beğenmesiydi ki Naz zaten beğenmişti.

Akşam, her şeyiyle Naz kusursuz bir şekilde hazırken Demiralp de hazır ve gergin bekliyordu. Bu akşamın çok güzel olmasını istiyordu. Merdivenlerden gelen sesle arkasını dönmüştü ve Naz'ın güzelliğiyle büyülenip kaldı. Sadece düz bir fon ve açık tonlarda makyajıyla olağanüstü görünüyordu. Demiralp karşısındaki bu güzelliğin sadece kendisine ait olacağını bilmesiyle birlikte içinde kabaran aşkı taştı ve adımlarını büyük büyük atıp sevdiğine yaklaştı. Bir eliyle Naz'ı belinden tutup, kendine doğru çekerken, diğer elini yüzüne götürüp yanağını okşadı.

"Çok güzelsin, Asi Esmer'im." Sonra alnını öptü ve orada kalıp gözlerini kapattı. Diğer eli Naz'ın ince belini okşuyordu. Hissettiği huzurdu, aşktı, sevgiydi ve Naz'ı gördüğünden beri çoğunlukla hissettiği şefkatti. Kollarındaki güzelliği çok seviyordu. Naz'ın kendi ailesi ve çocuklarının annesi olacağını bilmek güzel hissettiriyordu.

Naz da benzer düşünceler içindeydi. Tenine dokunan adamı ölesiye seviyor, ona sonsuz güveniyordu. Her şeyiyle sevdiği adama aitti. Hissediyor hatta bütün kalbiyle biliyordu ki bundan sonra çok mutlu olacaktı. Yakışıklı ağası ona muhteşem bir aşk, mükemmel bir hayat yaşatacaktı.

Demiralp'in sabah rezervasyon yaptırdığı restorana varmış ve en güzel, en sakin yerine geçmişlerdi. Yemekler sı-

lenmiş, kısa bir süre sonra masada yerlerini almış, ardından güzel bir sohbete başlamışlardı.

"Aslında Turaç doğru söylemiş. Halit abi biraz serttir. Sevse de belli etmez. E söz konusu biricik kardeşi," dediğinde Demiralp çatalını tabağının kenarına bıraktı.

"Kardeşleri desek daha doğru sanki... Sümeyya işimin zor olacağını söylemiş Turaç'a," dediğinde alayla gülüyordu.

"Hım, olabilir," derken oyunbaz bir edayla gülüyordu Naz.

Demiralp tek kaşını kaldırdı ve gamzesini göstererek alayla güldü. "Söz konusu sensen Naz, kimse benim işimi zorlaştıramaz!" dedi gülümsemesine rağmen otoriter bir tonda. Sonra, "Tatlıları söyleyelim," dedi ama Naz hızla itiraz etti.

"Hayır!" diye heyecanla çıkıştı ve sonra sakince devam etti. "Yani yemeyelim. Beni götürmek istediğin o yere gidelim," dedi mahcupça gülümseyerek.

Demiralp, sevgilisinin bu meraklı hâline gülümseyip, "Gidelim o zaman," dedikten sonra suyundan bir yudum alıp, biraz ileride duran şef garsona bakarak hesabı istedi.

Naz yol boyunca sabırsız bir şekilde yerinde kıpırdanıp durmuştu. Demiralp sevgilisinin bu hâline gizlice gülümsüyordu.

Araba yavaşlayınca Naz etrafına baktı, tanıdık geliyordu ama heyecandan olsa gerek çıkaramamıştı. Ya da etraf karanlık olduğundan tam göremiyordu. Ağaçların bitiminde araba durdu ve Demiralp hemen inip Naz'ın tarafına geçti. Naz gördükleriyle donup kalmıştı. Geldikleri yer Mihrabat Korusu'ydu.

Karşısında, karşılıklı iki ağacın ortasında muhteşem ışıklarıyla Boğaz manzarası vardı. Etraftaki tüm ağaçlar yılbaşı ağacı gibi rengârenk ışıklar, birbirinden güzel çiçekler ve yapay karlarla süslenmişti. Hiçbiri gerçek ağaç gibi durmuyordu. Yerler bile yapay karlarla kaplanmıştı. Her yer bembeyaz-

dı. Etraf sadece ağaçlardaki ışıkla aydınlanıyordu. Ağaçlar bu görüntüsü kendisini büyülü bir masal ormanında gibi hiss settirmişti. O iki ağacın arasından Boğaz manzarası görünce se, gerçekten buranın ayrı bir dünya olduğunu düşünebilird.

Demiralp kapısını açınca başını çevirdi ve sevdiği adama gülümseyerek baktı. Sanki gerçekten bir masalın içindeydi ve Demiralp'le kendisi de bir masal kahramanıydı.

Demiralp Naz'ın elinden tutup, ağaçların orta yerine gö türerek elini bıraktı ve sevdiği kadını izlemeye başladı. Naz ellerini açarak etrafında birkaç tur döndü ve mutlulukla gülümseyerek ağaçları inceledi. Sonra Demiralp'e doğru koşup boynuna sarıldı.

"Burası çok güzel!" dedi heyecanlı sesiyle.

Demiralp, belinden sıkıca sarıp, yüzünü boynuna gömerek kokusunu içine çekti. "Beyazlar içinde karlar prensesi gibisin. Mutlu olman ve şu anki hâlin için her şeyimi veririm, Naz," dedi en içten şekilde.

Daha sonra yeniden elinden tuttu ve iki ağacın arasından görünen Boğaz manzarasına doğru götürdü. Tahta korkulukların önünde durdular. Demiralp, Naz'ın arkasına geçip belinden sararak göğsüne yasladı. Başını omzuna koyup yan çevirdi ve koklayarak bir öpücük bıraktı boynuna. Sonra sessizce manzarayı seyretmeye başladılar. Bir süre sonra Demiralp zamanı olduğunu düşünerek harekete geçti.

Naz sevdiği adamın sesini duyunca şaşkınlıkla dinlemeye başladı.

"İstanbul'sun esmerim,
Yıldızların koynuna aldığı Ay, bulutların sakladığı Güneş'sin
Işıklarında kaybolan, gecesinde var olansın...
Rüzgârsın esmerim,
Bazen sert,
Bazen de ılık bir esintiyle tenimi okşayansın...

Derin bir okyanussun esmerim,
Mavilerde parlayan, beyaz olup saflığına ihtiyaç duyulansın.
Benimsin esmerim,
İyiliğinle kalbime sızan,
Gözlerinle güzelliği anlatan
Kıyılarında aşk barındırıp yüreğime demir atan,
Asiliğini ömrüme katansın... Yârimsin."

Demiralp durdu ve şiire ait olmayan son cümlesini söyledi. "Eşim ol, hayatı paylaşalım, esmerim!"

Naz, Demiralp'in şiir okuduğunu anladığı anda gözlerini kapatıp başını sevdiğinin göğsüne yaslamaya devam etti. Demiralp ona şiir okuyordu. Bu şiirin sonunu dinlemeden ne anlama geldiğini biliyordu. Çünkü Demiralp, ona aylar önce onunla şiir okuyamadığı için dalga geçtiği zaman söylemişti. *"Ben sana öyle bir şiir okuyacağım ki emin ol, benimle evlenmek isteyeceksin!"* demişti. Ve şiirin sonu... Demiralp evlenme teklifi ediyordu. Şiir harikaydı. Demiralp'in okuması daha harikaydı ve içindeki teklif şahaneydi. Naz gözlerini açtı.

Karşısında İstanbul Boğazı, kulağında Demiralp'in sesi...
Gözlerinde İstanbul ışıkları, yüreğinde aşkın gökkuşağı...
Yüzünde soğuk rüzgâr, kalbinde aşk ateşi...

Demiralp'in kollarından çıkmadan yavaşça döndü ve yüz yüze geldiler. Gözleri dolu dolu duruyordu. Şu anda o kadar mutlu olmuştu ki içinde geçmişe dair ne varsa unuttu. Hatta kendi varlığını unutacak kadar mutluydu. İçindeki sevginin taşacağını hissediyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki duracağından korkuyordu.

Böyle bir şey beklemiyordu. Burayı gördüğü an bile aklına gelmemişti. Çünkü o Demiralp'ten bir teklif beklemiyordu. Demiralp ona evleneceklerini söylediğinde teklifini aldı-

ğını düşünmüştü. Ama sevdiği adam onu yine çok şaşırtmış ve harika bir teklif yapmıştı.

Yine cesaretli davranıp Demiralp'in dudaklarına [illegible] ve hafifçe öptükten sonra dudaklarında durup sevdiğ[illegible] mın nefesini soludu. Geri çekildiğinde gözlerinde dol[illegible] yaşlardan biri yanağına doğru süzüldü ve cevap verdi.

"Sen benim bu dünyada sahip olduğum en güzel şey[illegible] Ben seninle olduğum için çok mutluyum. Ve *evet* seninle [illegible] lenirim. Seni benden başka kimseye bırakmam!" dedi kara[illegible] ama heyecanından dolayı titrek bir sesle.

Demiralp Naz'dan o güzel sözleri duyduğunda mut[illegible] luğu ikiye katlandı. Alacağı cevabı biliyordu ve böyle güz[illegible] sözler eşliğinde olması onu sevindirmişti.

Naz, Demiralp'in gülümsemesini gördüğü anda der[illegible] etti oyunbaz bir sesle. "Ayrıca şiir okurken sesin sanki biraz kalın çıktı, çok anlamadım. Bence biraz daha çalışman lazım. Hatta sen bir daha oku," dediğinde hain gözlerle Demiralp'e bakıyordu.

Demiralp duyduğu şeyi doğru anlayıp anlamadığını d[illegible] şünürken tek kaşını kaldırdı. Naz'ın gözlerindeki hain parıl[illegible] yı görünce kahkahayı basıverdi.

"Sen gerçek bir romantizm katilisin, Naz!" dedi ve sıkıca sarılıp gözlerini kapatarak anın tadını çıkardı.

Kısa bir süre sonra geri çekilip cebinden iki kutu çıkardı. İçini açtı ve Naz'ın mutlu bakışları arasında, "Aslında yüzüğüm vardı. Annemden kalan bir yüzük... Mardin'in eski gümüşlerinden yapılmış. Adına telkâri derler. Ben bunun da sana ait olmasını istiyorum. Bu yüzden asıl yüzüğünün yanında bu da var," dedikten sonra iki yüzüğü uzattı.

Naz eski, taşsız sadece örgü gibi değişik desenleri olan yüzüğü alarak Demiralp'e uzattı. "Hep bunu takmak istedim. Diğerini düğünde bunun yanına takarım," dedi içten bir şekilde. Demiralp yanında olduktan sonra ne taktığının önemi yoktu. Sevdiği adamı mutlu etmek için her şeyi yapardı. Ve

nca diğer yüzük, tek taşından çok daha değişik ve özel duruyordu. Kendisini özel hissettiriyordu. Gerçekten beğenmişti.

Demiralp, Naz'ın gerçekten beğendiğini ve doğru söylediğini gözlerinden anlamış, bu duruma çok sevinmişti. Yüzüğü alıp taktı ve diğerini de yanına taktı. Görünüm olarak alyans ve tek taş gibi duruyordu. Demiralp yüzüğün olduğu parmağı öptü ve ardından yeniden sıkıca sarıldı.

İki Gün Sonra...

Turaç her iki ailenin dün öğlen gelmesine sebep olmuş ve bugün Sümeyya'yı istemek için hep beraber Sümeyya'nın evinde toplanmışlardı. Aileler birbirleriyle tanışmış ve mütevazı olan iki aile de çok iyi anlaşmışlardı.

Halit, ailesine olan saygısı ve kardeşinin mutluluğu için mecburen bu merasimi kabul etmişti. Turaç'ın ailesini çok sevmiş hatta en çok kanı İrem'e ısınmıştı. Tabii ki bir ara İrem'in Halit'e, "Merak etme Halit abi, şimdi yüzükler takılsın, sonra bunun acısını Turaç tekken çıkartırız," demesinden sonra yanında oturan çılgın kızı daha çok sevmişti.

Turaç'a bir şey yapamayacağını anlayan Halit'in gözü bu sefer Demiralp'e takılmıştı.

Naz da Demiralp de bu bakışların farkındaydı. Demiralp çok umursamazken Naz sevdiği adamı manevi ağabeyi olarak gördüğü adamla tanıştırmadığı için tedirgindi. Bu sebeple aileler konuşurken, Halit'e işaret yapıp yerinden kalktı. Demiralp anında elinden tuttu ve kısık sesle, "Nereye?" diye sordu.

Naz aynı ses tonuyla, "Hemen geleceğim, canım," dedikten sonra mutfağa doğru gitti.

Halit, Naz'ı görür görmez, "Bana anlatmak için biraz geç kalmış gibisin. Anlaşılan artık her şeyi en son ben duyuyorum," derken sesi biraz kırgın çıkıyordu.

Naz, karşısındaki adamın nasıl kırıldığını görüyor ve bu sebeple çok üzülüyordu. 'Haklısın ve bunun için sana söyle-

yeceğim bir bahanem yok. Bence başından her şeyi anlatırsan bana hak verirsin," dediğinde gerçekten çok üzgün duruyordu ve Halit, bu duruma dayanamayıp kardeşinden ayırmadığı Naz'ı kollarına aldı.

Naz, bu sevgi gösterisi karşısında tepkisiz kalmadı ve o da sarıldı. Ardından nişandan sonrasını detaylara girmeden daha çok Demiralp'le olan kısımları hızla anlattı. Halit duydukları karşısında sinirlendiği kadar mutlu da olmuştu.

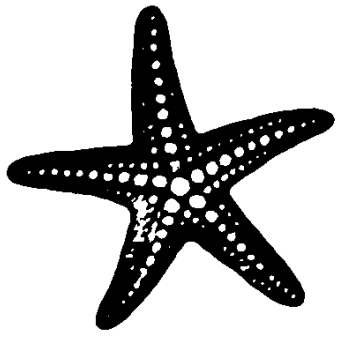
"Aslında ona da bir posta sorgu seansı yapacaktım. Fark denen o budalaya ve affedersin ama Özcan amcalara haddini fazlasıyla bildirdiği için şimdiden çok sevdim. Bu sebeple sorgudan yırttı. Ona engel olmaktan vazgeçtim," derken içeriye Naz'ı merak eden Demiralp girdi ve söylenen son sözleri duyarak sert bir şekilde cevap verdi.

"Sevdiğim kadının manevi abisi olarak tabii ki soru sorabilirdin, Halit ama onun benim olmasına engel olamazdın. Hiç kimse olamaz!" derken Naz'ı kollarına alıp yüzünü ve sesini yumuşatıp devam etti. "Ben, Demiralp," diyerek elini uzattı.

Halit gülümseyerek, "Ben de Halit, memnun oldum olmasına da bir abilik yaşatmadınız, işte ona uyuz oldum. Geç o ukala arkadaşınla daha işim bitmedi," dediğinde Demiralp de gülüyordu.

Daha sonra içeriye geri dönüp bir süre sonra hazırlanan yemeğe başladılar. Bu gece tanışma yemeğinde herkes bir aradayken hem istemeyi hem de sözü yapmaya karar vermişlerdi.

Turaç ve Sümeyya'nın yüzükleri takılıp kısa bir kutlamadan sonra Turaç ve ailesi eve dönmek için kalktılar. Turaç'ın ailesinin daha rahat etmesi ve yapılması gereken işleri olduğu için yarın Mardin'e dönecek olan Naz ve Demiralp, herkese veda ederek evden ayrıldı.

44. BÖLÜM

Ertesi günü Demiralp, kardeşinin evine Naz'la birlikte giderek tüm gün vaktini onlarla geçirdi. Çisem'e her şeyi halledeceğini ve zamanla hiçbir sorun kalmayacağını söyleyerek ilerisi için yer yaptı. Çisem'e kardeşlerine söylemeden açıklamak istemiyordu. Çünkü Ali ile Abay'dan ters bir tepki alırsa bunu Çisem'e açıklayamaz ve çok fazla üzülmesine neden olurdu. Kardeşlerini çok iyi tanısa da böyle hayati bir meseleye nasıl tepki vereceklerini bilmiyordu.

Akşam herkesle vedalaşarak İstanbul'dan ayrılmışlardı. Naz'ın ev için beğendiği eşyalarla kendileri yokken Turaç ve Sümeyya ilgilenecekti. Uçak, Mardin'e vardığında Demiralp'in içindeki sıkıntı büyümüştü. Bir şey olmayacağını, buna izin vermeyeceğini ve kardeşlerinin sözünden çıkmayacağını biliyordu ama içindeki paniğe engel olamıyordu. Her zamanki kontrolü ele alan adam şu anda kendisinden çok uzaktı. Naz'ı tanıdıktan sonra duygularını daha çok açığa vurmaya başlamıştı. Belki de Çisem'i bulduktan ve Naz'ı hayatına aldıktan sonra yılların birikimiyle bir rahatlama yaşıyordu. Bir de bir yılda bu kadar olay yaşayınca artık Demiralp Ağa biraz korku yaşıyordu.

Naz'ın evinin önüne geldiklerinde, Naz arabadan inmeden önce Demiralp'e sarıldı. Onun gerginliğini anlayabiliyordu. "Sakin kal ve her şeyin güzel olacağına inan. Bence biraz tepki verdikten sonra çok sevinecekler," dedi güven verircesine.

Demiralp, Naz'ın her zamanki gibi destek olmasına çok mutlu olmuştu. Naz'ın sesi bile içini rahatlatırken varlığı neler yapıyordu! Geri çekildi ve alnından öptü. "İyi ki varsın güzelim," dedi ve arabadan inen şoförle Ahmet'in yokluğunda dudağından öptü.

Ahmet'i Naz'la bırakıp evine gitti. Ilk once kardeşlerini arayarak, yengeleriyle birlikte hazırlanıp beklemelerini söyledi. Ardından bir duş alıp üstünü değiştirdi. Mıdyat'a gelirken gerginliği daha çok artmıştı. Kendisini iyi şeyler düşünerek sakinleştirmeye çalıştı ama bir faydası olmuyordu. Yol boyunca nasıl konuşacağını düşündüğü hâlde bir sonuca varamadı. Konağa vardığında yavaş adımlarla arabadan indi ve adamların açtığı kapıdan içeri girince kardeşleriyle ayrı ayrı karşılaştı.

İkisi de ayağa kalkarak Demiralp'i selamladı ve ağabeylerine sarıldılar.

"Hadi hazırsanız gidelim. Sizinle konuşacaklarım var." Tam o sırada yengeleri dışarı çıktı ve onlarla da merhabalaştı.

"Nereye gidiyoruz, abi?" diye soran Ali'ydi. Abay ve Zehra, konunun ne olduğunu bilmeseler de Çisem'le ilgili olduğunu biliyorlardı. Ali'nin ise aklına Naz'dan başka bir şey gelmiyordu.

"Konuşacağımız konu çok önemli. Bu yüzden kimsenin olmadığı bir yere gideceğiz," dedi ve arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Diğerleri de takip edip dışarı çıktılar. Herkes kendi arabasına doğru yönelirken, Demiralp arabasının kapısını açıp durdu. "Herkes benim arabaya. Tek araba gideceğiz!" dedi itiraz istemez bir tonda.

Ali ve Abay birbirlerine bakıp, şaşkınlıklarını gizlemeye arabaya doğru gittiler. Ali öne binerken diğerleri arkaya geçmişti. Ağabeylerinin neden bu kadar gizemli olduğuna anlam veremiyorlardı. Arabaya sessizce bindikleri gibi yolda da sessizliklerine devam ediyorlardı. Demiralp'in bu kadar ciddi durması hepsini hazır kıtaya sokmuştu. Demiralp'in öfkesini biliyorlardı ve konuşacağı konunun bu kadar ciddi olacağı

kimse bilmediği için bu gerginliğe hazırlıksız yakalanmışlardı. Abay ve Zehra, konunun göründüğü kadar basit olmadığını anladılar.

Arabada sağır edici bir sessizlik vardı. Nefes alıp vermeleri bile duyuluyor ve arabanın motor sesine karışıyordu. Demiralp'in bedeni kaskatıydı. Nasıl gevşeyeceğini bilmiyordu. Sadece her şeyin çok güzel olmasını umuyordu.

On dakika önce Fahri'nin harabeliğini geçmişlerdi ve tam bir saattir yoldaydılar. Kendilerine ait olan ve kimsenin olmadığı, ucu bucağı belli olmayan arazilerine vardılar. Demiralp'in buraya gelme sebebi kardeşlerinin fevri hareket etmesine karşı her şeyi rahatça konuşmak istemesiydi. Evlerinde çalışanlar, korumalar ya da herhangi birini kapı arkası gibi bir yerde görme riski almak istemiyordu. Belki abartıyordu, belki fazla titizleniyordu. Ama haklıydı. Ailesi, canını vereceği insanlar söz konusu olunca tedbiri elinden bırakması mümkün değildi.

Araba durunca hepsi indi. Demiralp elleri hâlâ direksiyonda öylece arabadan inen kardeşlerine bakıyordu. Onların bir araya gelip, kendisine bakmasıyla yavaşça aşağıya inip yanlarına gitti. Kısa bir süre kardeşlerine tek tek baktı.

"Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum açıkçası. Nasıl tepki vereceğinizi merak ediyorum," dedi ve sıkıntılı bir nefes aldı.

Ali, "Abi hayırdır? Seni ilk defa böyle görüyorum," dedi merakla.

"Anlatacağım hepsini ve inan bana ben de kendimi ilk defa böyle görüyorum," dedi ve devam etti. "Biliyorsunuz, yıllar önce Bozan aşiretiyle olan kan davası, kız kardeşimizin doğumuyla bitecekti. Kardeşimizin doğmasıyla sizden birinin berdel olmasına karar verilmişti. Bu kişi Ali olacaktı," deyince Suna istemsizce kaşlarını çattı ve kocasının koluna girdi.

Demiralp bu detayı görse de anlatmaya devam etti. Çünkü şu anda kardeşlerinin tepkisini görmeden bir eylemde bu-

lunamıyordu. "Yine biliyorsunuz ki Ayzıt'ın ölümüne neden olan o adamın kardeşine kardeşimizi vermek istemiyordum. Bu sebeple..." dedi ve sinirle elini saçlarından geçirip, "Bu böyle olmayacak," diyerek devam etti.

"Abi, neler oluyor?" diye soran Abay, artık olayların sandığından daha derin olduğunu anladı. Buna rağmen hâlâ bir tahminde bulunamıyordu.

Demiralp acıyla Abay'a baktı. Asla yaptığından pişman değildi. Sadece kardeşlerine daha önce söylememenin pişmanlığı çok ağırdı. "Ben, Turaç ve Salih amcayla birlikte, sağ doğan kız kardeşimizi ölü gösterip benim öğretmenim olan bir aileye evlatlık verdim!" dediğinde herkes nefes almayı kesmişti kısa bir anlığına.

Demiralp'e öylece donmuş gibi bakıyorlardı. Sonra ağabeylerinin ne dediğini anlayıp birbirlerine baktılar ve ilk konuşan Abay oldu. "Yani?" dedi kısık bir şekilde ve karısının kolundan çıkmasını sağlayıp öne doğru adım attı. "Bu ne demek?" diye sordu. Söylenileni anlamıştı ama emin olmak istiyordu. Ağabeyi böyle bir şeyi neden yapmıştı ki?

Demiralp zorlukla nefes aldı. Devam etmek, her şeyi anlatmak istiyordu ve bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. "Kardeşimiz yaşıyor," dediğinde Abay kendisine doğru bir adım daha attı.

"Kardeşimiz... Kız kardeşimiz... Yaşıyor!" diyerek kendi kendine mırıldanırken diğerleri kıpırdamıyordu bile. Meraklı bakışlarını abisine dikti. "Kim? Yani nerede şu..." diye devam ederken aklına birden hücum eden anılarla birlikte gözleri büyüdü. Başını eğip Çisem'in yüzünü aklına getirdi ve gözlerinin hatırlattığı kişi yani annesi... Büyük bir aydınlanmayla hızla ağabeyine bakarak, "Çisem?" dedi. "Kardeşimiz Çisem mi?" deyince herkeste bir hareketlilik oldu.

Ali öne atıldı ve Abay'la aynı hizada durdu. Sunu bile olanları kavramaya çalışırken Zehra bildikleri ve duydukları karşısında çok şaşırmıştı. Aklına hiç böyle bir şey gelmemişti

Zaten nasıl ihtimal versindi ki? Demiralp, Abay'a bakıp kısık sesle, "Evet," dedi.

Abay, büyük bir şaşkınlık yaşıyordu ve farkında olmadan ağabeyine sertçe emir kipi kullandı. "Devam et!"

Demiralp, kardeşinin bu tavrına takılmadan devam etti. "Zehra, Ayzıt'ın mektubunu getirdiğinde mektupta yazanlar, bundan sonra hiçbir genç kızın sonunun kendisi gibi olmaması için gerekenleri yapmamı gerektiriyordu. Ayzıt herhangi birinden bahsediyordu ama söz konusu bizim kız kardeşimizdi. Üstelik o katilin ailesine verecektik. Babamlar da istemiyordu. Kan dökülmesin, diye mecburen razı gelmişlerdi. Öğretmenimin yani Asmin'i verdiğim ailenin hiç çocukları yoktu. Aklıma böyle bir fikir geldi ve doğduğu an verdim. Sonra yıllarca takip ettim. Hesabına para yatırdım. Beni aile dostları olarak biliyordu. Ta ki bu yıla kadar," dedi ve ardından Mustafa'yı, Çağın'ı, her şeyi tek tek yarım saat boyunca anlattı.

Kardeşleri hayretler içinde dinlerken bazen çok sinirlenmişlerdi. Abay zaten konuşma boyunca sinirliydi. Demiralp konuşmasını bitirince, "İşte böyle. Şimdi çok mutlu ama sizi tanımak istiyor," derken Abay artık yerinde duramıyordu.

"Neden şimdi?" diye sorarken sesi olduğundan çok daha sert çıkmıştı. Ağabeyine karşı ilk defa böyle karşı geliyordu. "Neden daha önce söylemedin? Biz niye kardeşimiz olduğunu bilmiyorduk?" diyerek aynı öfkeyle sormaya devam etti.

"Sakin ol Abay! Söylediğim gibi yaşınız küçüktü ve ufacık bir şey bile her şeyi yerle bir ederdi," dediğinde Abay etrafında sinirle döndü.

"Sonra büyüdük. O zaman neden gelmedin? Tamam, annem biliyormuş, ya babam? Ona nasıl yaşattın evlat acısını? Silik görüntülerle hatırlıyorum. Asmin'i deli gibi bir heyecanla bekliyordu. Hiçbirimize sevgisini gösteremeyen adam, yıllarca kardeşimizin yasını tuttu ve sen..." derken araya Ali girdi.

"Yeter Abay! Haddini aşma! Karşındaki abimiz, ağamız Saygılı ol!" dediğinde Abay kendine hâkim olamıyordu

"Ben de onu diyorum! Abimiz bizden neden saklad? Hem sen niye bu kadar rahatsın? Neredeyse güleceksin! Sen de bir şey desene!" diye bağırdı Ali ağabeyine de.

"Evet, sinirlendim ama kardeşimizin yaşamış olduğu şeylere. Bunları yaşarken yanında olamadığımıza... Neyse ki abim yanındaymış da az hasarla atlatmış," dedi ve kardeşinin sinirli, şaşkın hâline bakmadan devam etti. "Ya abim bunu yapmasaydı? Ya o soysuzlara kardeşimizi verseydi? Ve onlardan kız alsaydık? Ne olacaktı? Dur, ben söyleyeyim hemen. Asmin 16-17 yaşına gelince belki de okumak isteyecekti. Ya da gönlünde başka biri olacaktı. Peki ya sonu ne olacaktı? Dur, onu da hemen söyleyeyim. Sonu Ayzıt ve diğer zorla evlendirilen tüm genç kızlar gibi olacaktı. Yani mutsuzluktan ölen bir kız, eve düşen büyük acı ve sırtımızda kardeşimizi koruyamamanın kamburu... Ya ben? Ben de sevmeden evlenen mutsuz bir adam... Hem de nefret ettiğim bir aileden. Abimin bu yaptığına zerre kızmadım! Ben olsam aynısını yapar, yıllarca böyle bir tedbir alırdım. Hatta ben siz ölene kadar bu sırrı saklardım bile! Şimdi sen ne yaparsın, bilmem ama ben, o dünya tatlısı kızın kardeşim olduğunu bilerek biraz keyif yapmak istiyorum," dedi gülerek. Ardından, "Ha bir de abimi tebrik etmek istiyorum," diyerek Demiralp'e doğru gidip sıkıca sarıldı.

Demiralp kardeşinin bu tavrına, "Sağ ol, koçum. Ben senin sorun çıkaracağını sanıyordum," derken gülüyordu. Ali ailedeki en sabırsız, en deli olandı. Yerinde durmaz ve asla kimseye boyun eğmezdi. Üstelik Bozan aşiretinden de nefret ederdi. Demiralp bu sebeple en çok tepkiyi onun vermesini bekliyordu. Ali, ağabeyini yarım saatten fazla bir süre dinlerken, aynı zamanda olanları düşünüp tartmıştı. Kendisi olsa ne yapardı? Az önce de dediği gibi ağabeyinin yaptığını yapardı.

"E normal, abi. Adımız deliye çıkmış," derken güldü ve o sırada gözü karısına takıldı. "Hatun, kıskandığın kişi go-

rümcen çıktı bak. Ne diyeceksin bu işe?" deyince herkesin şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Suna'nın Çisem'i kıskanmasına şaşırmışlardı. En çok da Suna'nın gözleri büyüdü. Çünkü kayınbiraderlerinin yanında çok utanmıştı. Başını öne doğru eğince, Ali şefkatle gülümseyerek, yanına gidip karısını kollarına aldı. Babasının isteğiyle karısını tanımadan aldığında, görür görmez âşık olduğu zamanda, sonrasında ve aradan yıllar geçtiği hâlde şimdiki zamanda... Karısı Suna her zaman böyle utangaç ve bir tek Ali'ye açardı kendisini. Ali bu durumdan oldukça memnundu. Çünkü aradan yıllar geçmesine rağmen Suna'ya derin bir aşkla bağlıydı.

Demiralp başı önde olan kardeşi Abay'ın yanına iki adımda vardı. Abay başını kaldırıp, "Özür dilerim, abi," dedi. Abay, Ali ağabeyinin her sözüne hak vermişti. Abartmış ve hadsizlik yapmıştı. Kendisi de olsa böyle bir şeye izin vermezdi. Zaten onun kızdığı kendilerinin neden haberi olmadığıydı. Ama artık bu konuda da hak veriyordu ağabeyine.

Demiralp gülümsedi ve sarıldı kardeşine. "Geçti artık, boş ver. Şimdi daha önemli konular var," deyince herkes yine bir gerildi. "İlk önce çocuklar asla bunu bilmeyecek! Bu sır asla açığa çıkmayacak! Belki kızacaksınız ama Asmin istemese, yani bu kadar üzülmese size söylemeyecektim. Biliyorsunuz, hamile ve dediğim gibi hâlâ kâbuslar görüyor. Bu yüzden yaşadıklarından sonra bir de ben üzmek istemedim. Kendisine bu konuyu uygun bir zamanda söyleyeceğim. Sonra da yine buraya gelir. Duyduğuma göre Haşim Bozan açığımızı arıyormuş. Kadir'in cezasını kaldırmak için bir şeyler bulmaya çalışıyormuş. Bu yüzden siz asla İstanbul'a gitmeyeceksiniz. Belki paranoyakça gelecek size... Her türlü tedbiri almak zorundayım. Beni anlamalısınız. Asmin buraya gelene kadar görüşmek yok! Onu gördüğünüzde kardeşim demek yok! Herkes içinde samimi olmak yok! İçinizde yaşayın sevginizi. Şimdilik böyle. Belki zamanla daha farklı olur ama şimdilik yapacak bir şey yok!" dediğinde kimse üzülmemişti. Çünkü bu kurallar bir kardeşleri olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Zehra dolu gözlerle yaklaşıp, "Abi, senin öyle güzel bir yüreğin var ki aslında bu olanlara şaşırmamam gerekiyor Ayzıt ablamın bir mektubuyla Asmin'e yaşattığın hayat, bana verdiğin hayat... Ya yıllardır diğer genç kızlara bağışladığın hayat... Sen mükemmel bir insansın ve iyi ki benim abımsın," dedi ve ilk defa diğerlerinin yanında Demiralp'e sarıldı.

Abay, karısının sözleriyle daha fazla utanmış ve ağabeyiyle gurur duymuştu. Haksızlık etmişti bunca yıldır kendilerine babalık eden adama. Yeniden ağabeyine bakıp, "Özur dilerim, abi," dedi pişmanlıkla.

Demiralp kardeşine bakıp gülümsedi. Her birinin nasıl bir kalbe sahip olduğunu biliyordu. "Önemli değil. Hadi artık atın şu duygusallığı üzerinizden. Şimdi size bir haberim daha var..." dediğinde Ali başka âlemlerdeydi.

"Peki, Çağın gerçekten kardeşimizi mutlu ediyor mudur?" dediğinde Demiralp derin bir nefes aldı.

"Deliliğini sakla Ali! Nasıl olduklarını gözlerinle de gördün. Ayrıca ben de gördüm. Gayet mutlular," dediğinde Ali'nin aklı bu işe yatmamıştı.

"Ne malum öyle olduğu? Ya sen yokken eziyet ediyorsa?" diye soran kardeşine Demiralp şaşkınlıkla baktı. Diğerleriyse sessizce gülüyorlardı. Karısı dâhil...

"Ali, abiciğim başladın yine kurmaya. Abilik yapamayacağın kadar mükemmel bir enişten var. Bence alışsan iyi edersin," dediğinde bu sefer cevap Suna'dan geldi.

"Niye öyle diyorsun, Ali? O gün onlar gittikten sonra *'Birbirlerine çok âşık bir çift. Nasıl mutlulardı*, gördün mü?' diye soran kimdi?" derken az önce kocasının utandırmasından dolayı misilleme yapmıştı.

Ali hariç herkes bu duruma gülerken Ali, sessizce homurdanıyordu. Abay az önce ağabeyinin dediğini hatırlayıp konuya geri döndü.

"Abi, bir şey daha var diyordun?" diye sorduğunda herkes yeniden Demiralp'e odaklandı.

Demiralp mutlu bir şekilde gülümseyerek, "Ben Naz'a evlenme teklifi ettim ve o da kabul etti. Ailesiyle ilgili bir mevzu var, sonra anlatırım. O yüzden Turaçlar dönsün, Salih amcadan istemeye gideceğiz," dediğinde Abay geçen gün Turaç'ın söylediği lafları söyledi.

"Zaten bir işin doğru gitse şaşarım, abi," dedi gülerek ve ağabeyini tebrik etti.

Ardından diğerleri tebrik ederken, "Daha iki gün önce Turaç da aynı cümleyi söyledi," dedi Demiralp gülerek.

"E normal, abi. O da senin gibi, aynı hamursunuz," derken hepsi arabaya doğru yürüyordu. Tabii ki Ali hâlâ başka bir dünyadaydı.

"Farkında mısınız, bilmiyorum ama Çisem bizim kardeşimiz. Lan o dünya güzeli benim kız kardeşim! Bundan önemlisi mi var? Varsın işlerimiz ters gitsin. Olmadı, ben abim için Naz'ı kaçırırım," diye kendi kendine söylenirken Demiralp'ten ensesine bir tokat yedi.

"Ali kendine gel, oğlum! Ailesinde sorun var derken aile kendisi sorunlu. Yani Naz'la evlenmeme kimse engel olmaz!" derken yüzü ciddileşmişti.

Ali yine işi gır gıra vurdu. "Tamam, abi sakin ol, ben alacağım Naz'ı sana," dedi ve yeni bir darbe yememek için hızla arabaya bindi. Tabii ki gelirken olduğu gibi ön tarafa değil, arka tarafa binmişti.

"Tuttu yine deli damarı," dedi Abay gülerek.

Demiralp başını iki yana sallayarak, Abay'a bakıp, "Bazen hanginiz büyük, diye kendime arada soruyorum," dediğinde hepsi kahkaha atıyordu.

Mutlulukla arabaya bindiklerinde geri dönüş yolunda Ali'nin Çisem hakkındaki soruları konağa kadar sürmüştü. Hepsi bu soruları merak ettiği için kimse bu sefer Ali'nin sorularına ses çıkarmamıştı. Ama durmadan *"Aslında bana benziyor. Nasıl anlamadım ki?"* dediğinde artık herkes susması gerektiğini söylemişti.

Aradan geçen günlerde Naz işinin başına döndü. Benay ve Erdinç'in ilişkilerinin harika gittiğini hatta artık Benay'ın daha ilerisini düşündüğünü de öğrenince arkadaşı için çok sevinmişti. Benay'ın yeniden mutluluğu yakalaması için dua ediyordu.

En son ailesiyle görüştükten sonra hiç ses çıkmamıştı ve çıkacağını da sanmıyordu. Artık onları düşünmeyi bırakıp önüne, mutluluğuna bakmak istiyordu. Eğer ailesi yanında olmak istemiyorsa yapacağı bir şey yoktu.

Demiralp ise biriken işleriyle meşgul olmuş ve Naz için yeni planlar yapmıştı. Bunlardan biri de bütün şirketlerdeki kendi hisselerine Naz'ı ortak etmek ve yaptırdığı konakla ona tahsis ettiği yeni arabayı üstüne yapmak olmuştu.

Demiralp, isteme olayını Naz'dan gizli bir şey yapmak istemediği için usulca anlatmış ve bunu çok istediğini söylemişti. Naz sevdiği adamın bu ince düşüncesiyle duygulanmış, onu kırmak istememişti. Yanında da Sümeyya'nın olmasını istediği için isteme gününün birkaç gün sonra olmasını istemişti. Sümeyya, *"Mehtap'a yardım edeceğim,"* diyerek Naz'ı kırmadan gelemeyeceğini söylemişti. Naz tek olacağı için üzülmüştü ama Sümeyya'ya hak da vermişti.

Zehra erkek tarafı olacağı için kendisi de Benay ve Erdinç'i çağırmıştı. Çisem kimsenin ağzına laf vermemek için katılmanın uygun olmayacağı konusunda ağabeyiyle hemfikirdi. Bu yüzden Çisem gelmemişti.

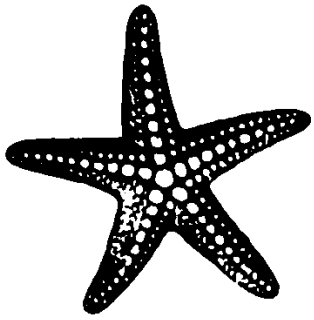
Turaç garip bir istekle isteme töreninin, Naz'ın arkadaşları geldiğinde Demiralp'in tahsis ettiği misafir konağında yapılmasını istemişti. Herkes bu isteğe şaşırırken Demiralp arkadaşının bu tavrından şüphelenmişti. Turaç ise hiçbir şey olmadığını, sadece Naz'ın kendi evi gibi hissetmesi için böyle yaptığını söylemişti.

Şimdi herkes bir araya toplanmış, konuşmuş ve Naz içeriye İrem'le kahve yapmaya geçmişti.

Naz, kahveler hazır olunca, tepsiyi eline alıp, mutfaktan çıkarak merdivenlere yöneldi. Merdivenlerden salona çıkarken kendisini güldüren İrem'e baktı. Seviyordu bu deli kızı.

Aynı gülümsemeyle içeri geçti. Ama başını kaldırıp oturan ev halkına baktığı sırada gördüğü insanlarla gülümsemesi silindi. Yüzü şaşkın ve merak dolu bir hâl alırken gözü, ayakta endişeyle kendisine bakan Demiralp'e takıldı. Sonra eli ayağı boşaldı, gözleri karardı ve tepsi elinden düştü. Son gördüğü kendisine koşarak gelen sevdiği adam ve onun sesiydi.

"Naz!"

45. BÖLÜM

Demiralp, Naz'ın tuzlu kahvesini beklerken, içeriye girenlerle donup kalmıştı. Karşısında hiç beklemediği insanları görüyor ve ne düşüneceğini bilmiyordu. Şaşkınlıkla gelenlere bakarken, Turaç'ın ayağa kalkıp, "Hoş geldiniz. Tam zamanında," demesiyle kendine geldi ve başını öfkeyle arkadaşına çevirdi. Turaç'ın kendisine açıklama yapmak yerine kapıda duran ve kendisine mahcupça bakan Sümeyya'nın yanına gittiğini gördü.

Turaç ve Sümeyya sarılırken Turaç'ın ailesi gelinleriyle gelen ama tanımadıkları Özcan Bey ve Sevil Hanım'a doğru ilerledi. Onlar da merhabalaşırken Demiralp dayanamadı ve öfkesine hâkim olamayarak hiddetle Turaç'a döndü.

"Neler oluyor, Uluzar?"

Sevdiği kadının ailesiyle arası düzelsin ve böyle güzel bir günde onlarla birlikte olsun istiyordu. Ancak Demiralp onların buraya geliş nedenlerini bilmiyordu. İşin içinde Turaç ve Sümeyya olunca sonucun kötü olmayacağını anlasa da yine de böyle bir günde ve şu anda gelmelerinin doğru olmadığını düşünüyor, Naz'ın kötü etkilenmesinden korkuyordu.

Cevabını alamadan içeri giren Naz'ın gözlerinde gördüğüyle yanılmadığını da anladı. Naz'ın nasıl tepki vereceğini düşünürken çok endişeliydi. Tam o sırada Naz'ın elinden düşen tepsiyle yerinde sendelemesini görüp hızla öne atıldı ve Naz'ın ismini o anki refleksle bağırdı. Aynı anda birçok çığlık duyuldu. Demiralp, Naz'ı düşmeden son anda yakaladı ve

kucağına aldı. Bu sırada çoktan herkes ayaklanmış ve başlarına gelmişti.

Demiralp olanlara zaten sinirliydi, bir de sevdiği kadını en mutlu gününde böyle görmesi sinirini ikiye katladı. Başına gelenlere bakmadan, "Uzak durun!" dedi ve koltuğa yatırdıktan hemen sonra, "İrem kolonya getir!" diye en sert hâliyle bağırdı. Sakin olmak istiyor ve yanlış bir şey yapmak istemiyordu fakat Naz'ı böyle baygın gördükçe sinirlerine hâkim olamıyordu. Kolonyayı alıp, Naz'ın eline sürüp burnuna koklattı. Hâlâ öfkeden kimseye bakmadan, "Bu mutlu günü mahvetmek için neden böyle bir şey yaptın, Uluzar!" dedi.

Turaç, Demiralp'in öfkesini bildiği için herkesi başından uzak tutmuştu. Özellikle ağlayan Sevil Hanım'ı. Sevil Hanım kızına yaklaşmak isterken Turaç'ın mahcup bakışlarıyla ve daha fazla gerginliğe sebep olmamak için durmuştu. Özcan Bey ise gözleri endişeli ama duruşu sakindi. Ali, ağabeyi gibi Naz'ın ailesine öfkeyle bakarken Abay her zamanki gibi sakindi.

Turaç arkadaşının sesini duyduğunda Sümeyya'ya baktı. Sonra, "Naz'ı geri kazanmak istiyorlar. Biz de Naz'ın onlara ihtiyacı olduğu en güzel gününde yanında olsunlar, diye düşündük," dedi ve sıkıntılı bir nefes alıp hâlâ kendisine bakmayan arkadaşına sesini yükseltti. "Böyle olacağını bilemezdim. Naz'ın mutlu olacağını düşündük," dedi ve beklediği tepkiyi Demiralp'ten aldı.

Demiralp daha fazla dayanamadı ve oturduğu yerden sinirli bakışlarını Turaç'a çevirdi. "Ne yapmak istediğinizi anlıyorum. Bunu ben de çok istiyorum," dedi ve Naz'ın ailesine baktı. Sakin olmaya çalışarak, "Ama önceden haber verebilirdiniz. Pat diye karşısına çıkmakta..." derken Naz'ın elini tuttuğu elinde bir kıpırdama olunca sustu ve başını çevirmesiyle Naz'ın kendisine bakan gözleriyle karşılaştı.

Naz'ın bir yılda yaşadığı olaylar artık bünyesine ağır gelmişti. Ailesini karşısında görünce, bir şeyleri bozmak için geldiklerini sanıp korkmuştu. Korku, endişe, şaşkınlık ve

stres hepsi bir anda vücuduna yüklenmiş; bu sebeple kendini bırakmıştı. Kendine gelmeye başladığında, nerede ve neler olduğunu düşünmeye başlayacakken sesleri duymuştu. Demiralp'in öfkeli sesini duyunca elindeki Demiralp'in eli olduğuna emin bir şekilde sıktı. Kendisine dönen bakışlara, "Sakın ol, canım. İyiyim," dedi ve kendine gelebilmek için bir süre gözlerini kapattı.

Demiralp, Naz'ın uyandığını görünce bütün öfkesi uçup gitti. Gözlerini yeniden kapatan sevdiğinin saçlarını usulca okşadı. "Hastaneye gidelim ister misin? Kendini nasıl hissediyorsun?" diye şefkatle sordu.

Naz, Demiralp'e sevgiyle baktı. "Gerek yok, canım iyiyim," dedi ve doğrulmaya çalıştı ama Demiralp izin vermedi.

"Dinlen Naz, sakın kalkma!" dedi endişeyle.

Naz gülümsedi. "Demiralp, gerçekten iyiyim ben lütfen," dedi anlayışla. İkisi de etraflarındaki herkesi unutmuştu.

Demiralp, Naz'ın kararlı ifadesine karşı bir şey demedi ve kalkmasına yardımcı oldu. Naz kalkmasıyla birlikte babasıyla göz göze geldi. Annesi hızla boynuna sarılırken bile Naz babasıyla olan göz temasını kesmedi. Hâlâ çok şaşkındı. Neden burada olduklarını merak ediyordu. Annesinin sarılmasına bakılırsa kötü bir niyetleri olmadıklarını gösteriyordu ki bu sarılma çok... Çok sevgi doluydu. Naz'ın yıllardır özlediği bir sevgi... Bir an gözlerini kapatıp tadını çıkardı.

Annesinin, "İyi misin kızım?" diye sormasına karşı gözlerini açtı ve babasının gözlerine bakarak cevap verdi.

"İyiyim, anne." Babasından bir açıklama bekliyordu ama yine annesi konuştu.

"Kızım, biz senin için geldik. Zaten gelecektik ama Sümeyya'dan isteme töreninin olduğunu duyunca bari buna geç kalmayalım, diye düşündük," dediğinde Sevil Hanım, Naz hemen annesine bakmıştı. Sonra da şaşkınlıkla Sümeyya'ya. Arkadaşının kendisine gülümsemesiyle farkında olmadan kendisi de gülümsedi. İçindeki fark etmediği mutluluk yüzü-

ne vuruyordu. Ailesine çok ihtiyacı vardı bugün ve onlar da gelmişti. Kardeş bildiği arkadaşına da çok ihtiyacı vardı ve o da gelmişti. E, sevdiği ve yeni ailesi zaten yanındaydı. Daha ne isterdi ki? Gülümsemesi büyüdü. Herkes kendisine garip bakıyordu, biliyordu ama umurunda değildi. Demiralp'e döndü bakışları.

"Ailem de geldiğine göre devam edebiliriz," dediğinde Demiralp şaşkınca bakıyordu. Naz'ın böyle bir tepki vereceğini düşünmemişti.

Naz artık hiçbir şeyi sorgulamıyor, daha fazla gerginlik olsun istemiyordu. Ailesi gelmişti! Babası ayağını bu topraklara bastıysa geriye kalan hiçbir şeyin önemi yoktu. Sormaya, konuşmaya, geçmişi deşmeye gerek yoktu. Ailesi adım atmıştı madem, Naz onlardan daha olgun olup iki adım atacaktı. Attı da! İlerledi ve hâlâ konuşup tepki vermeyen babasının elini öptü. Babasının yüzünde hiçbir ifade olmasa da gözlerinde gördüğü şefkat ve sevgi Naz'a yetmişti. Sonrasında babasının sıkı sıkı sarılması da yetmişti ona.

Daha sonra ailesini herkesle tanıştırıp kahveleri yeniden yaptı. Tabii ki İrem yine karabiber ve tuz atmadan bırakmadı. Demiralp kahveyi içerken aldığı tatla anında gözleri Naz'ı buldu. Böyle bir şey beklemiyordu ama âdetleri biliyordu. Yine de şaşkın gözlerini Naz'a dikti.

Naz, kendisine mahcup bakışlarla karşılık verip gözleriyle İrem'i işaret etti. Demiralp, İrem'in iki parmağını silah gibi yapıp, ucunu yeni ateşlenmiş gibi üflediğini görünce İrem'den güzel bir gol yediğini kabul etti. Bunun hesabını ileride aynı mevzularla karşısına çıktığı zaman soracaktı.

Daha sonra kahveler içildi ve ardından Ali, ağabeyi için Naz'ı ailesinden istedi. Naz verildi, yüzükler takıldı ve tatlılar yenildi. Âdetler harfiyen yerine getirildikten ve keyifli vakit geçirildikten sonra herkes evlerine dağıldı.

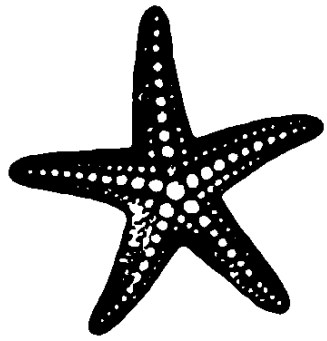
Demiralp, Naz'ın ailesine bulundukları konakta kalabileceklerini ve otele gerek olmadığını söylediğinde teklifi kabul görmüştü. Naz da ailesiyle birlikte kalmıştı. Özcan Bey

ve Sevil Hanım ilk defa geldikleri şehirde, ilk defa böyle bir konakta kalıyorlardı. Çok otantik bulmuşlar ve fazlasıyla beğenmişlerdi. Gerçi bugün yaptıkları her şeyi garip, gördükleri her şeyi de otantik bulmuşlar ve ilk defa Naz'a uyum sağlamış, onu mutlu etmişlerdi. Özcan Bey ve Sevil Hanım'ın fark ettikleri diğer şeyse, kızlarının gözlerinde ilk defa saf mutluluk görmüşler ve onun mutlu olması kendilerini de mutlu etmişti. İşte bu huzur onlara yeterdi. Naz annesiyle bütün gece konuşmuş, kaçırdıkları zamanı telafi etmişlerdi. Bu, Naz'ın gerçekten en mutlu günü olmuştu.

Naz, ertesi günü gitmek isteyen ailesine burada daha fazla kalamayacaklarını düşündüğü için engel olmadı. Ailesini Demiralp'le birlikte uğurladıktan sonra Sümeyya'nın yanına gitmiş ve olanları sormuştu.

Sümeyya, Naz'ın kendisini isteme törenine çağırmak için aradığı sırada Naz'ın ailesinin zaten orada olduğunu söylemişti. Naz'ın yerini sorduklarını ve kendilerini affettirmek için kızlarının yanına gitmek istediğini anlatmıştı. Sümeyya da Naz'a sürpriz yapmak için isteme gününü seçtiğini, Turaç'ın da bütün ayarlamalarını yaptığını söylemişti. Naz arkadaşına hiç kızmamış, aksine bu düşüncesine çok mutlu olmuştu.

Demiralp ise aynı fikirde değildi. Naz mutlu olsa da gece yaşadığı endişeyi hâlâ üzerinden atamamıştı.

46. BÖLÜM

Birkaç hafta sonra Halit ve Mehtap'ın düğünü için hep beraber İstanbul'a gelmişlerdi. Düğünü sorunsuz bir şekilde atlayıp dönecekleri günün akşamında, Demiralp, Çisem'e artık ağabeylerinin her şeyi bildiğini açıklamıştı. Çisem bunu duyduğu an yine hormonların verdiği dengesizlikle ağlamış ve beklemeden Mardin'e gitmek istediği için ertesi sabah ilk uçakla hep beraber dönmüşlerdi.

Çağın ve Çisem'in buradaki evlerinde, Demiralp bütün hizmetlileri gönderdiği için tek başlarına misafirlerini bekliyorlardı. Çisem yerinde duramıyor, ağabeyleriyle yeniden kardeş olarak karşılaşacağı için heyecandan salonda dönüp dolaşıyordu.

Çağın onu tebessümle izlerken, "Meleğim, artık sakinleşir misin?" dedi.

"Acaba nasıl sakin kalmamı bekliyorsun, aşkım? Birazdan abilerimle gerçek bir aile gibi bir arada olacağız!"

"Yanıma gel, Çisem," dedi ve karısının yanına gelip, beline sarılmasına kendisi de kollarını dolayarak karşılık verdi. "Meleğim, siz zaten ailesiniz. Şimdi bağlarınız daha çok kuvvetlenecek o kadar," dedi ve saçlarına bir öpücük bıraktı.

"Çok heyecanlıyım," diyen Çisem gözleri kapalı mırıldandı.

"Sakin ol, meleğim. Her şey çok güzel olacak..." diye devam ederken aşağıdan gelen gürültülerden dolayı sustu.

Gelmişlerdi!

Çisem hızla yerinden doğrulunca Çağın hemen mudahale etti. "Çisem, artık kızıyorum!" dedi hafif sert bir tonda.

"Özür dilerim, aşkım! Söz, daha dikkatli olacağım," dedi ve sanki özür dileyen kendisi değilmiş gibi aynı şekilde hızla koşarak kapıya doğru gitti.

Çağın karısının bu hâline gülümseyerek başını ıkı yana salladı. Nasıl geçecekti bu aylar, hiç bilmiyordu.

Çisem avluya çıktığında ağabeyleriyle karşı karşıya kaldı. Kimse hareket etmiyor, birbirlerini ilk defa görüyormuş gibi inceliyorlardı. Hepsi de kafalarında bu anı defalarca düşünmüşler, nasıl davranmaları gerektiğine bir türlü karar verememişlerdi. Kendi kanları, canları, anne babalarının yadigârı... Ali ve Abay, baba yokluğunu Demiralp'ten dolayı hiç hissetmemişlerdi. Ancak bir kız kardeş demek, kendilerini de ağabey gibi bir baba yapıyordu. Kardeş demek, koruyucu olmak demekti. Kız kardeşlerini sanki yıllardır hiç ayrılmamışlar gibi bağırlarına basıp her şeyden korumak istiyorlardı.

Demiralp ve Çağın, kenara çekilmiş; hiç karışmıyorlardı. Kısa bir sessizlikten sonra ilk adım atan Abay oldu. Yavaş bir şekilde yürüdü ve tam Çisem'in karşısında durdu. İkisi de birbirlerini daha önce görüp konuşmuştu. Hatta bu çok yakın bir zamandı. Yine de fazla heyecanlıydılar ve ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Çisem'in nefes alış verişleri hızlanmıştı. Böyle tutuk olmaları, belki de kardeşlik konusunda acemi olmalarından kaynaklanıyordu. Abay sevgiyle gülümseyip elini uzattı. Çisem zaten dayanamıyordu ve ağabeyinin bu hareketini görünce elini tutmadan doğrudan boynuna sarıldı. Abay sanki böyle bir şey bekliyormuş gibi hiç yadırgamadı ve o da kardeşinin beline sıkıca sarıldı.

Her ikisi de ağlıyordu. Abay yüzünü Çisem'in saçlarına gömüp sarsıla sarsıla ağlıyor, sanki annesinin kokusunu alıyordu. Şu anda yaşadığı bir mucizeydi ona göre. Diğerlerinin de gözleri dolmuştu. Ali gördüklerinden cesaret alıp hızla yürüdü ve Abay'ı omzundan çekip Çisem'i kendi kollarına aldı.

Kulağına fısıldarken sesi titriyordu. "Kardeşim olmana çok sevindim. Nasıl mutluyum bilemezsin, Asmin," dedi ve o da kardeş kokusunu içine çekti. Geri çekilip Çisem'in yüzünü elleri arasına aldı. Dikkatle bakıp, aklına kazırken Çisem ağlıyordu. "Ağlama, güzelim. Sakın ağlama. Sen hep gül," dedi ve inanamıyormuş gibi gülerek başını iki yana sallayıp yeniden sarıldı. Bir süre öylece kalınca Demiralp araya girme ihtiyacı hissetti.

"Ali, yukarı çıkalım. Çisem hamile, yorulmuştur," dediğinde Ali bırakmıyordu Çisem'i. Çisem'in de ağabeyini bırakmadığı gibi. Sanki kaybettikleri annelerini, babalarını birbirlerinde buluyorlardı.

Demiralp kardeşlerine doğru yürüdü ve Ali'nin omzuna dokundu. "Ali, hadi kardeşim," dedi ve Ali geri çekilip Çisem'i kolunun altına alarak salona çıktı.

Salona girdiklerinde, Ali ve Abay, Çisem'i aralarına alıp uzun zamandır hasret kalmış gibi kardeşlerinin yüzüne bakıyorlardı. Demiralp bu görüntüye ne kadar duygulansa da aynı zamanda komik buluyordu. Çağın da öyle.

"Özleminizi anlıyorum ama biraz karımı boğuyorsunuz gibi geldi bana," dediğinde Çağın, Ali ve Abay ona öldürücü bakışlar atmıştı. Demiralp sessizce gülerken Çağın devam etti. "Bakmayın öyle, ben gerekli sınavları geçtim. Bakın Çisem hamile ve yeğeniniz olacak. Yani bana öyle *abi abi* bakmayın," dediğinde hepsi gülmeye başlamıştı.

Ali, Çisem'in bütün hayatını sorgulayıp, her şeyi öğrenirken Abay kendisine karşı duygularını soruyordu. Akşama kadar oturup sohbet etmişlerdi. Zehra ile Suna çocuklardan dolayı ve dikkat çekmemek için gelmemişler, Çisem onlarla vakit geçirmek için ertesi akşam gitmeye karar vermişti. Daha doğrusu ağabeyleri ve Çağın karar vermişti. Çünkü herkes Çisem'in dinlenmesi gerektiğini düşünüyordu.

Çisem ve Çağın'ın gidişinin üzerinden birkaç ay geçmiş, Sümeyya ile Turaç evlenmişti. İki ayrı düğünü ayrı şehirlerde yapmışlardı. Mardin'de usullere gore yapılmış, ortalık bayram yeri gibi olmuştu.

Turaç'ın evlerinin avlusuna ve önüne kamyonla gelen sandalyeler masalar yerleştirilmiş ve sabahın erken saatlerinde başlayan hazırlıklar tüm hızıyla devam etmişti. Evde pişen ve konuklara servis edilecek et yemekleri için iki kurban, köy halkına dağıtılmak için ayrıca üç kurban kesmişlerdi. Kadınlar büyük ateşte ve büyük kazanlarda yemeklerle uğraşırken adamlar avlunun temizliği ve masalarla ilgilenmiş, bütün organizasyon yönetimini de Ali üstlenmiş ve çok eğlenceli bir düğün olmuştu.

Sümeyya ve Turaç balayı için Dubai'ye giderken Naz düğün hazırlıklarının telaşına girmişti. Sümeyya, arkadaşına beraber düğün yapalım diye teklif etse de Naz'ın annesi Sevil Hanım kızına, *"Bugüne kadar doğru düzgün annelik yapamadım. Bari şimdi görevimi yerine getirmeme izin ver,"* diyerek büyük bir düğün organize etmek için ilk adımı atmış ve Naz bu nedenle teklifi geri çevirmişti. Mardin'e hafta sonları gelip, Naz'ı da önüne katarak her türlü düğün alışverişini yapıyordu. Gelinliği bile Paris'ten annesinin modacısından diktiriliyordu. Naz her seferinde annesinin bu gösterişinden rahatsız olup itiraz etmek istediyse de Demiralp engel olmuş ve ailesine bir fırsat vermesini söylemişti.

Demiralp arkadaşının düğününden hemen sonra kendi düğün hazırlığı için uğraşmaya başlamış, o kadar hızlı hareket edip düğünü çabucak yapmak istediği hâlde hiçbir şey istediği gibi gitmemişti.

Turaç ve Sümeyya döneli neredeyse bir buçuk ay olmuştu ama hazırlıklar yarılanmamıştı bile. Müstakbel kayınvalidesi olaya el attığından beri bir türlü ilerleyemiyorlardı. Demiralp, Sevil Hanım'a mutlu olması için birçok şeye müsaade

ederken ne düşündüğünü çok merak ediyordu. Çünkü ipleri onun eline bırakmasıyla hayatının hatasını yaptığını biliyor ve önündeki bir yıl boyunca evlenebileceğinden şüphe duyuyordu.

Sevil Hanım'ın isteği üzerine düğün A'Jia Hotel Ahmet Rasim Paşa Yalısı'nda olacaktı. Naz, annesinin hevesini kırmamak, Demiralp ise tamamen sevdiği kadın için susuyordu. Mekânı sevmiş ve çok güzel bulmuşlardı ama her ikisi de biliyordu ki bu düğün tüm sosyete için yapılıyordu. Sevil Hanım yine kendi bildiğini okuyor ve muhteşem kusursuz bir düğün ayarlıyordu: Samimiyetten uzak resmî bir düğün. Demiralp ve Naz'ın hiç istemediği bir tören şekli olsa da mecburen susuyorlardı. Naz ailesini bu şekilde de seviyor, kabulleniyordu.

Hazırlıklar her ikisini de yıpratıyor, ancak ikisi de birbirlerini gördüğü anda Sevil Hanım'ın isteklerini unutuyorlardı. Demiralp artık kayınvalidesinin peşinden koşmaktan yorulmuş ve kendi yerine en sakin çift olarak masraflar için Zehra ile Abay'ı görevlendirmişti. Sevil Hanım bu duruma çok bozulmuştu. Demiralp bunu umursamamıştı çünkü hiç kimseye bir şey ödetmemeye kararlıydı.

Bu sırada kendisi Naz'la gününü gün ediyor ve her iş çıkışı Naz'ı almaya giderek vakit geçiriyordu. Kardeşi ve yengesini İstanbul'a yollama fikri yaptığı en iyi şeydi. Demiralp'in Naz'la yaşayacağı konak hâlâ bir sır gibi saklanıyor ve her şey Naz'ın zevkine göre yapılıyordu. Bitmesine sadece birkaç gün kalmıştı ve sevdiği kadına çok büyük sürpriz olacaktı.

Şimdiyse Demiralp yine hastane önünde, arabasına yaslanmış bir şekilde Naz'ı bekliyordu. Naz'ın Benay ve Erdinç'le birlikte çıktığını gördüğünde yerinde doğruldu.

"Hoş geldin, Ağam," dedi yine manidar bir şekilde.

Demiralp gülerek, "Hoş buldum, Hanım Ağam," dedi. Sonra Benay ve Erdinç'e dönerek, "Nasılsınız?" diye sordu.

"Aynı, kardeşim," dedi Erdinç.

Demiralp, Naz ve Benay'ın düğün alışverişi sırasında Erdinç'le samimi olmuştu. Erdinç'le arkadaşlığının adını *Kadersizler* diye adlandırıyordu.(!) Çünkü Benay, Sevil Hanım'ı hiç aratmıyordu. Bu da Demiralp'i sinir ediyordu. Naz'la her şeyi kendisi yapmak istiyordu ama sağ olsun, çevrelerindeki herkes sanki evlenecek olan onlar değilmiş gibi bir şeye karıştırmıyorlardı. Demiralp de Naz da sabırlarının son demlerini yaşıyorlardı.

Arkadaşlarından ayrılıp yola koyuldular ve Demiralp bağ evinin yoluna girdiği anda Naz gülümseyerek yan tarafına döndü. "Bu kadar çok mu bunaldın?" dedi muzip bir tonda

Demiralp sessizliğin içinde aniden konuşan sevdiğine baktı ve kaşlarını çattı. "Allah aşkına, Naz bana bu işe bayıldığını söyleme?" dedi ve sonra huysuzluğuna devam etti. "İnan bana annenin böyle alışverişe meraklı ve detaycı olduğunu bilseydim seni babanlara evlendikten sonra götürürdüm. Ya Benay Hanım'a ne demeli? Zaten ona ne oluyor, ben anlamadım. Hayır, biz evleniyoruz, size ne? Sen git Erdinç'in başını yesene," derken yan tarafından gelen kıkırtılarla sustu ve başını iki yana salladı. "Bu hâlim hoşuna gidiyor, değil mi?" dediğinde kendisi de gülümsüyordu.

Naz artık açıkça kahkaha atıyordu. "Ama sevgilim, biliyorsun, onları kıramıyorum. Yoksa ben de çok bunaldım. Ayrıca böyle huysuz çok tatlı oluyorsun. Yaşlanınca nasıl olacağını şimdiden görüyorum," derken son sözlerinde duygu yoğunluğu vardı.

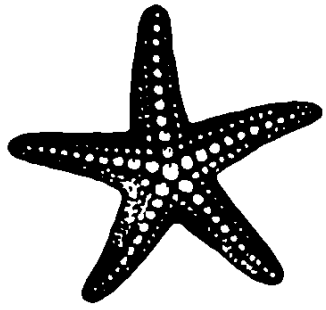
Demiralp gözlerini yoldan alıp Naz'la göz göze geldi. Elini tutup dudaklarına götürdü ve yeniden yola çevirdi bakışlarını. "Seninle bir ömür olabileceğimi bilmek, o güzel saçlarının benim yanımda, ellerimde renk değiştireceğini görmek bana kendimi yeni yetme bir genç kadar enerjik hissettiriyor. Seni karşıma çıkaran kadere şükürler olsun!" Başını çevirdiğinde, Naz'ın dolan gözlerini görüp, bir elini uzatarak yanağını okşadı. "Seni bir ömür seveceğim, Naz," dediğinde Naz'ın gözlerinden bir damla yaş aktı.

"Sen karşıma çıktığın için çok şanslıyım. Senin sevgin olmazsa ben ne yapar, nasıl yaşardım, bilmiyorum. Beni sevdiğin için o kadar mutluyum ki..." dediğinde Demiralp arabayı durdurdu ve hızla Naz'a dönüp ensesinden tutarak dudaklarına kapandı.

Bütün sevgisini dudaklarından kalbine akıtırken Naz'ı bu sefer bırakamayacağını biliyordu. Naz'dan aldığı karşılık daha çok tahrik ediyor, arzularını kabartıyordu. Kendine hâkim olamayıp Naz'ı bir hamlede kucağına çekti. Issız yolda sadece nefes sesleri vardı. Demiralp diliyle Naz'ın ağzını talan ederken elleri boş durmuyor, bedenini keşfediyordu. Elini Naz'ın kazağının altından sokarak, göğüslerini bulduğunda Naz'dan tutku dolu bir inleme duydu. Bu sesle birlikte dudaklarından aşağıya doğru öperek indi ve yüzünü Naz'ın üstten görünen göğüslerine gömdü. Elleri aynı anda kalçalarına inip, sıkarken, Naz boynunu geriye atıp, içgüdüsel olarak kendisini Demiralp'e bastırdı. Demiralp erkekliğinde hissettiği baskıyla içindeki yangına dur diyemedi. Naz'ın kazağını kaldırıp, çıkartmak üzereyken gözüne çarpan ışıkla nerede olduğunu fark edip aniden durdu. Kazağı hızla indirirken ikisi de nefes nefese kalmışlardı. Demiralp, Naz'ın yüzünü avuçlayıp, dudağını emerken fısıldadı. "Anneni ara. Son bir ay!" dedi ve yeniden dudaklarını emerek öptü. Nefes nefese, "Daha fazlası yok! Gelinlik için Paris'e gidilmeyecek! Gelinlik buraya gelsin. Benden uzakta olmana artık dayanamıyorum," dediğinde son sözleri yalvarır gibi çıkmıştı.

Demiralp, Naz kucağında durdukça daha kötü oluyor, sakinleşemiyordu. Bu yüzden hızla alnından öpüp, Naz'ı incitmeden yerine geri oturttu. Ardından arabayı çalıştırıp, yola devam ederken bedeni rahatlayamamanın verdiği acıyla zorlandı.

Herkesten ve stresten uzakta sevdiğiyle iki gün geçirmek istiyor ve düğün günü hemen gelsin istiyordu.

47. BÖLÜM

Demiralp ve Naz, harika bir hafta sonu geçirmişler ve telefonlarını kapattıkları için Sevil Hanım'dan fena bir azar yemişlerdi. Çünkü Sevil Hanım kızına ulaşamayınca bu hafta sonu Mardin'e gelememişti. Yine de hafta sonunun güzelliğinden dolayı bu azarı göz ardı etmişlerdi. Naz, Demiralp'in söylediklerini annesine söylediğinde, Sevil Hanım şiddetle karşı çıkıp itiraz etmişti ama Naz, artık işe el atıp kendi kararının da bu olduğunu ve hazırlıkların bir an önce bitmesini istediğini söylemişti.

Yapılan uyarılardan sonra gelinlik Paris'ten gelmiş ve tadilatı burada yapılmaya başlanmıştı. Ev için de artık başlamaları gerekiyor ve Naz, bunu Demiralp'e nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Demiralp'in evini beğense de tamamen erkeksi tonlardan oluştuğu için birkaç değişiklik yapmak istiyordu Demiralp'in buna karşı gelmeyeceğini biliyor ve sevdiği adamın da istediği olsun istiyordu. Mesaisi bitince çantasını aldı ve odasından çıktı. Bugün Demiralp'e söylemeye karar verdi.

Demiralp, Naz'ın çıktığını görünce gelmesini beklemedi ve yarı yolda karşılayıp kollarına aldı. Hastanedeki herkes artık bu görüntüye alışmıştı. Demiralp Ağa nişanlısını göğsünü gere gere ortaya çıkarırken kimisi hayranlıkla, kimisi saygıyla bakıyordu. Demiralp bu bakışların farkında olmadan aşkını yaşıyordu.

"Nasıl geçti günün?" diye soran Demiralp arabaya doğru yürüdü.

"Yoğun ve yorucu... Senin nasıl geçti? Bir saat önce aradım ama açmadın, merak ettim."

"Evet, bir işim vardı ve şimdi o işime gidiyoruz," dediğinde Naz arabanın kapısını açan Demiralp'e merakla baktı. Demiralp gülümsedi ve açtığı kapıdan Naz'ın geçip oturmasını izledi.

Demiralp de arabaya geçip, arabayı çalıştırınca Naz, "E, hadi söyle ama! Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Biraz sabret, güzelim."

Naz, "Peki, öyle olsun," dedi ve sessizce yolun bitmesini bekledi.

Kısa bir süre sonra araba durduğunda Naz etrafına baktı. Etrafı ev doluydu. Bu merakını daha da arttırdı. Demiralp'in aşağıya inmesiyle kendisi de indi. Demiralp gelip, elinden tuttuğunda ortamda oluşan gizemi sevmişti. Bir eve doğru ilerleyip taş duvarların arasındaki siyah büyük kapıdan içeri girdiler. Ev boştu ve büyük bir konaktı. Naz bu konağa neden geldikleri hakkında bir tahmin yürütemiyordu. Konağın bahçesine doğru tedirgin bir şekilde ilerledi. Gördüklerine hayran kalmıştı. İçindeki çardak devasa büyüklükteydi. Bahar çiçekleri harikaydı ve her taraf mis gibi kokuyordu. Konağın boş olmasına karşı bahçenin bakımlı olması ilgisini çekti ve arkasına doğru döndü. Girdiğinden beri etrafa daldığı için Demiralp'in konuşmadığını yeni fark etti. Hemen yanına doğru ilerledi.

"Burası kime ait? Çok güzel bir bahçesi var," dedi etrafına bakarak.

Naz'ın sorusuyla gülümsedi ve ellerini tuttu. Zamanı gelmişti. "Beğendin mi?"

Naz gelen soruyla gülerek kaşlarını çattı. "Tahmin ettiğim şey mi?" diye heyecanla sordu.

Demiralp'in gülümsemesi büyürken, "Evet. Burası senin. Bizim. İkimizin yuvası olacak," dedi sevgiyle.

Naz mutlulukla yeniden etrafına baktı ve hızla Demiralp'in boynuna sarıldı. "Sen başıma gelen en güzel şeysin!" dedi yine sesi titreyerek.

"Senin mutluluğun için her şeyi yaparım. Yeter kı sen böyle gülümse," dedi ve geri çekilip alnından öptü

"Ben de bugün senin evi nasıl değiştireceğimi ve bunu sana nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum."

Demiralp kaşlarını çattı. "Neden düşünüyorsun ki? Benim olan her şey senin. Bunu bilmen gerekirdi!" dedi ve Naz'ın elinden tutup, "Hadi gel, evi gezelim. Artık eşyalara başlamalıyız," dediğinde Naz hemen telaş yaptı.

"Nasıl yetiştireceğiz? Bir ay dedin?" diye sordu.

Demiralp haince gülümsedi. "Sana sınırsız süre, guzelim ama annene bir ay bile fazla. Sen yine de erken bitirmeye çalış. Nereye istersen beraber gideceğiz. Sen seçeceksin, ben de konumumu kullanıp hemen aynı gün her şeyi halledeceğim Biraz yorulacağız ama sonunda baş başa olacağız," dediğinde Naz ne kadar cesur olsa da Demiralp'in yaptığı imadan dolayı kızarmıştı. Bunu gören Demiralp yalnız olmalarının verdiği rahatlıkla Naz'ın üstüne gitti. "Bence ilk yatak odasına bakalım," dediğinde Naz hızla omzuna vurdu.

"Yok, sen iyice edepsiz oldun!" dedi ve elini bırakıp yüzündeki gülümsemeyle önden çıkmaya başladı.

"Ben ne dedim ki Hanım Ağam?" diye muzip bir şekilde sorduğunda cevap gecikmedi.

"Bu yüzünü yeni görüyorum, Ağam ama düzelteceğim," dedi ve içeri girdi.

Demiralp gülümseyerek başını iki yana salladı ve o da sevdiğinin peşinden gitti.

Daha önceden prangalara bağlı tutsak olan ruhu şimdi özgürce dans ediyor ve özünü bulmasına memnun oluyordu

Demiralp dediğini yapmış ve her gün iş çıkışında, öğle molasında fırsat bulduğu her boş anında Naz'ı alıp alışverişe gitmişti. Naz'ın sürekli her mağazaya girip çıkmasını, her şeyi incelemesine çok büyük sabır göstermiş ve hiç sıkılmamıştı.

Aradan geçen üç haftada ev dizmeleri bitmiş, sıra Naz'ın kişisel alışverişine gelmişti. Naz birkaç parça bir şey almak istedikçe Demiralp kızıyor ve her şeyden fazla fazla alıyordu. İç çamaşırına sıra geldiği zaman Demiralp'in aklı aylar öncesine gitti. Naz'ın buraya girmek istediğini ve yüzünün nasıl kızardığını hatırladı. Yine utandığını görünce kulağına doğru eğildi.

"Beraber girelim ister misin? Yoksa arkadaşlarından biriyle mi gelirsin?" diye anlayışla sordu. Naz yanındaki bu adamın her şeyine bayılıyordu. Anlayışı bile kendine özeldi.

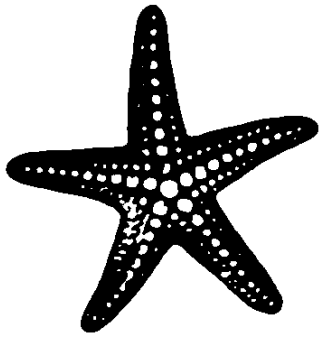
"Daha sonra kızlarla gelirim. Şimdi yemek yiyelim mi? Çok acıktım," dediğinde Demiralp şefkatle şakağına bir öpücük kondurdu.

Her şey yavaşça yerli yerine otururken düğün hazırlıkları tüm hızıyla devam ediyordu. Düğüne sadece bir hafta kalmıştı. Demiralp'in tarafı, yakın akraba az olsa da uzak akrabaları, aşiretler, eş dost derken Mardin'in yarısı İstanbul'a taşınacaktı. Konu komşu gidemedikleri için tebriklerini burada iletip, hediyelerini baba konağına gelip vermişlerdi. Demiralp gelemeyenler için imkân sağlasa da birçoğu yine de işlerinden dolayı gidemiyordu. Çok sevdikleri ağalarının düğünlerini göremeyecek olmaları onları üzüyordu. Demiralp de bunun farkında olduğu için onlara özel sıra geceli bir eğlence yapmaya karar vermişti. Çoluk çocuk, kadın erkek, gelmek isteyen herkes için baba konağında ufak bir eğlence düzenlenmiş ve bununla Naz'ın Mardin'de küçük bir düğünü olmasını sağlamıştı.

Bu eğlenceye Naz'ın hastanedeki çalışanlar ve arkadaşları da katılmış, Naz yöreye ait kırmızı bir bindallı giymişti Annesi ne kadar söylemese de hoşnut olmamış ve katılmak istememişti. Naz bunu önemsememişti çünkü bu sadece köy halkı için yapılan bir törendi. Bu yüzden üstünde durmamış ve annesinin gazabına daha fazla dayanamayıp, Sümeyya ile İstanbul'dan dönen Zehra'yı da yanına alarak çok eğlenmişti Çisem hamileliğin son aylarında olduğu için buradaki düğüne katılamamıştı. Suna ise misafirlerle ilgilenirken Benay da ona yardım ediyor, Naz'ın kafasına bir şey takmadan eğlenmesini istiyordu. Bu işler için çok fazla sayıda çalışan vardı ama Suna yılların verdiği hanım ağalıkla Naz'ın annesi görevini üstlenerek her şey kusursuz olsun istiyordu ve bunu hakkıyla başarıyordu. Naz arada minnettar bakışlar atıyor, karşılığında bir abla gibi şefkat dolu bakışlar alıyordu.

Demiralp köy halkı için kurbanlar kestirip onlar için mükellef sofralar kurdurmuştu. Arada arkadaşları, kardeşleri ve misafirleriyle birlikte halay çekip zeybek oynuyor; gönlünce eğleniyordu. Naz da Demiralp de biliyordu ki asıl düğünleri buydu. İstanbul'daki sadece gösteriş için yapılan bir düğündü. Ama bunu her ikisi de umursamıyor, bu güzel küçük düğünde ikisi de kahkahalarını havada uçuşturuyordu gamsız kedersiz...

48. BÖLÜM

Demiralp smokin giyeceğine inanamıyordu.

Başkalarının sözüyle hareket ettiğine de inanamıyordu.

Böyle soğuk ve resmî bir mekânda düğün yapacağına hiç inanamıyordu.

Ama Demiralp sevdiği kadınla evlendiği için bunları takmıyordu.

Ve Demiralp düğünün sonunda on beş günlük balayında sevdiği kadınla yalnız kalacağı için çok mutluydu ve kayınvalidesinin yaptığı, yapacağı her şeye katlanabilirdi.

Aynaya bakarak, boynundaki papyonla oynarken birkaç gün önce düşündükleri aklına geldi. Kendi kendine gülerken, yan tarafından gelen gülüşmelerle sıkıntılı bir nefes alıp, gülümsemesini silerek bıkkın bir şekilde arkadaşlarına döndü.

"Daha ne kadar gündemin konusu benim papyonum olacak?" diye sinirle sordu.

Hepsi birden kahkaha attı ve ilk konuşan Çağın oldu. "Şimdi dalga geçmek istemiyorum ama..." dedi ve bir kahkaha daha patlattıktan sonra devam etti. "Tam bir salon beyefendisine dönüştün. Yine de sana her şey yakışıyor, Ağam," dedi gülmesine mani olamayarak. Hemen ardından Turaç devam etti.

"Yani ne demek istiyorsun, Çağın? Demiralp Ağamız bu smokini giymediği takdirde Sevil Hanım kızını vermekten

vazgeçer mi?" dedi ciddi bir şekilde ama sonra dayanamayıp o da gülmeye başladı.

"Çok üstüne gitmeyin abimin. Zaten uğraşması gereken koskoca bir Sevil Akad var," diyerek Ali de eşlik etti diğerlerine.

Demiralp ise sinirle geri döndü ve aynadaki aksine baktı. Giydiği şey önemli değildi. Nasıl olsa bugün bitecekti. Sadece birkaç saat dayanması gerekiyordu ve Naz söz konusuyken bu hiç sorun değildi. Demiralp sabrıyla kazanırdı ve yine öyle olacaktı. Bu yüzden sakinleşti ve arkadaşlarını takmayarak yüzüne en içten şekilde bir gülümseme ekledi. Bunu gören adamların yüzlerindeki gülümsemelerini silip şaşkınlıkla bakmasına daha çok gülümsedi.

"Bugün bitecek beyler ve ben balayındayken size şimdiden sıkıcı çalışmalar diliyorum," dedi ve gelinini almak için odadan çıktı. Şaşkınlıklarını üzerinden atıp hemen diğerleri de arkasından ilerledi. Demiralp gelin odasına vardığı zaman Ali'ye dönerek, "Abay nerede?" diye sordu.

"Aşağıda Zehra ile misafirleri karşılıyor," dediğinde yüzünü buruşturmuştu. Abay'dan büyük olduğu için bu görev kendisine aitti ama Ali böyle sıkıcı işlerle uğraşmaktan nefret ederdi. Üstelik fazla gergin bir tipti ve böyle şeylere gelemezdi. Demiralp başını salladı ve odanın kapısını çaldı.

Naz, Paris'ten gelen gelinliğinin burada tadilat olduktan sonraki hâline bayılmıştı. Şimdi üzerinde duran beyaz büyüye hayranlıkla bakıyordu. Danteli her zaman çok sevmişti. Gelinliği tamamen dantelden ve hayal tülden oluşuyordu. Taş ya da bir parlaklık istememişti. Saçlarına ise hem toplu hem açık bir görünüm veren doğal bir model seçmişti. Yanında Sümeyya, Aysu ve Çisem vardı. Aysu, Naz'ın ayakkabısının altına isim yazarken Sümeyya gelin çiçeğinin son düzenlemelerini yapıyordu. Çisem ise buz mavisi elbisesinin içinde on dakika önce kocasının getirdiği ve hamilelik bo-

yunca tükettiği kaymaklı kadayıfını yiyordu. Şu anda dünya umurunda değildi.

Naz aynanın karşısından çekilip koltuğuna oturdu ve kızları mutlulukla seyretti. Çok mutluydu ve bugünün geldiğine hâlâ inanamıyordu. Gözü ilk başta tatlı görümcesi Çisem'e takıldı. Bu düğün için hamile hâliyle ne kadar uğraşmıştı. Kendisi Mardin'de çalışırken Çisem, kendi annesiyle alışverişlere çıkmıştı. Zaten bu sürede annesine dayanabilen bir tek Zehra ve Çisem olmuştu.

Sonra aklına gelenle Aysu'ya döndü. "Aysu, kızların ismini de yazdın, değil mi?" diye sordu. Onun Fatih'e karşı hissettiği aşka rağmen her zaman yanında olmasına ve işten istifa etmesine seviniyordu. Aysu'nun bu şekilde daha iyi olacağını biliyordu.

"Dünkü kınada, hastaneden olan arkadaşlarının hepsini yazdım. Yalnız onlar yüzünden bana yer kalmadı," dedi gülümseyerek.

Naz da gülümseyerek, "Hepsi benim için çok kıymetli, biliyorsun. Evli olanları yazmadın inşallah?" derken gülüyordu çünkü Aysu ona hayal kırıklığıyla bakıyordu.

"Aşk olsun! Oradan bakınca çömez gibi mi duruyorum? Sümeyya'dan tecrübeliyim. Tabii ki bekârları yazdım. Sen şimdi güvenmezsin de. Dur söyleyeyim," dedi ve derin bir nefes alıp, iki ayakkabıyı da alınca, Naz gözlerini kocaman açarak baktı.

"Aysu, ikisine de mi yazdın?" dedi şaşkınlığını gizlemeden.

"Naz, sen beni dinlemiyor musun? Kınaya gelen tüm arkadaşlarının adını yazdım," dedi bıkkınlıkla.

"Ay o kadar bekâr mı vardı?" dediğinde hastanedeki arkadaşlarını içinden sayıyordu ama Aysu onun bu hâlini görüp sanki anlamış gibi hemen kendisi saymaya başladı.

Uzun listesi bitince ekledi. "Bir de ben varım," dedi ve işine geri dönüp unuttuğu var mı diye isimleri kontrol etti.

Naz gözlerini devirdi ve tam cevap vereceği sırada tıklanan kapı sesiyle başını çevirdi. Kalbi ağzında atarken Demiralp içeri girdi. Kısa bir an zaman dursa da Çağın bunu bozarak, Demiralp'e çarparak yanından geçti.

"Harika görünüyorsun, Naz," dedi ve hemen Çisem'e yönelirken Aysu da telefon görüşmesi için dışarı çıktı.

Demiralp ve Naz, yavaş adımlarla birbirlerine yaklaştılar. Demiralp Naz'ın ellerinden tutup dudaklarına götürdü. "Harika olmuşsun, nazlı güzelim," dediğinde Naz'ın kalbi olabilirmiş gibi daha da hızlandı ve en güzel gülümsemesini sundu. Demiralp, Naz'ın yüzünü elleri arasına alıp alnından öptü ama arkalarından yükselen sesle birlikte her ikisi de hızla döndü.

"Ama ben değil, hepsini kızın yiyor. Ayrıca yine lokmalarımı sayıyorsun, anlamadım sanma," diye ağlamaklı bir şekilde Ali ağabeyine döndü Çisem. "Abi, ben acıktım. Nikâhtan önce bir şeyler yemek istiyorum," dediğinde Ali hemen kollarına aldı kardeşini ve sinirle Çağın'a baktı.

"Kardeşim hamile farkındaysan! Neden istediğini yapmıyorsun?" diye tısladı. Çağın bu gelen tepkiye sinirle güldü ve hızlı adımlarla Çisem'in yanına gitti. Ali'nin kollarından sevdiği kadını nazikçe aldı. Ali'nin bu kıskanç tavırlarını artık çekemiyordu.

"Fazla kilo almaması gerekiyor, Ali. Tehlikeli!" dedi üstüne bastırarak.

"Yani sen bana şişko mu diyorsun?" diyen Çisem'in dengesi iyice bozulmuştu ve Çağın bunu fark etmişti. Birkaç ay önce kendisi yemek yedirmeye çalışıyordu ama güzel karısı yemiyordu. Şimdi fazla kilo almıştı ve doğum için tehlikeli olduğunu karısına anlatamıyordu.

"Meleğim, söylediğim hangi kısmı yanlış anladın?" diye tatlı sert kızınca Ali yeniden yükseldi.

"Bağırma lan kardeşime!" dediğinde Demiralp olanları şaşkınlıkla izliyordu ve Naz'la göz göze gelince gülümseyip müdahale etti.

"Yeter Ali! Emin ol, Çağın bir doktor kadar bilgili. Çisem sen de kocanı dinle," dediğinde Ali sert bakışlarını Çağın'ın üzerinden çekmedi. Demiralp kardeşinin sinirini biliyordu. Bu yüzden yanına gidip, "Git, karına bir bak bakalım," dediğinde Çisem farkında olmadan yaşattığı gerginlik için çok kötü hissetti.

"Ben özür dilerim," dedi mahcup bir şekilde. Ortamdaki herkes Çisem'in ne için özür dilediğini anlamıştı. Sessizce Çisem'i takip eden Sümeyya, Turaç'ın elini bıraktı ve Çisem'in yanına giderek olaya dâhil oldu.

"Özür dileyecek bir şey yok, tatlım. Hamilelik böyle bir şey, insanın dengesi şaşıyor," dediğinde Sümeyya, Ali de yaptığı şeyi fark etti ve odadan çıkmadan önce kardeşinin yanına gidip alnından öptü.

"Herhâlde biraz yanlış anlaşıldım. Ben kocana takılmayı seviyorum, canım," dedi ve gülümseyerek Çağın'ın omzuna birkaç kez vurdu. "Hadi gecikmeyin çok," diyerek odadan çıktı. Çağın karısını kollarına alırken Demiralp yeniden Naz'a döndü.

Naz, Çisem'in bu hâline gülüyordu. Kendisinin de bu hâle gelip gelmeyeceğini ve o anları yaşayacağı günleri merak ediyordu. Demiralp sevdiği kadının gözlerine bakınca, onun neler düşündüğünü hemen anlamış gibi kulağına yaklaşıp, "Senin hamileliğin harika olacak," dedi. Naz duyduğu sözlerden sonra mutluluktan gülümsemesi büyüdü.

O sırada, "Hadi artık vakit geldi," diyen Aysu odadan içeri girdi.

Demiralp'in aklına yeni gelmiş gibi kızlara dönerek, "Ben bu kapıdan çok kolay girdim. İrem [redacted]u fırsatı kaçırdı?" diye merakla sordu.

Kızlar kahkaha atarak, birbirlerine bakarken Aysu, "İrem, Yıldıray'la birlikte arkadaşlarını karşılamaya gitti," dedi.

Demiralp Naz'ın ellerini tutup odadan çıktılar. Merdivenlerden aşağıya inecekken Naz aşağıda merdivenlerin başında duran babasıyla göz göze geldi. Ilk defa babasının gözlerinin dolduğunu gördü. Şaşkınlıkla Demiralp'e döndü. Demiralp bu sahneyi görünce Özcan Bey'e baktı ve biraz geri çekilerek Naz'ın elini uzatır şekilde işaret etti. Özcan Bey yüzünde belli belirsiz bir tebessümle merdivenleri her zamanki dik duruşuyla çıktı ve kızının elini Demiralp'ten alıp gözleriyle teşekkür etti.

Demiralp Naz'a gülümseyerek baktıktan sonra diğerleriyle birlikte aşağıya indi ve yalının salonuna geçti. Düğünü hava güzel olduğu için dışarıda yapmaya karar vermişlerdi. Demiralp de Sevil Hanım'ın girişe hazırlattığı meşaleli yoldan geçmemek ve salondan bahçeye çıkmak için orada bekliyordu. Böylelikle Sevil Hanım'ın bir isteğini daha kendi yoluyla çevirmiş oluyordu.

Özcan Bey kızıyla yalnız kalınca ona döndü. Çekinerek kızının önde serbest kalan saçlarına dokundu. Ne diyeceğini bilemeyen bir hâli vardı.

Naz'ın, "Baba," demesiyle kendini toparladı Özcan Bey ve gerçek bir gülümseme sundu kızına ama hemen sonra ciddiyetini geri kazandı.

"Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu ilk defa oluyor. Ben, her şeyi bildiğini zanneden Özcan Akad konuşamıyor. Garip ama öyle... Sana söyleyeceğim birçok şey olmasına rağmen aslında söyleyecek hiçbir şeyim de yok. Çünkü bu yaşına kadar hep yanlış yaptığını düşünmüş ve ona göre hareket etmiştim. Aslında doğru yapan sendin. Ayaklarının üzerinde durdun ve harika bir mesleğin oldu. Ben şirketin başına geçmeyi hiç istemedim, biliyorsun ve senin başına geçerek beni bu istemediğim işten kurtarırsın sandım. Fark etmediğim ya da görmek istemediğim şeyse senin de bu işi istememen. Hâl-

buki seni en iyi ben anlamalıydım. Neyse artık bunları konuşmanın anlamı yok," diyerek derin bir nefes aldı.

"Benim söylemek istediğim şey, bize yaptığın gibi her zaman ideallerin için savaş, asla pes etme ve çok mutlu ol. Doktorluğu kazandığında ve dedende kalacağın zaman, sana *bu evden çıkarsan gelemezsin* diye bir laf etmiştim. Bu yüzden de dedenle ilk tartışmamız da gerçekleşmişti. O günler için özür dilesem de fark etmez artık. Önemi kalmadı. Fakat başka bir şey söylemek istiyorum. İnşallah çok mutlu olursun," dedi ve söyleyeceği şey için kısa bir nefes alıp devam etti. "Böyle bir şey olmaz ama olur da gidecek bir yerin olmaz ya da ne bileyim, bir sorun olursa evimiz senin evin kızım," dediğinde Naz hızla babasının boynuna sarıldı.

Babasının nasıl zorlandığını konuşma boyunca görmüştü. "Seni seviyorum, baba! Dedem bugünün geleceğini söylemişti," dediğinde Özcan Bey gözlerini acıyla kapattı.

Babasının kendisini affettiğini anlamıştı. Bu konu hakkında kızına bir şey söylemese de sadece, "Seni seviyorum, kızım," dedi. Hemen ardından geri çekilip, Naz'ın gözlerine bakarak, "O çok iyi birine benziyor," dedi Demiralp için.

Naz gülümseyerek, "Öyle, baba. Çok muhteşem biri," dedi. Bu duygusallıktan sonra Özcan Bey kızının elini gururla koluna aldı ve merdivenlerden inmeye başladı. Aşağıda Demiralp sabırla ama biraz da huzursuz bir şekilde beklemiş, Naz'ın gözlerini gördükten sonra bedenine bir rahatlama çökmüştü. Son dakika bir şey çıkacak diye ödü kopuyordu.

Demiralp'in gözleri Naz'dayken Özcan Bey yanına gelip, "Kızıma iyi bak," demesiyle kendine gelip bakışlarını kayınpederine çevirdi.

"Merak etmeyin, çok mutlu olacak!" diyerek söz verdi ve Naz'ın elini tuttu.

Sevil Hanım'ın dediği gibi bahçeye resmî bir şekilde kol kola girmeyecekti. Kendi isteği olsa da bir nevi kayınvalidesine inat yapmış ve Naz'ın elini sıkıca tutmuştu. Bu düğün

süresince kayınvalidesiyle uğraşmak artık Demiralp için hobi olmuştu.

Bahçeye çıktıklarında bir alkış tufanı kopmuş ve Sevil Hanım'ın bakışlarını meşaleli girişten çekip, memnuniyetsizce ellerine bakmasına sadece gülümseyerek karşılık vermişti. Bu kendi düğünüydü ve kimse ona karışamazdı. "Sosyetenin canı cehenneme!" diye mırıldandığında Naz onu duymuş ve gülmüştü. Demiralp'in son zamanlardaki bu huysuz hâllerini çok seviyordu. Demiralp'le göz göze geldiğinde bütün gün yüzünden silmediği mutlu ve sevgi dolu gülümsemesini ona da sundu.

Yerlerine geçtikleri zaman, şahitler olarak, Sümeyya ve Turaç masada yerlerini alırken nikâh memuru da yerine geçmişti. Mutluluk sözleri söylenip, nikâh kıyıldığında Demiralp, Naz'ı yine alnından öpmüştü.

Naz evlilik cüzdanını aldıktan sonra fotoğraflarını çeken fotoğrafçı ve Benay gibi birçok arkadaşına poz verdi. İlk dans *Bana Ellerini Ver*[4] şarkısı eşliğinde yapılırken gelen misafirler hayranlıkla bakıyordu. Birçoğu dedikodu yapıyordu. Konu ise Demiralp'in yakışıklılığı ve Naz'ın ne kadar şanslı olduğuydu. Ama onları yakından tanıyanların düşündüğü tek şeyse asıl şansın ikisi olduğuydu. Çünkü asla aşkın kapısını çalmayacağını düşünen bir adam ve mesleği için herkesi silen bir kadının sihirli aşkı gerçek olmuştu. Mutlu masallarda olduğu gibi güzel bir sonu çoktan hak etmişlerdi.

Şarkının *Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel* kısmında Demiralp Naz'ın kulağına eğilip sadece o cümleyi şarkıyla aynı anda söylemişti.

Danstan sonra pasta kesilmiş ve düğünde kimseyi umursamadan istedikleri kadar eğlenmişlerdi. Düğün bittiğinde ve ayrılma vakti geldiğinde herkes yorgun ama çok mutluydu. Demiralp karısının elini düğün boyunca bir an bile bırakmadığı gibi vedalaşma sırasında da bırakmamıştı. Misafirlerin bir gün daha kalacak olan kısmını, korumalar Demiralp'in

4 Söz ve yazarı Özdemir Erdoğan'a ait "Bana Ellerini Ver" adlı parça.

ayarladığı otele götürürken diğer kısmını da havaalanına götürmüşlerdi. Yalıda sadece aileler kaldığı zaman mutlu bir veda olmuştu. Demiralp kendi ailesini buradaki eve gönderirken, kendileri de hiç vakit kaybetmeden balayına gitmek için yola koyulmuşlardı. Demiralp Naz'a istediği ülkeyi seçmesini söylediği hâlde Naz en sevdiği ve huzur bulduğu yeri seçmişti. Ağva'nın bahar ayının verdiği güzelliğine ve huzuruna bayılıyordu. Bu yüzden orada olmak istemişti.

Kalacakları orman evlerine vardıklarında, Demiralp kendi evleri olmasa da eve girerken âdeti bozmamak adına Naz'ı kucağına aldı. Naz ufak bir çığlık atarak, "Ne yapıyorsun, hayatım?" dedi memnun bir sesle.

Demiralp aşk dolu bir tonda, "Karımı odamıza taşıyorum," dedi.

Naz ne kadar çok istekli olsa da biraz çekiniyor, ancak bu geceden kaçış olmadığını da biliyordu. Demiralp kollarındaki karısının gerginliğinin farkındaydı. Korkmadığını biliyordu ve bu gece için bu iyiydi. Şimdi tek yapması gereken gerginliğini almasıydı.

Odaya vardığında sevdiğini kucağından indirdi ve tam karşısında durdu. İlk önce saçlarına dokundu ve yavaşça saçını açıp duvağı çıkardı. Saçlarını tarar gibi okşarken bir süre karısının yüzünü izledi. Ardından, "Bugünü çok bekledim," dedi ve belinden tutup kendisine çekerek boynundan öptü. "Naz, seni incitmek istemiyorum ama kokun beni benden alıyor ve nasıl yavaş olacağımı bilmiyorum," derken hâlâ boynunu öpüyordu.

Naz ise cevap veremeyecek kadar heyecanlıydı. Demiralp ne istiyorsa yapabilirdi. Sesini çıkaracak gücü yoktu. Demiralp öpmeye devam ederken yavaşça gelinliğin fermuarını açmaya başladı. Naz'ın kalçasına kadar olan fermuarı tamamen açmak için arkasına geçti. Naz'ı gelinliğin içinden yavaşça çıkardı ve aynı yavaşlıkta omuzlarına öpücük bıraktı. Arkadan karısının beline sarılıp kendisine bastırdı ve Naz'ın tenini ürpertir şekilde öpmeye başladı. Naz aldığı hazdan,

duyduğu heyecandan soluğu kesilir gibi sabırsızlıkla yaşayacaklarını bekliyordu.

Demiralp yeniden Naz'ın önüne geçerek ellerinden tuttu ve onu baştan aşağıya, sadece iç çamaşırlı hâline arzu dolu gözlerle baktı. Ardından artık sabrı kalmamış bir şekilde dudaklarına kapandı. Üzerinde hâlâ gömleği varken Naz'ı kalçasından erkekliğine bastırıp aynı anda inlemelerine sebep oldu. Demiralp bedenini saran alevle kadınının tenini yakıyordu. Islak dili Naz'ın dudaklarını arsızca keşfe çıkarken elleri sabırsızca sütyenin kopçasını açıyordu. Serbest kalan göğüslerine Demiralp geri çekilip, arzuyla bir bakış attıktan sonra eğilerek göğsünün birini ağzına aldı. Naz hissettiği zevkten şiddetle inleyip, ayakta duramayacak gibi sarsılınca Demiralp onu yatağa yatırdı. Hızla gömleğini çıkarırken gözlerini ateş gibi yanan bedenden ayırmıyordu. Sadece iç çamaşırıyla kaldığında, Naz'ın üzerindeki yerini alıp yeniden dudaklarına kapandı. Tenleri temas ettikçe Demiralp'ın kanı kaynıyor, daha çok erekte oluyordu. Bir an kadınının içine girmek istese de önceliğin onun olduğunu bilip kendisini frenliyordu. Dudaklarından yavaşça boynuna inerek göğüslerine doğru yol aldı.

Naz'ın göğsü hızla inip kalkıyor ve bilmediği bir yerlere ulaşmaya çalışıyordu. Demiralp ağzıyla oyun oynarken bedeni zevkten kıvrılıyor ve tamamlanmak için beli havaya kalkıyordu. Demiralp erkekliğine değen tenle daha tahrik oluyor ve tüm gücüyle Naz'ı yatağa bastırıyordu. Canı acıyacak kadar hazır olduğu hâlde, Naz'a harika bir ön sevişme sunmak için devam ediyordu.

Göğüs oluğundan diliyle aşağı inerken, kadınını daha çok tahrik etmek için karnına öpücükler bırakarak, kadınlığına indiğinde, önce ufak dantelin üzerinden öperek kokusunu içine çekti. Naz yalvarırcasına, iç çektiğinde, Demiralp başını kaldırıp Naz'a baktı ve onun gözlerinin yarı kapalı olduğunu gördü. Bu görüntüye artık dayanamadı ve hiç de nazik olmayacak bir şekilde Naz'ın iç çamaşırını çıkarıp attı. Çok kısa

bir an Naz'ı çırılçıplak izledikten sonra kendisi de hazırlandı. Yeniden yerini alırken Naz'ın dudaklarına ufak bır öpucuk bıraktı. Altında kıvranan bedene ısırışlarıyla çığlık attırırken yavaşça bacaklarını açtı ve göğüslerini yoğurmaya, dudaklarıyla dudaklarını talan etmeye devam etti. Naz'a olan açlığı gözle görülür şekilde yüzeye çıkmıştı.

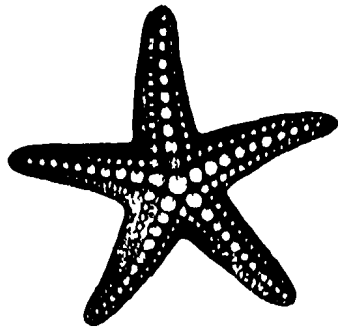
Nefes nefese Naz'ın gözlerine bakarak içine yavaşça girmeye başladı. Naz'ın kasılmasıyla kısa bir an bekledi ve bir defada içine girdi. Naz'dan acı bir çığlık gelirken Demiralp sabit duruyor ve Naz'ı sakinleştirmek için öpüyordu. Kadınının bedeni gevşeyince, hareket etmeye başlayıp her darbede müthiş zevk almalarını sağladı.

Naz, Demiralp'in her hareketiyle daha fazla zirveye çıkamaz zannederken kocası onu şaşırtıyor ve hiç bilmediği şeyler yaparak zevke boğuyordu. Aldığı haz, hissettiği zevk anlatılmayacak kadar muhteşemdi. Bedeni okşamalarla titrerken Demiralp'in dudakları onu sakinleştiriyordu. Demiralp'in her bir darbesiyle bedeni kıvrılıyor, sanki ona ait değilmiş gibi şekillere giriyordu. Gözlerinde yıldızlar çakarken, "Demiralp," diye fısıldadı.

Demiralp, kulağına değen dudaklarla daha sert darbeler vurmaya başladı ve sona gelirken hırıltılı sesiyle, "Hadi güzelim," dedi. Aynı anda zevke ulaşıp, Naz'ın inlemeleri odayı sararken nefes nefese kalmışlardı. Demiralp altındaki bedenin biraz daha sıcaklığında kalırken dudakları Naz'ın boynunda geziyordu. Dakikalar sonra içinden çıkarken Naz yeniden inledi ve Demiralp zorlukla kendisini Naz'ın yanına attı. Kolunu açtığında Naz göğsüne sokuldu ve Demiralp elleriyle titreyen bedeni okşamaya devam etti.

Açlığını az da olsa dindiren Demiralp, karısının alnından öpüp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Naz, bu sözleri hayal meyal duyarken bedenindeki rahatlamayla gözlerini kapattı. Demiralp'in bedeni bu gece aşka ve tutkuya ev sahipliği yaparken karısının sıcaklığına daha çok sarıldı.

49. BÖLÜM

Düğünün üzerinden aylar geçmişti ve Naz, hastane koridorlarında yürürken elindeki hamile olduğunu gösteren rapora şaşkınlıkla bakıyordu. Hamileydi! Şüphelenmişti ve hemen hastanede kan testi yaptırmıştı. Sonuç pozitifti. Odasına vardığında, hızla koltuğuna oturup ellerini karnına koydu. Yavaşça okşadı. Yüzünde bir gülümseme oluşmaya başladı. Aklına gelenlerle gülümsemesi büyüdü. Anne olacaktı. Çisem gibi aşerecek, çok yiyecek ve Demiralp'e huysuzluk yapacaktı. Uzun zamandır hayal ettiği gibi anne oluyordu. Hiç korunmamışlar, olursa olur, demişlerdi ama aylardır bir türlü hamile kalamamıştı. Hiç kötü düşünmemiş, zamanla olur, diye düşünmüştü ve şimdi olmuştu. Bir kahkaha attı. Keyifli, mutlu bir kahkaha...

Demiralp kim bilir nasıl sevinecekti! Baba olmayı ve bir oğlunun olmasını istediğini biliyordu. Bunu biliyordu çünkü sürekli konuşuyorlardı. Bu düşünceyle hemen ayaklandı ve çantasını alıp odadan çıktı. Zaten mesaisi bitmişti. Hastaneden dışarı çıktığında Ahmet'in geldiğini görmüştü. Koşar adımlarla ilerleyip arabanın kapısını açan adama, "Merhaba Ahmet," dedi.

"Merhaba Hanım Ağam," diye cevap verdi Ahmet.

"Beni Demiralp'in yanına götürür müsün?" diye sordu.

"Olur, Hanım Ağam ama Demiralp Ağam az önce fabrikaya geçti. Oraya mı geçelim?" diye sordu hâlâ kapıyı tutarken.

Biraz uzaktı ama beklemek istemiyordu. "Tamam, olur, oraya gidelim," dedi Naz ve arabaya bindi.

Demiralp, Naz'a özel bir araba almış ve Ahmet'i tamamen emrine vermişti. Aslında çoğu akşam Naz'ı almaya kendisi gelse de bu aralar işleri yoğun olduğu için de görevi Ahmet devralmıştı.

Naz, arabada fabrikaya doğru giderken nasıl söyleyeceğini düşündü. Aslında daha romantik ve özel bir anda söylemek istiyordu ama Demiralp, o kadar zamandır bu haberi bekliyordu ki daha fazla beklemek istemedi. Aradan geçen bir saatte düşüncelerle ve yüzündeki gülümsemeyle birlikte fabrikaya varmış ve araba durur durmaz inmişti. Ahmet de hızla inip, Naz'a yetişerek, yol gösterirken Naz etrafına bakıyordu. Fabrika uzak olduğu için daha önce bir iki kere gelmişti. Demiralp'in odasının önüne gelince içeriden duyduğu sinirli seslerle durdu ve Ahmet'e baktı.

"Yanlış bir zamanda mı geldim?" diye sordu çekinerek.

"Hayır, Hanım Ağam. İşlerle ilgili sinirlidir," dediğinde kapı açılmış ve Ali kapıda görünmüştü.

"Tam zamanında Naz... İçine mi doğdu? Bizi öldürdü. Bugün fazla gergin," derken yaklaşıp Naz'ı öptü.

Naz, Ali'nin bezmiş hâline bakıp gülümsedi. "Neden sinirli?" diye sordu.

"Ona bahane mi yok? Teslimat gecikmiş. Karşı taraf sorun yapmış, o da bize patladı," diye açıkladıktan sonra, "Gir de biraz sakinleşsin," dedi gülümseyerek.

Naz da bu gülümsemeye karşılık verip odanın kapısını çaldı. Demiralp, "Gel!" diye bağırınca biraz ürktü. İçeri girdiğinde Demiralp, telefonda birilerine bağırıyordu. Kocasının kendisine dönünce asık suratının düzeldiğini ve hemen ardından tebessüm ettiğini gördü. "Ben sonra ararım. Dediğimi yapın! O mallar bugün yetişecek!" diyerek karşı tarafın cevabını beklemeden telefonunu kapattı.

"Hoş geldin, güzelim," dedi ve Naz'ın yanına gidip, kollarına alarak bir süre öylece kaldı. Naz onun bunu sakinleşmek için yaptığını biliyordu. Sesini çıkarmadı ve bekledi.

Demiralp karısının kokusunu alınca gerçekten sakinleşmiş ve işleri unutmuştu. Geri çekilip, karısının yüzünü ellerı arasına alıp, dudaklarından öperek, "Özlemişim," dedi.

Naz nazlıca, "Ben de," dediğinde heyecanı sesinden taşıyor, kalbinin ritmine yetişemiyordu.

Demiralp, karısını elinden tutup, koltuklara çekerken bir farklılık olduğunu anlamıştı. Karısı buraya kadar geliyorsa belli ki önemli bir şey vardı. Eline telefonu alırken, "Ne içersin? Ya da aç mısın? Yemeğe gidelim mi?" diye sevgiyle sordu. Bugünü çok stresli geçirmişti ve şimdi yanında Naz'ın burada olması ona çok iyi gelmişti.

Naz, muzip bir şekilde gülümseyince Demiralp bir şeylerin gelmekte olduğunu gördü. "Hım, aslında şöyle ortaya karışık her çeşit yemek söyle, canım. Et yemekleri, sebze yemekleri, hamur işleri falan... Ardından da beş altı çeşit tatlı söyle. Ha içecekleri unutma!" deyince Demiralp şaşkınlıkla baktı.

"Güzelim, söyleyeyim söylemesine de hatta gidelim, yerinde yiyelim. Ama sen bu kadar yemeği ne yapacaksın? Yani çok mu açsın?" deyince Demiralp, Naz yalandan suratını astı.

"Sen benim lokmalarımı mı sayıyorsun? Fark etmedim sanma," deyince Demiralp panikledi.

"Olur mu hiç öyle şey! Ben sadece çok yemek yemediğini biliyorum, yani formunu koruyorsun. Yani sen öyle diyordun..." derken iyice saçmalamıştı.

"Yani sen şimdi iki yemek istedim diye bana şişko mu diyorsun?" deyince Demiralp şaşkınlıkla karısına baktı. Ne olmuştu böyle? Bir şey dememişti ki? Hem Naz böyle şeylere takılmazdı ki? Ve bu diyaloglar neden kendisine tanıdık geliyordu?

"Hayır, Naz o nereden çıktı? Hani sen diyordun..." diye devam ederken Naz sözünü kesti.

"Ben anladım seni. Alt tarafı iki lokma ama senin gözüne battı," derken Naz gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Demiralp zor bir gün geçirmiş ve Naz'ı gördüğü an her şeyi unutarak mutlu olmuştu. Şimdiyse nedenini bilmeden karısını üzdüğü için yeniden strese giriyordu. Naz'ın neden garip davrandığını düşünmeden alttan almaya karar verdi. Belli ki bugün karısı için de zor bir gündü ve bu yüzden huysuzdu.

"Tamam. Huysuz karımın bugün canı sıkkın herhâlde? Söyle bakalım, hangi yemekleri söyleyeyim," diye sorarken, Naz'ın daha çok kaşlarını çattığını görünce nerede yanlış yaptığını düşünüyordu.

"Şimdi de huysuz mu oldum?" diye çemkirince Demiralp birden parladı.

"Naz, ne oldu Allah aşkına? Çisem'in hamilelik dönemindeki zamandan daha huysuz davranıyor..." diye devam ederken Naz'ın yüzünün güldüğünü gördü ve aklına gelenle ağzını kapatıp sesli bir şekilde yutkundu. Doğru olabilir miydi? "Hamile misin?" diye kısık bir ses tonuyla sordu. Cevabın *evet* olması için o an canını bile verebilirdi.

"Sonunda anladın."

Demiralp hâlâ yerinde durmuş, karısına bakarken, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet, canım 3 haftalık hamileyim," dediğinde Demiralp nefes almayı kesti.

Baba mı oluyordu yani? Baba oluyordu. Naz hamileydi... Güzel karısı hamileydi. Karnında bebeklerini taşıyordu. Gülümsedi. Gülmeye başladı. Sonra kahkaha atmaya... Daha sonra birden ayağa kalktı ve Naz'ı da kaldırdı. Kahkahasını kesip yavaşça karnına dokundu. "Bebeğimiz olacak," dedi ve ardından Naz'a baktı. Naz gözlerine bakıp, gülümseyerek, başını olumlu şekilde sallayınca, "İyi miymiş?" diye sordu.

"Daha muayene olmadım. Öğrenir öğrenmez buraya geldim. Bence iyi çünkü kendimi çok iyi hissediyorum."

"Olmaz! Hemen hastaneye gidiyoruz," dedi ve ardından yeniden güldü. "Baba oluyorum," dedi kendi kendine. Sıkıca içine katmak istercesine Naz'a sarıldı. Sonra, "Heyt be! Baba oluyorum ben!" diye bağırdı. Naz'ı bıraktı ve odadan dışarı çıkıp, "Aliii... Abayyy... Baba oluyorum lan! Amca oluyorsunuz?" diye bütün fabrikayı inletti. Mesai bittiği için çok az kişi vardı ve olan kişiler de hemen ağalarını alkışlayarak tebrik ettiler. Ali ve Abay, ağabeylerinin söylediklerini duyunca koşarak geldiler.

"Doğru mu abi bu?" diye soran Abay'dı.

Demiralp kardeşine gülerek baktı. Gözlerinden mutluluk akıyordu. "Doğru, koçum doğru! Amca oluyorsunuz! Baba oluyorum!" diyerek yine bağırmaya devam etmişti.

"Tebrik ederim, abi," diyerek sarılan Ali'ydi ve en az ağabeyi kadar mutluydu. Hemen ardından da Abay sarıldı. Sonra Naz'ı görmek için içeriye baktılar. Naz içeride gülümseyerek oturmuş, Demiralp'in sevincini yaşıyordu. Sevineceğini biliyordu ama bu kadarını görmek mutluluğunu ikiye katlamıştı. Yüzündeki gülümsemeyle oturup, dışarıdaki sesleri dinlerken kapı açıldı ve ilk içeriye Ali girdi. Hemen ayağa kalktı Naz.

"Tebrik ederim, Naz," diyerek yengesine sarıldı.

"Teşekkür ederim, abi," dedi ve sonra Abay'ın sözlerini dinledi.

"Tebrik ederim, Naz çok sevindim," dediğinde, "Teşekkür ederim, abi," dedi mutlulukla.

Demiralp kardeşlerinin tebriklerinin ardından Naz'ı yeniden kollarına aldı. "Hadi yemeğe gidip bunu kutlayalım. Gidin kızları alın," dedi kardeşlerine bakarak.

Ali ve Abay *tamam* diyerek odadan çıktı ve karı kocayı yalnız bıraktılar. Demiralp koltuğa oturup Naz'ı kucağına çekti. Tek ayağının üzerine yan bir şekilde oturtup elini Naz'ın karnına koydu. Bir süre sessizce okşadı. "Çok mutluyum, Naz," dediğinde sesi titremişti.

"Ben de öyle, canım. İçimdeki mutluluk çok fazla," dediğinde gerçekten öyleydi ve ne diyeceğini bilmiyordu. Sadece sarıldı. Demiralp'in saçlarını öperken bu sefer Naz onu göğsüne yasladı. Demiralp olduğu yerden çok memnundu. Naz'la harika bir aile olmuş ve muhteşem bir aşk yaşıyordu. Şimdi de aşklarının meyvesi aralarına katılıyordu. Sabahtan beri iş yüzünden yaşadığı gerginliği, siniri çoktan unutmuş; huzurun kollarına kendisini bırakmıştı.

"Hadi seni aç bırakmayalım daha fazla. Yarın da ilk iş bir doktora görüneceğiz," dediğinde başını kaldırmamıştı.

"Tamam, canım yarın seni çağırırım," dedi Naz hâlâ heyecanlı bir şekilde.

Demiralp başını kaldırıp, "Sen çalışmaya devam edecek misin?" diye sordu endişeyle.

Naz, gelen soruyla şaşırdı ama kocasının gözlerindeki endişeyi de gördü. Gülümsedi. "Nedir bu erkeklerin hamile eşlerini hasta zannetmesi?" dedi gülerek. Demiralp kaşlarını kaldırarak, bakınca devam etti. "Yani canım hasta değilim. Sadece hamileyim ve işim yorucu değil," dedi hafif bir alayla.

Demiralp sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çattı ve yavaşça doğrulup, "Hadi kalk bakalım, hatun. Sen yine başladın beni ilkokul çocuğu gibi alaya almaya. Daha önümde koskoca dokuz ay var ve ben Çisem'den tecrübeliyim," dediğinde Naz hemen anlamıştı ne demek istediğini.

Beraber odadan çıkarken, Naz muzip bir şekilde gülümseyip, "Yani sen diyorsun ki ben huysuz olursam bıkacağını mı söylüyorsun?" diyerek Demiralp'in gözünü şimdiden korkutmaya başladı.

"Hayatım, az önce hamile olduğunu öğrendik. Sence erken başlamadık mı?" derken her ikisi de gülüyordu.

FİNAL

O gün tüm aile toplanıp harika bir yemek yemişler ve Demiralp, Çisem'i arayıp hala olacağını söylediğinde Çisem havalara uçmuştu. En kısa zamanda geleceğini söyleyerek telefonu kapatmıştı. Naz'ı da arayıp ayrıca tebrik etmişti.

Aylar birbirini kovalarken, Çisem her ay düzenli olarak doğacak yeğenine bebek kıyafetleri yolluyordu. Aynı şekilde Naz'ın ailesi de öyle. İlk torunları olacağı için şimdiden türlü türlü alışverişler yapmışlardı. Özcan Bey de Sevil Hanım da çok değişik duygular içerisindeydiler ve ilk defa hissettikleri bu duyguyu sonuna kadar yaşıyorlardı. Artık tüm dünyaları doğacak torunları olmuştu.

Sümeyya temelli İstanbul'a dönene kadar çalışmamaya karar verdiği için her an arkadaşının yanında olarak ona destek oluyordu. Naz'ın aşermeleri aynı Çisem'de olduğu gibi çok fazlaydı ama aşerdiği şeyler kolay bulunduğu için Demiralp hiç zorlanmıyordu. Sadece kestane konusunda Naz daimî bir istekte bulunuyordu.

Şimdi de uykusundan kalkalı beş dakika oluyordu ve kendisine çok uzun gelen bu sürede Demiralp'i nasıl uyandıracağını bilmiyordu. Evdeki kestaneyi en son dün yemişti. Gecenin bir yarısı da canı şiddetle kestane istiyordu. İstekleri yüzünden Demiralp, bu ay birkaç gece dışarı çıkmak zorunda kalmıştı. Şimdi hem utanıyor hem de kocasına kıyamıyordu. Bu yüzden sessizce yataktan çıktı ve aynı sessizlikte merdivenlerden indi. Heyecandan incecik üzerine bir şeyler almayı bile unutmuştu. Mutfağa girdiğinde, hemen dolabı açıp

kestane isteğini nasıl bastıracağını düşünmeye başladı. Bir beş dakika kadar dolap açık öylece baktı ama canı başka bir şey istemedi. "Of!" çekerek dolabı kapattı ve arkasını dönerek masaya gidip oturdu. Biraz öyle beklese, başka şeyler düşünse kestane isteği kesin giderdi. Ancak öyle durdukça canı daha çok istiyordu. Elini çenesine dayamış, öylece beklerken arkasından gelen sesle yerinden sıçradı.

Demiralp, "Güzelim, burada ne yapıyorsun? Hava serin," dedi ve hemen üzerindeki eşofman ceketini çıkarıp Naz'a giydirmeye başladı. Naz'ın cevap vermediğini fark edince bakışlarını karısının üzerine çevirdi. Onun dudaklarını büzüp, mahcupça baktığını görünce derdini anladı. Ceketin fermuarını çekti ve şefkatle kollarına aldı. "Güzelim, kızıyorum ama artık. Neden bana söylemiyorsun?" dedi ve saçlarını öptü.

"Çok yoruyorum seni," dedi kısık bir sesle.

Demiralp geri çekildi ve karısının yüzünü avuçları içine aldı. "Nazlı güzelim benim... Ben sizin için varım. Gece birkaç saat kalkınca yorulmam ki! Oğlumuz sağlıklı bir şekilde doğsun, artık birçok uykusuz gece bizim olacak. Şimdiden alışıyorum. Hem iş bölümü yapmış, *sen bebeğimizi taşı, ben de sizi doyurayım*, demiştik," dedi ve dudaklarından öptü.

Naz gülümsedi, kocaman olan karnıyla kollarını kocasının boynuna doladı. "Seni çok seviyoruz," diyerek bu sefer kendisi öptü. Sonra da üzgün bir sesle, "Kestanemiz bitmiş," dedi.

Demiralp yeniden şefkatle gülümsedi. "Tamam, hemen yapalım," dediğinde Naz müdahale etti.

"Ama en sonunu dün yemiştim," dediğinde sesi elinden şekeri alınmış bir çocuk kadar üzgün çıkmıştı.

"Sen bu yüzden mi beni kaldırmadın? Gidip almayayım diye?" dediğinde Demiralp mutlulukla gülüyordu. Karısı bu hâldeyken bile onu düşünüyordu. "Neyse ki ben akşam gelirken almıştım," derken etrafına bakıyordu. Sonra aklına gelen-

le durunca, "Arabada bırakmışım galiba. Hadi gel, seni odaya çıkaralım. Hem arabanın anahtarını da alırım," dedi.

Beraber odaya çıktıktan sonra anahtarı alıp hemen aşağıya indi. Arabadan aldığı bir kilo kestaneyi pişirmek için mutfağa gitti. Hazır olduğunda yukarı çıktı ve Naz'ın heyecanla kendisini beklediğini gördü. Tabağı uzatıp yanında getirdiği suyu da başucuna koydu.

"Teşekkür ederim, canım. Sen yemeyecek misin?" diye sorduğunda bir tane kestane yemişti bile.

"Yok, güzelim ye sen," dedi Demiralp Naz'ın bu hâline gülümseyerek.

"O zaman sen bekleme beni, uyu," dediğinde hâlâ iştahla gözü tabaktaydı.

"Rahat rahat ye, canım beraber uyuyacağız." Demiralp gördüğü manzara karşısında o kadar mutlu oluyordu ki, günlerce sürse bu manzarayı seyretmekten asla bıkmazdı.

Naz'ın doğum süreci çok sağlıklı geçmişti. Çok cesaretli bir doktor olsa da normal doğumdan korktuğu için sezaryen istemişti ama kendi doktoru normal doğumu önermişti. Son ayını evde geçiren Naz'ın sancıları tutmuş ve Sümeyya tarafından hemen Demiralp aranmıştı. Demiralp fabrikada olduğu için imdadına bugünü karısına ayıran ve alışveriş için dışarıda olan Ali koşmuştu. Ali arabayı hızla sürerken arkada Naz'ın arada attığı çığlıklar daha çok gerilmesini sağlıyordu.

Naz'ın yanında Sümeyya ve Suna vardı. "Derin nefes almaya devam et, Naz," diyen Sümeyya sakin görünse de korkuyordu. İlk defa böyle bir şeyle karşılaşıyordu ve ne yapacağını bilmiyordu.

"Canım... Çok... Acıyor," diye kesik kesik konuşan Naz sıklıkla nefes alıyor ve yanında Demiralp'i istiyordu.

"Geçecek, canım. Bebeğini kucağına alacağın anı düşün," diyen Suna ise bir abla gibi her an destek oluyor, alnında biriken terleri siliyordu.

"Demiralp çok... Gecikir mi?" diye sorduğunda Naz, hastaneye varmışlardı.

"Yoldaymış, Naz. Düşünme sen bunları. Varır birazdan," diyen Ali iki çocuk babası olduğu hâlde hiç sakin kalamıyordu. Yine kanı deli akıyor ve ortalığı kasıp kavuruyordu. "Buraya bakın! Hemen bir sedye getirin! Doğum var!" diye bas bas bağırıyor ve bazen ne dediğini bilmiyordu. Arkasından diğer arabayla gelen Ahmet'i görünce, "Ahmet, hemen birileri baksın!" diye bağırmaya devam etti.

Naz sedyeye alınıp, götürülürken Demiralp arabadan inmiş; Abay'la hastaneye giriyordu. Abay, ağabeyini yönlendirirken yüzündeki korkuyu görmüştü. "Abi, sakin ol! Her şey yoluna girecek," diye sakinleştirmek istese de Demiralp kimseyi duymuyor, gözleri karısını arıyordu. Haber geldiğinde Midyat'tan çoktan çıkmışlar ve eve doğru gidiyorlardı. Abay'ın da işleri olduğu için merkeze gitmek için ağabeyiyle kalmıştı. Demiralp ne kadar panik olsa da büyük bir dikkatle yönünü evden hastaneye çevirmiş ve son sürat hızla sürerek hastaneye varmıştı.

Sonunda, Alilerin olduğu yeri görünce oraya doğru koştu. "Naz nerede, Ali?" diye bağırdığında içeriden bir hemşire çıktı ve Demiralp'i tanıdığı için ona hitaben, "Demiralp Bey, Naz Hanım sizi çağırıyor. Buyurun, hazırlayalım sizi," dedi ve önceden kararlaştırıldığı gibi Demiralp karısının yanında olmak için içeri girdi.

Saatler sonra Demiralp yorgunluktan gözleri kapanan karısının alnına bir öpücük bırakıp, "Harika bir iş çıkardın, güzelim," dedi. Bebek yeni doğmuş, kontroller yapılırken Naz kocasına gülümseyerek kendini bıraktı ve huzurlu bir uykuya daldı. Demiralp gözleri dolu bir şekilde doğruldu ve oğlundan sonra karısının da götürülmesine mutlulukla baktı. Bir oğlu olmuştu. Yıllar sonra mutluluk ona da gülmüştü. Kendisini çok şanslı hissediyor, ona harika bir aile verdiği için Allah'a sürekli şükrediyordu.

Dışarı çıktığında ilk işi kardeşi Ali'ye teşekkür etmek oldu. "Sağ ol, Ali'm," dediğinde ağabeyinden çok önce bu duyguları tatmış olan Ali onun duygusallığına şaşırmadı.

Demiralp tüm sevdiklerinin tebriklerini kabul ettikten sonra Naz'ın yanına gitti. Yine tüm ailesi, dostları yanındaydı. Bu, ömrü hayatında yaşadığı en güzel günlerden birisiydi. Baba olmuştu. Hem de sevdiği kadın sayesinde... Bundan büyük mutluluk olamazdı.

Demiralp pencere önündeki koltukta oturmuş, gözlerini dinlendiriyordu. Daha doğrusu minik bebeği Baran ağladığında hemen susturması için nöbet tutuyordu. Çünkü Naz'ın kaç gecedir uyumadığını biliyordu. Az önce de Naz karnını doyurmuştu ama küçük paşa arada huysuzluk edip uyanıyordu. Demiralp de Naz'ın nasıl yorulduğunu ve uyumadığını görünce kendisi nöbet tutuyordu. Bugün işe yine geç gidecek ve Naz'ın uyumasını sağlayacaktı.

Demiralp uyumamaya razıydı. Yeter ki iki gün önce giden Sevil Hanım'ın talimlerine maruz kalmasın. Son iki ayın ilk haftaları gelip kalmış ve Demiralp dâhil herkese hayatı cehenneme çevirmişti. Kendi kuralları ve kendi bildikleriyle konak gerginlikte zirve yaşamıştı. Neyse ki iki gün önce gitmişti ve bir dahaki talime kadar bir ay vardı. Ağlama sesiyle Demiralp gözlerini açtı ve hemen Baran'ın yanına koştu. Oğlunu kucağına alırken gözleri yatakta yatan karısını buldu. Hâlâ uyuduğunu görünce Baran'la birlikte yan odaya geçti.

Yarım saat kadar oğlunu oyaladıktan sonra kollarında uyudu. Kendisi de oğluyla birlikte uyudu. İki saat boyunca uyuduktan sonra bilinçaltıyla birden uyanıp kollarına baktı ama onun yerine üstünde bir polar örtü gördü. Hızla ayağa kalkıp hemen etrafına baktı. Boş olduğunu görünce aynı hızla yatak odasına doğru ilerledi. Naz'ın aldığını biliyordu. Yine

de gözleriyle görürse içi daha çok rahat ederdi. Baran'ın uyumasına karşı yavaşça kapısını açtı ve içeri girdi. Naz'la göz göze gelince gülümsedi.

"Günaydın canım," dedi Naz.

"Günaydın güzelim. Ne zaman uyandın?" diye sorarken, yatağa oğlunun yanına oturup elini tuttu ve Naz'ın şakağından öptü.

"Yarım saat önce uyandım. Baran acıkmıştı, bir de altını değiştirdim. Seni de uyandırmak istemedim," dedi gülümseyerek.

"Sen uykunu aldın mı? Nasıl hissediyorsun kendini?" diye merakla sordu. İkisi de yatakta ortalarına Baran'ı almış, karşılıklı uzanıyorlardı.

"Gayet iyiyim canım ve çok huzurluyum," dedi gülümseyerek. Demiralp de gülümsedi ve yaklaşıp Naz'ı öpmeye başladı. Ama minik oğulları yine iş başındaydı ve ailesinin vuslatına her zamanki gibi çıkardığı agu sesleriyle engel oluyordu.

Demiralp, başını geriye çekip aşkla gülümsedi. Oğlunun sesi kulağına mutlu bir melodi gibi geliyordu. Geçen zaman aşklarını güçlendirdiği gibi ailesini de büyütüyordu. Demiralp büyük aileleri her zaman çok severdi ama bu kendi canı olunca hayata daha bir başka bakıyor, kendisini daha güçlü, daha gururlu hissediyordu. Aşktan yana hiç umudu olmayan bir zamanda karşısına çıkan asi esmeri onun büyük şansıydı.

Naz'ın gözlerinden gözünü ayırmadan, "Seni bana getiren kadere şükürler olsun, güzelim," dediğinde Naz'ın muhteşem gülüşüyle karşılaştı. İşte hayat buydu...

SON

TEŞEKKÜR

Kitaplarımı yazarken en çok eğlendiğim kısma geldik.

Öncelik, her zamanki gibi hayatımın aşklarına; Mutlu'ma, oğlumlarım Ege ve Toprak'a...

Hayatımın güzel dostları, (aramızda mesafeler olsa da hep yanımdalar) Zeyno'm ve Nazo'ma,

Kitap yazım yolculuğumu keyifli geçirmeme neden olan ve İstanbul'dan Adana'ya omzunu uzatıp, gece gündüz demeden bana her anımda destek olan güzel arkadaşım İlknur'uma,

Evlatlarımın ikinci annesi olan kardeşcanım Aslı'ya,

Her daim manevi desteğini esirgemeyen biricik ablam Aydan'a,

Güzel afişleriyle beni yalnız bırakmayan Şenay'a,

Kitabımın kapağında hayallerimi yaşatan güzel ve yetenekli grafikerim Seyhan'a,

Sevgili editörüm Zeynep'e,

Bütün yayınevi ekibine, Celal Bey'e ve İrem'e,

Kalemimi seven ve beni yorumlarıyla hiç yalnız bırakmayan, muhteşem okurlarıma, bloggerlara,

Ayrıca aileme ve ailemin güzel üyesi canım ablam, Nurten Bozkurt'a,

Çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız ve çok seviliyorsunuz.